

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ONE LAST

— THE LEGACY OF A PRINCE —

RAINY DAY

KATE STEWART

INTERNATIONALLY BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İÇİNDEKİLER

[Kate Stewart tarafından da](#)

[Telif Hakkı](#)

[Sevgili](#)

[Okuyucu, İthaf](#)

[Prolog Arası](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Ara Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci](#)

[Sekizinci](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[On Birinci](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[On İkinci Bölüm](#)

[On Üçüncü Bölüm](#)

[On Dördüncü](#)

[Bölüm On Beşinci](#)

[Bölüm](#)

[Ara Bölüm On](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Bölüm On Yedi Ara](#)

[On Sekizinci](#)

[Bölüm On](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Yirminci Bölüm](#)

Bölüm Yirmi Bir Bölüm
Yirmi İki Bölüm Yirmi
Yirmi Üç Bölüm Dört
Ara
Yirmi Beşinci Bölüm
Yirmi Altıncı Yirmi
Bölüm Yedinci Bölüm
Ara
Bölüm Yirmi Sekiz Ara
Yirmi Dokuzuncu Bölüm
Otuzuncu Bölüm
Interlude
Bölüm Otuz Bir Ara
Otuz İkinci Bölüm Otuz
Üçüncü Bölüm Ara
Bölüm Otuz Dört Ara
Bölüm Otuz Beş Ara
Bölüm Otuz Altı Otuz
Bölüm Yedi Bölüm Otuz
Bölüm Otuz Dokuz Sekiz
Ara
Bölüm Kırk Bölüm
Kırk Bir Ara
Bölüm Kırk İki

[Interlude](#)

[Bölüm Kırk Üç Bölüm](#)

[Kırk Dört Ara](#)

[Bölüm Kırk Beş Denny](#)

[Tyler](#)

[Russell](#)

[Sean](#)

[Interlude](#)

[Tyler](#)

[Dom](#)

[Daha fazla Kuzgunluk mu
istiyorsunuz? Bonus](#)

[Bölüm](#)

[Sevgili](#)

[Okuyucu,](#)

[Teşekkürler](#)

THE RAVENHOOD
LEGACY

ONE LAST RAINY DAY

KATE STEWART TARAFINDAN DA

Kuzgunluk

Sürü

Göçü

Bitiş Çizgisi

Kuzgunluk Mirası

Son Bir Yağmurlu Gün Kesik

Kalp

Tüyden Kuşlar

THE RAVENHOOD

LEGACY

ONE LAST RAINY DAY

KAT E STEW A & T

KENSINGTON
PUBLISHING CORP.
k<nsingonbookacon

Telif Hakkı

İçerik uyarısı: Son Yağmurlu Bir Gün, istismar ve cinsel saldırıdan (sayfada değil), şiddet tasvirlerinden, cinsel içerikten ve ölümden bahseder. KENSINGTON KİTAPLARI

tarafından yayımlanmaktadır:

Kensington Yayıncılık A.Ş.

900 Third Avenue New

York, NY 10022

kensingtonbooks.com

Telif Hakkı© 2023 yazar Kate Stewart

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Tüm Kensington başlıkları, baskıları ve dağıtılan serileri, satış promosyonları, primler, bağış toplama, eğitim veya kurumsal kullanım için toplu alımlar için özel miktar indirimleriyle mevcuttur.

Özel kitap alıntılarını veya özel baskılar da belirli ihtiyaçlara uyacak şekilde oluşturulabilir. Ayrıntılar için Kensington satış müdürünün ofisine yazın veya telefon edin: Kensington Publishing Corp.,

900 Third Avenue, New York, NY 10022, attn: Sales Department; telefon 1-800-221-2647.

Kitap logolu K ABD Patenti ve TM Off.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Antoine de Saint-

Exupéry'nin *Le Petit Prince* adlı eserinden alıntılar Internet Archive izniyle.

ISBN 978-1-4967-5464-6 (ticari ciltsiz kitap)

eISBN 978-1-4967-5672-5 (e-kitap)

İlk Kensington Ticari Ciltsiz Baskı: Ocak 2025 10 9 8 7 6 5 4

3 2 1

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır

SEVGİLİ OKUR,

Kuzgunluk Mirası serisinin ilk kitabı olan *Son Bir Yağmurlu Gün*'ü aldığınız için ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM. Bu Dom'un hikâyesi ve eğer birçoğunuz gibi *Flock*'u okuduysanız, karanlık ve gizli bir yanınızın bu kitabı beklediğini biliyorum.

Spoiler Uyarısı: Bu serinin Kuzgunluk serisinin (*Flock*, *Exodus*, *The Finish Line*) devamı niteliğinde olması amaçlanmıştır. İlk seriye yapılan çeşitli göndermeler bu hikâyede de yer almaktadır ve her ne kadar iki serinin birlikte ve tek başına çalışması amaçlanmış olsa da, okuyucuların bu seriye başlamadan önce Kuzgunluk serisini bitireceklerini hayal ederek onları sırayla yazdım.

Çalışmalarına verdiğiniz destek ve gösterdiğiniz heves için size minnettarım. Kuzgunluk Mirası'nda daha fazlası gelecek, bu yüzden *Severed Heart* ve *Birds of a Feather* için gözünüzü dört açın.

En iyisi,

Kate Stewart *xoxo*

Adanmışlık

Umutsuzca ihtiyaç duyduğumuz
kahramanlara. Dışarı çıkın, dışarı çıkın,
her neredesiniz.

Önsöz

ZEKÂ BAŞKALARINA VERİLDİĞİ GİBİ BANA DA VERİLMİŞ BİR ŞEY DEĞİL - belirli zamanlarda rehberlik için ortaya çıkan bir yetenek. Benim için hiçbir zaman böyle olmadı. Hayatım boyunca günlük yakıtım oldu ve beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı.

Bir kere bile.

Peki buraya nasıl geldim?

Buraya nasıl geldim ben?

Interlude

"Çok fazla sırrı olan ve bunları paylaşacak kimsesi olmayan bir adam."

-Cecelia, Flock

Birinci Bölüm

Son cıvatayı sıkarken Sean'ın motorunun sesi geliyor. Motorunun ağır tekrarı ve çakılların çıtırtısı, son on iki saattir kafamın içinde yankılanan gürültüyü azaltmaya yardımcı oluyor.

Artık beni şaşırtmamalı; iğrenç, güç sarhoşu erkeklerin sıkılacak kadar otorite sahibi oldukları bir pozisyonda yaptıklarına tanık olmak. Bu gerçekleştiğinde, ne kadarının yanlarına kar kalacağını görmek için sınırları test etmeye başlıyorlar. Zayıf ve savunmasız insanları avlamayı da içeren en iğrenç fantezileri üretip hayata geçiriyorlar.

Yani, hayır, beni şaşırtmaması gerekirken -ne kadar uğraşırsam uğraşayım- içimde bunu tamamen hissizleştirecek bir yer bulamıyorum. Dua eden bir adam değilim, ama son zamanlarda kendimi her lanet gün bu uyuşma için yalvarırken buluyorum.

Sean'ın dikkatimi dağıtmak için burada olmasından dolayı rahatlamış bir şekilde, uyku ihtimalinden vazgeçtiğimden beri üzerinde çalıştığım Mazda'nın kaputunun arkasından ona bakıyorum. Kıskanılacak kadar rahat bir duruş ve yüzünde boktan bir sırıtışla körfeze doğru ilerliyor.

"O parçayı çalıştırmak mı?" Aptalca bir soru.

"Aptalca bir soru değil," diye takılıyor ve sigarasını yere atıp botunun topuğuyla ezerek söndürüyor. "Yönetilemez olanı yönetebildiysen, buna mucizevi diyecek kadar ileri gidebilirim."

Kaput pervanesinin kilidini açıyorum, o cevabını almak için direksiyonun arkasına yerleşirken ben de aşağı indiriyorum. Arabanın etrafından dolanarak sürücü kapısının diğer tarafına geçiyorum, o da parçalanmış deri koltuğa oturuyor, bir botu garajın zeminine dikilmiş. Kot pantolonumdan atölye havlumu çıkarıp parmaklarımı temizliyorum, o anahtarı çeviriyor ve eski araba anında canlanıyor. Sırtarak çenesini bana doğru kaldırıyor. "Biraz daha az korkutucu ve daha konuşkan olsaydın yarı iyi bir tamirci olurdu."

O devam ederken gözlerimi deviriyorum.

"Bu ne demek, üç ya da dört cümle ve cevap yok mu?" diye şaka yapıyor, dışarı çıkmadan önce motoru durduruyor ve kapıyı kapatıyor. "Davamı geri çekiyorum." Beni dikkatle inceliyor. "Dün gece nereye gittin?"

Omuz silkiyorum. "Bir sürüş."

"Evet? Kimseyi
gördün mü?" Çenemi
sallıyorum.

"Sizin durumunuzda izolasyon her zaman iyi değildir. Benim kapım seninkinden sadece birkaç adım ötede."

"Konuşacak havada değildim."

"Evet, küçük çocuklar da üzülüklerinde aynı şekilde davranırlar." Duruşumu okudu ve iç geçirdi. "Öyle bir gün olacak, ha?" Sinirle başını sallıyor.

Aramızdaki bu nadir sürtüşmenin ardında yatan gerçek, Sean'ın kafamın içinde neler döndüğünü bilmek istediğine inanması. İçimdekileri dökmemi istiyor çünkü yardım edebileceğini düşünüyor. Ama onu da çok iyi tanıdığım için, sakladığım sırları öğrenmesine izin vermek sadece onun iç dünyasını neredeyse onarılamaz bir hale getirecek ve onu da benim şu anda içinde bulunduğum çıkmaza sokacaktır. Şimdilik - hissettiklerimden sorumlu olanları serbest bırakana kadar - hapislananın en cehennemi türünde sıkışıp kaldım.

Şimdilik.

Ama
yakında. . .

"Ne var dostum? Ne?" Sean, her geçen gün daha da sıkılaştıran tasmaya karşı verdiğim mücadeleyi hissederek soruyor. Bir sigara daha çıkarıyor. "Hadi ama dostum. Bana *bir şeyler* ver."

Zippo'sunun fiskesi beni biraz sakinleştiriyor. Tanıdık ses bana bu konuda yalnız olmadığımı ve hiç olmadığımı hatırlatıyor.

"Yeterince sıkı kilitlendiğini düşünüyor olabilirsin Dom, ama her yere sızmaya başladı. Bunu yapıyorsun," diye aramızda işaret ediyor, "şimdiden zorlaştı. Eğer *şu anda* önemli olanın üstünü örtersen, yaklaşmakta olan şeyi imkânsız hale getirirsin."

Kendimi savunma zahmetine girmiyorum çünkü imkansız olan *durum bu*.

Nadiren Sean'la sırlar üzerine oturuyoruz ama tek bir kelime bile edemiyorum çünkü edersem merakına yenik düşecek. Sahip olduklarıma tanıklık etmek isteyecektir. Bu gerçekleştiğinde, *kimse* bir şeylerin harekete geçmesini engelleyemeyecek.

Sean kendini kontrol etmek için gereken kontrole sahip değil - konu bu olduğunda değil. Her geçen saniye benim için daha da dayanılmaz hale geliyor. Kardeşimin anlamasını defalarca sağlayamadığım bir şey. Tobias beni her reddedişinde bizi, onları, hepimizi hayal kırıklığına uğrattıyor.

Bir zamanlar, arzu ettiğim her şeye erişebilen biri olduğum için kendimle gurur duyuyordum. Şimdi ise asla kaldıramayacağım bir ağırlıkla lanetlenmiş gibi hissediyorum.

Sadece biraz daha dayanmam gerekiyor. Sadece biraz daha ve sonra görev listeme başladığımdan beri son birkaç aydır içimde biriktirdiklerimi sunabilirim.

Diş hekimi tarafından beyazlatılmış gülümsemeler ve sahte vatansever yaşam tarzları örtüsünün altında saklı olana nasıl ulaşacağımı anladığım anda -tüm niyet ve amaçlar için- büyük bir lanet şeklinde dönen bir liste. Giderek zorlaşan Amerikan rüyasına benzemek için ustaca üretilmiş hayatlar. Gerçekte ise, lanet canavarların hobilerine ve en sevdikleri eğlencelere tanıklık ediyorum.

Güçlere karşı topladığım kanıtlar kırılğan ekosistemimizi bir günden daha kısa bir sürede yerle bir edebilir. Ruhumda dönüp duran şey on atom bombası büyüklüğünde ve ben tek kelime bile edemiyorum.

Henüz değil.

"Aç mısın?" Sean bir yere varamayacağını bilerek soruyor.

Yemek yedim mi? Aç mıyım?

"Siktir, dostum. İki kelime. Bana iki kelime daha söyle, yoksa seni böyle bırakamam." Dumanlı bir nefes veriyor. "Düşmanlık senden akıp gidiyor."

Tepkimi yutkunarak, onun tereddütsüz müdahalesinden uzaklaşıyorum. Şu haliyle, kardeşimin desteği olmadan harekete geçemem.

Sean omzumun yanından sarkan plastik saate bakarken bir umutla mücadelemi kırıyor. "Kahretsin, yağmur kontrolü. Yola çıkmazsam geç kalacağım."

Plan. Bir planımız var.

Bunun son ayağı bugün Horner Tech'e dönüşüyle başlıyor. Söz konusu plan uygulanır uygulanmaz, hiçbir şey ve hiç kimse beni aşırı cilalı masayı çevirip altındaki pisliği ortaya çıkarmaktan alıkoyamayacak. Sean sanki bu düşünceden haberdar olmuş gibi anahtarlarını avucunun içinde çeviriyor ve arabayı itiyor. O gitmeye hazırlanırken, kendimi başka hiçbir sebep yokken kalmasını dilerken buluyorum.

dikkatimi dağıtıyor. Arkadaşa ihtiyaç duyan ben değilim. Hiçbir zaman da olmadım. Ama şu anda bir şeye ihtiyacım var. "Oryantasyon mu?"

"Bu tek kelime," diye alay ediyor, gözleri hesaplıyor. Düşüncelerimle baş başa kalmama güvenmiyor. Ben *de kendi düşüncelerime* daha fazla güvenebileceğimden emin değilim. "Bana bir tane daha ver, Dom."

"Hazır mısın?"

"Fark eder mi?" diyor bir elini saçlarında gezdirerek. "Rolümü oynama zamanı. Birazdan evde görüşürüz."

İkinci Bölüm

Pencere pervazımdaki hoparlörden gelen BASS sesi, en güvendiğimiz yirmi kadar kişinin aşağıda dolaştığı yeni evimizin arka bahçesine süzülüyor. Şifremi girerek, çağrılmadan önce onlara katılmak için bir saat daha kazanmayı umuyorum. Eğlenmek için gereken kafa yapısının yakınında bile değilim ve saatler önce garajdan gönderdiğim bir mesaja gelen yanıtla brülörüm çingırdayınca bundan kaçınmak için hızla içeri dalıyorum. Cevapları her geçen gün daha da gecikiyor.

İyi misin?

B: İyiyi tanımlayın.

Verdiği yanıt beni sırtıtmaya itiyor, bu yabancı bir his ve geldiği gibi hızla dağılıyor.

Çözdüğümde Big B, sana haber veririm. Liste yapıyorum.

B: İki kez mi kontrol ediyorsunuz?

Evet, bana Noel Baba deyin ve içindeki herkes yaramazlık yaptı. Ne zaman konuşabiliriz? Kımıldama.

Tercümesi, tasmam duruyor.

Dediğim gibi, konuşmamız lazım. Bir konuşma. Bu çok önemli. Sabır.

Sahip olmadığım. Artık yok.

Hiç yapmadın. Artık kaçamazsın. Yapamaz

mısın yoksa yapmaz mısın?

Beni bekle.

Ne sorduğunu bilmiyorsun.

Sormuyorum.

"Orospu çocuğu," diye homurdanarak ocağı masamın üzerine fırlattım. Ekran Bir komut için göz kırparak, derinlere daldığım tavşan deliğinden vazgeçmeye karar veriyorum. Daha hafif, daha akılsızca bir işle biraz rahatladığım sırada, Tyler yatak odamın kapısını açmadan önce adımı havlıyor.

"Elbette, içeri gel," diye tersliyorum, yetişkin adamlar olmamıza rağmen, önümüzdeki birkaç ay için iddialı planlarımızın geçici olarak birlikte kalmamızı hiç de akıllıca yapmadığı gerçeğinden pişmanlık duyuyorum. Sean sayesinde alt katta oluşan trafik ve taşındığımızdan beri ikimizin de sürekli araya girmesi yüzünden pişmanlık duyduğum bir karar.

"Bunu duymak istediğine eminim," diyor Tyler. "Misafirimiz var." "Bunu anladığımdan oldukça eminim." Çenemi hoparlöre doğru salladım. çalma listemi daha da genişleterek söz konusu şirketi boğmaya çalışıyorum.

"O tür bir şirket değil," diye karşı çıkıyor, kapımın çerçevesine yaslanarak.

Masamdaki sandalyeye geri dönerek zula kutumu aldım ve birkaç malzemeyi boşalttım. "Öyle mi? Aydınlat beni."

Tyler odaya doğru ilerliyor, oturduğum yerin üzerinde durmaya yaklaşıyor, haberlerini temkinli bir şekilde vermeye başladığında tereddütü çok şey anlatıyor. "Bak dostum, her ne bok yiyorsan-"

"Bu konuşmayı bugün zaten yaptım," diye araya giriyorum, kör bir kâğıt çıkararak. "Bunu kaldıracak kafa yapısında olduğunu sanmıyorum."

"O zaman neden kapıyı çalma zahmetine giriyorsun?" Biraz sabır toplayarak sargıyı açmaya başladım. "Çıkar onu. Ben iyiyim."

"Hiç iyi değilsin ve neler olduğunu açıklayana kadar sana yardım edemeyiz."

"Fransa'ya çoktan ulaştım," diyerek sorguyu sonlandırıyorum. Eğer kardeşime gittiysem, bana yardımcı olamayacağını biliyor ve bu anlayışla vites değiştiriyor.

"Sean fabrikadan yeni bir çalışan getirdi."

"Aferin ona." Hazırlanan kağıdın içine kıyılmış tomurcuk serpiyorum. "Sarışın ya da-"

"Cecelia," diye araya giriyor ve takip eden birkaç gergin saniye boyunca tepkimi tartıyor. Adrenalinin etkisiyle yüz ifademi düzeltiyorum ve ben klavyeme vururken o devam ediyor. "Yani, bunu iki şekilde halledebiliriz

yollar: Gidip onu yoklayabilirim ya da sen yapabilirsin. Ama her iki durumda da bu durum işleri büyük ölçüde karmaşıktırıyor."

Zaten e-postasına girmişken, dün sabah Roman'dan gönderilen son e-postayı tarıyorum. Kapı kodundan ev personeli programına kadar her şeyi içeriyor ve ona tam erişim sağlıyor.

Malikânesi özel bir yolun dışında yer almasına ve sadece ön tarafının kapılı olmasına rağmen, bir kale gibi inşa edilmişti - özellikle de araziye çevreleyen ağaçlar, içeri girmeye çalışan herhangi birinin titizlikle yerleştirilmiş güvenlik kameraları tarafından tespit edilmesine yetecek kadar kesilmişti. Kaderin garip bir cilvesi olarak, arka bahçeye girmemizi sağlayan bitişik bir araziye sahibiz, ancak evin kendisi, ona haber vermeden girip çıkmak için uygun bir siperden çok uzakta. Eve mikrofonla girmeye kalkışırsak, istemediğimiz bir durum ortaya çıkar.

Roman'ın bunu bu şekilde tasarladığından hiç şüphem yok.

Evi yıkmaya niyetli olmamıza rağmen, inşaatın tozu dumanı dindikten sonra bu planlarımızdan vazgeçtik. Bunun nedeni Roman'ın orada nadiren de olsa uyuyor olması. Daimi evi, Horner Tech'in şirket ofisi ile birlikte başarıyla dinlediğimiz Charlotte'daki apartman dairesi. O zamandan beri bu dinlemeler onun programını ve nerede olduğunu takip etmek dışında bir işe yaramadı ve sürekli nöbet tutan kuşların işini kolaylaştırdı. Bunlardan biri şu anki merkez çalışanı.

"Üzerinde kuşlar var sanıyordum?" Tyler soruyor.

"Eve döndükten sonraki gün onun gözetimini devraldım çünkü Roman'ın yanına taşınyorduk. Bu yüzden dün eşyalarını toplayıp buraya geldiğinde eski saat bizi uyarmadı. *Siktir.*"

"Fransa biliyor muydu?"

"Benim devraldığımı mı?" Gözlerimi ona diktim. "Neden itiraz edeceğini sanıyorsun?"

"Sadece çuvalayıp topu düşürdüysen, ki belli ki düşürmüşsün," diye kollarını kavuşturuyor. "Öyle bile olsa, *hiçbir şey* kaçırmadın Dom, peki dikkatini ne ya da kim dağıttı?"

Canavarlar. Gürültü. Aradığım, içine balıklama daldığım ve beni takip ederek uyanık olduğum her dakikaya musallat olan tavşan deliği.

"Sekiz yıldır buraya gelmedi ve o burada yaşamıyor bile," diye boktan bir savunma yapıyorum. "Bunun yakın zamanda değişeceğini sanıyordum. Ayrıca, onu en son ne zaman gördün, *yüce kavanoz kafa*?"

"Peki, suçlama oyununu bırakalım ve bahçemizde duran on sekiz yaşındaki saatli bomba hakkında endişelenelim." Bana şöyle bir baktı. "Yoksa önümde oturan için mi endişelenmeliyim?"

Onu görmezden gelerek, Roman'ın yabancılaştığı kızına yaptığı teklifin röntgenini çekiyorum ve ayrıntıları gözden geçiriyorum. Zihnim koştururken ve Tyler'ın soruları başlarken, arkama yaslanıp esrarımı yuvarlamaya devam ediyorum. "O neden burada?"

"Kızın üniversite harcını ödeyecek ve bir yıl boyunca fabrikada çalıştığı için bir de miras bırakacak."

"Tanrı aşkına, Dom. Fransa'ya bir telefon daha açmalısın."

Her şeyi berbat ettiğim için öfkelenerek çenemi sarsıyorum. "Şu anda hiçbir şeye açık değil."

"Sanırım bu konuda özel bilgi sahibi olmak isteyecektir. Bu işleri değiştirir."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye çıkıştım. "Her şey planlandığı gibi gidecek." Çünkü gitmezse, içimde kaynayan pisliği daha fazla kontrol edemeyeceğim. "Hiçbir şey değişmeyecek," diye yineliyorum, ses tonumdaki farklılığı duyunca, ki bu ses tonu bir emir gibi geliyor - Tyler'ın yıllar boyunca pek çok şeyi militanca yerine getirdikten sonra pek hoşlanmadığı bir şey. Duruşunda bir uyarı var, istifamın ardında ne olduğunu öğrenmek için bana baskı yapma sabrını toplarken bile.

"Dom-"

"Tek yurtdışı seyahatinden döndüğün zamanı hatırlıyor musun," diyorum, "ve bu konuda konuşmak istememiştin?" Kapağı kapatırken başımı kaldırıp bakmaya zahmet etmiyorum. "Aynı senaryo."

"O kadar kötü mü?"

"Daha da kötüsü," diye yutkunuyorum, masamı çöplerden arındırıyorum. "Bunlar savaş eylemleri değil."

"Tanrım, dostum, anlıyorum. Ama bu konuda yapamayız-"

"Yapmak zorundayız. İkisine de tek kelime etme Tyler. Sean zihin sikmeyi kaldıramaz ve kardeşim de denizaşırı ülkelerde oynadığı oyunda çok ileri gitti. Eğer ona söylersek, aklı *burada* olacak ve bu olamaz. Şu anda olmaz." İfademi vurgulamak için uzatıyorum ve o da bunu kaçırmıyor. "Bu bize bağlı. Bu konuda bana güvenin."

Tyler bunu düşünmek için tam bir dakika harcıyor ama sonunda kabul ediyor. "Pekâlâ. Şimdilik."

Cevap veren bakışım isteğimi yankılıyor.

"Yapma-" çenesini salladı. "Beni sorgulama." "O zaman beni zorlama."

"Hiç yaptım mı?" diye bağıarak kollarını iki yanına bıraktı. "Şu anki duruma konsantre olalım. Bence onunla görüşmemelisin ama bahse girerim tavsiyeme karşı geleceksin."

"Nasıl biri?"

"Kimden ne Ben de toplandı içinde benim iki sanyelik değerlendirme, Meraklı, masum, gözlemci ve yüz tutmak gerekirse, fazlasıyla güzel." Sean'ın bizim işimizi kendi işiyle karıştırma gündemi gibi bir dizi senaryoyu gözden geçirirken damarlarımda alçak bir öfke dolaşmaya başlıyor zevk.

"Son kısım için uyarmanız gereken kişi ben değilim."

"*Lanet olsun Sean,*" diye homurdanıyor Tyler, "bunun birdenbire ortaya çıktığını anlıyorum, ama bunun için bir acil durum planımız yok. Tanrım. Pekâlâ," diye sesli bir şekilde nefes verdi, "Roman'ın kızını rüşvetle hayatına geri sokma nedeninin ne olabileceğini görmek için biraz daha keşif yapacağım. Onunla son bir ilişki denemesinden başka bir şey mantıklı gelmiyor, değil mi?"

"Yeni mezun oldu," diye düşünceli bir şekilde aktarıyorum.

"Roman da oradaydı." "Mezuniyetinde mi?"

"Bunu okumadım. Belki de okumalıydım," diye itiraf ediyorum.

"Benim bültenimde yazmıyordu ki," diye tersliyor, sinirlenmiş bir halde.

"Dom, yapmalıydın-"

"İşimin ne gerektirdiğinin hatırlatılmasına ihtiyacım yok," diye homurdandım.

"Bu işin herhangi bir kısmını berbat etmenin maliyetinin farkındayım, ama biz bunu karşılıyoruz. Bundan emin olacağım."

"Peki ya *bu* durum?"

"Bunu düşüneceğim."

"Fransa'yı bir kez daha aramak istemediğine emin misin?"

Tanrı kompleksi olan bir Fransız haydutla tehlikeli bir rulet turu oynarken kardeşimin hayatını riske mi atayım?

Sikerler. Bulduğum konumu hak ettim ve hak ediyorum. Bu benim kararım ve ikimiz de bunu biliyoruz. Kararımı okuyor.

"Seçim senin. Ben gidip onu bir yoklayayım." Kaybolmadan önce ona yavaşça başımı sallıyorum, gelecekteki bir tartışmanın vaadi arkasından kapımın sıkıca kapanmasında açıkça görülüyor.

Ayağa kalkıp, panjurlara doğru yürümeden önce esrarımı yakıyorum. Bir tanesini kaldırıncı, onun çitimizin yanında durduğunu görüyorum, sırtı bana dönük, batan güneşin ışıklarıyla aydınlanıyor. Esrarımı çekerek, Tyler ona yaklaşırken dağın sırtını tarayarak çevresini incelemesini izliyorum.

Ona döndüğünde, ona ilk kez gerçekten bakabilmek için perdeyi indiriyorum.

Bunun bir anlamı yok. Gündemimizi tehdit eden herhangi bir karmaşanın güzelliğini takdir edemem ve etmeyeceğim. Önümüzdeki günler, haftalar ve aylar için çok çalıştık ve çok bekledik. Planlarımız hiçbir sebep ya da hiç kimse için değişmeyecek, özellikle de Roman Horner'ın genç kızı için.

Bazılarının söylediğinin aksine, tüm kuşlar parlak, dönen şeylere ilgi duymaz.

Üçüncü Bölüm

Yaptığım hatayla yüzleşebilecek kadar sakinleşmek için tüm esrarı içtikten sonra, Tobias'ın kontrol etme ihtimaline karşı yıllardır Cecelia'nın emrinde olan kuşun altında bir ilerleme raporu taklidi yapıyorum. Kardeşimin odağını olması gereken yerde tutmanın tek yolunun bu olduğunu düşünerek, gönder tuşuna bastığımda eşlik eden huzursuzluğu üzerimden atıyorum. Masamdan kalkıp aşağıya iniyorum ve Jeremy'nin yanında her zamanki kızlarından biriyle yukarı çıkmasıyla yarı yolda yakalanıyorum.

"Sean'ın odası, orospu çocuğu," diye uyarıyorum, zaferi yanımdan geçerken vızıltılı bir gülümseme takınıyor. Yanlarından geçerken beni fark ediyor, onun uzun bakışlarını ve oturma odasından sürgülü cam kapıya doğru geçerken çektiğim diğer bakışları görmezden geliyorum.

Bir anda etrafım bas sesleri ve bir zamanlar tanıdık olan ama şimdi bana daha çok yabancı gelen kalabalığın arasından yayılan karışık duman kokularıyla çevriliyor. Karışık selamlaşmalar, bana doğru bir bakış atmalarıyla birlikte toplu dillerinde ölüyor ve bunun için minnettirim. Bu tereddütü aşılamam beni rahatsız etmeli, ama bunu tercih ediyorum.

MIT'den eve ilk döndüğümde, yazları evde geçirmeme rağmen dört yıllık yokluğum nedeniyle kendimi bazı mürekkep yalamışlar arasında yerimi savunma konumunda buldum. Bu birkaç gün sürdü çünkü bunu ben yaptım. Bunun esnemeye bir ilgisi yoktu ama önemli olana ulaşmamın önündeki bir engeldi ki bu da beni asıl meseleye, yani şu anki engelime geri getiriyor. Birkaç baş çevirme ve hareket eden vücutlarla avluyu tararken, Sean'ın yanında duran ve duruşları samimi olan davetsiz misafiri görüyorum.

Çağrımı *hissetmiş* gibi başını çeviriyor ve gözlerimiz çarpışıyor. Bu olay gerçekleştiği anda içimden garip bir önsezi geçiyor ve bir fısıltı yılan gibi ruhuma doğru ilerliyor. Silkelenerek ona doğru ilerledim ve kişisel alanına girdim, gereksiz kelimelerle niyetimi bozmayı reddettim. Sean'ın

Engelleme girişimi beni amacımdan vazgeçirmek için hiçbir şey yapmıyor ve daha tek kelime etmeden benim yanımdaki yerini çoktan biliyor.

Tartışmamız, onu utandırmayı amaçladığım kısa bir ileri geri konuşmayla başlıyor ve bitiyor. Sadece davetsiz değil, aynı zamanda istenmeyen biri olduğunu açıkça belirttiğimde sarhoş bir şekilde kabul ediyor. "Her neyse, ben giderim."

İçeri girmek için döndüğümde beni durdurmak için kolumu tutuyor. Başımı ona doğru savururken kolumu koparma dürtüsüne karşı koyduğumda istilacı dokunuşu yanık gibi hissettiriyor. Düşmanıminkilere benzeyen meydan okuyan koyu mavi gözleri benimkilerle çarpışırken, şişenin geri kalanını içip ayaklarımın dibine bırakıyor. "Oops."

İşte o zaman, bakışmaya devam ederken görevim damarlarımda netlikle dolaşüyor. Bu sırada hafif bir pişmanlık duyuyorum çünkü oluşturduğu tehdidin tamamen farkında değil.

Tyler değerlendirmesinde kısmen haklıydı ama hayati bir şeyi gözden kaçırdı. Güzelliği çok trajik.

Eğer onun buradaki varlığı önümüzdeki birkaç ay içinde hayata geçirilmesi gereken planın en ufak bir parçasını bile değiştirirse, onu denklemden silmek için ne gerekiyorsa yapmaktan çekinmeyeceğim.

Tam bu düşünce aklımdan geçerken, son sözü söylemeye kararlı bir şekilde tiradını bitiriyor. "Biliyor musun, benimle tanıştığina memnun olduğunu söyleyebilirsin. Beni partinizden kovuyorsunuz. Yapılacak en kibar şey bu."

"Hiç kibar olmakla suçlanmadım." "Bu genel bir terbiye, göt herif."

Koluma dolanmış parmaklarını hissetmek sabrımın son kırıntılarını da kemirmeye başlıyor. Sean hızla değişen tavrımı okuyor ve onu omzuna almadan önce küfrediyor. Benim gözlerim Roman'ın kızına kilitlenmişken, onun gözleri bir onay almak için profilimde geziniyor. "Ve sen ne güzel bir pisliksin," diye mırıldanıyor. Kahkahalar etrafımıza yayılıyor, yoğun gerginliğin bir kısmını kesiyor ve kendime rağmen, dudaklarımın tepki olarak hafifçe kalkmasına engel olamıyorum. Ta ki o bana son beyanatı. "Ben bir belayım, biliyorsun... kardeşine sor."

Sean'ın omzundan sarkan kız, Sean onu benden korumak için sürgülü cam kapıya doğru çekerken sabit bakışlarını üzerimden ayırmıyor. O gözden kaybolduğunda Tyler yanıma sokuluyor ve ikimizin de cevabını bildiği soruyu dile getiriyor. "Ne düşünüyordu ki?"

Sean'ın kaçtığı yöne bakarak, "Bize iyilik yaptığına bizi ikna ederken aletini ıslatacak," diye kestirip attım.

"Ve kimse ona aksini söylemeyi düşünmedi mi?"

"Yaptık." Tyler'a bakıyorum. "Sadece dikkatini vermiyordu."

Tyler'ın çarkları dönmeye başlıyor, ben de uzun zaman önce, henüz ergenlik çağındayken kükreyen bir kamp ateşinin yanında gerçekleşen bir konuşmayı hatırlıyorum. Kelimesi kelimesine hepimizin kolayca erişebileceği ya da erişmesi gereken bir gece, çünkü o gece gerçekten başladığımız geceydi.

* * *

Tobias düşünceli bir şekilde alevlere bakarak, "Stratejimizi temel alıyoruz," diye aktarıyor.

"Anlamı ne?" Tyler soruyor.

"Bu oyunu doğru oynamalıyız. Roman gibi bir adamı yenmenin tek yolu uyuyan devi oynamaktır," diye cevap veriyor kardeşim hepimizi neşelendiren bir ses tonuyla.

"Truvalı Helen'i düşünün," diye öneriyorum, onun düşünce çizgisini okuyarak ve Bayan Green'in yıllık sekizinci sınıf dersi sayesinde hepimizin Yunan efsanesini iyi bildiğini bilerek.

Hikâyede, Miken Sparta Kralı Menelaus'un karısı Helen, Truva Prensi Paris tarafından baştan çıkarılarak çalınmış ve onunla birlikte kalarak on yıl sürecektir bir savaşa yol açmıştır. Bu konuyu gündeme getirmekteki amacım aşk hikayesiyle ilgili değil, Truva Atı aracılığıyla kullanılan taktikle ilgilidir. Yunan askerleri on yıl süren sonuçsuz bir kuşatmanın ardından tanrıça Athena'ya adak olarak bırakıldığı varsayılan dev bir atın içine saklanarak Truva şehrine girmeyi ve ele geçirmeyi başarmışlardır. Biz de aynı taktiği kullanarak Roma'ya ulaşmak için metodik ve ölçülü adımlar atabiliriz.

Bunu tekrarlamak yerine, daha az karmaşık olan çözümümü dile getirdim. "Ama sorunu ortadan kaldırmak varken bu kadar zahmete girmek çok fazla gibi görünüyor."

Kardeşimin tepkisi tahmin edilebilir ve anlık, beni değerlendirirken sözlerimi tartarken gözlerinde nadir görülen bir korku var. Bunu yüksek sesle söylemek, onu, bir süredir görebildiği ama babalık kaygısıyla korktuğu yanımı kabul etmeye zorluyor. Dehşete düştüğü bir yanım var çünkü bu, bir noktada beni tamamen niyetlendiğim ateş hattına sokacağı anlamına geliyor. Bir nefes sonra itirazını dile getiriyor. "Adamı soğukkanlılıkla öldürmemizi önermediğini biliyorum-"

"Göze göz." Omuz silkiyorum. "Ailemiz yanarak öldü. Bunun agresif bir eylem gerektirdiğini düşünmüyor musun? Delphine'e tüm bu konuşmalardan bıktığını sen kendin söyledin. Toplantılar tam bir şaka, Delphine kahvelerini doldururken dırdır etmekten hoşlanan korkaklarla dolu. Yaptığı tüm iyilikler için bir kitap kulübü de olabilirdi."

Bir adım daha atarak basitleştirilmiş planımı anlattım. "Biliyor musun, yeterince tütün kaynatır ve doğru miktarda konsantreyi arabasının kapı koluna damlatırsak, derisine sızdıktan birkaç dakika sonra oyun biter. Otopsi raporunda kalp krizi. Doğru fırsat sunulduğunda, yüzde yüz izi sürülemez."

Ağaçlar tarafından örtülmüş olsa da, hem alarm hem de uyarı şeklinde konuşurken yüzünden akan rengi seçmeye yetecek kadar ateş ışığı var. "O sigara içmiyor, bu yüzden bu aptalca fikirde ilk delik var ve biz böyle değiliz," diye homurdanıyor, "ve böyle olmayacağız, Dom. Annemle babamın istediği bu değildi. Bunu halletmenin daha iyi, daha diplomatik, ölümden daha az merhametli bir yolu var." Bana kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Hayır, yapacağımız şey her şeyi daha iyiye doğru değiştirmek. Roman'ı alaşağı ettiğimizde, onun yerini alacak onun gibi yüzlercesi var. Ailelerimiz gibi insanları sömürüyorlar ve bir yük haline geldiklerinde onları bir kenara atıyorlar." Her birimize dikkatle bakıyor. "Onlar hakkında ne yapacağız?"

"Bizim sorunumuz değil," diyor Sean futbol formasıyla kamp sandalyesinde sallanırken, elinde birası, moral toplantısından kalma kafasıyla.

"Bunu kendi sorunumuz haline getireceğiz," diyor Tobias. "Bütün bunların amacı bu. Bu sadece ailemizle ya da bu kasabayla ilgili değil. Artık değil."

Ellerini ceplerine sokarak dönüyor ve Roman'ın yeni inşa edilen evine doğru bakıyor - bulunduğumuz yerden sadece bir futbol sahası kadar uzakta - "bunu onları onurlandıracak şekilde yapacağız" diye eklerken sesi çok uzaklardan geliyor.

Sean kendi fikrini söylerken bir bira daha patlatır. "Bu çok iddialı görünüyor. Yani, hadi ama dostum, nerede olduğumuza baksana, hiçbir yerde değiliz."

"Mesele de tam olarak bu zaten." Ses tonumdaki ısrırganlık yüzünden Sean'ın dikkati bana kayıyor. Hâlâ alemler arasında gidip geliyor, yaratılmış dünyada ve Tobias'ın hayal ettiği ve yeniden yaratılmasına yardım etmemizi istediği dünyada yaşıyor. Eğer adım atmazsak Tobias'ın bizi ciddiye almayacağına dair uyarılarıma rağmen,

Sean, ilişkimiz nedeniyle zaten işin içinde olduğumuz izlenimine kapılmış. Bu konuda ne kadar yanlışlığının farkında değil.

"Babanın restoranında başka bir aşçı mı olmak istiyorsun?" Ona hatırlatıyorum. "Bankadan kredi istediklerinde ne olacak?"

Sean'ın gözleri parlıyor ama sessizliğini koruyor, ben dönüp bakışlarımı Tyler'a sabitlerken o da bira etiketini karıştırıyor, onun durumu da bir o kadar vahim. "Kariyer sahibi bir asker mi olacaksın?"

Tyler bana ters ters bakıyor, babasının kaderi onun en büyük korkusu.

Gerçek şu ki, hiçbirimiz ebeveynlerimizin ayak izlerini takip etmek ya da kaderlerini tekrarlamak istemiyoruz. Tobias ve ben büyük acılar çekmiş olsak da, kardeşlerimiz çok daha şanslı değildi. Tyler, ABD topraklarını bir adam olarak terk eden ve başka bir adam olarak geri dönen babasının kalıntıları yoluyla en kötüsüne katlandı. Sean ise ailesinin sadece restoranlarını işletmek ve başlarını suyun üstünde tutmak için ne kadar zorlandığına tanıklık ediyor.

Benzer bir yolu tekrarlama korkuları, Tobias'ın dikkatimizi çekmesinin ana nedenlerinden biri - ama bize başka pek çok şey de verdi. Küçük kasaba zihniyet zincirini kırıp dışarı çıkan ilk kişi o oldu. Geri dönüş yolculukları sırasında onda pek de göze çarpmayan değişiklikler, meraklarını canlı tutan şeydi. Ben de kardeşimin daha rahat tavırlarının neden kısa bir süre içinde kaybolmaya başladığını araştırarak kendi merakımı giderdim.

Bu durum beni ergenlik saçmalıklarını bir kenara bırakmaya ve benden beklenenden önce erkek olmaya daha kararlı hale getirdi. Pek seçeneğim olduğundan ya da onun fark ettiğinden değil.

"İşte tam da bu yüzden buradayız," diyor Tobias, "önceliklerimizi doğru belirlemek için."

"Benim önceliklerim mükemmel." Sean ellerini kaldırıyor ve ikimize de inat parmaklarını işaretlemeye başlıyor. "Am, am, am, am ve ..." bir parmağını başparmağının üzerinde tutuyor, "evet, am ile gitmek zorundayım."

Tobias'ın gözleri uyarırcasına parlarken ona olan kızgınlığıma rağmen gülüyorum. "Bu toplantıyı çağırmamın bir başka nedeni de bu. Kız arkadaş mı istiyorsun? Bir tane edin, ama yastık sohbeti ve bu lanet kulüp asla el ele gitmemeli. Diğer kuşların ne yaptığı beni ilgilendirmez ama bize kalırsa kadınların bu ateşte yeri yok, henüz değil. Ve bizzat benim tarafımdan incelenene kadar da yoklar. O kadar."

Sean birasını yudumlamadan önce Tobias'ı tekrar test ederek, "Kadınların bir sığınak olduğunu söylediğini sanıyordum," diye homurdanır.

"Onlar," diye tükürdü Tobias, "işten uzaklar. Kişisel bağlılıklar en büyük sorumluluktur. Ve bu konuda ilk çuvallayan, korkunç sonuçlar ödeyecektir." "İstisna yok" diye eklemeyen önce bir kez daha her birimize bakarak meramını anlatmaya çalışıyor.

Konuşma ilerledikçe, hepimiz ileri geri gidip gelirken sürekli çirkin yüzünü gösteren gerginliği dağıtmaya çalışıyorum. Tobias'ın uzun süre ortalıkta görünmemesine rağmen geri dönüp bir şeyler söylemesine duyulan kızgınlık, ona verdiği iki kat daha fazla zehir akıtıyor. Kendi kinimi zar zor gizleyebiliyorum, özellikle de teyzemin içki içmesi için içine girdiğinde.

"Yani, eğer doğru anladıysam," diye araya giriyor Tyler, duruşu sertleşerek, "içinde saklanacak bir ordu toplamak ve şehre sızma fırsatı için tahta bir ata ihtiyacımız var."

Tobias onaylamak için çenesini eğiyor.

"Üçüncü nesil bir denizci olacağım," diyor Tyler, ki bu hiçbirimiz için sürpriz değil. "Bu bir gerçek ve nasıl yapılacağını bildiğim bir şey varsa o da -"Bu şekilde ordu kurulur."

Sean huysuz saçmalıklarını bir kenara bırakarak konuşur. "Ben ve Dom garajı koruyacağız ve garaj çalışır hale geldiğinde bizi kapıdan geçirmenin bir yolunu bulacağım." Saçımı karıştırıyor ve sözlerini bitirirken elini tokatlıyorum, "ve hepimiz bu pisliğin Harvard ya da Yale'e falan gideceğini biliyoruz."

"Sanırım bu seni at yapıyor," diye kardeşime takıldım.

"Hayır, küçük kardeşim," diye karşı çıkıyor biz bakışırken, daha önceki kavgamızdan dolayı gerginliğimizi görmezden gelmek çok daha zor. Çoğunlukla Fransa'da ona katılmama izin vermeyi reddettiği ve Paris'te başlattığı şeyi görmediğimi düşündüğü için. Tuttuğu arkadaşlardan ve kendini sürekli tehlikeye attığından.

"At sensin," diyor üçümüzün arasına bakarken. "Şu andan itibaren ben artık yokum."

Biraz daha strateji belirledikten sonra, ateşten birkaç metre uzakta duran kardeşime katılıyorum.

"Peki ya Helen?" Şaşkınlığını gizlemeden bana bakıyor.

Dakikalar öncesine kadar ben onun yetenekli genç kardeşiydim ve onu zor durumlardan kurtarabilecek ve ihtiyaç duyduğu yerde zemin kazanmasına yardımcı olacak keşifler yapabilecek bir araçtım. Ona göre, beni denizaşırı ilişkilerinden güvenli bir mesafede tutarken, seçerek bana yedirmeye karar verdiği ekmek kırıntılarıyla tatmin olmam gerekiyordu. Bu noktada, kendi sırlarımı saklıyorum ve bunları ne zaman ve nasıl açıklayacağımı kendim seçiyorum.

Cecelia hakkındaki bilgi kırıntılarım, bilmeyi kendime iş edindiklerimin yanında önemsiz kalıyor. Tobias gibi ben de bugün onu gördüm; masum, genç ve narin bir kızdı, Roman'a inat pantolonuna bir kitap sokuştururken isyanı gözlerinden okunuyordu. Duvarlara bok sıçramış gibi kütüphanenin etrafına bakarken aşılarmış bağınazlığı açıkça görülüyordu.

Tobias bana bakarak, Roman'ın ailevi bağları söz konusu olduğunda oraya gitmediğimizi ve kardeşimi tanıdığım kadarıyla asla gitmeyeceğimizi söyleyerek hem emrediyor hem de uyarıyor. "Helen'i bu işin dışında bırakıyoruz."

* * *

Tyler neredeyse on yıl sonra, parti etrafımızda koşuşturmaya devam ederken sessiz bir düşünce içinde yanımda duruyor, bakışlarımız Sean'ın Cecelia'yı da yanına alarak kaçtığı yöne kayıyor ve ben ona bakıyorum. Saniyeler içinde tanıdığımı anlıyorum; hafızası benimki kadar uzun ve keskin, işitme duyusu ... doğaüstü ve oynaması gereken en büyük kart - ki bunu düzenli olarak yapıyor. Konuşurken bunu kanıtlıyor; ses tonundaki dehşet, ironik ve özel bir uyarıyı dile getirerek bunu mükemmel bir şekilde ortaya koyuyor. "Hediye taşıyan Yunanlılara dikkat edin." Bana bakarken bir avucunu çenesinde gezdiriyor. "Aman Tanrım. Helen az önce Triple Falls'a indi."

İşte trajedi burada yatıyor.

Helen'in hikayesi ne onun ne de bir başkası için iyi bitmedi.

Tobias'ın uyarısı o konuşmadan beri ilk kez zihnimde keskin bir şekilde çınlıyor çünkü Cecelia ile göz göze geldiğim anda vızıltının başladığını hissettim ve hâlâ devam ettiğini hissediyorum. Sean'ın onu buraya getirme nedenini bildiğim halde, bunu haklı çıkarmaya çalışmasa da, bu hediye atın ağzına bakmamın hiçbir yolu yok - ya da bu konuda başka bir yere - çünkü Cecelia'nın bu işte bir rolü varsa, bunun hiçbirimiz için iyi bitmeyeceğini hiç şüphesiz biliyorum.

"Aramanız nedir?" Tyler soruyor.

"Herkes yirmi dakika içinde garajda olsun."

O artık içinde, kardeşim.

Kasaba halkı sürüler halinde satıcı çadırlarının sonsuz sıraları boyunca süzülüyor. Coğunun yüzünde gülümseme var ve bir savaşın sürdüğünden habersizler. Bazı ağaçlarının ve eyalet parklarının ötesinde, yerel ekonominin gelişmesi ve kaçak avcıların onları ele geçirmemesi için onlar adına savaşan bir grup adam var.

-Cecelia, Exodus

Dördüncü Bölüm

Bir fincan taze biradan yudumlarken, bulanık görüşümü çeşitli kamera görüntüleriyle bölünmüş ekranıma odaklayarak kapalı panjurlarımdan DAHA FAZLA GÜNEŞ SIZIYOR - ikisi, güvenlik sunucusuna bağlandıktan sonra Roman'ın arka bahçesinde eğitilmiş. İkincisi -bekleyen dişi kuşumuzun kamyonunun arkasına takılı kamera sayesinde- yeni keşfedilen depoya giden yolun geniş bir görüntüsünü veriyor. Sonuncusu ise deponun çatısındaki sürgülü kameradan. Şu anda üzerinde uzun bir oyun oynadığımız hedefe ait bir depo-Anthony Spencer. Roman'ın bir avuç düşmanından biri. Yakıp kül etmeden önce soyup parçalamayı planladığımız kendi imparatorlukları olan düşmanlar.

Rekabetimizi ortadan kaldırarak, Roman'ın adaletine hizmet edecek ve bunu yaparken de para kazanacak olanların biz olduğumuzdan emin oluyoruz. Roman'ın düşmanlarını alt etme planımızı henüz ona belli etmedik. Yine de, komşu yüksek binalarda eski bir sorunu olan birkaç patron, metodik tasarım nedeniyle birer birer ortadan kaybolmaya başladığında, bizden önce ona ulaşmak için sahip olabilecekleri tüm fırsatları sildiklerinde yeterince yakında ipucu verecektir.

Yakında *birinin onun* için geldiğini anlayacaktır.

Açıkçası, *kim olduğunu* bulmak için çabalamaya başlamasını sabırsızlıkla bekliyorum. Zaman. Her şey sadece zaman meselesi.

Roman'ı tamamen ortadan kaldırmama izin vermeyi reddettiği için bu taktiği kardeşimle bir koşul olarak tartıştım. Gerekçem neydi? En azından o a bunu ödeten biz olurken, psikolojik olarak da onunla uğraşabilirdik. Tobias ilk başta bu fikre dirense de kinci damarı galip geldi.

Jeremy'nin Filo Isıtma ve Havalandırma minibüsü çakıllı otoparktan aşağı doğru uçup Tyler'ın park ettiği yerin yanında sıraya girerken görünür. Atlıyor,

kamerayı arıyor ve buluyor. Kulaklığını tıklayarak, her kelime arasında bana şirketin maskotunu çeviriyor. "Test. Test."

"Sen bir aptalsın," diyorum sırtıma engel olamayarak.

"İyi günler Prenses," diye cilveleniyor, çenesini kameraya doğru kaldırarak. "O rahat koltuk kışına nasıl davranıyor?"

Russell yolcu tarafından atlayıp minibüsün kapılarını arkasından açarken, "Taşaklarımı güzel ve soğuk tutuyorum, kardeşim," diye takılıyorum. "Belki de hayatında bir kez olsun matematik ödevini yapmış olsaydın, birden fazla nedenden dolayı elleri nasırlı bir adam olmazdın."

"Şu anda benimle flört etme, Dom. Burada ciddi bir iş yapıyoruz. Ama bana bir şey söyle ve dürüst ol." Dönüyor ve kışını kameraya doğru uzatıyor. "Bu üniforma kışımı şişman mı gösteriyor?"

Russell depoyu incelerken kıkırdayarak başını sallar ve konuşur. "Peki, bunu kim buldu?"

Jeremy cevabı veriyor. "Tyler. Dangalağın şirket varlıklarında kayıtlı değilmiş ama Spencer'ın eski evrakları arasında adresi bulmuş."

Tyler konuşuyor, zaten deponun içinde. "Seni duyabildiğimizi söyleyebiliriz, salak. Saçmalık hattını temizle. Zamanımız doldu."

"Durumunuz nedir?" Tyler'a monitörümdeki saate bakarak soruyorum.

"Kapıya geldim bile," diye homurdanıyor Tyler. "Şüphelendiğim gibi, bu bir pull-up

Zemin kilidi, yastıklı değil, bu yüzden bir şey almazsak, burada olduğumuzu asla bilmeyecek. Kilidi açmak bana çok zor geliyor. Bana bir dakika ver."

"Bundan daha fazlasına sahip değilsin," diye uyarıyorum.

Russell eldivenlerini giydikten sonra iki levye alıp birini Jeremy'ye verirken Jeremy de bizim ilçe sınırlarımızın hemen içinde, hiçliğin ortasındaki izole binayı inceliyor. Deponun konumu bizi buraya çekti. Bu ve daha fazla araştırmadan sonra Roman'ın yıllar önce, hala birlikte iş yaptıkları dönemde, değersiz mülkleri elden çıkarırken araziye ve depoyu Spencer'a sattığını öğrendik. Asıl soru, Spencer'ın bunu neden sakladığı ve neden kişisel bir varlık olarak adlandırıldığı. Jeremy düşüncelerimi yankılayarak konuşuyor. "Peki, bunun içinde ne var?"

"İşte bunu öğrenmek için oradasın, embesil," diye bağıryorum. Jeremy Russell'a döndü. "Son zamanlarda *çok şirret*."

Jeremy söylenmeye devam ederken Russell her zaman yaptığı gibi Jeremy'ye ters giden bir laboratuvar deneyiymiş gibi bakıyor. "Anlıyorum Dom. Hepimiz bir gün izin kullanabiliriz. Aslında," diye etrafına bakar, "bugün bir kuşumuz eksik. Eminim Sean şu anda meşguldür. . ooh, belki Cecelia da böyle düşer ... her zaman sessiz olanlar."

Jeremy tam bunu söylerken, telefonum Sean'dan gelen bir mesajla çingirdiyor.

S: Beş dakika kaldı. Kapı kodunu aldım.

Play-by-play'e ihtiyacım yok, zaten var. Bana işe yarar bir şey getirin ve sinyali arayın.

Cecelia havuz kenarındaki kamerada bikiniyle belirlediğinde Russell, "Kabul etmeliyim, çok ateşli," diye ekliyor, güneşin altında son derece mükemmel görünüyor, uzun kestane rengi saçları kusursuz yüzünün etrafında dalgalanıyor, vücudu ıslak bir rüyayı andırıyor. Havuzun yüzeyini incelerken onu görmek bile içimi kemiriyor, görünüşe göre düşüncelere dalmış. Jeremy, Russell'ın değerlendirmesini benimkinden ayırıyor. "Her ne kadar sınırların dışında olsa da, bağlı olan ben olsaydım, muhtemelen bana *gerçekten sert* şeyler yapmasına izin verirdim ... tüyler, yağ ... belki *deri* bile olabilir."

Jeremy demek istediğini vurgulamak için Russell'ın üzerinde yavaşça dönüyor ve Russell onu itiyor. "Çekil üstümden, ucube."

"Oyun zamanı bitti," diye bağıryorum, gözlerimi Cecelia'dan ayırıyorum, Sean onu gördüğü anda bize işe yarar bir şey veremeyeceğini biliyorum - dün gece Tyler'a verdiği güvencelere rağmen. Sean, Cecelia'yı eve bıraktıktan sonra merdivenlerden iner inmez Tyler onu pusuya düşürdü, yakaladı ve yatak odamın kapısının hemen dışındaki koridorda azarladı. Tartışmaya katılma zahmetine katlanmadım. Sırrımızı öğrenenlere garajda işlerin 'her zamanki gibi' olacağını söyledikten sonra, Cecelia'nın etrafından dolaşmamız gereken bir engelden başka bir şey olmadığı gerçeğiyle barıştım. Sean, tartışmaları üzerine kapıyı tekmeleyip işimin başına dönmeden hemen önce bana endişeyle baktı.

Sean bu sabah cezvede suyu test ettiğinde, Tyler'ın dün gece yaptığı 'avantaj' konuşmasından bazılarını bana boşuna anlatmaya çalıştığında ilgilenmediğimi açıkça belirttim.

Sean'a karşı giderek artan kızgınlığımı görmezden gelerek ve gözlerimi Cecelia'dan ikinci kez ayırarak, şu anda ellerimde duran kuşun kaderi için kafamı boşaltıyorum.

Depo girişini tararken hattaki herkese "Şerif yardımcısının gelmesine on üç dakika var," diye hatırlatıyorum. "Minibüs üç, hangi cehennemdesin?"

Peter konuşuyor. "Arabayı çekmek üzereyim, dostum. Denny ve ben lanet bir traktörün arkasında sıkışıp kaldık."

Layla'nın F150'sine bağlı kamerayı kontrol ederken, açık bagaj kapağına yaslandığını görüyorum -istenildiği gibi kışkırtıcı bir şekilde giyinmiş- depoyu saat gibi kontrol eden güvenlik görevlisinin dikkatini dağıtmak için son dakikada ona ihtiyacımız olabilir.

"Nasıl gidiyor, bayan kuş?" Odak noktası güvenliğin rutin yaklaşımının yönü olan Layla'ya soruyorum.

"Her şey yolunda," diyor, hattı açık tutmak için hiç vakit kaybetmeden, özellikle de nişanlısı bu sırrı öğrenmişken.

Hemen ardından, Layla'nın beklediği yerin ters yönünden gelen üçüncü minibüsü garaj yoluna girerken görüyorum. İlk iki minibüsün yanında patinaj yaparak duran Denny ve Peter dışarı fırlıyor ve eldivenlerini takmadan önce arka kapıları açarak harekete geçiyorlar.

"Anladım," diyor Tyler ve bölmenin kapısını açıyor. Saniyeler içinde hep birlikte içeride kaybolurlar.

Bir dakika boyunca didişme ve homurdanmadan başka bir şey duymuyorum. Jeremy, "Burası çok karanlık," diye söylenirken küçük bir çarpışma sesi duyuyorum. "El feneri getirmeliydik."

"Siz aptallar unuttuysanız diye söylüyorum, içeride kamera yok. Kör uçuş yapıyorum."

Önce Denny konuşur. "Üst üste yığılmış bir düzine sandık ve birkaç kutu var. Orayı temizlemek istiyorsak çekicileri almamız gerekecek."

Jeremy devreye giriyor. "Bir tanesini aç da bak bakalım ne varmış. Spencer'ın eski çizgi roman koleksiyonunu istemiyoruz."

Tyler, "Her kırk dakikada bir çizgi roman koleksiyonu için binayı kontrol ettirecek değil ya, *ahmak*," diye tersliyor. "Üst kasaları yavaşça aç."

"On iki dakika," diye uyarıyorum.

"Daha fazla levyeye ihtiyacımız var," diye bağıyor Tyler, "Russell, minibüsümün arkasına geç."

"Tamamdır." Russell görüş alanıma giriyor, siyah bir spor çantası kapıyor ve Jeremy konuşurken depoda kayboluyor.

"İlk sandığı açtım. Ne oluyor lan? Tyler, buraya gel." "On bir dakika. Tyler, konuş benimle."

Cecelia tur atarken Sean, Roman'ın kamerasında havuz kenarında belirdiğinde, hoparlörlerimden daha fazla karıştırma sesi geliyor, sandıklar açılıyor. Denny konuşarak dikkatimi dağıtıyor. "Bir tane daha var... Kahretsin, bunlar gerçek olamaz."

Tyler'ın tepkisi beni gerdi. "Aman Tanrım. Bunlar askeri sınıf ve oyuncak olmadıkları da kesin."

"Buranın Spencer'ın deposu olduğuna emin misin?" diye sorduğunda Russell'ın sesi de aynı şekilde sarsılmıştı.

Sabrim tükeniyor. "Sekiz dakika," diye bağıryorum. "Konuş benimle."

Tyler konuşuyor. Sesi zorlukla gizlenen bir öfkeyle gerilmişti. "Altı kasa M9 ve M 16'mız var dostum. Kurşun geçirmez yelekler ve on lanet olası şehir bloğunu yok etmeye yetecek kadar mühimmatla birlikte. *Hiçbir* nakliye şirketinin CEO'sunun doğru bağlantılar olmadan eline geçiremeyeceği silahlar."

Tyler bölme kapısının hemen dışında durup kameraya ve bana bakıyor, uyarısı açık. "Bağlantılar derken, *benim tipimi* kastediyorum. Bu iş şu an için bizi aşıyor ve eğer bunlar Spencer'a aitse, burayı korumak için el feneri kullanan bir polisle işi berbat etmiş demektir çünkü bunlar kime aitse, kayıp olduklarını öğrendiklerinde peşlerini bırakmayacaktır. Ne diyorsun?"

İkinci ekranımı açıp yazmaya başlarken zihnim hızla çalışıyor ve kendimi derin bir dalışa hazırlıyorum. "Silahların büyük kısmını al ve onlar hakkındaki her şeyi bana gönder. Kimin satın almak için piyasada olduğunu ve hangi domuzun elinde satılık olduğunu öğrenmeye çalışacağım."

Tyler kamyonetinin arkasına atlıyor ve altı büyük siyah spor çantanın içindekileri boşaltmaya başlıyor, ardından dönüp depoya doğru emir yağdırıyor. "Gel lan buraya!"

"Beş dakika," diye bağırarak ikinci ekranımdan giriş yapıyorum. Jeremy, Russell, Peter ve Denny görselime girip Tyler'a katılıyor ve bir yandan boş çantaları dağıtırken bir yandan da çılgınca emirler yağdırıyorlar. "Sadece silahlar.

Açmadığımız sandıkları bırakın ve dokunulmamış görünmeleri için altlarını üstleriyle değiştirin. Tek bir lanet kutu bile yerinde görünmüyor. Ben süpürürüm,
hadi!"

İlk olarak Jeremy ve Denny ellerinde büyük spor çantalarıyla ortaya çıkar ve Tyler, Russell ve Peter diğer minibüsleri yüklerken onları minibüslerine yüklerler.

Ana yolun sokak görüntüsüne tıkladığımda, yarım mil ötede güvenlik aracını görüyorum ve Layla'ya haber veriyorum. "Geliyor, bayan kuş, beklemede kalın."

Layla bana hızlı bir cevap veriyor ve direksiyona geçmek için bagaj kapağını kaldırıyor. "Hazır."

Tyler bölmenin kapısını kapatıp içeriden bulduğu şekilde kilitlerken, "Zamanım kalmadı," diyorum. Saniyeler içinde kameranın arkasından minibüsüne atlayarak yeniden ortaya çıkıyor. Üç minibüs de ateşleniyor ve kapıya doğru uçarak sıraya giriyor - açılıp kapanması on beş saniye süren bir kapı. Saniyelerimiz olmayabilir.

"Bayan kuş," diyorum araba çeyrek mil uzaklaşırken, "bize birkaç saniye daha kazandırmak için yavaşça önüne çeke bilerseniz minnettar oluruz."

Diğerlerine emirlerimi iletirken, "Başlıyoruz," diyor. "Şu kapıdan çıkar çıkmaz yere yatın. Alışveriş merkezi polisinin yarım mil önünde olmanızı istiyorum. Layla, *hemen*."

Alışveriş merkezi polisi korna çalarken Layla onun sözünü keser ve güneyli aksanıyla kendi rolünü oynar. "Çok özür dilerim. Bu büyük kamyonu ilk kez kullanıyorum!"

"Çekilin yoldan, bayan!"

Kapı yeterince açıldığında, üç minibüs de park yerinden fırlayarak ters yöne doğru hızla ilerler.

"Aferin, bayan kuş," diyorum, kapının kapanmaya doğru ilerleyişini izlerken, adrenalinin etkisiyle kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Layla sevgiyle, "Oğullarım için her şeyi yaparım," diye yanıtlıyor.

Jeremy sanki bir teklifmiş gibi, "Eğer gerçekten bunu kastediyorsan," diye konuşuyor. Bir saniye sonra hepimiz acı dolu bir homurtuya şahit oluyoruz. "... Tanrım, Denny, ben sürüyorum! Ne kadar kıskanç bir adam."

Ben yumruklarımı sıkıp nefesimi tutarken Jeremy Denny'ye işkence etmeye devam ediyor. "Sadece saçımı biraz kestirmek isteyecektim! Lanet olsun! Layla, bir Neandertal'le evlendiğini biliyorsun, değil mi?"

Layla gülüyor. "Gün sayıyorum. Evde görüşürüz, bebeğim," diyor Denny'ye, sonra da imzayı atıyor.

Güvenlik aracı saniyeler sonra beliriyor ve yavaşça depo otoparkına dönmeden önce arkaik kapının açılmasını özenle bekliyor.

"Her şey yolunda," diye rapor veriyorum tüm hatlardan.

"Lanet olsun. Bu çok yakındı," diye mırıldanıyor Tyler.

Jeremy saçmalamaya devam ediyor. "Yemin ederim, sanki taşaklarım biraz küçüldü ... ya da belki de büyüdü. Denny, bir baksana."

"Jeremy," diye homurdanıyor Denny, "*bir şey çıkarırsan* bugün ikimiz de ölürüz."

Sırıtarak başımı sallıyorum, emrimdeki eğlenceyi uzak tutuyorum. "Yerleşkeye gidin. Denny, bunları yerin altına koy."

"Yapacağım."

Omuzlarım rahatlamış bir halde kulaklığımı fırlatıyorum ve haberler programlandığı gibi ekranlarımdan birinde beliriyor. Spencer'ın neyin peşinde olduğunu öğrenmek için başka bir tavşan deliğine inmeye hazırlanırken doğru aramayı yaptığımı umarak Tyler'ın az önce kaldırdığımız silahlarla ilgili mesajını kontrol ediyorum

-Tyler'ın şu anda yakınında olmadığım için mutluyum. Şu anda, yeni keşfettiğimiz şeyin büyüklüğü onu vuruyor ve kirli ordunun -Aşıl topuğu- işin içinde olabileceği gerçeği, etrafındakiler için sessiz bir dua etmeme neden oluyor.

Roman'ın havuz kamerasına dönüp baktığımda -ki bu kamera havuzun ve yan bahçenin büyük bir kısmını görebiliyor- Sean'ı elinde yanan bir sigarayla sığılıkta dururken yakalıyorum. Cecelia güvenli bir mesafeden suya giriyor, duruşu güvensizliğe işaret ediyor, konuşurlarken onu tartıyor. Roman evi inşa ettiğinden beri güvenlik kameralarını güncellemediği için duyamadığım bir konuşma.

Sean yakışıklı çocuk cazibesiyle onu kendine çekerken, beni onaylamak için çenesini kaldırmayı da ihmal etmiyor. Hemen ardından, kameranın kırmızı ışığının iki kez yanıp sönmelerini emrediyorum, görüp görmeyeceğinden emin değilim. Brülörümü kaldırarak, onu almak için yakınlarda bekleyen kuşa bir mesaj atıyorum. Odağımı değiştirmem gerektiğini bildiğimden, birkaç saniye daha duruşlarını gözlemliyorum ve önceki varsayımımı doğruluyorum. Sean kulübün yararı için not almaktan başka bir şey yapmıyor, daha çok kendi yararı için ayrıntılara odaklanmış durumda.

Yine de, gerçekler gerçektir. Şimdilik ve Sean sayesinde, o eve ulaşmaya bir adım daha yaklaştık.

Roman'ın o malikaneyi pahalı bir kasa olarak kullanmak için inşa ettirdiğine dair içimde bir his var. Sırları duvarların arasında bir yerlerde saklı, büyük olasılıkla bu yüzden oradan uzak duruyor.

Zaman gösterecek.

Sean kuşumuz havuzdan çıktıktan sonra Cecelia onun uzaklaşmasını izliyor, görüş alanından çıktıktan sonra da uzun süre arkasından bakıyor. İşte o zaman ilk ipucumu aldım.

Bu işe yarayabilir.

Beşinci Bölüm

Daha önceki depo baskınımızdan, bulduklarımızı araştırmak için etherin içine dalmaktan ve ardından garajda uzun bir vardiyada çalışmaktan yorulmuş bir halde, önümdeki pislige ters ters bakıyorum. Arkasındaki kanepede komada yatan kıza yaptığı davet sayesinde sınırlarımı zorluyor. "Onu ben alıyorum. O yüzden bir bahane uydur," diye bağıyorum. "Evi kontrol etmem gerek."

"Halledeceğim," diye garanti veriyor Sean.

"Saatler önce onun havuzundaydın ve tam olarak *boku* yedin. Son iki gün içinde bunu zaten sağdın, her ikisinde de onu doğrudan benim lanet olası yoluma koymayı uygun gördün."

"Seni kızdırmaya çalışmıyorum," diye yemin ediyor.

"Başarısız oluyorsun. Yemin ederim, Sean. Eğer bunu sakinle ilgili yaparsan _."

"Değilim," diye tersliyor ve çenesini sinirli bir şekilde sallayarak bana karşılık veriyor. "Öyle bir şey değil." Omzunun üzerinden Cecelia'nın lobideki sohbetimiz sırasında benim esrarımdan birkaç fırt çektiği için hâlâ sızdığı yere bakıyor.

"Sadece ..." diye bana döndü, "ilk dakikadan beri *her şeyi* sorguluyor. Genç olduğu kesin. Ama boş bir kafa *değil*. Anladığım kadarıyla, Roman'ın bizden daha fazla hayranı değil. Bence göremediğin bir potansiyel var çünkü onu görmeye çalışamayacak kadar kızgınsın." Dumanını yüzüme çok yakın bir şekilde soluyor ve ben de yanan sigarayı elinden alıyorum.

Sopayı savururken yanan küller koluna ve kot pantolonuna saçılır. "Lanet olsun, adamım! Sen de kimsin şimdi?"

"Ben şu anda *onun külotuna* girmek için *becerdiğin* adamım."

"Evet, gün geçtikçe benim için daha tanınmaz hale geldiğine göre, bunu böyle halletmeliyiz. Yoluna *çıkan kişinin ben olduğuma* emin misin?"

Devam ederken ifadesindeki şüpheyi gizleme zahmetine girmiyor. "Neden kızgın olduğunu anlıyorum, ama benim tanıdığım ağabey asla böyle birine izin vermez."

Bu duruma yakın uçucu. Söyle bana, bu işi hepimiz adına halletmen için sana güvenmeli miyim? Çünkü şahit olduğum kadarıyla sen zaten onun ödünü koparıyorsun."

Anladığım kadarıyla yaşına göre olgun görünüyor. Daha iyisini bilemeyecek kadar genç ama derslerini almaya başlamak için sınırları aşacak kadar cesur. Daha önceki konuşmalarımızda bizi, bu durumu babasını kızdırmak ya da kendini test etmek için bir deney olarak kullandığını itiraf etti. Muhtemelen ikisi de.

Çünkü düşmanını tanımak kitaptaki en önemli kuraldır. Sean'ın aksine, onun tipik davranış biçimini anlamak için zaman ayırdım. Bir grup dövmeli tamirci ile bir garajda saklanıp kafayı bulmak mı? Özgeçmişinde yok. Bana "Fransız" diyecek kadar ileri gitti, bu da kardeşimi iki kişilik bir sıralamada bile göremeyecek biri tarafından çoktan uyarıldığı anlamına geliyor.

Burada bulunmasının onun yararına olmayacağı konusunda onu uyardığımda bile, çizdiğim çizginin üzerinden atlayıp garaja girmeden ve Sean'ın teşvikiyle aramızda kendini evinde hissetmeden önce duraksamadı.

Dolayısıyla, kendi başına asla bulamayacağı cevaplar için doğru soruları soruyor olsa da, bu daha çok iyi bir kızın kötüye gitmek istemesinin ya da en azından kötü kararlar vermesinin klasik bir örneği gibi görünüyor.

İşte burada ben devreye giriyorum.

Onu korkutmuyorum. Onun *ilgisini* çekiyorum.

Hayatımı ve alanımı istila etmesinden duyduğum bariz tiksinti sadece daha fazla merak uyandırıyor ve yeni korumasını uzaklaştırır uzaklaştırmaz bunu kendi avantajıma kullanacağım.

Odağımı tekrar Sean'a çevirerek, onun saçma sapan gerekçelerine bakıyorum; parmaklarının daha önce hafif bir sahiplenme hissiyle kızın etrafında kıvrılışının görüntüsü zihnimde tazeliğini koruyor. "Bunu söylememe gerek var mı?"

Küçümseme dolu gözlerini kaldırana kadar birkaç saniye boyunca aldığım tek cevap Zippo'sunun fiskeşi oluyor. "Evet, Dom, belki daha iyi olursun."

"Onun için hepimizi sikmeye hazır mısın?"

"Evet, aşığım," diyor kuru bir sesle.

"Bir şeyi beceriyorsun."

"Belki de öyleyimdir. Çünkü gerçek bir kalbi, saf bir ruhu ve lanet bir beyni var. İkimiz de onun bu işte masum olduğunu biliyoruz," diye vurguluyor, "Sanırım bunu göz önünde bulundurmamak beni gerçek bir *canavar* yapıyor."

"Onu ben kullanıyorum. Bir yolunu bul. Ben sormuyorum."

İlişkimizde ilk kez rütbemi yükselttiğim gerçeğini yutuyor ve bunun bizim için ne anlama geldiği konusundaki endişelerimi bir kenara bırakıyorum. Geri adım atıyor ve Cecelia'nın yanına gidip onu okşamadan önce çenesini hafifçe bana doğru eğiyor. İşte o zaman gerçek tehlikede olanın kim olduğunu anlıyorum ve bu Cecelia lanet Horner değil.

Konuşma ihtimalini bastırmak için hoparlörlerden "Bundy" sesleri yükselirken, Roman'ın malikânesine doğru koşarken Cecelia'nın korku dolu çığlığının tiz kahkahalara dönüşmesini görmezden gelemiyorum. Tedirginliğim öne çıksa da gülümseme tehdidini savuşturmayı başaramıyorum, bu işten kafasının iyi olduğunu biliyorum. Avuçlarım ön panelimde, açık camlar yüzünden saçlarım kabinde uçuşurken, bütün gece olduğu gibi beni analiz ederken bakışlarının ağırlığını görmezden geliyorum. Aramızdaki uzun bakışlardan birkaçını daha önce kör sargımı am yalar gibi yalarken kışkırtmıştım. Daha önce ve o zamandan beri birkaç kez benimle ilişki kurmaya çalıştı, onu kibarlık yapmadan bağlamak için bu ilgiye ihtiyacım olmasaydı bunu daha rahatsız edici bulurdum.

Sean'ın aksine, ben kendimi rolümü *oynamaya* adadım.

Ama . . . Tyler arkamızda dururken babasının kapı kodunu girmek için eğildiğinde mırıldanan cazibeyi inkar etmiyorum ya da kendime yalan söylemiyorum. Bana dokunmamaya çalışmasına rağmen, üniformasının altına sıkıştığı şeyin kokusunu alırken ipeksi saçları ön koluma sürtünüyor.

Gözlerim, alanımı doldurduğu birkaç saniye boyunca onun profilini inceliyor. Trajik derecede güzel.

Onun görünüşünü takdir edebildiğim için kendimi şaşırtmış olsam bile -Sean'ın aksine, ilk ereksiyonumu yaşadığımdan beri bunu görmezden gelme yeteneğim var ve bunu iyi kullanmayı öğrendim.

Şu anda Sean'ın taşaklarını mengeneyle almış olan yemin cazibesinden sıyrılıp yavaşça yola koyuluyorum, etrafı tarayıp notlar alıyorum.

Roma'nın kalesini her açıdan görmüş ve ilk çiviye çakmadan önce lanet olası planları ezberlemiş olmama rağmen, bu benim ilk yakından bakışım.

Arabayı yanaştırdığımda şüphelerim doğrulandı. Herhangi bir siperden eve olan uzaklık, tespit edilmeden kablo çekilmesini imkânsız kılıyor. Bunu yapmaya yönelik herhangi bir girişim, Roman'ın *kimin* ve neden yaptığını bulmak için bir soruşturma başlatmasını tetikleyecektir. Yapmakta ve iyi yapmakta yetkin olduğu bir şey. Şu anda, kazandığı rakiplerinin her birinin farkında ... *bizi kurtarın*.

Bunu yıllardır sürdürdüğümüz başarılı gözetim sayesinde biliyoruz. Bizim gibi Roman da kirli işlerini yapanlara sırlarını saklamaları için yeterince iyi para ödüyor.

Bu ev şimdiye kadar hiç hareketlilik yaşanan bir yer olmamıştı ve bizim de buna ihtiyacımız var.

O bir yol.

Dairesel arabayı merdivenlerin dibine doğru çekerken, sonunda dikkatimi ona yönelttim.

"Sana tokat mı atsam, teşekkür mü etsem bilemiyorum" diyor, masmavi bakışları üzerimde geziniyor.

Eve doğru dönmeden önce "Bayıldın," diye karşılık veriyorum. Yeterince etkileyici, ama aklımda, düşmanımın şu anda yaşadığı yer burası ... sadece birkaç metre ötede uyuyor. Neredeyse on yıldır herhangi bir kuzgunun en çok yaklaştığı yer.

Torpid o gözümde duran Glock ile bu uzun oyuna son verebilir ve aynı zamanda zihnimi mesken edinmiş canavarları serbest bırakma özgürlüğüne kavuşabilirdim. Ama önümdeki evin içinde, özenle yerleştirilmiş örtüsünün altında onu gördükleri için ailemin ölümünü planlayarak çocukluğumu çalan bir canavar yaşıyor. Cinayetlerini örtbas eden ve çocuklarını bir enkaz gibi kaldırıp atan bir canavar. Kendi çocuğuna zahmetli ve gereksiz bir iş için teklif ediyor gibi görüldüğü aynı türden bir ödeme.

Cecelia'yı yıllarca görmezden geldikten sonra o fabrikada çalışmasına izin verecek kadar istekliyse, Cecelia onun için ne ifade ediyor olabilir?

Hiçbir şey. Onun için hiçbir şey ifade edemez. O da onun acımasız lanet aklının bir başka kurbanı olabilir.

Evi incelerken, ailemin beklentilerinin muhtemelen o kadar düşük olduğu gerçeğini yutuyorum ki, mütevazı hırsları onları bu büyüklüğün sadece bir kısmında bir evde yaşamaya zorladı. Bu noktada, kardeşim ve ben bir gram uyku kaybetmeden bu malikaneyi yüzlerce kez satın alabilirdik. Tobias bizi bunu mümkün kılacak konuma getirdi. Eğer aldığı riskleri almasaydı.

-ve hala Fransa'da- biz nerede olurduk?

Şu anda bulunduğumuz yerden ışık yılı gerideydik. Ve bugün hala ikimizin de evimiz diyebileceğimiz gerçek bir yerimiz yok.

Bu düşüncelerle geçen birkaç saniye içinde, Cecelia'nın arabamdan çıkarken hafifçe tereddüt ettiğini hissedebiliyorum, sanki hissettiklerimi hissedebiliyormuş gibi.

O biliyor.

Fısıltının son yirmi dört saat içinde ikinci kez zihnimden geçmesine aldırmadan, arabadan çıkıp Tyler'a teşekkür ettikten sonra gözlerini tekrar üzerimde yakalıyorum. Bu kısa görüşmede vicdan azabı yine tehdit ediyor, bu kez Cecelia hakkında bildiklerimin geri kalanından iki kat daha güçlü bir şekilde içeri giriyor.

Benim gibi o da ihmal edilmiş ve annesinin yatakta çeşitliliğe olan düşkünlüğü ve alkolizm nöbetleri nedeniyle bazen kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakılmıştı. Benim gibi Cecelia da bir yetişkini büyütme zorunda kalmıştı. Tyler ona sakarın dolu bir iyi geceler dilerken aramızdaki bağı koparmamı sağlayan bir ortak nokta.

O bile ona karşı bağışık değil.

Mürekkep yine kaybetti.

Ve bunun için Sean'ı da Tyler'ı da sikeyim. Mürekkep babası yüzünden *var*. Bunu unuttukları için ikisini de sikeyim.

Yapmayacağıma eminim.

Kırılma noktası yaklaşırken, çenemi Tyler'a doğru salladım. Yolcu kapısını kapatır kapatmaz gaza basıyorum, dikiz aynasından Cecelia'yı gördüğümde içimde öfke kaynıyor, bakıyor, hâlâ bakıyor.

"Sakin ol dostum," diyor Tyler sanki kuduz bir köpekle konuşuyormuş gibi. "Kızgın olduğunu anlıyorum."

"Hiçbir şey alamazsın," diye çıktım, ana yoldan sağa döndüm. "Acınası olan şu ki, sen de Sean da bu işte kişisel bir çıkarınız olduğunu düşünüyorsunuz, ama şu anda bedelini ben ödüyorum çünkü aslında sizin *yok*."

"Bu adil değil dostum ve bunu söylediğin için de siktir git. Biliyorsun-

" "Kendine bir iyilik yap ve konuşmanı kendine sakla."

Ben siker gibi sürmeye başladığımda onun koltuğunda gerildiğini görüyorum.

"Kahretsin Dom, arabadaki tek kişi sen değilsin!"

Ben gazı köklerken o beni ikna etmeye çalışıyor.

"Onun planın bir parçası olmadığını ve seni berbat bir duruma soktuğunu biliyorum, ama bunu halletmenin yolu bu değil."

Ulaşmaya çalışıyor ve bunu biliyor. Sean yüzünden, hırslı olduğunu bildiğim için ailemi öldüren adamın kızını eğlendirmek zorunda kalıyorum. Garağa geri döndüğümde sert bir fren yapıyorum ve çakıl taşları gövdeyi tekmelerken Camaro'mu savurarak durduruyorum. Binaya doğru bir bakış attığımda, Cecelia'yı gördüğüm andan beri içimde biriken şey taşmaya başlıyor. Öfke içinde ona döndüğümde Tyler bu konuda bana meydan okuyor. "Bunu bana sen mi söyleteceksin?"

"Bunun için fazla zekisin, Dom."

"Belli ki değilsin," dedim. "Siktir git."

"Seni bu şekilde bırakmayacağım. Sadece park et, anahtarları bana ver ve konuş benimle."

"Sormuyorum."

"Bilmiyordu, Dom."

"Ne oluyor lan?" Sean, Tyler'ın arkasından seslendi, ses tonundaki endişe hiç şüphesiz *onun* içindi.

Tyler'ın omzunun üzerinden bakarken, bana en yakın kişiyle göz göze geliyorum ve kırmızıyı görüyorum. Eğer hemen şimdi gitmezsem, aramızdaki hasar onarılamaz hale gelebilir. Tyler nihayet arabamdan indiğinde Sean yüz ifademden bunu anlıyor gibi görünüyor. Sean koşmaya başlıyor, ben otoparktan çıkarken adımı söylüyor.

Bir dakika sonra, kararıyorum. Sadece direksiyonun kontrolünü kaybettiğimde -Yolun ortasında savrulurken kendime geliyorum ve kenara çekecek kadar kontrolü ele alıyorum. Sürücü kapısından tökezleyerek çıktığımda, göğsüm kabarıırken kendimi yeni biçilmiş bir tarlada buluyorum. Yukarıdaki yıldızsız gökyüzüne bakarak beni neyin tetiklediğini tespit ediyorum.

Düşmanımın kızına sempati duyuyorum.

İlerlememizi sürdürmek için bu gece onu eve götürmeyi talep edebilirdim ama Sean onu içeri aldı. Bu beni onu bir hedeften başka bir şey olarak tanımaya zorladı.

Saniyeler ya da dakikalar sonra, Nova'sının yaklaştığını ve tekrar ettiğini duyuyorum ve tam zamanında dönüp çıktığını görüyorum, arkaya uzanıp gömleğini yumruklarken farlar onu aydınlatıyor.

Yüzü asık bir şekilde bana doğru yürürken, gözlerindeki teslimiyeti yakalıyorum.

Bunu *biliyordu* ve *görmezden* geldi.

"Sadece vücut atışları," diye kestirip atıyor, tam da ben ilk vuruşumu yaparken.

Altıncı Bölüm

Yan bahçemizdeki bankta ağırlık çalışırken üst kattaki pencereden "RENEGADE" sesi geliyor. Sean dakikalar önce bana katıldı, barfiks çekmeye başlarken sözsüz bir şekilde beni yokladı. Birkaç kaldırıpta, kaburgalarında çoktan soluk bir sarıya dönmüş olan parmak ucu büyüklüğündeki morlukları fark ediyorum. Pişmanlık içime işliyor çünkü geçmişte birbirimizi morartmış olsak bile hiç böyle öfkelenmemiştim. Onlar serseri çocuklar arasındaki testosteron güdümlü kapışmalardı. Bu seferki farklı ve onun yorgun ifadesini yakaladığımda bunun bana verdiği zararı hissedebiliyorum. Konuşmak istiyorum ama o başını sallıyor. "Yapma. Biz iyiyiz kardeşim."

İkimiz de buna inanmıyoruz ama cevabım Tyler'ın avluya girip ikimize yaklaşmasıyla kapının gıcirtısıyla kesiliyor. "Sorunlarımız var. Şişko tutuklandı."

Yolun geri kalanında yukarı itmeden önce basmanın ortasında durakladığımda Sean bardan düşüyor.

"Hangi suçlamayla?" Sean bir sigara çıkararak soruyor.

"Bir fahişeyi azmettirmek," diye cevap veriyor Tyler, tiksinierek.

Sean aval aval bakıyor. "Amcık mı? Sen ciddi misin? Bizim minibüste miydi?" "Hayır," Tyler başını sallıyor. "Yani bu hâlâ bizim sırrımız."

Sean ensesini tutup bana bakıyor. "Çok şükür." "Görüşmek istiyor," diye ekliyor Tyler.

"Tabii ki biliyor," diye tersliyor Sean. "Diğer sorunumuz ne?" Sean ve bana bakıyor. "Ne olduğunu biliyorsun."

Sean'ın duruşu hazırlık için sertleşir. "Bunu zaten hallettik."

Tyler bakışlarını ikimiz arasında bölüştürüyor. Zehrini Sean'a yöneltmeden önce bana "Saçımı kestirmek için Deniz Kuvvetleri'nde üst üste bir yıl hizmet etmedim," diye bağırıyor. "Ve eminim ki sen aletini ıslatabilesin diye uğruna çalıştığımız her şeyi feda etmeyeceğim."

Sean başını sallar. "O bizim için bir tehdit değil ve bunu sen de biliyorsun. Dikkatli davranıyorum. Bunu konuşmuştuk. Onu işaretleyecek değilim, ama şu anda daireler *çiziyormuşsun* gibi geliyor."

Tyler bastırıyor. Görünüşe göre, o da Sean ve benim kadar gergin. Son zamanlarda birden fazla şekilde irileşti. Eskiden omuzlarından çok daha fazlasının yuvarlanmasına izin verirken, şimdi daha otoriter. Görevlerimizi yerine getirirken hepimizin kendi gündemleri var ve Fatty'nin tutuklanması sadece birkaç hafta içinde çok fazla karmaşıklık yarattı. Tyler da aynı şeyi söylüyor. "Bu sefer benden çok şey istiyorsun. Bu geri tepecek. Ve bu gerçekleştiğinde-"

"*Eğer böyle bir şey olursa,*" diye araya giriyor Sean, "ki olmayacak, ve bu berbat durumda olmazdık," aramızda bakışıyor, "eğer ikiniz bana söyleseydiniz."

"Her zaman buraya gelmek ister misin, Dom?" Tyler tersliyor.

"Savaş kuralları 101, kardeşim. Düşmanını ve zayıflıklarını tanı," Sean'a barı bırakıp kalkarken, uzun bir su içmeden önce gömleğimle yüzümü sildiğimi söylüyorum. Kafamı kaldırıp Tyler'ın sabit bakışlarına karşılık veriyorum. "Fare çoktan tuzağa düştü dostum. Yapabileceğimiz pek bir şey yok."

"Oh, aklıma bir şey geliyor. Birçok şey. Çok geç değil-"

"Akışına dikkat et dostum," diye uyarıyorum onu, Fransa'yı *neden* arayamayacağımızı hatırlatmak zorunda kaldığım için öfkem alevleniyor. "Şimdi de *benim* üstüme işiyorsun. İtirazın not edildi, ama Sean'ın dediği gibi, bunu zaten hallettik."

Tyler başını reddederek sallar. "Bunu düzeltmek için zamanımız azalıyor. Yanlış bir hareketin bizi geri dönüşü olmayan bir noktaya sürükleyeceğini söylememe gerek var mı?"

"Şu anda kendimizi sana karşı savunmak zorunda olmamız saçmalık," diye tükürüyor Sean, yanan sigarasını ona doğru tutmadan önce Zippo'sunu kapatıyor. "Ben de aynı kumaştan kesildim ve aynı mürekkebi giyiyorum. Bunun ne kadar eskiye dayandığını biliyorum çünkü sen sınav çekip 'hoo- lanet-rah' diye bağırırken ben bu sokaklarda oyunumuzu oynuyordum. Ve onu gördüğün anda avuçlarını yaladığını görmediğimi sanma."

Ağzından yanan sigarası sarkan Sean dambıllarımı alıyor ve pazu kıvrma hareketleri yapmaya başlıyor. "İş ile amcığı nasıl ayıracağımı biliyorum ve bu konuda kendimi *birden fazla kez* kanıtladım."

Ağzından dumanlar çıkararak tekrar yaparken Tyler ona saçmaladığını söylüyor. "Kalp krizinin yanına çizburger ister misin?"

Halterleri bırakan Sean sigarasından derin bir nefes çektikten sonra halkaları Tyler'a doğru üflerken bir uyarı daha yapıyor. "Bu koşullar farklı ve bunu sen de biliyorsun."

"Öyle değiller," diyor Sean, "ben öyle değilmiş gibi davrandığım sürece, her zamanki gibi olacak. Ve konu amdan açılmışken, *umutsuz bir ihtiyaç* içinde olduğunu söylersem yanlış bir şey yapmış olmam kardeşim."

Bu sefer Tyler doğruluyor. "Siktir git."

"Sean ellerini meme uçlarının üzerinde gezdirerek, "Biraz daha minyon yapılı, dolgun kalçalı biri," dedi.

Bu anlamsız ileri geri konuşmalardan sinirlenerek bakışlarını Tyler'a çevirdim. "O lanet bir fare."

Tyler bana diklendi. "O fare lanet bir *dağ aslanına* bağlı."

Sean, Tyler'ın dikkatini çekmek için bir adım öne çıkıyor. "Herhangi bir şeyin ya da herhangi birinin on yıllık planımın önüne geçmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Bahçedeki yirmi tonluk fili gösterirken hayal kırıklığıyla nefesini üflüyor. "*Fransa'yı* kirleteceğimi mi sanıyorsunuz? Biz hallediyoruz."

Tyler bir milim bile kıpırdamadan, "Bokla uğraşan sen değilmişsin gibi görünüyor," diyor.

"Böylesi daha iyi," diye omuz silkiyorum. "Planlar değişir. Uyum sağlarız. Biliyorsun *ışıltilma* tanınmam. Bırak güzel çocuk onunla ağır işleri yapsın, gerisini ben hallederim."

"Seks hayatınızı bu şekilde yönetiyor olabilirsiniz, ama bunu yönetmenin yolu bu değil."

Sean'ın gözleri beni hedef alan bu bel altı vuruş karşısında irileşiyor ve Tyler'a doğru yaklaşıyor. "Bu pek çok açıdan yanıştı dostum. Haddini tamamen aştin. Bunu bizim gibi görmeye başlamalısın, bir fırsat olarak."

Tyler atılır. "Beni aptal mı sanıyorsun? Ona nasıl baktığını görüyorum ve *günler* oldu. Sen de ondan daha fazla kontrol sahibi değilsin."

Sean'ın gözleri uyarırcasına parlar. "Bunu gerçekten bana mı söylüyorsun?"

Tyler aramıza bakıyor, korkusu elle tutulur halde. O zaman tekrar düşüneceğimi ve Fransa'yı arayacağımı düşündüğü açık. Geri çekilip bir elini uzayan saçlarında gezdirmeden önce zihninde senaryoları gözden geçirdiğini görebiliyorum. Sonunda yüz ifadesi teslimiyete dönüşüyor. "Sadece ikiniz için. Ama yemin ederim, işler kötüye gittiğinde, ki gidecek, ikiniz de bana borçlusunuz ve ben de tahsil edeceğim." Bana baktı. "Üzgünüm, dostum."

Cevap verme zahmetine girmiyorum çünkü Tyler'ın bariz kazığının olması gerektiği kadar acı vermediği gerçeğine çok kapıldım ve bu içimde bir tür korku uyandırıyor. Temel insani duygulardan o kadar mı uzaklaştım ki bağışıklık kazanıyorum?

Sean'ın gözleri parlıyor, zaferinden mutlu. Çarpık dirseğini Tyler'ın omzuna dayıyor ve kulağının kabuğunu parmaklıyor. "Şimdi git bana biraz yumurta hazırla. Seni mutfakta çok daha seksi buluyorum. Ve eğer kartlarını doğru oynarsan, takım için bir tane almaya istekli olabilirim."

Tyler onu omuz silkmeye çalışıyor, dudaklarından bir gülümseme fısıltısı yükseliyor. "Siktir git, it herif."

Sean ön kolunu boynuna dolayarak onu kendine çekiyor ve Tyler'ın burun delikleri açılıyor. "Tanrım, leş gibi kokuyorsun."

İkisi de evin arka tarafına doğru gitmeye başladılar ve Sean bana bakarak abartılı bir şekilde yavaşça göz kırparken Tyler, "Get. Siktir. Siktir. Defol. Benden. Benden."

"Hadi bebeğim... sadece ucu," diye cilveleniyor Sean, köşeyi dönüp gözden kaybolmadan önce.

Bir haftadır ilk gerçek gülümsemem.

Yedinci Bölüm

Sean arabasını yanaştırırken batan güneş gökyüzünü aydınlatıyor ve etrafımı kıyamet gibi görünen turuncu bir renge boyuyor. Horner Tech üniformasıyla Nova'sından iniyor, gece vardiyası için planlanmış öğle yemeği saatini son aksilikle uğraşmak için kullanıyor. Yaklaşırken ona esrarı uzatıyorum, Tyler'ın teslimatını beklerken çakıllı alanda arabalarımızın arasında dururken alıyor.

Arkamızdan bölmenin kapısı açılıyor ve saniyeler sonra Russell yeni giydirilmiş Fleet Isıtma ve Hava minibüsümüzü bölmeden çıkarıyor. Jeremy de aynı üniformayı giymiş olarak ön koltukta oturuyor ve yüzünde hoppa bir gülümseme belirliyor.

Sean, "Bazı aksaklıklara rağmen, işte bu çok güzel bir şey," diye düşünüyor.

Jeremy ve Russell, faturaları ödemeye yardımcı olmak için bir toplama görevi olan yarınki yürüyüş emirleriyle geçerken çenelerini bize doğru kaldırıyorlar.

"Bu konuda tartışamayız," diyorum, çekilmelerini izlerken.

Yıllar önce, her türden mürekkepli teknisyenin gelecekteki soygunlar için yerleri belirlemek üzere servis aramaları yapması için birkaç LLC kurduk. Bu sadece hedeflerimizi soymak için mikro plan yapmamıza yardımcı olmakla kalmadı, aynı zamanda LLC'lerin içeri girdiğimizde şüpheli olmasını önlemek için servis çağrıları yapan işletmeleri meşrulaştırdı. İlk beyin çocuklarımızdan birinin tetiğini çektiğimizden beri depomuz hızla doluyor, öyle ki bağış zamanı yaklaştı.

Sean esrarı geri uzatarak düşüncelerimi böldü ve beni elimdeki konuya geri getirdi. "Fatty için ne diyorsun?"

"Bunun cevabını zaten biliyorsun," diye nefes veriyorum, Fatty'nin bir sorun olmasına bile sinirlenerek. Yıllar önce, sırlarımıza katılmasına izin verdiğimde bir çekincem vardı. Ayrıcalıklı olduğu için Fatty'nin bu oyunda hiçbir zaman yeterince payı olmadı.

Sean hayal kırıklığı içinde başını sallıyor. "Kahretsin dostum, iş için iyi oldu. Sadık olduğunu biliyorsun. En iyi sigarayı içtiğinden bahsetmiyorum bile," der ve sigarasını geri alır.

"Her yerde sigortalarımız yanıyor," diye hatırlatıyorum ona. "Bu kadar erken bir zamanda bu tür hataları göze alamayız."

"Neden Fatty'den daha fazlası hakkında konuştuğun hissine kapılıyorum?" Bakışları sertleşiyor ve cevap vermemem onu sadece kızdırıyor. "Hadi ama Dom. Sana mürekkebin her zaman önce geleceğini söyledim. Kontrol edilmeye ya da zincirlenmeye ihtiyacım olmadığını en iyi sen biliyorsun."

Esrarı bırakıp çizmelerimi üzerinde gezdiriyorum. "Pekâlâ, o zaman bana bunun nasıl sonuçlanacağını gördüğünü söyle."

Tyler yanında Fatty ile garajın otoparkına girerken, "*Bizim lehimize*," diye omzuma vuruyor, "her zaman, kardeşim," diye garanti veriyor.

Şişko kamyondan çıkıyor, ben onu içeri alırken gözleri benimle Sean arasında gidip geliyor. Lakabına rağmen, yüz otuz kilodan fazla değil ve bu cömert bir rakam. Takma adı, her zaman en iyi tomurcuğu bulmayı başarmasından ve bunu kendi işiymiş gibi yapmasından kaynaklanıyor - ki sonunda bunu başardı - lanet hayatında bir gün bile işsiz kalmamış olmasına rağmen.

Bu gerçek, tasarımcı kot pantolonu ve fiyat etiketi kasabamızda her gün ışıkları açık tutmak için mücadele eden insanların yarısına bir tokat gibi hizmet eden ayakkabılarıyla bize doğru ilerlerken açıkça görülüyor. Yaklaşırken suratını asıyor, yaptığı destansı hata yüzünden ne kadar mahkum olduğunu bildiği bir orospu çocuğu gibi görünüyor. Kelepçeler görünmüyor ama orada.

Tyler, Fatty'nin telefonunu bana uzattı. "O temiz. Şifresi mesajlarında var."

Camaro'mu açıp telefonunu yolcu koltuğuna atıyorum ve Şişko bana yalvarmaya başlıyor. "Dom-"

"Tek bir işin vardı," diye araya girdim, hazırladığı bahanelere kulak tıkayarak. "Minibüsü sıkıştır ve koru, ne minibüse ne de *kendine* dikkat çekme," dedim. "Çok basit."

"Ben içinde değildim."

"Sana teşekkür etmeli miyiz?" Sean günün sorusunu dile getirmeden önce tersliyor. "Şişko, ne sikime amcık alıyorsun?"

"Öyle değildi, dostum. Fark etmedim bile-"

Sinirlenerek, jüri için zaman ayırmasını reddettim. "Siz basıldınız. Bizim işimize yaramazsınız. Sizin de bildiğiniz gibi, biz *suçlularla iş birliği* yapmayız."

Yüz ifadesi umutla parlıyor. "Sadece bu kadar. Avukatım muhtemelen suçlamaları azaltabileceğimizi ya da tamamen düşürebileceğimizi söyledi çünkü bu benim

ilk suç. Beni hâlâ kullanabilirsin."

"Basıldın. Dışarıdasın." Kararı bildirdim, konuşmayı bitirdim. "İstisna yok."

"Hadi ama, Dom. Üç lanet yıl . . . Sana bedava yeşil verdim. İstedğin her şeyi yaptım."

"Eğer istediğimi yapsaydın, bu konuşmayı yapıyor olmazdık." Şişko, çoğu kişinin sık sık yaptığı gibi Sean'a döner.

"Hadi ama Sean. Bana güvenebileceğini biliyorsun."

Sean beni destekliyor, onu reddediyor. "Seni yanımıza yaklaştıramayız dostum. Şimdi değil. Belki daha sonra."

Çenemi sarsıyorum. "Kafasını saçmalıklarla doldurma." Kararımı tekrar iletiyorum, hâlâ karara itiraz etmesine sinirleniyorum. "Sen yoksun. Umarım kuku buna değmiştir."

"Dom, beni liseden beri tanıyorsun. Sadık olduğumu biliyorsun. İşleri düzeltmek için ne yapmam gerektiğini söyle."

Pahalı tişörtünün yakasını yumruklayarak, beni duyduğundan emin olmak için onu Tyler'ın kamyonetine çarpıyorum. Ben ağzı bir karış açık Şişko'ya bakarken Tyler "sakin ol dostum" diye itiraz ediyor çünkü ona karşı hiç bu kadar agresif olmamıştım, olmak zorunda da değildim.

"İhtiyacım olan şey, tüm ailemi tehlikeye atmadan emirleri harfiyen yerine getirebilecek biri. Bu noktaya gelmek için ne kadar çok çalıştığımızı biliyor musun? O lanet ağzını açma, Şişko. Bu soru retorikti. Cevabım hayır, bilmiyorsun. Bunun hakkında, gerçek amaç hakkında hiçbir şey bilemezsin, çünkü şimdiye kadar yaşadığın tek şey takma adın... gerçek sorumluluk kavramı olmayan lanet bir keş. Bunun bir pazarlık olduğunu mu sanıyorsun? Öyle değil. Herkes sana güveniyordu. Ama sen kibirlendin çünkü geri kalanımızın aksine bu senin için sadece bir hobi, zengin çocuk. Peki, ne yapabilirsin? Babanın servetinin, annenin emekli maaşının ve küçük kız kardeşinin üniversite fonunun avucumun içinde olduğunu hatırlayabilirsin."

Şişko, Tyler'ın kamyonetine karşı tutuşumda sarkıyor. "Beni tehdit etmene gerek yok, Dom. Bir bok söylemeyeceğim. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Bu benim suçum."

Onu tekrar kamyonu çarptım. "Ne diyordun?"

Yutkunuyor ve gözleri onun gibi pek çok kişiden beklediğim haklı öfkeyle parlıyor, ama akıllıca olanı yapıyor ve bu boku göğsüne yakın tutuyor.

"Haklısın. Tehditlere gerek yok, değil mi Jonathan Daniel George? Bu yüzden daha sonra, o vızıltı kalktığında ve bu gece oyuncak ayına uzandığında, DNA'nın bende olduğunu ve bunu lanet hayatını *gerçek* bir şekilde mahvetmek için kullanabileceğimi unutma." Onu serbest bırakıp bakışlarını tutuyorum. "Sakın unutma. Yuvadan çıkmayı asla başaramayan acı yavru kuşları susturuyoruz. Bu gerçeği hafızandan atmaman senin yararına olacaktır. Bizden uzak dur ve *uzak dur*."

Sean, anahtarlarını çıkarırken Fatty'yi teselli etmek için konuşur. "Bu çok aptalcaydı dostum. Çok yaklaştıydın."

Tyler'ın yolcu kapısını açarken Fatty'nin cevabı beni neşelendiriyor. "Öyle bir şey değildi. *Bana mesaj attı*."

Ben de öyle düşünmüştüm ve şimdi yapacak daha çok işim var. Listeme ekleyeceğim bir girişim daha ve daha da önemlisi avlayacağım bir *haydut kuş*.

Sekizinci Bölüm

SABAH demliğimi yudumlarken, üçüncü ekranımın altında kayan Nasdaq akışına bakıyorum. Portföyümüzün gidişatından memnun bir şekilde, tasarladığım yeni bir programa son birkaç komutumu yazıp çalıştırıyorum. Saniyeler içinde, ikinci monitörümde yeşil renkte bir karakter senfonisi belirmeye başlıyor. Gördüğüm manzara karşısında sırtarak zihinsel olarak kendimi kutluyorum. Son birkaç saat içinde -kasa keşfimizle ilgili bazı kazılar nedeniyle- istemeden de olsa titreşimi ağıma yoğun bir şekilde düşen yerel bir sineği tuzağa düşürdüm. Bunun üzerine onu bir sorgulama yaptığı sohbet odasına kadar takip ettim. Oradan IP adresini buldum ve VPN programı için bir güncelleme gönderdim. Bir dakika içinde sinek, internet faaliyetlerini gizli tuttuğuna inandığı ama gerçekte bana yaptığı her bir tıklamaya ve komuta erişim sağlayan yazılımın içine gizlediğim yemi tıkladı.

İç Güvenlik bir efsanedir. Korunmuyoruz, dinleniyoruz ve davranışlarımız gözlemleniyor ve kitlelerin en iyi nasıl manipüle edileceğine dair stratejiyi düzenlemeye yardımcı olacak veriler olarak toplanıyor.

En korkutucu kısmı mı? İşe yarıyor.

CIA'in zihin kontrolü uygulamak için halüsinojenler kullanarak hükümet deneyleri yapmasına artık gerek yok. Günümüzde yapmaları gereken tek şey, kitleler tarafından günlük olarak kullanılan küresel teknoloji içinde tuzak kapıları icat etmektir.

İronik bir şekilde, korunmaya ihtiyaç *duyduğumuz* tek şey, iktidara seçtiğimiz hükümetin herhangi bir tarafıdır.

Birkaç dakikalık araştırma ve gözlemden sonra şüphelerim doğrulandı ve önümüzdeki haftalarda bu sineği yakından izlemeye karar verdim; bu da er ya da geç halledilmesi gereken işler listemin büyümesine neden oldu. Kulüple ve gelecekteki hedeflerimizle ilgili planlarımla ilgili her geçen gün derlediğim liste nedeniyle bu noktada müdahale etmek mümkün değil.

Ancak önsezi tekrar sert bir şekilde vurduğunda, bu özel sineğin bir noktada öncelikli olması gerektiğine karar veriyorum.

Herhangi bir toplu alım yapıldığında veya büyük meblağlar çekildiğinde beni uyarması için sineğin banka hesabına girdikten sonra çıkış yapıyorum.

Şu an için ana önceliğim Tyler'ın Roman'ın Cecelia'yı buraya çekme motivasyonunu ortaya çıkarmasına yardım etmek.

Tek varisi ile olan ilişkisine dair fikrini değiştirmesi pek olası görünmüyor, hayatı boyunca yoksul yaşamasına izin verdiği için onun finansal geleceğini de düşünmüyor. Onca yıl ayrı kaldıktan sonra affetmesi ya da herhangi bir ilişki arzulanması pek olası görünmüyor.

Bir de Roman'ın tarafındaki psikoloji var.

İlk faktör onun yaşıdır. Buz gibi kalplere sahip yaşlanan erkekler, ölümlülüğü hatırlatan şeyler ortaya çıkmaya başladığında çözülmeye başlarlar. Tek çocuğuyla ilgili pişmanlığı anahtar olabilir.

Tyler ve ben Cecelia'nın burada olduğu haftalarda bu mantığı tartıştık ve şüpheli olmaya devam ediyoruz. Özellikle de Roman hala nispeten genç olduğu ve son zamanlarda herhangi bir sağlık korkusu yaşamadığı için.

Ve onun gibi kibirli, duygusuz, bencil bir piç için, amacının Cecelia ile bir ilgisi olduğuna ikna olmadım. Tyler da öyle.

Dahası da var.

Kaçırdığımız ve kaçırmakta olduğumuz hayati bir şey var. Bu nedenle, Romanların doğru bir temsilini yansıtmak için yıllardır rakamlarla çizdiğimiz resimde tek bir rakamın bile eksik olmadığından emin olmaya kararlıyız.

Hiç şüphe yok ki Cecelia'nın da Roman'ın gerekçeleri konusunda bizim kadar kafası karışık - sekiz yıl çok geç - ama para her zaman en büyük motivasyon kaynağı olmuştur.

Çözüm sorunun içindedir - *neden*.

Onu almak için o lanet eve girmemiz gerekiyor, özellikle de düzenli olarak orada uyuyacaksa. Onun varlığı ciddi bir müdahale olsa da - ve kesin bir neden bulamadıktan sonra - Sean'ın yarı mürekkep, yarı horoz kaynaklı planının bir değeri olabilir.

Umutlarım bu noktada hem mürekkep hem de kan olarak tüm kardeşlerimin üzerinde oturuyor.

Her ikisi de son zamanlarda beni hayal kırıklığına uğrattıyor ve inancımı kaybediyorum.

Bu plan aceleye getirilemez olsa da, süreci zaman çizelgeme uyacak şekilde nasıl hızlandıracağımı bulamazsam lanetleneceğim. Görebildiğim kadarıyla, mevcut hızımızı korumak için her cephede acı çeken tek kişi benim.

Telefonum gürlediğinde, ekranı dolduran *TATIE*'yi gördüğümde Tobias'ın mesajıma geri döndüğüne dair umutlarım yıkılıyor ve isteksizce cevap veriyorum.

*

Garajın lobisine girdiğimde -günümün büyük bir kısmında teyzemle uğraştıktan sonra- kapanış saatinden çok sonra olduğu için şükrediyorum, bu da bana diğer kuşların şüphelerini uyandırmadan ihtiyacım olan mahremiyeti sağlıyor. Ticari bölümdeki alet kutuma doğru ilerlerken Cecelia'nın kanepeye yayıldığını, kitabını kaldırdığını ve beni görmesini engellediğini fark edince duruyorum. Kulağındaki kulaklıklar ve yayılma şekli nedeniyle yaklaştığımı duymadığı açıktı. Yanakları kızarmış, göğsü kabarmış, o zaman nedenini anlıyorum. Okuduğu şey her neyse onu tahrik etmişti ve bir tanesini ovmaktan saniyeler uzakta olduğundan şüpheleniyorum. Onunla daha fazla sevişebilmek için arkama yaslanıp olanları izlemek istesem de, istilasından duyduğum rahatsızlık galip geliyor ve ona doğru yürümeye başlıyorum.

Cecelia ben yaklaşırken beni fark ediyor ve kulaklığını çıkararak neden burada olduğuna dair bir açıklama yapıyor. "Yalnız değilim. Yani, şu *anda* yalnızım. Sean az önce çocuklarla bir paket sigara ve bira almaya gitti."

Ona bakmamak için kitabın baskı boyutuna bakarken, son zamanlarda işgal ettiği tek güvenli sığınağımın garaj olmadığını fark ediyorum.

"Nereden buldun bunu?" Kanepenin ucunda durduğum yerden ona ters ters bakarak soruyorum. Bacaklarını bileklerinden gergin bir şekilde çaprazlıyor, artık rahat değil.

Güzel. Benim alanlarımda bu kadar rahat olmamalı.

Kitabına bakarken, konuşmadan önce dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Kütüphaneden. Geçen gün baktım ve gizlice bir tane daha aldım. Bu bir tür gelenek." Onun küçük geleneğinin fazlasıyla farkındayım. Onu ilk gördüğümde de bu geleneğe katılıyordu -ki bu sonuncusu olacaktı. Şu anda, öyle olmadığı gerçeğinden nefret ediyorum.

"Kitapların *bedava* olduğu ve kütüphanenin yasak olduğu düşünülürse aptalca bir gelenek," diye homurdanıyorum, ne kadar aptalca konuştuğumu bilerek. "Ayrıca, Sean'ın sana söylediklerinin aksine burası bir topluluk oyun alanı değil. *Yayılmak* için başka bir yer bul," diye tükürüyorum, elbise diye bahane ettiği kumaş parçasına bakarak.

Alay ediyor. "Cidden *halk kütüphanesinin* senin olduğunu mu söylüyorsun?" "Bütün lanet kasaba benim, Cecelia."

Mükemmel yüz hatları öfkeye dönüşerek güzelliğini daha da yoğunlaştırıyor ve hızla ayağa kalkarken, arkasındaki yere çarparak düşen ciltli kitabı tutmayı kaybediyor. Kitabı almak için döndüğünde belinden eğilerek bana istemeden bir gösteri sunuyor. Bronzlaşmış, tonlanmış kalçalarının arasında kobalt mavisi bir külot şeridi görüyorum. İnce malzeme hareketiyle birlikte kayıyor ve bana amını gösteriyor, çünkü bir nebze alçakgönüllülüğü korumak için titizlikle santim santim eğiliyor ve başarısız oluyor. İçten içe inlerken, o stratejisini yeniden düşünüürken bakışlarımı olmaması gereken yerde sabit tutuyorum. Dizlerini büküyor, dik durmak için kanepeyi avuçluyor, ben sehpanın diğer tarafını temizlerken ve o ulaşmadan önce onu kaparken sırtı dimdik.

Başlığa bakıyorum, *Bronz Atlı*, sırtıyorum ve ona bakıyorum, yavaşça ayağa kalkarken nefesimin uyluklarının arasındaki boşluğa çarptığından emin oluyorum, kanepeyi avuçluyorum ve onun saçma hareketini taklit ediyorum. "Ağır makinelerle dolu bir yerde vakit geçirmeyi planlıyorsan ödünç aldığın sekiz yaşındaki çocuğun elbisesini iade etmek isteyebilirsin. Yine de zahmet etme. Bu özel durak senin için sık olmayacak."

"Kara bir bulut gibisin. Bunu biliyor muydun? Sen etrafta dolanırken tek bir güneş ışını bile göremiyorum."

"Sadece temiz olduğumuz sürece."

"Senin hak sahibi, öfkeli bir hıyar olduğunu," diyor nefesinin altından, "biz kristaliz."

Göz hizasına eğilerek -burunlarımızın uçları sürtünmeye yakın- onun alanını işgal ettiğimde derin mavileri genişliyor. "Benim hakkımda ne düşünüyorsan düşün, ya da daha iyisi -" kitabı göğsüne bastırıyorum ve parlak pembe dudakları aralanıyor "- var olmayan bir gerçeklikte erdemli kahramanlarla ilgili saçma fantezilerine bağlı kal. *Orada* çok daha güvendesin."

Dönüp alet çantamı doldurmak için gerekenleri aldıktan sonra yan kapıdan çıkıyorum. Fermuarımı zorlayan ereksiyonumu ayarlarken vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor. Bir kez daha, ona ve bana bakma şekline daha fazla maruz kalmamak için ikinci evimden uzaklaşmak zorunda kaldım - çok fazla, çok uzun süre. İlk başta yeterince masum görünüyordu ve amacına hizmet ediyordu. Şimdi ise beni rahatsız ediyor çünkü meraklı bakışlarından ne kadar kaçarsam kaçayım, eninde sonunda ona geri bakıyorum. Bunu yaptığımda, burada olduğu birkaç hafta boyunca ondan neden kaçtığımı hatırlıyorum - vücudumun artık görmezden gelmeyi reddettiği bir neden.

Onu becerme ihtiyacı.

Daha da ötesi, bunu Sean'ın yeni evcil hayvanını cezalandıracak ve onu ibretlik bir hale getirecek şekilde yapmak istiyorum, böylece sonunda lanet olası notu alacak.

Sean'ın aşık olduğu herkes tarafından bilinmektedir ve onu becermesi an meselesidir, tabii henüz becermediyse. Ama yakında, ne kadar çuvalladığının farkına varacak. Düşmanımızın kızı ne kadar mükemmel olursa olsun -ki bu kadarını kabul edebilirim- gündemimize ve daha da önemlisi dostluğumuza engel oluyor.

Bizim kurmadığımız bir tuzağa yakalanmış savunmasız bir fareden başka bir şey olmasa bile, damarlarında Roman'ın kanı dolaşıyor. Sean'ın bunu böyle görmeye başladığından emin olmak için elimden geleni yapacağım çünkü güvenceleri gün geçtikçe zayıflıyor.

Dükkânımızın arka tarafındaki araba mezarlığında dolaşırken aklımdaki arabayı görüyorum. Güneş batmak üzereyken yanımda bir atölye lambası getirmediğime kızarak ona doğru ilerliyorum - mesafemi koruma ihtiyacı öncelikli.

Cecelia ile birlikteyken ne olduğum kişiden ne de onun üzerimdeki etkisinden hoşlanıyorum.

O benim sigortama çok yakın olan nadir bir alev türü - ki bu da gün geçtikçe kısalıyor, bir kısmı onun istilasına yüzünden, çoğu da zihnimde dönüp duran sürekli kabuslar yüzünden.

Yaptıklarımın rağmen, ona davranışından çok az zevk alıyorum. Tobias gibi ben de kadınları davamızın masum seyircileri olarak görüyorum. Bu da onları bencil amaçlarımız için kullandıktan sonra bir rahatsızlık haline getiriyor - bu yüzden sık sık takılmıyorum. Bu alandaki ilerlemem, sunabileceğim şey -kadınlar söz konusu olduğunda her zaman sunabileceğim şey- hiçbir şey olmadığı için sekteye uğruyor.

Bu noktada, bu korunmayla ilgili. Cecelia'nın cazibesi onun için olduğu kadar bizim için de tehlikeli. Buick'in kaputunu açarak listeme bir görev daha ekliyorum - bunu Sean'a ondan önce kanıtlamak.

Dokuzuncu Bölüm

Deponun önüne geldiğimde radyo *spikeri*, "*Son üç gün içinde Charlotte şehir merkezinde, Export Execs'in nakliye kralı Anthony Spencer'in tahmini 1,8 milyon dolarlık malına mal olan* ALARM VERİCİ SAYIDA *depo soygunu gerçekleştirdi,*" diye bildiriyor.

Camaro'mun içinde rölantide giderken, muhabir konuşurken kalabalık yerleşkemizi tarıyorum. "*Yetkililer Spencer'in doğrudan hedef alındığına inanıyor, ancak polisin elinde şu anda hiçbir ipucu yok. Herhangi bir bilgisi olan var mı diye soruyorlar-*"

Peter, Spencer'in mallarını stoğumuza eklemek için boşaltılmakta olan Jeremy'ninkinin yanındaki depoya Filo minibüsünü sokarken ben de motoru durdurup çıkıyorum.

Yüklü arabalar depoya doğru taşınırken Denny onları durduruyor ve içeri taşınmadan önce envanterlerini çıkarıyor. Russell son kamyoneti çekerken içimden bir memnuniyet geçiyor ve Sean'ı beklerken Tyler'a bir mesaj gönderiyorum.

Tüm kuşlar yuvada güvende.

Jeremy minibüsünün şoför mahallinden çıkıp bana doğru ilerliyor, gözlerinden gurur okunuyor. Peter da peşinden geliyor ve onun yüz ifadesi de aynı duygularla aydınlanıyor. Bunu hak etmişti çünkü bu Peter'ın sırrımızın bir parçası olarak elde ettiği ilk büyük başarılarından biriydi.

"Sean nerede?" Açık olan güvenlik kapısına bakıyorum.

"Cecelia ondan araba kullanmayı öğretmesini istedi ve yola çıktılar," diyor Jeremy, şoför kapımın hemen dışında durduğum yere doğru ilerlerken. "Minibüsleri aldık ve hemen arkalarından geldik... ama onu o lanet elbisenin içinde gördün mü? Şoför koltuğumda *o kış* olsaydı ben de yoklamaya gelmezdim herhalde."

Russell, Peter'ın peşinden bize katılıyor, ikisi de olması gerektiği kadar yüksek görünüyorlar. Çaldığımız her şey

Olay gerçekleşene kadar tek bir alarm bile almadı.

Hemen ardından, her bir kuş yüklü minibüsleri farklı güvenli evlere götürdü ve biz onları tespit edilmeden buraya getirene kadar birkaç gün gizlendiler. Soygunlarla bağlantılı olarak görölmeleri ve şüphelerin artması ihtimaline karşı.

Yerel polis, yıllarca yapılan cömert katkılar nedeniyle hala Romanların avucunda olduğu için ekstra adımlar gerekli. Ama zamanımız geliyor. Sean Horner Tech'i kazmaya devam ederken uzun zamandır beklenen bu son yumurta nihayet çatlıyor - kaçınılmaz olarak orada ilk çalıştığı zamanki gibi boş çıkıyor.

Bana göre, bu yolla sürekli olarak ölü bir atı dövüyoruz. Roman'ın örtbas ettiğine dair her türlü kanıt şüphesiz ailemin o yangında can verdiği gece yok edildi ve süpürüldü. Sean'ın Tech'e geri dönmesi zaman kaybı olsa da her şey kaybolmuş değil çünkü şu anki görevi Cecelia'yı rahatlıkla izleyebilmesini sağlıyor.

Sean'ın eve tam erişim sağlamasını zorlaştıran şey, Roman'ın mirası konusunda onu boğmasıdır. Roman ikinci gün Sean'ı eve davet ettiği için onu e-posta ile azarladı ve ziyaretçilerin asgari düzeyde tutulması gerektiğini belirtti. Biz de bu konuda baskı yapmamaya karar verdik çünkü onun, kızın arkadaşlarını araştırmasını istemiyoruz.

Son birkaç gündür, Cecelia'nın doğru fırsat ortaya çıkana kadar garajımızda demirbaş olarak kalacağı gerçeğiyle barıştım. Ta ki Sean onu bu gece davet etmeye karar verene kadar, yani depoya teslimatımızı uzatana kadar. Bu yüzden o gelmeden önce *ve geldikten sonra* konuşuyorduk.

Şimdilik, alanımıza girmesine izin vermekten ve elimizden geldiğince onu karıştırmaktan başka seçeneğimiz yok. Bu, onu *hepimize* maruz bırakmak anlamına geliyor ve benim rahatım için çok fazla şey fark ederek onu meraklı tutuyor.

Bu da bana şunu hatırlattı.

"Haberleri duydun mu?" Jeremy övünerek yanıma geliyor, ben hâlâ arka cebinden sarkan kar maskesine bakarken. "Her yerde var ve ellerinde hiçbir şey yok."

"Haberler," diye başımı salladım, "Evet, tamam, oradan başlayalım."

Jeremy'nin kaşları Peter'inkiler gibi şaşkınlıkla kalkıyor ve ben ona dönüp işaret parmağımı göz hizasında tuttuğumda Russell sertleşiyor.

"Ne yapıyorsun?" Jeremy gözlerini benimle Russell arasında gezdirerek soruyor, yüzüne aptalca bir sırıtma yerleşmiş.

"Parmağımı haber olarak düşün Jeremy," diyorum, işaret parmağımı Russell'ın burnunun hemen önünde ileri geri hareket ettirerek. Gözleri takip ediyor, kendi ifadesi de şaşkın.

"Haberleri mi izliyorsun Jeremy?" Parmağımı Russell'ın görüş alanı boyunca yavaşça ileri geri gezdiriyorum.

"Evet," diyor Jeremy. Sanki şakamın içindeymiş gibi neşeli bir cevap veriyor.

Son bir kez Russell'ın yanından geçiriyorum ve Jeremy'ye boştaki yumruğumla vurmadan önce tutuyorum.

"Mderfucker!" Russell ve Peter şaşkın kahkahalar atarken Jeremy burnunu tutuyor.

"Lanet olsun, Dom?!" Jeremy inliyor, sesi bulanık, gözleri sulanıyor.

"Kendi lanet *gerçekliğinizde* olup bitenler yerine dikkatinizi başka *yönlere* verdiğinizde neler olduğunu görüyor musunuz?"

Jeremy kanlı parmaklarını inceliyor. "Demek istediğini anlatmak için farklı bir taktik kullanabilirdin, *sik kafalı*."

"Yapabilirdim," diyorum, arka cebinden kar maskesini çıkarıp ona uzatarak ne demek istediğimi tekrarlıyorum, "ama şimdi *neden yapmadığımı* biliyorsun."

İstediği sonucu çıkarırken suçluluk dolu gözlerini benimkilere diyor.

Cecelia daha önce bılardo oynarlarken onun arka cebinden sarkan kar maskesini fark etmiş ve bu konuda konuşmuştu. Onunla henüz yapamadığım bir konuşmaydı ve gereksizdi. Jeremy bunu ustalıkla geçiştirse bile, bu onun daha fazla şüphelenmesine neden oldu.

"Üzgünüm dostum," diye homurdandı Jeremy,

"sıçtım batırdım." "Öyle mi düşünüyorsun?"

Monoton bir sesle söylüyorum.

"Bir daha olmayacak, Tanrı şahidim olsun, dostum. Benim hatam."

"Evet, bir dahaki sefere lanet üniformayı evde bırak, özellikle de ihtiyacın bile yokken ... ve haberlerin *kim* tarafından kontrol edildiğini biliyorsun," diye hatırlatıyorum ona. "Bu noktada komplo teorisyenlerine inanman daha iyi. En azından biraz haklılık payı var."

"Yani Tupac hayatta ve Küba'da mı yaşıyor?" Jeremy kıs kıs gülüyor. "Sen daha iyi biliyorsun çünkü onlar gerçeği söyleyenleri yok ediyor."

"Şimdi de Nostradamus mu oldun?" Jeremy şişen burnu ve hırpalanmış gururu nedeniyle sinirlenir.

Geri çekilirken onun alanına girerek bakışlarına hükmediyorum. "Evet, ben bir kahinim ve işte öngörüm. Seçilmiş tahminleri dağıtanlar, herkesin bir elma ve bir depo benzin fiyatı konusunda paniğe kapılmasını sağladığında

Böylece önerilen yasalarla daha fazla kontrol sağlayabilirler - *onlarca yıl önce uğruna savaşılan ve kazanılan özgürlükleri* çoktan elimizden aldılar - hepimiz boku yedik." Göğsünü avuçluyorum ve onu hafifçe itiyorum. "İşte bu yüzden fazla havaya giremeyiz ya da aptallar gibi ortalıkta dolaşamayız. Tehlikede olan çok şey var."

Başını sallıyor, ben onu kafasına kelepçeleyip kafa derisini kabaca parmaklarken burnunu maskesiyle siliyor. "Ve zaten ellerinde bir bok olmadığını *biliyoruz*." Tutuşumu kıran Jeremy bana bakıyor, ben ona hakkını verirken gözleriyle değerlendiriyor. "Boktan gözetimin dışında, iyi iş çıkardın."

Russell ve Peter'a dönmeden önce nadiren yaptığım övgü karşısında yüz ifadesi aydınlanıyor. "Siz de."

Peter, acemiler tarafından indirilen mal dolu arabalara bakarken gülümsüyor, Russell ise düşüncelerinde kaybolmuş gibi alçak sesle "teşekkürler" diyor.

Kasıtlı olarak söylüyorum, Russell hala benim sözlerim üzerinde düşünen nadir bir kuş. Hedefinin bir noktada kendi bölümünü yönetmek olduğunu açıkça belirtti, bu nedenle sözlerimize, eylemlerimize ve stratejilerimize her zaman dikkat ediyor

-Özellikle de benimkini. Tüm çevremiz içinde en çok ortak noktamız o ve benim.

Russell da benim gibi ABD'ye hayal dünyasında bir parça yer edinmek için gelen göçmen bir aileden geliyor. Annesi doğma büyüme Japon, babası ise Yokota Hava Üssü'nde yetişmiş bir askerdir. Babası reşit olur olmaz Russell'ın annesiyle evlenmiş ve onu Amerikan rüyasından payını almak için Amerika'ya geri getirmiştir. Russell'ın babasının küçük yazıları okumayarak fark edemediği şey, herhangi bir türden ani bir servet elde ederseniz, bunun çok milyonlu olsa iyi olacağıdır. Çünkü Sam Amca bir kez işaretlendiğinde, aslan payından sadece birkaç puan eksik olan kendi payı için gelecektir. Ve eğer Amerikan Amcanızın parasını harcarsanız, o bir tefeci haline gelir ve eğer ödemezseniz, geri ödeme özgürlüktür. Yargıç babasını ibret olsun diye cezalandırdı ve Russell'ı çocukluk yıllarının çoğunda babasız bıraktı. Russell'ın daha çok bir eylem adamı olması ve *seçtiği* ailesi olan bizlerle çevrili olmadığı sürece nadiren birkaç cümleden fazlasını söylemekten çekinmemesi açısından birbirimize çok benziyoruz.

Jeremy ve Peter'a baktığımda, hepimiz benzer koşullarda büyüdüğümüz için aramızda gelişen şeyin heyecanını hissedebiliyorum. Elimizdekilerle yapabileceğimizin en iyisini yaparken, bizi arayan ya da eve çağıran kimsenin olmadığı yabancı çocuklardık.

Jeremy burnunu çekiyor, burun delikleri kırmızıya boyanıyor ve az önce yaptığım pislikten dolayı pişmanlık duymaya başlıyor. Tek başına uçabilene kadar hepimiz gibi o da orada burada hata yapacak. Aynı Peter gibi, onun da taze mürekkebi kabuk bağlamanın ortasında.

Tyler, Peter'ı polislerin onu kilitlediği bir hapisane hücrelerinde, onu korkutup yola getireceği umuduyla askere aldı. Suç dolu bir yaşamın eşiğinde, baskısı yapılmamış bir çocuktı; bu da onu bizim için başlıca aday yapıyordu. Polislerin bilmediği ya da önemsemediği şey, boş bir midenin büyük bir motivasyon kaynağı olduğuydu. Peter, Tyler'ın "zeminde kocaman bir delik olduğunu" söylediği karavanın elektriğini açık tutabilmek için hırsızlık yapmaya başlamıştı. Kısa süren hırsızlık macerası, tacizci babası kefaletle serbest bırakıldıktan sonra küçük kız kardeşini doyurma çabasıydı.

Üçünün arasında gezinirken, bu ortak özelliklere sahip olduğumuz gerçeğinden nefret ediyorum. Fatty'nin aksine, etrafımdaki kuşların bu oyunda büyük payları var. Ve bu noktada yapılan hataların az sayıda ve geri döndürülebilir olmasını sağlamak bizim işimiz -benim *işim*- ve Triple'a döndüğümünden beri onlardan herhangi birine zaman ayırmak için neredeyse bir saniyem bile olmadı.

"Biraz dinlen. Daha yeni başlıyoruz," diye uyarıyorum, anahtarlarımı çıkararak. "Nereye gidiyorsun?" Jeremy soruyor, enayi yumruğu affedildi.

"Yapacak bir bok yok." Daha da önemlisi, bulunacak bir *kuş*.

"Hey, Dom," diye konuşuyor Peter, utanç dolu bakışlarını benimkilere yöneltmeden önce tereddüt ettiği belli oluyor. "Eşyalarımız arasında boyama kitapları gördüm ve-"

"Alın," diyorum, üçünün arasına bakarak. "İstediğinizi ya da ihtiyacınız olanı alın. Sadece Denny ile birlikte kaydettiğinizden emin olun."

"Sağ ol dostum," diyor Peter, gözleri parlayarak, Jeremy ile birlikte yerleşkeye doğru ilerlerken. Russell dönmeden önce tereddüt ediyor.

"Aklında bir şey mi var, dostum?" Arkasından sesleniyorum.

Binaya doğru geri çekilmesini durdurdu ve bana baktı. "Ben sadece ... teşekkürler, Dom."

"Yaptığımız şey bu," diyorum ona. "Suçluluk duygusundan kaynaklanan uykusuzluk yakın zamanda b a ş gösterirse bunu unutma."

Dudakları kalktı. "Güven bana.

Olmayacak." "Bunu duyduğuma sevindim."

İçeri girmek için dönmeden önce bir sırtış paylaşıyoruz. Kutlama yapan diğerlerine katılmak için uzaklaşmasını izlerken içimi bir gurur duygusu kaplıyor.

İşe yarıyor.

Kendi başımızın çaresine bakıyoruz. Artık geleceğimizi planlamıyor ve hayal kurmuyoruz. Onu yaşıyoruz. Bu noktaya gelmek için yaptığımız tüm planlar ve çabalar buna değdiğini kanıtlıyor. Kutlama için bir içki içmek gerektiğine ve bunu paylaşmak istediğim tek bir kuş olduğuna karar vererek telefonumu kontrol ediyorum ve Sean'ın mesajıma cevap vermediğini görüyorum. Onunla kutlama yapma umutlarım suya düşmüştü.

Nova'sına bağlı takip uygulamasını açtığında çıkmaz bir arka yola park ettiğini görüyorum.

Ne yaptığına dair büyük bir gizem yok, Cecelia.

Direksiyonun arkasında, telefonum gürlerken arabamı çalıştırıyorum, Tyler'dan gelen bir mesaj ekranımı dolduruyor.

Hatta bir ısıruk var.

Cevap verirken omuzlarımdaki yük biraz hafifliyor - en azından Tyler odaklanmış durumda.

Elbette, makaraya sarın.

Onuncu Bölüm

ERTESİ GECE, Sean şoför kapısının hemen dışında duruyor, telefonu kulağında. Camaro'ma yaslanıp bekliyorum, zifiri karanlık gökyüzünde yükselen dağları tarıyorum. Telefonla konuşurken bakışlarımı yakalıyor ve bana uzun uzun göz kırptıyor. "İzin versen seni *düzgünce* yatırabileceğimi biliyorsun."

Benim yararına olduğu anlaşılan performansıyla ilgilenmeden, işe koyulabilmemiz için acele etmesini sağlamak amacıyla çenemi sallıyorum.

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyoruz," diye yanıtlıyor Sean, benim sözümü duymazdan gelerek. "Bana bu sabahki rüyandan hiç bahsetmedin."

Sabırla onun cevabını bekler. "Sana yeterince vermedim mi? Ahh. Bunun bedelini ödeyeceksin. Ben de. Yarın görüşürüz. İyi geceler, Pup."

Sean telefonunu Nova'sına kilitlemeden önce kapatıyor, diğer eliyle de yanaştığımdan beri Clint'e doğrulttuğu Glock'u tutuyor.

Tyler kirli kuşumuzu buldu.

Tyler tuzağı kurduktan sonra Clint'i tuzağa düşürmek birkaç gün sürdü, ancak Tyler onu teşhis ettikten sonra Sean sorumluluğu üstlenerek devreye girdi.

Clint inliyor, ayaklarımızın dibinde diz çökmüş, her haliyle kendinden geçmiş bir keş gibi görünüyor. Toplu farlarımızın aydınlattığı çökmüş gözleri, içinde bulunduğu durumdan kurtulmasına yardımcı olacak uygun bir mazeret bulmaya çalışırken etrafına bakınıyor.

Sean, Clint'in sesini kısıyan maskeleye bandını yırttı. Bir adım öne çıktığımda Sean başını kararlı bir şekilde sallıyor. "Bu *benden*."

Çenemi eğiyorum, yine de serbest bırakmak için can atıyorum. Ama kural kuraldır ve söz konusu Sean'ın kendi askerleri olduğunda, bu onun kararıdır. Sean Clint'in önünde diz çöküyor, silahı kayıtsızca kalçasına dayıyor. "Öğrenmeyeceğimizi mi sandın, Clint? Böyle mi düşünüyordun?"

Clint -zaten hıçkıra hıçkıra ağlamanın eşiğindeyken- "Sadece ihtiyacım vardı-" diye konuşur.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," diye tersliyor Sean. "Sırlardan mahrum kalacak kadar kendini zehirlemek başka bir şey, o zehri yaymak bambaşka bir şey." Sean eğilir. "Fatty'nin nasıl sıkıştırıldığını ve basıldığını tespit edemeyeceğimizi mi sandın? Onu dışarı atıp orada bırakacağımızı mı düşündün? Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadığımızı sen de biliyor olmalısın. Sırlarımızı böyle saklarız."

Sean cebinden bir reçete şişesi çıkarır ve Clint'in yüzünün önünde sallar. "Bu sesin ne olduğunu biliyor musun, Dom?"

"O da ne?"

Sean iğrenç bir şekilde şişeyi alay edercesine sallıyor. "Bu bir keşin çiftleşme çağrısı."

Konuşurken Clint'in ağzından tükürükler akıyor. "Temizleneceğim. Ne istersen yaparım."

"Duydun mu, Dom?" Sean tiksintiyle tersledi. "Ne istersek yapacak. Kız arkadaşı üç hafta önce aşırı dozdan öldü ve zar zor kurtuldu, ama *bu* onun uyanış çağrısı." Sean küçük hapi parmağının ucunda dengelemeden önce şişenin kapağını açar ve Clint'in gözleri onu takip eder. "Bağımlı oldun ve etrafındaki herkesi zehirledin. Ama sonra aramızdaki yerini ve saygını kaybettin. Hiçbir kuş seninle uğraşmak ya da sırlarını sana açmak istemedi, sen de kendi sırlarını çalmak için Fatty'yi satmayı kendine görev edindin. Zaten bildiğim şeyi doğrulaman için sana tek bir şans vereceğim."

Clint başını sallar ve burnunu çeker. "Şişko ve ben birkaç gün önce onun evinde tüttürüyorduk." İtirafının korkusu içini kemirirken, sözleri gibi ifadesi de bocalıyor.

Clint geri kalanını mırıldanırken Sean çenesini eğiyor.

"Minibüslerden birini onun evinde gördüm. Bir muşambanın altındaydı ama neler olduğunu biliyordum çünkü geçmişte servis aramaları yapmıştım ve bu işe dahil olmaya çalışıyordum ..." sertçe nefes verir, Sean Glock'u alnına bastırırken gözlerini kapatır.

"Ve?"

"Kimse yolcu olarak binmeme izin vermedi, ben de Fatty'nin evini gözetledim ve onun gitmesini bekledim. Hepsini almayacaktım, sadece birazını alacaktım. Yemin ederim."

Sean tereddütlerinden bıkmış bir halde ona sert bir bakış fırlatır.

"Ama minibüsü terk etmedi, ben de dikkatini dağıttım. Kızı tanıyordum ve ona biraz para teklif ettim, ama *o gece* vurulacağını bilmiyordum ..." başını sallıyor, "bu tamamen tesadüftü. I

onu almak istememiştim. Satacak mal bulmak için zaman kazanmaya çalışıyordum. Bana inanmalısın dostum. Yapmazdım-"

Sean Glock'u daha sert bastırır, böylece Clint'in kafası birkaç santim geriye itilir. "Yaptın amına koyayım. Ve şışko bu süreçte mürekkeplenme şansını kaybetti. Bu çok soğuk, dostum. Minibüsü boş bulduğunda canın yanmış olmalı. Bu saçmalıkla bize iyi bir kuşa mal oldun."

Clint anlamsız özürler dilerken Sean i geçiriyor ve bana bakıyor.

"ok özür dilerim, Sean."

"İşin en üzücü yanı *da -nasıl çalıştığımızı bildiğın için-* yaptığının yanına kâr kalacağını düşünmüş olman." Sean bana doğru başını sallıyor ve Sean onu bir hap içmeye zorlarken Clint'in başını tutuyorum.

Sean ağzını kapatıp suyu açmadan ve Clint'i içip yutmaya zorlamadan önce Clint'in nefesi kesilir. Sean bir hap daha verir ve Clint korkuyla şişeye bakar. Sean içeri girdiğinde, Clint kendini korumak için işe yaramaz bir girişimde bulunarak bağılı bileklerini kaldırır.

"Sean, lütfen. Yapamam."

"Ne? Artık OXY'yi sevmiyor musun? Bunun için kardeşlerinden almayacak mıydın?"

Clint başını kaldırıp Sean'a bakar, yüzünde acınası bir ifade vardır. "Sean-"

"Adımı söylemeyi kes. Bunun içindeki psikolojiyi bilmediğimi mi sanıyorsun? Fikrimi değıştireceğini mi sanıyorsun? İki kere düşünmemi sağlayacak mı?"

Sean hayal kırıklığı içinde yavaşça nefes verir. "Etten ve kemikten olduğunu biliyorum. Kalbin ve ruhun olduğunu da biliyorum. Ama seninki yanlış yöne gitti. Davanı savunmak için artık çok geç. Aç kapıyı." Sean Clint'e zorla bir hap daha verir ve ayağı kalkıp bir sigara yakmadan önce şişenin kapağını kapatır. Zippo'sunu kapatıp başparmağını alt dudağında gezdirirken bir sonraki sözlerini tartar.

"Lanet olsun, dostum. Bundan zevk almıyorum Clint. Hiçbirimiz hoşlanmıyoruz ama keş kararların yüzünden en önemli kurallardan birini görmezden geldin ve derine kazınan söze ihanet ettin ve bunun peşini bırakamayız. Bunu biliyorsun."

Sigarasını çeker, duruşunu bozmaz. "Bu benden ya da senden, hepimizden çok daha önemli. Seni kanatlarımın altına aldım. Sahip olduğum her şeyi sana verdim ve sen bana bunu mu yapıyorsun? Kurallar basit. Uyuşturucu yok, silah yok ve masumlar yok. İnsan almayız, takas etmeyiz ya da satmayız,

Biz de *kendimizden olanları* satmayız ama siz bir şeyler elde etmek için kendi kardeşinizi takas etmeye hazırsınız."

Ben arkadan yaklaşıp kendi silahımı doğrultup yağlı kafasının arkasına dayadığımda Clint inkâr edercesine başını sallıyor. "Acaba onu özleyen olacak mı?"

Clint protesto için çığlık atıyor. "Bekle! Bekle!"

Sean bana doğru baktı. "Bekleyelim mi Dom? Zehrini çoktan seçti, değil mi Clint? Kendini, sevdiğin insanları, kardeşlerini."

Clint başını eğmeye çalışınca Sean saçlarını yumruklayarak bakışlarını tekrar yukarı kaldırmaya zorlar. "Hayır, dostum. Kimse beni gözleri kapalı beceremez."

"Sean, bunu düzelteceğim. Daha iyi olacağım."

Sean'ın gözleri donuklaşıyor ve konuştuğunda oyun zamanının bittiğini anlıyorum. "*Bana* yalvarıyor olman çok komik. Ve anlıyorum." Bana doğru eliyle işaret ediyor. "Dom tehditkâr bir orospu çocuğu gibi görünüyor, ama *ben*? Farklı bir resim çiziyorum ve çoğunlukla onu temsil ediyorum, ta ki sen benim için en önemli şeyle uğraşana kadar..." Sean sigarasını yere atıp botuyla ezerek söndürdükten sonra şişenin kapağını açıp bir hap daha avuçladı, yüz ifadesi ölümcüldü ". . . korkutucu görünmeye başladığım yer burası."

Clint sessiz bir solukla ağzını açar, Sean ağzına bir hap daha sokmadan önce tükürüğü yanlardan aşağı akar. Clint tükürür, yalvarışları boğulur. "Lanet olsun dostum, lütfen. Beni tanıyorsun."

Sean başını öne eğerek, "Ben de öyle düşünmüştüm," der. "Sen kurtarılabilir misin Clint? Sanırım şu anda sorulan soru bu, değil mi? İyiyle kötü, doğru ya da yanlış. Kötü adam sen misin, yoksa ben miyim? Belki de ikisiyim. Ama seni buraya getiren benim ve bu yüzden benim sorumluluğumdasın. Belli ki benim kararlarım çarpıtılmış ve senin hafızan zayıf çünkü birimizle uğraştığında *hepimizle* uğraşmış olacağını unutmuşsun. Zaman doldu."

Tyler arabasıyla yanaşıp, gece yarısı gibi giyinmiş, kasketini aşağıya çekmiş bir halde inerken Clint'in gözleri dehşetle açılıyor. Parmaklarındaki siyah eldivenleri sıkarak Tyler yanımda yerini alırken Sean dikkatini yeniden toplamak için şişeyi Clint'in yüzünün önünde sallıyor.

"Kaç kişi çok fazla?" diye Clint'e bakar. "Kulübümle oynadığın gibi senin hayatınla da rulet oynayalım mı? Düzeltmeni kaçırmanı istemem, aç kapıyı." Sean hapi Clint'in ağzına sokar ve Clint tekrar

İşe yaramaz özürler dilerken tükürüyor. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Bu kadar ileri gitmesini istememiştim."

Sean alay eder. "Bunu Şişko'ya söyle. Umarım bu kafan en düşük seviyededir, dostum. Gerçekten umuyorum. O mürekkeple sana bir daha nasıl güvenebileceğim?"

Tyler öne doğru bir adım atar, tam bir cellat modunda Clint'e bakarken yüzünde hiçbir duygu ifadesi yoktur.

Clint'in gözleri parlar, ses tonunda umut vardır. "Bunu kanıtlayabilirim. Torpido gözümde ikinci yakıcım var. Ona yazdığım mesajı göreceksin. Bütün konuşmayı göreceksin. Başka kimseyle konuşmadım. Sadece o ve ben vardık, yemin ederim. Ve ona teklif ettiğim tek şey paraydı. *Nedenini* asla bilmedi."

Sean öfkesinin son damlalarını da tüketerek, "Dua et de yeterli olsun," diye tükürdü.

Tyler, Sean'ın tomurcuklanan iç mücadelesini okur ve onu kenara iter. "Bundan sonrasını bana bırak."

Clint ona bağırırken Sean başını sallayarak cevap veriyor ve Tyler onu Honda'nın yolcu tarafına sürükleyip yolcu koltuğuna itiyor. Torpido gözünden telefonu alan Tyler bana uzatıyor, ben de cebime atıyorum. Clint'in çığlıkları bize yankılanırken Tyler ikimizin arasına bakıyor, Tyler uzaklaşmadan önce arabanın kapısının çarpmasıyla sesini kesiyor.

Sean'ın Zippo'sunun sesi duyuluyor ve ben de dönüp onun yüzünü fırçaladığını, sonra da küfredip başını salladığını görüyorum. Vicdanının önümüzdeki günlerde onu yiyip bitireceğini bilerek yanına yaklaşıyorum.

"Bu bir savaş kardeşim," diye hatırlatıyorum ona. "Birçok savaşın ilki."

"Biliyorum dostum. Anlıyorum ve kontrol edemediğimiz tek değişkenin sadakatine güveniyoruz ... *insanların*." Bana doğru bakarken, az önce yaşananların bedeli duruşunda açıkça belli olurken, ifadesi çok fazla gerçekle yankılanarak kalıyor.

"Ondan çok emindim, ama şimdi ..." Clint'in geri çekilen arabasına doğru bakıyor. Sean her zaman sezgilerinin en büyük yeteneği olduğuna inanırdı ve ben de ona hak veriyorum, çünkü bu açıdan iyi yumurtaları kötü yumurtalardan ayırma konusunda kusursuz. İnsanları kolayca okuyabiliyor, ihtiyaçlarını tahmin edebiliyor ve gerektiğinde onları bizim yararımıza manipüle edebiliyor. Gerçek şu ki, o özünde bir empatidir. Onun kriptoniti, ben objektif ve tarafsız kalabilirken, az önce olanların her parçasını hissetmesi. Bu durum ben gittikten sonra beni bir saniye bile etkilemeyecek ama Sean bunu unutmayacak.

yakın zamanda. Clint'in kaderi yüzünden uykuları kaçacak ve **b u n u n** ağırlığını taşıyacak.

"Ona inanıyor musun?" Uzun bir duman solurken soruyorum. "İnanıp inanmamam önemli değil, değil mi?"

Sean'ın iyiliği için, yan yana durup arka lambalarının kaybolmasını izlerken Clint'in bize verdiklerinin yeterli olduğunu umuyorum.

On Birinci Bölüm

Ben kahve fincanımı yeniden doldururken, Sean merdivenlerden aşağıya tıka basa dolu bir çamaşır torbası indirerek alçak sesle, "Ben çıkıyorum," diyor. Clint hakkında bir karar verebilmek için yüz ifademi inceliyor, ben de başımı sallayarak henüz bir kararım olmadığını söylüyorum.

Tahminimce temiz kıyafetler için yaptığı bu gezi, o günkü kulüp işlerinden kaçmak için bir bahane. Birkaç gece önce Clint'in arka lambalarının kaybolduğunu gördüğümüzden beri somurtuyor. Arabası işlek bir alışveriş merkezinde bulunan yerel bir kayıp adamın manşeti ortaya çıktığında şişeye sertçe vurdu. Durum tespiti yapar yapmaz ona öyle ya da böyle haber vermeyi öncelik haline getirmeye karar verdim. Sean ve ben her ne kadar hak edenlerin tetiğini birlikte çekmiş olsak da, bir kuş arkadaşımızın kaderi söz konusu olduğunda durum tamamen değişiyor.

"Yardım ister misin?"

Ön kapıda bana tereddütlü bir bakış fırlatıyor ve anlıyorum ki çoktan yardım için sıraya girmiş. Çenemi eğerek ona ihtiyacı olan çıkışı veriyorum. Kederini ve sikini Cecelia'ya gömmek istiyorsa, bu onun ayrıcalığı. İşe yaramaz bir bahane uydurmak için ağzını açtığında onu başımdan savıyorum. "Yapacak işlerim var."

Ön kapıyı açtıktan hemen sonra duraksıyor, bana bir şey ifade edebilecek kelimeler arıyor. Bir şey ifade etmeyeceğini anladıktan hemen sonra kapı arkasından kapanıyor.

*

Garajda geç saatlere kadar çalıştıktan sonra, tutkuyla bağlı olduğum projeme dönme niyetiyle merdivenleri ikişer ikişer çıkarken, hışırtılı bir inilti bana ulaştığında adımlarımın ortasında duruyorum. En üstteki parmaklıkların arasından, kaynağı Sean ve Tyler'ın yatak odası kapıları arasındaki koridorun sonundaki küçük duvar parçasına sabitlenmiş halde buluyorum. Başını arkaya atmış, gözleri kapalı, bacaklarından biri Sean'ın çıplak omzuna sarkmış, o da açgözlülükle kızın amını yiyor.

Gördüğümde kanım kaynıyor. Tıpkı tahmin ettiğim gibi, Sean duygularını Cecelia ile tedavi etti. Onun içinde boğulma kararıyla, yatağını ve lanet olası evimizi de açtı, bu da işleri değiştiriyor. Onun motivasyonu hakkında spekülasyon yaparken derimin altında öfke kaynamaya başladı. Ben geldiğimde Sean'ın Nova'sı arabada değildi, onunki de öyle, o zaman buraya nasıl geldiler?

Benim tahminim Tyler, muhtemelen onları bıraktı ve hemen sonra ayrılacak kadar akli vardı.

Sean çekildiğimi duymuş olmalı ama hevesle beslendiğine bakılırsa duymamış da olabilir. Cecelia'nın çığlıkları, Sean'ın saçlarını kavrayıp ağzına doğru hamle yapmaya başladığında, daireler çizen teorilerimi bozuyor. Gözleri hâlâ sımsıkı kapalı olan Sean geri çekiliyor, başını yukarı kaldırıp Cecelia'ya bakıyor, bir yandan da parmaklarıyla Cecelia'yı mızraklıyor ve açıkta kalan etini görmemi sağlıyor.

Onu görünce, yüzüne kazınan coşkuyu görünce sikim sarsılıyor. Diğerleri aşağıda toplanırken kan kulaklarıma hücum ediyor. Ne kadar istesem de başka tarafa bakamıyorum, o yüzden de bakmıyorum. Gözleri açılırsa beni yakalayacağını bildiğimden, Sean'ın telkinlerinde kaybolurken olduğum yerde kalıyorum.

"Gelmek ister misin, Pup?" Sean'ın sesi şehvetle kaplanmıştı.

"Lütfen," diye inliyor adam parmaklarını onun uyarılmışlığıyla kapladıktan sonra eline doğru eğilirken ona masaj yapıyor.

Sean tekrar içeri dalıyor ve Cecelia patlıyor, adını haykırırken yüzü kızarıyor, çıplak topuğunu sırtına saplarken kalçası başının etrafında titriyor. Onun gelişinin görüntüsü ve sesi içimde umutsuz bir ihtiyaç uyandırıyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor, kızgın sikim kotumun içinde zonkluyor, ilgi istiyor ve ben reddediyorum.

Zincirlerimi çözerek, Sean'ın kapısı kapanırken merdivenlerin dibine indim.

Durduğum yerde felç olmuşken, Cecelia'nın boğuk iniltileri kapının arkasından devam ediyor. Duyularım keskinleşiyor, çalışan buzdolabının sesini ve yakındaki bir raftaki küçük bir saatin tik taklarını yakaladığımda aletim bir isyan tehdidinde

bulunuyor. Kot pantolonumdaki iğrenç zonklamayı eğlendirmeyi reddederek, sürgülü kapıya ve yan bahçeye doğru ilerliyorum. Sanki yakınlarda bir şey varmış gibi etrafıma bakındım.

beni biraz rahatlatılabilir.

Banktaki koltuğa oturup barı kaldırıyorum ve ölü pres yapmaya başlıyorum. Zihinsel olarak savaşıyor, onun şehvetle kaplı yüz hatlarının görüntülerini, iniş şeridinin ve damlayan amının görüntüsünü ve orgazm olurken çıkardığı lanet sesleri silmek için bastırmaya devam ediyorum.

Bunu görmemi isteseydi bile -ona olan çekimimle yüzleşmek için-zamanlamayı bu kadar manipüle edemezdi.

Yine de kandırmaca konusunda ustayız.

Sean düşünmeden hiçbir şey yapmaz. Belki de onun üzerindeki etkisiyle savaşıyor, söylediği yalanlara inanmak için çırpınıyor ve kaybediyor. Belki de bu sefer, konu ona geldiğinde, verecek bir cevabı yoktur.

Hiçbirimiz bilmiyoruz.

*

Hayatımın bu noktasında her hareketime ve kararına içgüdülerim yön veriyor. Hep öyleydi. Ancak yetişkinliğe ulaştığımda bunun ne olduğunu tam olarak anlayabildim. Her ne kadar sadakatle takip etsem de, bazen daha ince olmasını diliyorum. Ama öyle değil - her zaman açıklanamaz bir güçle içimde uğulduyor, bazen de itaat etmem için bana bağılıyor. Bana huzur vermeyi reddediyor.

Tıpkı şimdi olduğu gibi, çok ihtiyacım olan ölü uykumdan gözlerimi açmadan kim tarafından izlendiğime dair tanıdık bir sezgiyle uyandığımda olduğu gibi.

Bu bilgi beni sarsıyor ve gözlerimi açtığımda onu misafir banyosunun hemen dışında dururken görüyorum. Bir metre ötede bile ifadesindeki şehveti anlamak çok kolay. Saatler önce olduğu kadar tahrik olduğunu görünce hareketsiz kalıyorum, rahatça ama istemeden de olsa onun seyir zevki için yayılıyorum.

Acele etmeden, bakışlarını sikime dikmeden önce her santimimi içine çekiyor. Yeni sikilmiş, dudakları şişmiş, Sean'ın tişörtünden başka bir şey giymemiş halini görünce kıpırdanmaya başlayan sikim bana ihanet etmeye başladı bile.

Arzu dolu mavi gözleri benimkilere doğru uçup genişlemeden hemen önce bakışlarımı hissettiğinde kendi alarm zilleri çalıyor. Artık tanıdık olan elektrik aramızdan geçiyor, bakışlarımı sikime kaydırırken cevap veren bakışlarım cüret dolu. Şimdi tam direkte duran bir horoz. Lanet bir fare gibi kaçmadan önce özür dilerken çenemi bir parça kaldırıyorum.

Cecelia'nın aceleyle geri çekilmesi nedeniyle Sean'ın kapısı sessizce kapanırken, son cesur hareketi için o orospu çocuğuna acımadan edemiyorum. Kasıtlı ya da değil, buraya geldiğinden beri beni onunla yemliyordu. Onun ve kendisinin uyanma vakti geldi de geçiyor bile.

Eldivenlerini çıkar, tatlım.

On İkinci Bölüm

"CHA-CHING."

Ping sesi beni dün mutfakta karşı karşıya geldiğimizde Cecelia'nın ellerini aletimde gezdirdiği görüntüden uzaklaştırdı. Elimden gelenin en kötüsünü yapmışım ve bunu yaparken bile, çekimin uğultusu oradaydı, sadece son tartışmamızla güçleniyordu. Bu seferki büyük ölçüde benim tarafımdan kışkırtılmıştı. Aldığı kadar iyi vermişti ama Sean'ın son testi sonunda geri tepmişti. Onu kasıtlı olarak yine benim yoluma bıraktı ve yine amacına ulaşamadı. Bizim dünyamızda olmanın zorluklarına katlanmaya ne hazır ne de buna dayanacak gücü var. Ne kadar çok denerse, çabaları o kadar boşa çıkıyor.

Kumbaramızdaki yeni bakiyeye bakarken kulaklıklarımın Dead Sergeants çalıyor. Borsa açıldığında Nasdaq akışını tararken, aynı anda yerel haberler başka bir ekranda yayınlanıyor. Spencer'ın şirket hisselerinin plana uygun olarak düştüğünü araştırıp keşfettiğimde içimde bir tatmin duygusu oluşuyor. Depoda bulduğumuz silahlar için onu gömecek kadar kanıt topladıktan sonra, Spencer için RIP ve bir sonraki hedefe geçiyoruz. Tam bunu düşünürken, telefonum Tyler'dan gelen bir mesajla çınlıyor.

Garajda buluşuruz.

Cecelia'nın dün kafama yapıştırdığı havuçlu kekin kokusunu bir kez daha alınca sinirim daha da artıyor ve bir duş daha almam gerektiğine karar veriyorum. Masamdan uzaklaşmak için hareket ederken, ekranda yanıp sönen bir manşet gördüğümde duraklıyorum.

YEREL KADIN SİĞİNMA EVİNE BÜYÜK BİR BAĞIŞ YAPILDI.

Akan müziği kapatarak, tam da sunucu sahadaki muhabire işaret verirken sesi açıyorum.

"Yönetici Loretta Dawson ile birlikte 'Chance Two Kadın Sığınma Evi'nin önünde duruyorum, birkaç gün önce isimsiz bir bağışçı bir kamyon gönderdi. Kamyon ağzına kadar erzakla ve yeni yıl boyunca kilerlerini dolduracak bozulmayan gıdalarla doluydu. Beklenmedik ama çok ihtiyaç duyulan bir bağış. Bize bundan biraz daha bahsedebilir misin, Loretta?"

Sean'ın eski Pazar okulu öğretmeni ayağa kalkıyor, yüz ifadesinde sinir ve heyecan karışımı bir ifade var. *"Kamyon yanaştığında aklımız başımızdan gitti. Geçmişte de bazı cömert bağışlar almıştık ama bu büyüklükte bir bağış almamıştık. Geçen ayki yıllık bağış toplama etkinliğimizden sonra bile kapılarımızı kapatmaya çok yaklaşmıştık. Bize sığınma evini devam ettirme ve potansiyel olarak düzinelerce kadının hayatını değiştirme imkânı verenlere çok müteşekkirim."*

Tatmin olmuş bir şekilde, boynumu kırıp uzaklaşmadan önce sesi kısıyorum.

Bütün gece çalıştığım için kaslarım çığlık atıyor, önümüzdeki uzun saatlerden korkuyorum. Banyoya doğru ilerlerken elimdeki cep telefonum çalıyor. Son iki mesajımı cevapsız bırakan kardeşim olmadığına kızarak, ekranımı BLUE RIDGE MEDICAL doldurduğunda içimi bir korku kaplıyor.

Banyoda, cevap verirken aynada gözlerimin altındaki koyu yarım ayları inceliyorum. "Alo?"

"Dominic King mi?" "Bu o."

"Bu kadar erken aradığım için özür dilerim. Sadece senin ..." Bir sayfanın çevrildiğini duyuyorum, "Delphine Teyze. Kemoterapi randevusu için erken geldi ve kendini eve bırakacak durumda değil."

Başımın arkasını kavrayarak sabırlı olmak için derin bir nefes alıyorum. "Ne kadar erken?"

Onun cevabıyla çenemi ovuyorum. "Onu orada tutabilir misin? Bir saat içinde orada olabilirim."

Kadının hayatının en uzun saati olacağından emin olduğu için paniklediğini duyunca ona teşekkür ediyorum ve duşa girmeden önce telefonu kapatıyorum. Soyunduktan sonra fayansları avuçluyorum, gözlerimi kapatırken suyun sırtımdan aşağı yağmasına izin veriyorum. "Yüce Tanrım."

Toparlayabildiğim tek dua bu.

Hızlı ve soğuk bir durulamadan sonra biraz canlandım ve botlarımı giymeden önce King's tişörtümü giydim. Sahip olduğum azıcık enerjiyle merdivenleri çıkıyorum.

Sean mutfak adasının arkasında durduğu yerden başını kaldırdığında, oturma odasındaki televizyonda haberler hâlâ yayındaydı. "Gördün mü?"

Dolaptan bir fincan alıp bana bir fincan doldururken başımı sallıyorum ve fincanı adaya doğru iterek ikram ediyorum.

"Yine mi bütün gece?"

Homurdanıyorum, sızlanmalar başlamadan önce doyurucu bir yudum alıyorum.

"Sana bütün olarak ihtiyacım var dostum. Mumu iki ucundan da yakmaya devam edemem."

"Buralarda benim iş yükümü, benim yöntemimle halledebilecek başka birini göremiyorum ve birinin bana bırakılan bu dağınıklığı düzenlemesi gerekiyor."

"Senin imkânsız standartlarına göre," diye homurdanıyor. "Sen Boston'dayken kaleyi korumakta gerçekten bu kadar kötü mü davrandık?"

"Kendini muhtaç mı hissediyorsun?" Yudumlar arasında soruyorum. "İltifat ister misin?"

"Şu anda bir şeye ya da *birine* ihtiyacım varsa, bu sen değilsin. Bu arada, bunu benim için mahvettiğin için teşekkürler. Dün gece tek kelime etmeden sıvıştı ve bu sabah da bana mesaj atmadı."

Selamlamak için fincanımı kaldırıyorum. "Ne zaman istersen."

"Yani kasıtlıydı."

"Dün onu burada bekçi köpeği rolü oynamadan bırakman kadar kasıtlı." Omuz silkiyorum. "Belki de o küçük makyajlı sikişinle anlatmak istediğini ona yeterince iyi anlatamamışsındır."

"Aksine bir kanıt duyduğunuza inanıyorum."

"Beni umursayan biriyle karıştırıyorsun. Şu anda senin sikik hayatından daha önemli işlerim var."

"Ne dersen de, dostum, ama Tyler hepimizin kışındayken bile, Şu anda ilerlemeyi sabote eden *sensin*." "Haddini bilmesi gerekiyor."

"Bunun senin için neden zor olduğunu anlıyorum ama senin gerçekte neyle ilgili olduğunu bilmiyorken cehaletini ona karşı kullanmaya devam edemezsin. Eğer ona biraz şans verirsen, bence seni şaşırtacaktır." Tezgâhı avuçluyor. "Kendine karşı dürüst olursan, çoktan şaşırttı bile."

"Anlıyor musun?" Dönüp mutfak penceresinden dışarı bakıyorum, arka bahçemizin ötesindeki bulutlarla kaplı dağ sırtını tarıyorum. "Evet, anladığını sanmıyorum."

"O zaman bunu konuşmamız gerek."

"Yapmamız gereken şey lanet olası garaja gitmek. Tyler bekliyor."

Ben kahvemi seyahat kupasına koyarken Sean fincanını lavaboya, yanıma bırakıyor, cezveyi alıp ağzına kadar doldurduktan sonra kapağını kapatıyor. Sean dönüyor

Bana bakıyor ve ne kadar kızgın olsa da yüz ifadesinden endişe akıyor.

"Seni götürmemi ister misin?"

"Ben iyiyim."

Beni sıkıştırmadan önce dudak halkasını kısa bir süre ısırıyor. "İyi miyiz?"

Ben başımı eğip anahtarlarımı alırken o da beni anlamaya çalışıyor ve Cecelia konuşmasını tamamen kapatıyor. "Ne duymak istiyorsun?"

"Lanet olası gerçek. Sana yalan söylemeyeceğim. Orada sadece benim için değil, bizim için de uzun vadede potansiyel var."

Seyahat kupasını dudaklarımda durduruyorum. "Şimdi de uzun vadeli mi düşünüyorsun?" "Bunun amacı bu değil mi? Onda bunu görüyorum ve bence sen de kızgınsın.

onu da görebilirsiniz."

"Bir fare görüyorum."

"Her neyse, istediğin gibi olsun. Eğer geri çekilmemi istiyorsan, ne demek istediğini gayet açık bir şekilde ifade ettin. Bil diye söylüyorum, bizi tüm bu dramatik olaylardan kurtarabilir ve bana açıkça söyleyebilirdin."

"Yumruğum sana ipucu vermedi mi?"

Elini dağınık saçlarında gezdiriyor, kafası karışmış bir halde. "Bunu hallettiğimizi sanıyordum."

"Yaptık. Onun becerememesi benim sorunum değil. Ters giden senin küçük deneyindi. Bu senin suçun."

"Doğru. Siktir et." Sean anahtarlarını çıkarıp gitmek için dönüyor ve ben pencereden dışarı, beni bekleyen dünyaya bakıyorum. İçinde istediğim rolü oynayamadığım sürece parçası olmak istemediğim bir dünya. Sean burada devreye giriyor. Sürekli huzursuzluk halimden çok önce benim dışarıyla irtibatımı sağlıyordu. Kardeşlerimin geri kalanı kendi gündemlerine odaklanırken, Sean her zaman her şeyden önce benim arkamı kolladı. Cecelia'yla şu anki amacı bencilce ve çok şey istemek olsa bile, en önemli anda bana ihanet etmeyecektir. Bu kadarından eminim. "Biz iyiyiz."

Duraklıyor ve samimiyetimi ölçüyor. "Bunu mu demek istiyorsun?"

Benim var. Cecelia'yı hobi edinmeye karar vermiş olsa bile, Sean uzun vadeli iş yapmaz. Onunla her ne yapıyorsa öyle ya da böyle bitecek. Yani, bundan kişisel olarak bir şey elde ediyorsa bana ne? Bu onun kim olduğunun ve neye ihtiyacı olduğunun bir parçası. Hiçbir zaman özdeşleşmediğim ama her zaman anladığım bir şey. Eğer herhangi bir kadın dikkatini dağıtacaksa, bizi Roman'ı yok etmeye yaklaştıracak olandan daha iyi kim olabilir?

"Evet, Romeo," diye takıldım. "Ama bil diye söylüyorum, o sadece Rosaline'lerin uzun bir serisinden biri."

"Ne düşünürsen düşün, ama ben sana aksini söylüyorum. . . ve senin bu konuda iyi olduğundan ya da olabileceğinden emin değilim. Ondan ne kadar hoşlansam da, ki gerçekten hoşlanıyorum," diye itiraf ediyor ellerini saçlarında gezdirerek, "artık bitebilir. Karar verdiği bu çıkmaz bir çıkış yolu olabilir, bu yüzden karar vermen için topu sana bırakıyorum."

Uyarısıyla birlikte aşağıdaki sözlerinin de duyulduğundan emin olmak için oyalanıyor. "Ama geçmesine izin vermeye karar verirseniz, *hepsini içeri* getireceğim."

Onun bu açıklaması tüm hareketlerimi durdurmama neden oldu. "Peki ya sonuçları?" "Benden," diyor dönüp ön kapıdan çıkmadan önce.

Özellikle de dünkü sinir krizinden sonra ona kefil olma isteği karşısında hayrete düşerek onu takip ediyorum ve arabayı kilitliyorum. Motorlarımızı ısıtmak için marşa bastıktan sonra, hoparlörlerinden klasik rock çalmaya başlarken, alçaltılmış camlarımızdan gülümsediğini görmek için ona bakıyorum.

"Hadi seni uyandıralım."

Onun sesini bastırmak için kendi müziğimi açıyorum ve o da rahatsızlıkla başını sallıyor. Bir saniye sonra bizi mahalleden çıkarmak için tekerlekleri döndürmeye başlıyor, ben de Camaro'mu vitesle takip onu takip ediyorum.

Dur işaretinde, kaputlarımız aynı hizada olacak şekilde yanına yanaşıyorum. Geri sayım için motorlarımızın üç ortak devrinden sonra, ikimiz de ana yolun her iki şeridini de talep ederek harekete geçiyoruz. Karşıdan gelen bir araba tarafından arkasına itildiğimde Sean avantajı ele geçiriyor. Camaro'mu gaza basıp yanından mermi gibi geçtiğimde onun alaycı cevaplarını duyabiliyorum. Yolun aşağısına doğru uçarken kornasına iki kez uzun uzun basması açık bir "siktir git" anlamına geliyor. Karşıdan gelen başka bir araba beni yavaşlamaya ve onun şeridine girmeye zorladığında Sean bana yetişmeye başlıyor. Sürücü kornaya basıyor, biz hızla geçerken "lanet olası aptallar!" diye bağırıyor. Ben her iki şeride de geçip onun her hareketini beklerken Sean silahını ateşliyor, ben onun önde kalmak için yaptığı manevraları engellerken kaputu tehlikeli bir şekilde tamponuma yaklaşıyor. Kıkırdarak dikiz aynasından bakıyorum. "*İkinizi* görüyor olabilirim kardeşim, ama ikiniz de arkamdasınız."

Son sağa dönüşümüze yaklaştığımızda, beni geçmesine izin veriyorum ve hızla kuru bir alanın köşesini kesmeye karar veriyorum, liderliğimi geri alırken ve elimden gelen her şeyi verirken lastikler kaldırıma geri kayıyor. Ben kıkırdarken Sean kornasını tekrar tekrar çalıyor, şimdiden zaferimin tadını çıkarıyorum.

Son bir riskli dönüş yapıyoruz ve Sean daha hızlı toparlanıyor, yer kazanıyor ve biz kaputtan kaputa giderken penceresinden kuşu uçuruyor.

düzlükte. Açılıyorum, tam gaz gidiyorum, beygir gücünün son düzlükte her şeyle ilgili olduğunu biliyorum ve burada biraz daha avantajlıyım. King'in otoparkına girmeden önce tam bir araba boyu kazanırken motorum kazanıyor ve bir anda duruyorum. Tam ben çıkarken Sean yanımdaki boşluğa giriyor. Sürücü kapısında oyalanıyor ve Nova'sının tavanından bana sesleniyor. "Çok gülünçsün. Bunu biliyor musun? Kurallar basit." Elini sağa sola sallıyor. "Mayonez ve hardalın arasında kal."

"Ne zamandan beri kurallara bağlısın? Evet, sadece kışının tozunu alırken. Eğer kaputunun altında eteklerinin altından biraz daha fazla zaman geçirseydin, bir gün beni gerçekten yenebilirdin."

Sean arabasının kapısını kapattı ve benimkine geldi. "Gün daha bitmedi, göt herif." Tyler'ın bilgilendirmesi için lobi kapısına doğru ilerlerken sırtımı sıvazlıyor. Tyler, depo soygunumuzdan beri askeri bağlantılarını kullanarak *kimin yaptığını* bulmayı kendine görev edinmişti.

Bu konudaki en büyük sıkıntımız, bu çapta bir şey için adalet dağıtmaya kalkışırsak, sırrımıza dikkat çekebilecek olması. Tam karşı karşıya olduğumuz ihtimalleri gözden geçirirken, Tyler park yerine yanaşıyor. Adımın söylendiğini duyduğumda ikimiz de bilgi almak için kamyonetine doğru yöneliyoruz.

On Üçüncü Bölüm

İkimiz de dönüp Ginger'ın Chevy sedanından indiğini gördük. Arabayı park ettiğimizde rölantide çalıştığını fark etmemiştik. Onun beklenmedik varlığının sabahımı nasıl mahvettiğini göstermemek için elimden geleni yaparak, onun yolunda yürümeye başladığımızda Sean fısıldayarak bana doğru eğildi.

"Yine mi Ginger'la taşak geçiyorsun?"

Ginger'ın elbisesine bakıp her zaman olduğu gibi güzelliğini takdir ederken, ortak botlarımız çakıl taşlarını çatırdatıyor. "Eve ilk geldiğimde takıldık. *Tek seferlik*, eve hoş geldin sevişmesiydi."

"Evine hoş *geldin*, *boku* yedin," diye kıkırdıyor ve ben onu uyarmak için ters ters bakarken arkasından bir alkış ekliyor. Ginger yanımıza geliyor, koyu kızıl saçları rüzgârda uçuşuyor, Sean önden giderken kahverengi gözleri aramızda geziniyor - bok yiyici sırtışı yerinde duruyor. Normalde benim rahatsızlığımdan bu kadar keyif almazdı ama bugün Cecelia'dan intikam almak için bu işe girdiği çok açık. Sean ona hitaben konuşurken bu fikir içimi kemiriyor.

"Hey Ginger, bu sabah çok güzel görünüyorsun."

Ona yumuşak bir "Teşekkür ederim," dedikten sonra dikkatle tekrar bana odaklanıyor ve yüz ifadesinden hiçbir şeyi gizleyemediğimi anlıyorum. İstenmediğini hissetmesine neden oldum. Rahatsızlığını hafifletmek için bir şeyler söylemem gerekiyor, ama o konuşmadan önce kelimeleri üretmekte başarısız oluyorum. "Seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

Çenemi Sean'a doğru kaldırıyorum, o da işaretimi alıyor ve gözlerini aramızda gezdirerek özenle geriye doğru yürüyor. Kaşlarımı çatmama aldırmadan Ginger'a sesleniyor.

"Yeni bir yer tuttum, Dom sana söyledi mi bilmiyorum ama rica ederim. *her zaman*."

"Teşekkürler, Sean." Sean bize doğru bakarken Tyler'a katılıyor, Ginger'ı dostça bir el sallayarak selamlamadan önce elindeki haberin zamana duyarlı olduğunu bildirmek için çenesini kaldırıyor. Geldiğimi bildirmek için başımı sallıyorum.

"Fazla vaktinizi almayacağım," diye garanti veriyor Ginger, dikkatimi kendi tarafına çekerek.

"Bu iyi. Sen iyi misin?" Bu konuda çok kötüyüm. Hiçbir zaman havadan sudan konuşmayı beceremedim, istediğim zamanlarda bile. Bir noktada, yıllar önce, özellikle Ginger'la, istedim. Artık denemeye zahmet etmiyorum. Benim sürekli başarısız olduğum yerde, Sean daha önceki bir ilişkiyi daha samimi bir ortama taşıyıp taşaklarına kadar sokarak ona gelme nedenini unuttururdu. Zaman zaman kıskandığım bir yeteneğe sahip - sadece *bu* lanet sebepten dolayı bile olsa.

Geçmişte bir fırsat çıktığında Sean'la paylaşmamın nedeni de buydu. Ben reddederken o tüm bu maskaralıktan zevk alıyor. İşler yoluna girdiğinde, ben açık bir gerçekle ya da en önemli anlarda kelimeleri kullanmadaki beceriksizliğimle her şeyi berbat etmeden önce onları nazıkçe yüzüstü bırakan hep o oldu.

Bu yüzden Tyler o gün bahçede bana karşı kullandı. Bu çok aşağılayıcı bir durum ve Ginger sabırla beni beklerken bu nokta daha da belirginleşiyor. O her zaman nadir bir istisna oldu ve çocukluğumuzdan beri bir kez bile zayıflığımı bana karşı kullanmadı.

Şimdi ona baktığımda, dile getirmeden önce burada olmasının ardında daha fazlası olduğunu anlayabiliyorum. "Ben iyiyim, Dom. Bu bizimle ilgili değil," diye alt dudaklarını ısırmadan önce güvence veriyor.

O zaman terlediğini fark ediyorum ve bunun için çok erken bir saat. Onu rahatlatmak için titreyen elini tutuyorum ve bana yaklaştığından beri ilk kez tam nefes aldığını görüyorum.

"Sorun nedir?"

"Dom, istemekten nefret ediyorum ama yardımına ihtiyacım var."

Parmaklarımı elinin etrafında sıkıyorum, korktuğunun ben olmadığımı biliyorum. İçine bu tür gözle görülür bir korku salan orospu çocuğuna karşı öfkem kabarmaya başlıyor. "Yine de sor bana."

Ginger'ın şoför kapısını kapatıp, arabasını çalıştırmadan önce camdan bana gülümserken hiç bitmeyen lanet olası yapılacaklar listeme bir görev daha ekliyorum. O uzaklaşırken cebimdeki telefonum gümbürdüyor ve ekrana bakma zahmetine girmeden hastaneden aradıklarını bildiğim için lanet okuyorum. İsteddiğim saatin üzerinden sadece otuz dakika geçmişti ama Delphine hastane personelini arayacak kadar korkutmuştu bile. Arabama doğru ilerlemeye başladığımda Tyler lobinin camından bakarak çağrımı fark ediyor. O da

dışarı çıkıp kamyonuna doğru ilerliyor. "Yağmur kontrolü, bu önemli. Birazdan sana döneceğim. Çok uzağa gitme."

"Nereye gidiyorsun, dostum?"

"Sarhoş ve düzensiz bir *Fransız tehditkar*, kemoterapi randevusu için *günler öncesinden* hastaneye gelir. . . Size en can alıcı noktayla döneceğim."

"Kahretsin. Yardım
lazım mı?" "Ben
hallediyorum."

"Değişirse bana haber ver." Cevap vermediğimde, kamyonetinin etrafında dönüp direksiyona geçmeden önce kullan-at telefonunu torpido gözüne yerleştirirken küfür ediyor.

Beni takip etmeyi tartışıyor. Bunun için tekerleğim üzerine bahse girerim. Delphine onun diğer zayıf noktası ve bunu saklamakta çok kötü, en azından *benden*.

Sean lobiden uçarak çıkarken Tyler kamyonetini çalıştırır. "Hey, pislikler, nereye gidiyorsunuz? Unuttuysanız söyleyeyim, *artık burada çalışmıyorum!*"

Russell'ın yarım saat içinde geleceğini bildiğim için direksiyona geçmeden önce, "Bugün öyle," diyorum. Arabamı çalıştırıyorum, çok ihtiyacım olan yakıt için kahvemi yudumluyorum ve omuzlarım şimdiden gergin bir şekilde yola koyuluyorum.

O lanet günlerden biri olacak.

Bölüm On Dört

Oturduğum yerden garajın karanlık lobisine ^{bakarken,} parmak eklemlerimi direksiyonumda gezdiriyor ve kullan-at telefona daha sıkı sarılıyorum. "Senden bana bir santim vermeni istiyorum, lanet olası bir santim. Öylece arkama yaslanıp oturamam-"

"Yapabilirsin ve yapacaksın," diye tersliyor Tobias. "Her seferinde bir tane Dom ve *ilk* kimin olduğuna odaklanmamız gerekiyor."

"Benden ne istediğinin farkında değilsin. Harekete geçmeme izin vermediğin her gün boşa harcanmış bir gündür." Bir hayat daha çalındı, masumiyet kayboldu ve bir canavar zafer kazandı. Ama bunun beni nasıl etkilediği hakkında çok fazla şey söyleyemem. Kulübün kaderini benim ellerime bıraktı ve eğer yan projemin işi ne kadar berbat ettiğini fark ederse, onu elimden alabilir. Bir nebze de olsa kontrole ihtiyacım var. Eğer Tobias günü benden alırsa, bu yaşadığım kaderden daha kötü bir kader olur. Hattın diğer ucundaki sessizliği bana bu kararı düşündüğünü söylüyor.

"Dur. Bunu aklından bile geçirme," diye uyarıyorum.

"Eğer ne düşündüğümü biliyorsan, neden bu konuşmayı yapıyoruz?"

Aksanı gittikçe kalınlaşıyor ve nedense bu beni rahatsız ediyor. Belki de evinin okyanusun o tarafında olduğunu iddia etmesini istemediğim içindir. Gerçi bu noktada, hayatının çoğunu Fransa'da geçirdi.

"Bunu riske atamayız, Dom."

"Yaptıkları şey... yaptıkları şey yanlarına kar kalıyor-"

"Sonsuz yıllardır devam ediyor ve yakın zamanda da durmayacak."

"Mantığını anlıyorum," diye itiraf ediyorum isteksizce.

"Öyle mi?" Ses tonu küçümseme dolu.

Tyler'la benimle konuştuğu kadar sık konuşuyorsa -ve Tyler ona endişelenmesi için daha fazla neden veriyorsa- yerimi çoktan kaybetmiş olabilirim.

"Sakın yapma," diye çıkıştım. "Senin emrini yerine getireceğim. Bir boka bulaşmadım. Bu yüzden tartışıyoruz işte."

"Bunun doğru karar olduğunu kanıtla. Senin de zamanın gelecek kardeşim."

"Peki bunu kaç kez duydum?" Parmak eklemlerimi tekerleğimin üzerinde yakıcı bir şekilde gezdirerek tersliyorum. Buzun bardakla şingirtisini duyuyorum ve o zaman anlıyorum ki onu bu kadar öfkeliendiren şeye gerçek bir ses de getirmiyor.

"Onu bulma konusunda bir gelişme var mı?" Ondan bir şeyler öğrenebilmek için soruyorum. Konuşmalarımız zaten nadiren oluyor ve bunun odaklanabilmesi için olduğunu biliyorum. Nedeni ne olursa olsun, öz babasını aramak için kulübümüzün dönüm noktasını seçti ve bunun için ona kızmamaya çalışıyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Bir şey fısıldıyor, sonra günlerce, bazen haftalarca sessizlik."

"Ele avuca sığmaz, ha? *Şüphesiz* kalıtsal bir özellik." "Deniyorum, Dom."

"Daha çok çalış."

"Son zamanlarda bana hiç yardımcı olmuyorsun," diye tersliyor. "Burada biraz meşgulüm," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Söyle bana," diye ısrar ediyor, ateş eden kişi olarak değil, kardeşim olarak. Duygusal kırbaçlanması bana onun da en az benim kadar gergin olduğunu söylüyor.

"Son zamanlarda işim biraz yoğun ama emekli maaşımız oldukça muhteşem görünüyor."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye düşünüyor. "Evde işler nasıl?"

Delphine.

"Deliliğin tanımı." Teyzemin o evde çürüyüp gittiğini düşünerek yüzümü ovuyorum - bugün erken saatlerde onu koltuğuna park ettikten hemen sonra verandadan bir içki doldururken nasıl izlediğimi. Kendimi bildim bileli o eve zincirlenmiş durumda. Sanki kendi kendine verdiği bir hapis cezasını çekiyor gibi.

"Tedaviyi kaçırmasına izin verme," diye emrediyor. "Ben hallederim," diye çıktım.

Sessizlik. Buz şingirtisi.

"Bana çok fazla kızmamaya çalış, kardeşim," diyor sonunda, ses tonunda fark edilebilir bir suçluluk duygusu var. Ya üçüncü ya da dördüncü içkisini içiyor ve benden uzakta geçirdiği zaman nedeniyle huzursuzlanıyor. Babalık kaygısı devreye girmeye başlıyor. Fark etmediği şey, benim de onun durumu için aynı derecede endişelendiğim. Bunun üzerine emirlere itaat etmeyi bırakıp bir plan yaptım.

"*Bana* evden bahset," diye dürtüklüyorum.

"Evle konuşuyorum."

"Deliliğin tanımını biliyorsun, değil mi?"

Bardağını evirip çeviriyor ve çoktan bitirdiğini fark ediyorum. Bu bilgi beni rahatsız ediyor.

"Aynı eylemleri tekrar tekrar yapmak ve farklı sonuçlar beklemektir.

Beklemek bizi bu noktaya getirdi."

Şahsi cep telefonuma bir mesaj geldiğinde adımları bir baş belasıymış gibi yayınlıyor.

O burada.

"Ailenin geri kalanı için ne kadar iyi sonuçlandığını gördükten sonra, benim bokumun seni suçluluk duygunu yudumlamaktan alıkoymasına izin verme kardeşim. Yapacak işlerim var."

Telefonu ön panele çarparak parçaladıktan sonra kalıntılarını yolcu koltuğunun üzerine fırlatıyorum. Ginger'ın mesajının zamanlamasının tadını çıkarırken, kalan öfkenin görüş alanıma girmesine izin veriyorum. Vites küçülterek, onun dairesine doğru uçuyorum. Park ettikten sonra torpido gözümünden ihtiyacım olanı alıyorum. Bunu yaparken, Tobias'ın uyarısıyla birlikte, mürekkepli kardeşlerimin her birinin son zamanlardaki endişeli bakışları aklımdan geçiyor. Sean'a son dakikada gönderdiğim mesajı gönder tuşuna basarak kapımı kapatıyorum ve Ginger'ın dairesine doğru yola çıkıyorum.

Ben yaklaşırken Ginger kapıyı açıyor ve korkusunun kaynağını dağınık bir sehpanın yanında dururken görüyorum. Yakınlarda, bir yaşından büyük olmayan bir bebek sandalyede zıplıyor. İçimi öfke kaplıyor ve ben üzerine atılmadan önce cam piposunu düşürmeye ancak vakti olan o orospu çocuğuna odaklanıyorum. Bir elimle boynunu sıkarak onu açık ön kapıya doğru sürüklüyorum.

"Ne oluyor lan?!" diye bağıyor, ben onu eğik tutarken başını çevirmeye çalışıyor ama yürüyor.

"Dom!" Ginger'ın kız kardeşi Marie, sanki beni ikna edebilecek bir yeteneği varmış gibi adımları haykırıyor.

Ginger çöprü dışarı çıkarabilmem için kapıyı açık tutarken Marie'ye "Eşyalarını topla," diye bağıyorum.

Hemen dışında duran Marie, Ginger'ı azarlamaya başladı ve elimdeki yağlı bok parçası kendini toparlayıp beni sorgulamaya başladı. "Ne oluyor lan?! Sen de kimsin lan?"

Saçlarından tutarak başını park yerini tarayabilecek kadar yukarı kaldırıyorum. "Hangisi senin?"

"S10, lanet olsun, lütfen sakın ol, Tanrım!"

"Bugün cevap vermiyor," diye bilgilendiriyorum onu paslanmış Chevy'sine sıkıştırmadan önce. "Ben zaten aradım."

"Bana bir erkeği olduğunu söylemedi, dostum. Yemin ederim." İçeride, bebeğin Marie ile birlikte çığlık atmaya başladığını duyuyorum ve tüylerim diken diken oluyor.

Sean hızla otoparka girdi ve saniyeler içinde yanıma geldi, ben bir metre ötemde bir bebekle boruya vurmak üzere olan lanet olası keşe bakarken sesi kulaklarımda uğuldayan nabızdan zar zor duyuluyordu.

"Dom," diye bağılıyor Marie, peşinde Ginger olduğu halde otoparka doğru ilerlerken. "Dom, lütfen ona zarar verme!"

Sean'ın sözleri nihayet anlam kazanmaya başladığında onu kamyonetine doğru ittim ve ona baktım.

"Sakin ol dostum. Bunun ne yeri ne de zamanı."

"Hoş geldin süresini aştın," diyorum yağlıya. "Burası senin yerin değil. Ginger gitmeni istiyor. O yüzden *git*."

Marie, Ginger'a döndü. "Sana sadece birkaç gün daha demiştim!"

Ginger kendini savunuyor. "Bunu iki ay önce söylemiştin! Bu sabah Toby'nin araba koltuğunda bir pipo buldum!"

Gözlerini benden ayırmayan Yağlı, ben onu tekrar kamyonun yan tarafına çarparken kekelemeye başlıyor. "O zehri bir bebeğin yanında içiyorsun. Bu bokun onun kıyafetlerine, cildine sızabileceğinin farkında değil misin?"

"Lütfen Dom, ona zarar verme!" Marie çığlık atıyor.

Marie'yi sorgularken, esrarkeşin tütsülenmiş sahte cesareti onun adına konuşmaya karar verir. "Kim lan bu herif?"

Sean onun için cevabı hazırlar. "Buna bir cevap istemezsin. En iyisi gitmen ve onun sözüne inanman. Tekrarı sevmez."

Şerefsizi kamyonu sabitleyerek, kot pantolonundan anahtarlarını çıkarıp göğsüne bastırmadan önce üzerini aradım.

Marie de aynı cesareten nasibini almış olmalı ki ilk tehdidi ortaya çıktı. "Bırak onu, yoksa ararım-"

Bakışlarımı ona çeviriyorum. "Bu cümleyi bitirmek istediğine emin misin, Marie?"

Sean ona doğru döndüğünde geri adım atar, yüz ifadesi kızın korktuğu kadar acımasızdır. "Yapmayacağımı biliyorsun. Sadece, lütfen... bırak gitsin."

Terden sıırılsıklam olmuş keşe tekrar odaklandığımda, onun tam olarak ne olduğunu görüyorum - bir hayatın tam ve mutlak israfı. "Aletin bulanıklaşıyor gibi görünüyor

buralarda yargı." Onu tekrar kamyonu çarpınca, elimde gevşeyerek kayboldu.

Mantıklı sesim yanımda konuşuyor. "Sakin ol, Dom. Senin adın ne dostum?"

"Jeffrey."

"Jeffrey de tam gidiyordu, değil mi Jeffrey?" Sean ona kolay bir çıkış yolu, tekrar etmesi için bir senaryo verir ama o buna uymaz.

"Kavramı anlamakta zorlanıyor gibi görünüyor, bu yüzden işi kolaylaştıracğıız." Marie'ye dönüyorum. "Bunu sadece bir kez daha söyleyeceğim. Eşyalarını topla. Yanında götüreceksin. Bekleyeceğiz, değil mi Jeffrey?"

Yanlışı kararlarla dolu olan Jeffrey sıkılmış görünme cesaretini gösterir. "Evet, tabii."

Ginger'a dönüyorum. "İki ay mı demiştin?"

"O civarda, evet," diye yanıtlıyor titrek bir sesle, gözleri endişeyle dalgalanıyor.

"Sana kira, kamu hizmetleri gibi herhangi bir şey için tek kuruş verdi mi?" "Bu umurumda değil." Elini sallıyor.

Ona dönüyorum. "O zaman bu kadar misafirperver olmaya istekliysen belki de istenmeyen bir misafiri *hak ediyorsundur*."

Çabucak konuşur. "Sadece onu yeğenimden uzak tutmak istiyorum."

Jeffery, "Ona zarar vermiyordum," diye boktan bir mazeret öne sürüyor.

"Jeffrey," diye başını sallıyor Sean, "konuşma."

"Hayır, sohbet edelim. Üzerinde ne kadar nakit var Jeffrey?" Jeffrey daha fazla yardım için korkuyla Sean'a bakar ve hiçbir şey bulamaz.

"Bilmiyorum."

"Hmm, Sean, üzerinde ne kadar var?"

Sean hemen cevap verir. "Üç yüz küsur civarında."

Ginger'a dönüyorum. "Ginger? Peki ya sen? Cüzdanında ne kadar var?"

"Daha yeni doldurdum, yani yaklaşık kırk dolar. Neden?"

"Çünkü ancak dünyada umurunda olmayan bir eziğin cebinde ne kadar para olduğunun farkında değildir ve bunun nedeni de tüm ağır işleri başkasının yapmasından memnun olmasıdır."

Jeffrey'nin arka cebine uzanıp zavallı cırt cırtlı cüzdanını çıkarıyorum ve Marie'ye bakıyorum. "Görüyorum ki liseden bu yana zevklerin büyük ölçüde değişmiş ve yaşlandıkça daha da klaslaşıyorsun." Marie bana ters ters bakarken Ginger homurdanıyor. "Sana gidip eşyalarını toplamanı söylemiştim."

"Dom-"

"Git ılık atan bebeğini sakınleştir ve eşyalarını topla!" Sean onu tersliyor ve gözleri, tartışmanın nafile olduğunu bildiği bir şekilde açılıyor. Bakışlarını baba figürünü oynamak için seçtiği lağım çukuruna sabitlediğimde topuklarının üzerinde dönüyor. Czdanını karıştırırken dirseğimle onu sabit tutacak kadar serbest bırakıyorum. Ehliyetini ıkarıp Sean'a veriyorum, o da inceliyor. Czdanın içinden bir torba pudra çıkarıp ayaklarının dibine atıyorum ve cüzdanı ona açıyorum.

"Sanırım net servetinizin tamamı burada. Tüm sahip olduğun bu mu?"

"Evet."

"Parayı çıkar ve Ginger'a ver." "Sahip olduğum tek şey bu."

"Teknik olarak değil," diye düzeltiyorum. "Barutun piyasa değeri nedir?"

"Seksen dolar," diye yanıtlıyor, kendisine bakan tüm gözlerden yardım istiyor Bu gelmeyecek.

"Gözlerini benden ayırma." flediği gözbebeklerini benimkilere doğru kaldırıyor. "Parayı Ginger'a ver."

Czdandaki parayı aceleyle kapıyor ve ona doğru itiyor. Onu terbiyesizliği için azarlarken sırtının çatırdadığını duyabiliyorum ve paralar Ginger'ın onlara ulaşmasına fırsat kalmadan yere düşüyor. n kolumu boynuna bastırđıđımda Jeffrey inliyor. "şimdi Jeffrey, basit matematik sana az önce ona verdiğinin iki katıyla ayrıldığını söyleyecektir. Ama benim tahminim otoyola varmadan önce tüm servetini tttreceğin yönünde."

Marie elinde bir çöp torbasıyla apartmandan dışarı fırlar, oğlu kalasındadır. Minik göğsü, ağlamasının şiddetinden dolayı hıkırıklarıyla birlikte zıplıyor. Beşiğine çok yakın uyuyan canavardan onu kurtarmaya çalışırken gözlerimi ondan ayırdığımda kararlılığım daha da güçleniyor.

"Hepsi bu kadar mı Marie? Ona başka bir ev ziyareti için bahane vermek istemeyiz."

O bana cevap verirken Sean çantaya uzanıyor. "Her şey var."

Sean eşyalarını kamyonetinin arkasına bırakırken gözlerimi keşten ayırmıyorum. "Toplanmışsın ama eksik bir şey varsa onsuz da yaşayabilirsin."

Jeffrey cevap olarak çenesini eğiyor.

"Söylediğini duymam gerek," diye talimat veriyor Sean ben bastırırken ve yüzüne acı damgasını vurarak irkiliyor.

"Doğru. Doğru, eksik bir şey varsa, onsuz da yaşayabilirim."

Jeffrey tek önceliği olan uyuşturucu çantasını hızla kapıp kamyonetinin kolunu tutarken onu bırakıp geri çekiliyorum. Bir sonraki hamlem için bana bakarken, geri çekilip içeri girmesi için ona alan açıyorum. Güvenli bir şekilde içeri girip kamyonetini çalıştırdığında Glock'umla camına vuruyorum. Jeffrey'nin gözleri silahı görünce irileşiyor, sonra tereddütle camını biraz aralıyor.

"Aramayın. Yazma. Özlenmeyeceksin." Jeffrey başını sallıyor ve gaza basıp park yerinden hızla çıkarak kaldırımı sertçe ısırırken ben uzaklaşıyorum.

Marie, Toby'yi kalçasına yerleştiren Ginger'a ters ters bakıyor. "Senden nefret ediyorum."

Marie'ye "Sırada sen varsın," dedim. "Ve eğer senin ve oğlunun başını sokacak bir çatı sağlayan kişiye saygısızca bir kelime daha edersen, bu daha sonra değil *şimdi* olacak." Ağzını açıyor ama sonra düşünüp taşınıyor ve dairenin kapısını çarpıp çıkıyor. Ginger bana dönüyor, yüzündeki rahatlama dile getirirse bile yeterli. "Teşekkür ederim."

"Geri gelecek," diye uyarıyorum, "ve sen çalışırken onu içeri alacak. Bu olduğunda *bana mesaj at.*"

Yarım düzine kez başını sallıyor, yüz ifadesi minnettarlıkla dolu. "Tamam. Yapacağım. Teşekkür ederim. Gerçekten, özür dilerim-"

"Sorunun *o* olmadığını biliyorsun, değil mi?" Ona söyledim.

"Biliyorum, ama bir kabus olsa bile sahip olduğum tek aile o."

"Anlayabiliyorum."

Sean cevabıma kıkırdıyor - Ginger dikkat dağıtmaya ihtiyaç duyduğumda hoş karşıladığım bir şekilde bana bakarken şakayı anlayan nadir birkaç kişiden biri. Daha o dile getirmeden davetini okuyabiliyorum. "İçeri gelmek ister misin?" Benimle Sean'ın arasına bakıyor. "İkiniz de mi? Biraz biram var."

"Yapacak işlerim var," diyorum ona. Verdiğim cevabı bekleyerek başını salladı. "Tamam, fikrini değiştirirsen ben buralardayım."

"Geri gelirse bana mesaj at." Döndüm ve arabama doğru yürüdüm. "İyi geceler, Sean. Teşekkür ederim."

Sean bana yetişmeden önce, "Sorun değil Ginger, görüşürüz," dedi.

"Büyüdükçe güzelleşti, değil mi? Ortaokulda ilk aşık olduğun kız."

Beni Camaro'ma kadar takip ederek devam ederken yemini yutmuyorum.

"İçimden bir ses bu iyiliğin duygusal olduğunu söylüyor, ama sen her zaman kızılılara karşı bir şeyler hissediyordum."

"Ondan uzun zaman önce soğudum," diyorum dürüstçe. Söylemediğim şey, Boston'daki ilk yılımdan sonra bu kasabadan büyüdüğüm. Geri dönmek hiç de eve dönüş gibi gelmedi. Triple Falls'ta geçirdiğim yıllar tam da ağabeyimin öngördüğü gibi oldu. Hırslımı farklı bir seviyeye çıkardı -heveslerimi çok daha büyük bir ölçeğe yönlendirdi- ve bu da huzursuzluğumu arttırdı. Tyler da uzakta geçirdiği yıllardan sonra aynı şeyleri hissediyorsa da bunu dile getirmiyor. Üniversite yıllarımdaki birkaç gezisi dışında, Triple Falls Sean'ın bildiği tek yer. Ama eğer seçme şansı olsaydı, ilçe sınırından fazla uzaklaşmaya cesaret edeceğini sanmıyorum. Bu kasaba onun kanında var. Bunun için onu suçlamıyorum ama bu bizi zihniyet olarak biraz uzaklaştırıyor, bu da aramızdaki uçurumu daha da büyütüyor. "İyi polisi oynamana ihtiyacım yoktu. Ben hallettim."

"O zaman beni neden buraya çağırdın?" Bu soruyu kendisi cevaplıyor. "İkimiz de biliyoruz ki, üzerinde elli kilo daha olsaydı, bu bir bok gösterisi olurdu. İçini kemiren her neyse onunla başa çıkmalısın. Ve eğer bu Cecelia ise-"

"Öyle değil. Ben kararımı verdim. İlerliyoruz." "Emin misin, dostum?"

Kapımın kolunu tutarak ona bakıyorum. "Ne gerekiyorsa yaparım."

On Beşinci Bölüm

Cecelia, buraya geldiğimizden beri tartışıkları şezlongdan Sean'a, "Şu pisliği havuzumdan çıkar," diye emrediyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Üzgünüm fare, su çok iyi hissettiriyor.

Kim bilir ne zamandır ilk kez güneşten sıırıslık ve ağırlıksız bir halde biramı açıp bahçeyi inceliyorum. Cecelia küçük hesaplaşmamız sırasında arkasını kollamadığı için Sean'ın canına okurken Tyler soğutucumuzun paketini hızla açıyor.

"Beni özlemediğini söyle," diyerek onu sandalyeye sıkıştırıyor. "Alakası yok.

Sana ihtiyacım olduğunda arkamı kollayacağına güvenemiyorsam

Mesele ne?"

Onların dramını bastırmak için elimden geleni yaparken, Sean'ın son itirafı kulaklarımı yeniden dikleştiriyor. "Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum ama konu sen olunca bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, ikimizin de iyiliği için seni yalnız bırakmam gerektiği anlamına geliyor, ama bırakmayacağım."

İşte gerçek bu; ikimizden de esirgemeyi reddettiği gerçek, onu öperek meramını anlatmaya çalışıyor. Düşündüğüm gibi, söz konusu kız olduğunda kendisiyle savaşıyor - ben kesin bir karar vermişken, bu çıkmaz sadece ve *sadece* onun olarak kalacak. Biramı yudumlarırken bir yandan pırıl pırıl havuzu ve etrafındaki araziye inceliyor, bir yandan da onların ileri geri konuşmalarını dinliyorum.

". . . Babam her yere güvenlik kameraları yerleştirdi ve şimdiden beni misafirim olması konusunda tehdit etti. Bu iyiye işaret değil."

Bugünkü tuzağımızın nedeni de tam olarak bu.

Şaşırtıcı bir şekilde, Sean ona kamera izleme çözümünü ve *beni* açıklar ama ne zaman olacağını söylemez.

Sean ona gerçekten güveniyor ve Roman'ın adaletini sağlamayı hızlandırmak için de olsa onun geçmesine izin verme kararım, önümüzdeki günlerde ve haftalarda çok daha fazlasını öğreneceği anlamına geliyor. Ama Sean'ın Cecelia'yla ilgili uzun vadeli düşünceleri hayal ürünü. Bunun üzerine, zamanı geldiğinde bunu ona söyleyecek kişinin kardeşim olmasına karar verdim.

Şu anda Roman, Detroit'teki fabrikalarından birine gününbirlik bir gezi için uçağa biniyor, bu da bize girip çıkmak için yeterli zamanı veriyor. Konu bana geldiğinde, Sean benim durumumu savunuyor. "Bakın, o kolay biri değil. Ama burada olmak istediği için burada."

Yarı gerçek, yarı yalan.

"Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor? Adam tam bir orospu çocuğu."

Sırıtişımı yine gizlemek için biramı deviriyorum, Tyler araya giriyor. "Güzel. Annem ve babam barıştı. Kutlama zamanı." Cecelia'nın kahkahası çınlarken onlara bira püskürtüyor ve ben rolümü oynamaya hazırlanırken Sean ve ben göz göze geliyoruz.

Kibarlık yapma sırası bende.

Cecelia'yı balayı stiliyle kucağına alıyor ve ikisini de havuza atarak bana teslim ediyor. Sean'ın cep telefonu çalana kadar birbirlerine mırıldanmaya başladıklarında Cecelia azarlamaya başladı. Hemen havuzdan çıkıp bana doğru bir bakış attıktan sonra "Selam baba" diye cevap veriyor.

Şu anda, *babam* Jeremy tarafından oynanıyor. Roman'ın uçağının ulaşamayacağı bir irtifaya doğru tırmandığını ve bizim de izlenemeyeceğimizi belirterek bize her şeyin yolunda olduğunu söylüyor.

Tanıdık bakışlarının ağırlığını hisseden Cecelia bana doğru yaklaşıyor, ben de sığ duvarın dibine yaslanıyorum. Gözleri açık bir şekilde üzerimde geziniyor.

"Sanırım bir özür istiyorsun," diyorum, her ayrıntıyı içime çekecek kadar yaklaşarak. Uzun, sırlıklam, hafif ateşte öpülmüş saçları, mükemmel yüz hatları, arı gibi dudakları, avuç içi kadar göğüsleri, biçimli gövdesi, geniş kıvrımları ile tam anlamıyla baştan çıkarıcı bir kadın. Bana doğru yaklaşıırken kalçalarının arasındaki kumaş üçgeni suyun hemen üzerinde duruyor.

Onu yaratana karşı beslediğim kine rağmen, o gerçekten de hayatımda gördüğüm en güzel kadın. Her erkeği cezbedecek şeylerin bir karışımı ile birlikte - masum ve yasak.

Ateş ve suyun ağız sulandıran birleşimi.

Ama vücudumun *ona* karşı sürekli tepki vermesine rağmen, *benim için* değil.

"Nefesimi tutmayacağım," diye alay ediyor.

Biramı yudumlarırken parmağımı kaldırdım. "Tamam, sanırım hazırım ..." Nefes verişimi abartıyorum. "Sean'a seni sikime bakarken yakaladığımı söylediğim için özür dilerim."

Başını arkaya atıp gülerek beni şaşırtıyor ve ben de karşılık olarak gülümsememe engel olamıyorum. Konuşmadan önce gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Sen nadir bulunan bir piçsin."

"Orospu çocuğunu tercih ederim." Gözleri şişti. *Evet, seni duydum fare.*

"En azından o zaman biraz gerçekçi olur. Öyle değil mi Tyler?"

İkimiz de Tyler'a bakıyoruz, o da bana parmak atıyor ve "Siktir git" diye ekliyor.

Lacivert gözleri profilimde dans ederken Cecelia'yla sırtıyoruz, söylediği her kelimeyle daha da dalıyor. "Kapını açık bırakmışsın. En hafif tabiriyle şaşırdım."

"Peki ya diğer beş dakika?" Şaka yapıyorum. "Kadınlar gerçekten seninle yatıyor mu?"

"Hayır, asla. Adımı haykırmakla çok meşguller. Son kız hariç, o bir cesetti."

Alınma, Ginger.

"Sen gerçek değilsin. Psikiyatristin rüyası gerçekten."

Küçük bir sessizlik sürerken gözleri parlıyor, beni değerlendirişi de öyle. "Ne düşünüyorsun?"

Suçlu bakışları düşer. "Hiçbir şey."

Bu kızın cinsel cazibe gibi basit bir şeyi oynayamazsa bizim dünyamızda başarılı olma şansı yok. Yapabilsem de, sikimin ona verdiği tepkiyle savaşırken kendimi yeni ama tahmin edilebilir bir modelin içinde buluyorum. Tyler şezlongundan ayrıldığında ve Sean ikimize de başıyla selam vererek yaklaştığında şükrederek dönüp havuzdan çıkıyorum. Planın börek kek kısmı için zamanım kalmadığında, arka kapıya doğru yürümeye başlıyorum ve Cecelia konuşuyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Kutuyu

kullanmalıyım."

"Sorabilirsin."

Evin yan tarafındaki kapının kapanma sesi beni içeri çekiyor ve ben de dönüp şortumu indiriyorum.

"Aman Tanrım," diye s e s l e n d i Cecelia arkamdan hızlıca, "çalışma odasını geçince soldaki koridordan aşağıya doğru. Savage."

Bir bebekten şeker.

"Bunu orospu çocuğundan daha çok sevebilirim."

Sean havuzda ona katılır ve hemen dikkatini çeker.

Arka kapıyı kapatıyorum, ön kapıya doğru ilerlemeden önce etrafıma bir göz atıyorum ve Tyler'ın elinde dolu spor çantamızla beklediği kapıyı açıyorum.

Birkaç saniye içinde Roman'ın güvenlik dolabı olarak kullandığı, küçük raflarda üst üste dizilmiş altı gözetleme ekranından oluşan üzücü bahanesindeyiz.

"Haklıymışsın. Olası her yaklaşımı yakalamak için açılarını ayarlamış."

"Bu şekilde inşa etmesinin sebebi de bu. İşaretlenmeden pusu kurmak mümkün değil. Bu da demek oluyor ki bu evde bulmaya değer bir şey var."

"O zaman neden kameralarını güncellemedi?"

"Çünkü burada yaşamak gibi bir planı yoktu."

"Öyleyse onu neden buraya getirdi?"

Gelişinin üzerinden bir ay geçmesine rağmen nedenini bulmaya hâlâ yaklaşamadık. "Kesinlikle," diyorum çantanın fermuarını açarak.

Tyler ekranları çevirir, Sean Cecelia'yı havuzda köşeye sıkıştırıp sikmeye başladığında durur.

"Şanslı piç," diye inliyor, gözlerim görüşümüzü kesmeden önce yüz hatlarının kıvrımlarında biraz daha oyalanırken. "Umalım da herifin dayanma gücü olsun çünkü bildiğin gibi *koca bir hafta* oldu."

Sean ile aralarındaki küçük aşk kavgasını kendi yararımıza nasıl kullanacağımızı bulana kadar onu uzak tutmaya çalışırken yaşadığımız tartışmaların sayısı nedeniyle gözlerini deviriyor. Her ne kadar benim kararımı o vermiş olsa da, bunun ne kadar zaman aldığını dile getirdi.

Tyler'ın sırt çantasından ihtiyacım olanları alarak sıırıslıklam olmuş şortumu bırakıyorum ve havluyla kurulanmaya başlıyorum.

"Tanrım, dostum, biraz uyarı iyi olurdu."

Eşofmanlarımı yukarı çekiyorum. "Sadece yere sızmamaya çalışıyorum. Paspaslamak zorunda kalmanı istemem."

Cecelia'yla etkileşime girmenin rahatsızlığına bakarken gözlerini kısarak, "Siktiğimin sertleşmesinden bahsediyorum," diye homurdanıyor.

Çenesine şakacı bir tokat atıyorum ve gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Seni zavallı şey, sanırım *konuşmayı* anlamadın. Kısa keseceğim. Bir gün sen kocaman bir çocuk olduğunda, *küçük Tyler* üç beden büyüyecek ve güzel bir kız gördüğünde sınav çekmek isteyecek."

"İstedğin kadar dalga geç ama o havuzda ikinizin yarattğı kimyayı fiziksel olarak *hissettim*."

Omuz silkerek eğildim ve çantayı karıştırarak mikrofonlardan bazılarını ve bir flash belleği aldım.

"İnkâr etmeyecek misin?" Tyler soruyor.

"Kendime yalan söylemiyorum ama durum tam olarak bu. *Kimya* çünkü *yapamam* ve *zihinsel olarak yorucu* çünkü *yapmayacağım*. Ama hepsi bu ... sahip olamayacağın şeyi becermek istemenin eski moda bir örneğı çünkü bu iş için kötü ve ilişkileri mahvedecek ... ama sen *bunun* hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Kendini toparlamadan önce meraklı bakışlarımı bir milisaniye tutuyor. "Saatler işliyor. Birinci kat bende."

Üst kata çıkıp odasına giriyorum, doğruca yatağının üzerindeki dizüstü bilgisayara yöneliyorum, casus yazılımla doldurduğum flash belleğı takıyorum ve indirmeyi başlatıyorum.

Etrafa göz gezdirirken, büyük bir perakendeciden alınmış bir çanta dolusu kitap görüyorum. Sırıtmama engel olamayıp yatağının üzerine boşaltıyorum. Ona yasak olduğunu söylediğimden beri kütüphaneye gitmedi. Benden her zaman ve her yerde kaçıyor, benim de ondan kaçtığım gibi. Bir makbuz havada süzölüyor - yığının tepesine konuyor - ve arkasında okumak istediğı kitapların el yazısıyla yazılmış bir listesi var.

Hepsi romantik.

Şansına, Sean tam onun tipi.

O zaman - yıllar boyunca sık sık olduğı gibi - nüfusun çoğunun bu tür bir bağlantıyı arzuladığını fark ettim. Şimdiye kadar, içimde cinselliğın yanı sıra ruhani bir bağ kurmayı arzulayan köklü bir ihtiyaç hissetmiş olmalıydım. Belki de kendimin bodur kalmasına izin vererek, istemeden de olsa bu dürtüden kurtuldum.

Tyler'ın sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Burada her şey yolunda mı?"

Kitapları çantaya geri koyuyorum, bulduğum gibi yerleştiriyorum ve bilgisayarından flash belleğı çekmeden önce fişi cebime atıyorum. "Şimdi oldu. Üç mikrofon yerleştirdim."

"Alt kat hazır, sen onun külot çekmecesini karıştırırken ben de bu katın geri kalanını hallettim."

Onu itip merdivenlere yöneldiğimde kulağıma şakacı bir şekilde fiske vururken "Siktir git," diyorum.

"Bunu sikine söyle," diye mırıldanıyor.

"O çok büyük bir çocuk ama egosuna rağmen iyi kararlar veriyor."

"Zaman gösterecek," diye alay ediyor, merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladığımda beni takip ediyor ve birkaç basamak indiğimde bir anda duruyorum - içime huzursuz bir his yayılırken ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Ne?" Tyler soruyor, merdivenlerin başında durduğu yere bakarken ses tonundaki tüm canlılık izleri kayboluyor.

"Roman'ın uçakta olduğuna emin misin?" Sırılsıklam başımdan çıplak ayaklarıma kadar uzanan bir tedirginlikle soruyorum.

"Lanet olası pozitif." Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Şu anda ne oluyor?"

"Bilmiyorum," diyorum fuayeyi tarayarak. Merdivenlerden inmeye başladığımda hislerim dağılmaya başlıyor. "Hiçbir şey yok."

"Emin misin?" Tyler dürtüyor.

Hayır.

"Evet. Hadi gidelim."

Interlude

"Tüm yetişkinler bir zamanlar çocuktu ... ama sadece çok azı bunu hatırlar."

-Le Petit Prince, Antoine de Saint-Exupéry

On Altıncı Bölüm

Monitörümdeki saate bakarken kapımın çalınması beni sarsıyor ve bu saatte gelebilecek tek kişiyi tanıyorum. Geceleri benimki kadar huzursuz olan tek kuş. Tyler bir saniye sonra içeri giriyor, elleri katı siyah bir kutuyla dolu.

"Teslimat," diye sesleniyor, gözlerinde bir parıltıyla. "Nereden?"

"Fransa." Kutuyu önüme koydu. "Kalmamın sakıncası var mı?"

"Evet, ama yine de kal," diye şaka yapıyorum. Tyler bir çakı çıkarırken ben mektup açacağımı aramaya gidiyorum. Benzersiz ama oldukça eski. "Bu şey ne kadar eski?"

"Eski ama yine de iş görüyor," diyor, bıçağın arka planını anlatmaktan ziyade kutunun içindekilerle ilgileniyor. Onun yüz ifadesini heyecan olarak algılayınca benim de ilgim kıvılcımlanıyor. Dikkatlice, bantlanmış alt kısmı kesiyorum ve inç kalınlığındaki koruyucu kartonu serbest bırakıyorum. Balonlu ambalajı çekip çıkardığımda, içindekilerin üzerinde duran ve üzerine kardeşim tarafından el yazısıyla yazılmış küçük bir not yapıştırılmış büyük siyah bir postayı ortaya çıkarıyorum.

Listen için.

Frères pour toujours

Kelimeleri görünce boğazıma bir yumru oturuyor.

"Anne!" Bağırıyorum, ışıklar yanıp sönerken ve devin ayak sesleri pencereleri tıkırdatırken mutfağa koşuyorum.

"Dominic?" diye fısıldıyor, yüzünü siliyor, gözleri kızarmış ve şişmiş. "Anne, dev beni yiyecek!" Omzumun üzerinden baktığımda

Tobias beni kovalıyor.

"Oof," diyor Maman ben ona çarparken ve masanın üzerine bir resim düşürüyor. "Yavaşla, Küçük Prens," diyor ve beni kucağına çekiyor. "Ne dedi?" diye soruyor Tobias'a.

"Ben sadece onu durdurmaya çalışıyordum," diyor Tobias.

"Hayır." Maman'ın resimleri yere düşerken başımı sallıyorum. "Dev ayağın beni yemeye geleceğinden çok korkmamı söyledi!"

"Devin seni ancak yataktan çıkarsan yiyeceğini söyledim." Devin ayak sesleri yaklaşırken gülümsüyor. "Gördün mü," dedi bana kocaman gözlerle, "geliyor."

"Tobias!" Maman diyor ki. "Bu sadece bir fırtına Dominic," diye fısıldıyor. "Korkacak bir şey yok." Tobias'a bakıyor. "Neden kardeşini korkutmaya çalışıyorsun?"

"Onu yatakta tutmaya çalışıyordum," diyor Tobias ona, "çünkü söz dinlemiyor. Asla."

"Ve onu bütün gece uyutmayacaksın," diye iç geçiriyor Maman, ben resimlerden birini işaret ederken.

"Bu Tatie!"

"Evet," diye fısıldıyor, ben başka bir resmi gösterirken beni kendine doğru çekiyor, "Bu babam!"

"Uhhmm," diyor Maman.

"Komik görünüyor," diye kıkırdıyorum.

"Parlak kırmızı saçlarını hiç kesmedi," diyor beni gıdıklayarak. Başka bir resmi gösteriyorum.

"Kim o?"

"Bu sensin." Bebeği işaret ediyor. Tobias'ın görmesi için resmi uzatarak, "Bu da seni kucağına alan ağabeyin," diyor.

Tobias başını sallıyor.

"Al bunu," diyor. Adam onun elinden kapıyor ama bakmıyor. "O zaman da ona kızgındın," diye gülüyor.

"Ne için?" Tobias yanımdaki sandalyeye oturup resme bakıyor.

"Doğduğum için," diyor Maman.

"Bu çok aptalca," diye homurdanıyor. "Doğduğu için birine kıyamazsın." Gülüyor. "Sen öyleydin. Çünkü onu daha yeni çöpe atmıştın."

"Beni çöpe mi attın?!" Tobias cevap vermiyor.

"Senin şu anda olduğun kadar büyüktü," diyor annem. "Sadece benimle kucaklaşmak istemediği için kızgındı."

"Seni çöpe atmalıyım," diyorum Tobias'a.

"Atıyorum, embesil," diye homurdanıyor Tobias.

"Susun, ikiniz de." Annem iç geçiriyor ve bize büyük kaşıkla şaplak atacağı zaman yaptığı gibi Tobias'a bakıyor. "Aile önemlidir," diyor resimleri kutuya koyarken. "Birbirinizi ne kadar kızdırırsanız kızdırın, her zaman kardeş kalacaksınız."

Kutuya koymasına yardım etmek için resimleri alıyorum.

"Dikkatli ol, Dom. Merci." Başımı öpüyor.

"O sende kalabilir. Ben gidiyorum," diyor Tobias, ayağa kalkarak.

"Gidemezsin." Beni sabit tutmaya çalışan Maman'ın kucağından kıpırdanıyorum. "Tobias'ı bırakamazsın. . . hiç paramız yok!" Onu durdurmak için kolundan çekiyorum. "Babam bir çatı ve su tutacak paramız olmadığını söyledi! Dişlerini nasıl fırçalayacaksın? Kakanı nasıl yapacaksın?"

Tobias ve Maman gülerler.

"Bu hiç komik değil!" Bağırıyorum. "Anne, yağmur yağdığında gidemez. Dev onu yer!"

Annem beni tekrar kucağına çekiyor ve ev sallanırken ona karşı kıvranıyorum. "Sorun yok, Dom. Bu sadece gök gürültüsü, bir devin ayak sesleri değil."

"Şimdi gidemezsin," diyorum Tobias'a. "Tunder'la olmaz."

"Gök gürültüsü," diyor, tıpkı okuduğumuz kelimeleri seslendirirken yaptığı gibi.

"Gök gürültüsü," diyorum ve o da gülümsüyor, gözlerini devirirken göğsü kabarıyor.

"Eğer gidersen, nereye gidersen git kardeş olacağız, değil mi anne?"

"Dom?" Tyler, ben kardeşimin imzasına bakarken söylüyor. "Bu doğru,

Küçük Prens."

Her zaman kardeşiz.

* * *

Diğerleri içinse büyük olasılıkla kardeşler arasındaki basit bir duygu olarak görülüyor. Görünenin altında, Tobias'ın on altı yaşında hazırlık okulu için ayrıldığından beri bana önce benim geldiğimi söyleme şekli var. O zamandan beri yokluğuna katlandığım uzun yıllar boyunca ... Zaman zaman buna inanmakta zorlandım. Önceki görüşmemiz de o zamanlardan biriydi.

"Siktir, dostum. Meraktan öleceğim," diyor Tyler yanımda telaşla. Ağır makineyi kutudan çıkarıp inceliyorum. Gizli bir bombardıman uçağı kadar şık. Malzemesi görünüşe göre yok edilemez.

Güç düğmesi var mı diye baktığımda yok ama nedenini saniyeler içinde anladım. Dizüstü bilgisayarı açıp ellerimi klavyenin olduğu yere koyuyorum ve anında yanıyor. Tobias'ın ana şifre olarak kastettiğini bildiğim şeyi yazıyorum ve klavye ışık hızıyla canlanıyor. Klavye parmak uçlarımda kırmızı renkte parlıyor, yerleştirme mükemmel. Ekranın kendisi bilimkurgu filmlerinden fırlamış gibi görünüyor. Sanki uzanıp ekrana fiziksel olarak dokunabilirmişsiniz gibi ve mekanik parçalar arkasından animasyonlu bir şekilde güç veriyor.

Tyler, ince siyah zarfı kapıp yırtarak açarken nadir görülen bir canlılıkla "Lanet olsun!" diye haykırıyor. "Talimatlar mı?"

Kıkırdamama engel olamıyorum. "Bunun için değil."

İki komut içinde, bir program menüsü beliriyor ve her birini seçiyorum. Normalde saatler sürecektir programlar saniyeler içinde indirilirken damarlarımda bir keşin yaşadığı türden bir heyecan dolaşır.

Tyler zarftan kalın, yalnız bir sertifika çıkarıyor ve ne olduğunu anlamak için ön yüzünü görmeme gerek yok.

"Bunu Boston'dayken almadın mı?"

MIT derecemi bana doğru çeviriyor ve ben çenemi sallıyorum. "Ben yürümedim." "Neden yürümedin?"

"Önemli değildi."

"Senin için," diyor.

"Orada değildi."

"Bu her şeyi anlatıyor." Sertifikayı sallıyor. "Sanırım bir adres bırakmadınız?"

"Anlamı yok."

"Parasını ödedi ve görmek istedi. Bahse girerim ki gördüğünde hayatının en gurur verici anlarından birini yaşamıştır."

Duygular o kadar sert çarpıyor ki boğazım yanıyor. Hediye beni yatıştırmak için bir manipülasyon olsun ya da olmasın, Tyler'ın sözlerinin benimkilerden daha doğru olduğunu biliyorum. Kardeşim, hangi şirket olursa olsun benimle gurur duymaktan asla çekinmedi. Hiçbir zaman. Diplomamı bana Tyler'ın vereceğini biliyordu ve bu onun hem ağabey hem de kardeş olarak gururunu gösterme şekliydi.

... ve babam.

"Bunu bir yıl önce sipariş etti," diye araya giriyor Tyler, sözleri derinden etkiliyor. "Bağlantılarım olsa bile, yeterince yetenekli bir adam bulmam aylarımı aldı."

ve birden fazla set - çünkü bu türünün tek örneği. Bundan emin olduk."

Devam ederken duyguları tehdit ediyor.

"Dom, kulübümüzün onun en büyük başarısı olduğunu düşünebilirsin."

"Artık gidebilirsin," diyorum, soğuk kahvemın kalanını boşaltırken, kalbim onun güvenceleriyle daha da çarpıyor. Her zamanki gibi beni görmezden geliyor, yaşça benden sadece birkaç ay ileride olmasına rağmen sürekli ağabeycilik oynuyor.

"Zaman zaman öyle görünmeyebilir ama yapamadığında hayatını anlamlandırmasına yardımcı olan tek kişi sizsiniz. O da senin yerindeydi. Aynı hayal kırıklığına uğramış, aynı ceza vermeye hevesli ve beklemek zorunda kalmış ... ve neden biliyor musun?"

Bizim için.

Büyümemiz, *adam* olmamız, yaptığımız şeyin önemini anlamamız için. Doğru zamanda hizalanmamız için. Şimdi ve burada.

"Demek istediğinizi anlattınız," diye ses tonumu duygusallaştırmadan çıkmayı başarıyorum.

"Pekala, dostum." Tyler daha iyi görebilmek için sandalyemin etrafında dönüyor, gözleri memnuniyetle dolup taşıyor. "Sonunda onu görmek, gerçek dışı."

"Milyon dolarlık bir dizüstü bilgisayar," diyorum ve aynı derecede şaşkın bir şekilde ekrana dönüyorum.

Tyler alay ediyor. "Peşinat." "Ciddi misin?"

Omuzumu kavradı. "Yeni oyuncağını bu saatte sana verip vermemekte tereddüt ettim ama emir emirdir ve o da gelir gelmez almanı istedi." Görünüşüme bakıp sırtarak başını sallıyor. "Biraz uykuya ihtiyacın var, ama saklamak için çok uğraştığın gülümsemenden anladığım kadarıyla bunun olma ihtimali yok. Yarın garajdaki vardiyayı ben üstleneceğim."

"Sana borçlanacağım," diyorum ona, parmaklarımı gezegendeki en sofistike ekipmanın üzerinde gezdirirken - olasılıklar sonsuz. Tobias planlarıma yeşil ışık yakmıyor olabilir, ama zamanı geldiğinde onları gerçekleştirmem için bana mükemmel bir alet verdi.

Bu bir söz.

Gelecekte izin sözü ve şimdilik bu kadar yeter.

Gözlerim yanmaya başladığında Tyler, "Sen onun en büyük yatırımısın," diye araya giriyor. Elimde değil, sonunda konuştuğumda hangi duyguyu duyacağı da umurumda değil. "Bu mükemmel. Teşekkürler dostum, gerçekten."

Kapıma doğru yürümeden önce masama yeni bir kullan-at telefon attı. "*Bana* teşekkür etme."

On Yedinci Bölüm

Koridordan ^{aşağı}, Sean'ın yatak odasına doğru yürürken, onun kısık kıkırdamasını duyduğumda dışarıda duruyorum ve bir saniye sonra yumuşak bir cevap fısıldadığında yalnız olmadığını anlıyorum.

Cecelia.

Rakamlar. Bir hafta önce havuz başında barıştıklarından beri birbirlerinden ayrılmıyorlar. "Bu bir rüya olmalı, Pup."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"İnliyordun. Benim kız ne yapıyordu?" Bir duraklama.

"Hatırlamıyorum."

"Huh," diyor saçmaladığını anladığım bir şekilde. "Çok yazık. O detayları duymayı çok isterdim."

"Bazı rüyalar hatırlanacak kadar iyi değildir," diyor, yalan söylediğini ben bile anlayabiliyorum. Bir saniye geçmeden beni durduğum yerde yakalıyor, sabahın erken saatlerinde onları izliyor. Gözleri önce büyüyüp sonra küçülünce şüphelerim doğrulanıyor. "Ne zamandır orada dikiliyorsun?"

"Artık burada mı yaşıyorsun?" Ben de karşı çıkıyorum. "Çünkü eğer öyleyse, sütümüz bitmiş demektir.

Sean, bir kelime."

Sean'ın ışıltılı gözleri protesto edencesine inlerken kararır. "Bu bekleyemez mi?" "Bekleyebilseydi, yastık konuşmanızı kendime ayırırdım."

Cecelia araya giriyor. "Sorun değil. Zaten gitmem gerekiyor."

Çarşafı göğsüne yaklaştırıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Sakıncası var mı?" Kıpırdamadan, elimle reddetme hareketi yapıyorum. "Acele etme."

Sean kıkırdar. "Hadi ama dostum. Senin saçmalıkların için çok erken."

Cecelia kolunu uzatarak yerden şortunu kapıyor ve bana hançer fırlatırken yorganın altından çekiştirerek giyiyor. "Sen gerçek bir pisliksin. Bunu biliyor muydun?"

Tişörtünü de aynı şekilde giymeyi başardıktan sonra ayağa kalkıyor ve parmak arası terliklerini giyiyor.

"Dışarı çıkmışken biraz kahve de alın ve ucuza kaşmayın."

Gözlerini devirerek tekrar Sean'a bakar ve dizini yatağın üzerine koyarak ulaşabileceği bir yerde durur. "İşte görüşür müyüz?"

"Evet," diye fısıldıyor, "ve *sonra*, o yüzden plan yapma."

"Pekâlâ." Eğilip onu öpüyor, o da başının arkasını kavıyor ve seyirciyi umursamadan öpüşmeyi sürdürüyor. Çekilmeden önce gözleri benimkilere kayıyor. Sean'ın şifonyerinden çantasını aldıktan sonra kapıya doğru ilerliyor ve ben de ona sıkışması için yeterince yer açıyorum. Temas etmeden beni geçmeye çalışıyor ama başaramıyor.

"Tatlı rüyalar," diyorum yanımdan geçip gittiğinde duyabileceği kadar alçak sesle. Merdivenlere doğru yürümeye başlamadan önce gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kayıyor. Sean'a dönerek, ön kapı kapanana ve arabası çalışana kadar sessizce oturuyoruz.

İç çekerek yatağının kenarına oturuyor ve yerden kot pantolonunu alıyor. "Kendine engel olamıyorsun, değil mi?"

"Aynanıza yöneltmeniz gereken bir soruya benziyor."

Giysi dolabına doğru yürümeden önce kot pantolonunu bağlıyor, yeni bir tişört alıp indirmeden önce deodorant sürüyor. "Peki, bekleyemeyen neydi?"

"Ona karşı *gerçekten* bir şeyler hissediyorsun."

Sean cüzdanını kot pantolonunun arka cebine sokmadan önce duraksıyor. Anahtarlarını alıp bana bakıyor, Tyler kapıda belirdiğinde cevap gözlerinden okunuyor. "Güzel, ikiniz de uyanmışsınız."

Sean elini saçlarının arasında gezdirir. "Siz iki pisliliğin bu sabah erkenden odama girmeniz de neyin nesi?" Gözleri Tyler'ı endişeyle tarıyor. "Yeni mi girdin, dostum?"

"Evet. *Sandık* sorunumuz üzerinde çalışıyordum." "Ve?" Sean soruyor.

"Bırakın Ben Yeniden ifade et, biz var farklı sorunlar," Tyler diyor, Yorgunluğu belliydi.

Sean kotunun içine yeni bir paket sigara sıkıştırıyor. "Yani, temel olarak, her zamanki gibi iş mi? Oh, mutlu lanet günler."

Tyler başını sallıyor. "Ve daha yeni başlıyor."

"Önce bir kahve alıp sigara içmemin sakıncası var mı?" Sean sorar.

"Vakit yok. Seninle dışarıda buluşuruz." Tyler yatak odasından çıkıp aşağıya iniyor ve Sean bana bakarak konuşmamıza devam ediyor.

"Evet, ona *karşı bir şeyler* hissediyorum ve bu konuda dürüst davrandım. bizden."

"Ne oluyor lan?"

Başını sallar. "Ben kör değilim dostum. Bana öyle geliyor ki ikiniz de kaçınılmaz olanla savaşıyorsunuz." Kaşlarını kaldırıyor. "*Bunu* konuşmak ister misin?"

"Tabii, bunu asla yazmayın."

Geçtiğimiz hafta, Sean'ın karasevdası Cecelia ile daha fazla karşılaşmasına neden oldu. Birkaç gün önce beni derin bir seansın ortasında odamda volta atarken yakaladı. Açıkça düşmanca karşılamamdan etkilenmeyerek elindeki dondurma kasesini bana uzattı.

Masama bırakmak için odama girdiğinde profiline uzun uzun bakmam, kafamın ve göğsümün içindeki kükremenin her bir parçasını susturdu ve odağımı kaybetmememe neden oldu. Kapıyı suratına çarparak ona teşekkür ettim. Sean uzun süren sessizliğini, çarklarının yanlış yönde dönmesine ve çenesinin düşmesine yol açan bir itiraf olarak okudu. "Sinirini atmak için bir saha seansına daha ihtiyacın var mı, *Binbaşı Arıza*?"

"Sevimli. Kız arkadaşının tüm esprilerini bana karşı kullanacak mısın?"

"

"Evet, bu tam bir *penis kıskançlığı* vakası," diye alay ediyor.

"Kıskanç olanın sen olmadığına emin misin?" Yüzüne şakacı bir tokat attım. "Çünkü sanırım ikimiz de onun kimi *hayal* ettiğini biliyoruz."

Bununla birlikte, ilk hafif yumruğumdan kurtulmayı başarak atağa kalktı ve koridora koşmadan önce kendi enayi yumruğunu indirdi. Merdivenlere sıçramadan önce beni kıl payı ıskalarken ona doğru hamle yapıyorum. Yolun yarısına geldiğinde onu sahanlıkta yakaladım ve ikimiz de alçıpana çarparak çatırdadığını duyduk.

"Çekin şu sik dövücülerinizi üstümden," diye inliyor Sean, arkasından kör bir yumruk atmadan önce yönünü bulmaya çalışıyor, beni boğazımdan yakalıyor ve bir anlığına sersemletiyor. Boğuk tehdidim ona ulaştığında duvarı iterek beni kovalamaya başladı. "Kaçsan iyi edersin."

Sean peşinde ben varken konağın dışına fırlıyor ve birkaç adım ötede duruveriyor. Tyler'ın yüz ifadesini ve kiminle beklediğini gördüğümde omzunun üzerinden bana bakmadan önce küfrediyor.

Interlude

"İnsanların arasında olduğunuzda da yalnızsınız."

-Le Petit Prince, Antoine de Saint-Exupéry

On Sekizinci Bölüm

GINGER, Tyler'ın açık kapısının yanında durduğu kamyonetinde YOLCU olarak oturuyor, alt dudağı kurumuş kanla kaplanmış yanağına bir buz torbası tutuyor.

Ona doğru yaklaşıp çenesini parmaklarımın arasına alarak hasarı incelemek için yüzünü yavaşça çevirdiğimde öfke görüşümü bulandırıyor.

"Özür dilerim Dom. Başka nereye gideceğimi bilemedim. Öfkeden kuduruyor ve Toby-" Sean arkamdan konuşurken bir hıçkırık patlıyor.

"Dom, beni dinle. Gidemezsin. Şimdi zamanı değil."

Y a n ı m a geldi, Ginger'a talimatlar veriyordu. "Ginger, bunu söylemekten nefret ediyorum ama yasal yollara başvurman gerekecek."

"Jeffrey'nin kuzeni Triple Falls'ta polis," diye açıklıyor usulca. "Zaten denedim."

Sean Zippo'sunu kapatırken "Siktir," diye nefes verir.

Tyler onu nazikçe kamyonetine geri sokuyor. "Bize birkaç dakika ver, tatlım. Tamam mı?"

Kapıyı kapattıktan sonra Ginger'ın gözleri camın arkasından benimkilere takılı kalıyor.

Tyler beni ondan uzaklaştırıyor, biz bahçede toplanırken nabzım kulaklarımda gümbürdüyor.

Sean sesli bir şekilde duman çıkarır. "Normal insanlar gibi uyanıp Wheaties'lerimizi yiyemez miyiz?"

Tyler karar vermek için gözlerini benden ayırmadan, "Bunun için imza atmadık," diye cevap veriyor. Sean ikimizin arasına bakarak onu başından savıyor. "Evet, evet. Plan nedir?"

Tyler, Sean'ın bıraktığı yerden devam ediyor, onun sözleri benim için. "Dom, onu çıkarmak için yasal yollara başvurmak zorunda kalacak. Başka yolu yok."

"Bir yolu var," diye kestirip atıyorum, olasılıkları gözden geçirirken beni ele geçirmekle tehdit e d e n öfkeye karşı kendimi geri çekiyorum.

Tyler bana baskı yaparken ikisinin de yüzünü korku kaplıyor. "Ne düşünüyorsunuz?"

"Onu Layla'ya götür ve eve gitmesine izin verme." Tyler başını sallıyor ve başka bir şey söylemeden kamyonetine doğru yürüyüp geri dönüyor.

Sean yanımda konuşurken Ginger'ın gözleri benimkilere yapışıp kalıyor. "O lanet kafandan binlerce senaryonun geçtiğini görebiliyorum." Ben Camaro'ma doğru yürürken o daha fazla duman çıkarıyor. Sean yolcu kapımı açıyor, beni kendi halime bırakmanın güvenli olduğunu anlayana kadar yanımda kalmayı tercih ediyor, ses tonunda dehşet var. "Hangisi bana daha az deriye mal olacak merak ediyorum."

Ön kapıyı kibarca çalmak yerine kırarak açtığımda, kuşlarım arkamdan içeri doluşuyor. Etrafı taradığımda Jeffrey'nin arkadaşlarının Ginger'ın oturma odası ve mutfağına dağılmış, kafaları bir hayli iyi durumda olduklarını görüyorum. Bir tanesi Toby'nin biberonunun ucunu kaldırmış, meme ucundan içiyor.

Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş mürekkepli kardeşlerim Jeffrey'nin kabilesini teker teker koparmaya başlıyor. Russell birini tekmeleyerek ve çığlık atarak ön kapıya doğru sürüklerken ben de o orospu çocuğuna ve kocaman gözlerine odaklanıyorum. Bir anda onu boynundan ve kot pantolonundan kavrayıp göğüs hizasına kaldırdıktan sonra altında paramparça olan sehpanın üzerine bırakıyorum. Saniyeler içinde daire temizlendi ve geriye sadece koridorun sonundaki bebeğin annesininkini yankılayan çığlıkları kaldı. Jeffrey'i yakasından tutup kaldırıyorum ve sadece birkaç kesikle bilincinin yerinde olduğunu görüyorum.

Kar maskesinin arkasından ona kimin baktığını fark ettiğinde gözleri açılıyor. Çığlığı ilk darbemle kesildi. Zamanın çok önemli olduğunu bildiğimden, Tyler beni uzaklaştıran kadar tanınmaz hale geldiğinden emin olmak için etinin eklemlerime yol verdiğini hissederek ona yapabildiğim kadar çok darbe indiriyorum.

Jeffrey'nin bilinçsiz bedenini kapıya doğru sürüklemeyen önce "Bu kadar yeter kardeşim," diye ısrar ediyor. Marie de onu takip ediyor ve Tyler'a onu bırakması için yalvarıyor; lanet olası bir umutsuz vaka. Cebimden eldivenlerimi çıkarıp takıyorum ve bebeğin odasına doğru ilerlerken kullan-at telefonumla numarayı çeviriyorum.

Kapıyı iterek açtığımda, beşiğinde duran Toby'nin çığlıkları kulaklarımda çınlıyor. Bezi ağırlaşmış, gözyaşı izleri -hem yeni hem de eski- kirli yanaklarını kaplıyor.

Onu görünce içimdeki öfkeyi bastırarak, onu beşiğinden kaldırmadan önce yaklaşırken maskemi yukarı çekiyorum. Dehşet içinde bana bakıyor.

Eldivenli ellerimi yatıştırıcı bir hareketle sırtında gezdiriyorum. "Shhhh, küçük adam, sorun yok. Sorun yok."

"Lütfen onu alma, Dom." Bu ses kapıda duran Marie'den geliyor, yalvarışı sessiz dairede yankılanıyor. Zaman geçiyor, Marie'ye doğru yürüyüp Toby'yi ona uzatırken hattın diğer ucundaki operatörün konuştuğunu duyuyorum. "*Başka şansın yok.*"

Telefonu hoparlöre alıp, operatörün sesi havayı doldururken Toby'nin beşiğine fırlatıyorum. "Efendim, orada mısınız? Efendim, tahmini varış süresi dört dakika olan bir ekibimiz yolda. Çocuk Koruma Servisi'ni aradığınızı teyit etmek istiyorum. Çocuğun yaşını söyleyebilir misiniz? Onları güvenli bir yere götürebilir misiniz? Efendim? . . Efendim?"

Maskemi indirirken Marie'nin nefesi kesiliyor, yüzü panik içinde dönüyor. Onun yanından geçip ön kapıyı açarak içeri atlıyorum ve çılgık atan uyuşturucu bağımlılılarıyla dolu minibüsün çift kapısını kapatıyorum.

Bacaklarım ağırlaşıyor, vücudumdaki huzursuzluğun bir kısmını dışarı atmak için hem gerçek hem de fiziksel bir girişimde bulunurken körüğü çekiyorum. Esrarı her uzun çekişimde gerginlik bir nebze olsun azalmaya başlıyor. Koltuğuma daha da gömülerek radyoyu açıyorum.

"Batı Kuzey Carolina'da saat sabahın biri. Şimdi de bugünün hava durumu ve yerel haberler saat başı. Günün büyük bir bölümünde gökyüzünün açık olması ve öğleden sonra hafif bir sağanak ihtimaliyle birlikte en yüksek derecenin seksen yedi olması bekleniyor. Şimdi haberler... Vay canına, şunu dinleyin millet. Sekiz adam az önce halka açık alanda sarhoşluk ve uygunsuz teşhircilikten tutuklandı. Adamlar 11. Otoyol'da refüjde yürürken çıplak ve şaşkın halde bulundu. Her birinin tutuklanmadan önce nerede olduklarına dair çelişkili hikayeleri vardı. Adamlardan birinin, soyunup otoyola bırakılmadan önce kuşlar tarafından yakalandıklarını söylediği bildirildi. Bunu Moonshine'ı fazla kaçırmamanız için bir uyarı olarak kabul edin. Bir sonraki yarım saatlik kesintisiz müziğimize adamım Marvin'in 'What's Going On?' şarkısıyla başlayalım."

Kırmızı ışıktaki sırtarak Sean'ı aramak için cep telefonumu alıyorum ve o Tech'te vardiyasında çalışırken hallettiğimiz sırrı ona açıklıyorum ve onun yerine Nova'sını takip ederek duraklıyorum.

Büyükbabanın Elma Çiftliği.

Telefonu fırlatıp atarak, bunun onun bilmeyeceği başka bir sır olduğuna karar verdim. Vardiyasını tamamladıktan sonra bizden haber alamayınca, bugün harekete geçmeyeceğimizi düşündüğünü tahmin ediyorum. O kadar meşgul ki sorma zahmetine gireceğinden şüpheliyim.

Vites küçölterek, herkesin aynı fikirde olması için ne kadar beklersem o kadar az şey yapılacağına karar verdim. Sistemimizde, işleri daha ileri götürmeden önce çözölmesi gereken ciddi bir sorun var.

Sean'ın insanların sadakatine güvenmekle ilgili sözleri her zamankinden daha doğru. Yıllar boyunca her şeyin bir parçası oldu ve son zamanlarda sürekli ve gönüllü olarak günlük işlerden uzak kalması, mürekkebinin eskisi kadar önemli olup olmadığını sorgulamama neden oluyor. Göğsümde bir sızı hissederek gaza basıyorum ve görüşüm bulanıklaşmaya başlayana kadar yolun beni yönlendirmesine izin veriyorum. O zaman bile, gerçek içime yerleştikçe ilerliyorum. Tyler ve ben ayrıldığımızda hayatın devam ettiğı ve kimsenin ikimizi de beklemediğı gerçeğı.

Tıpkı şu anda kimsenin bizi beklemediğı gibi.

On Dokuzuncu Bölüm

TYLER masama bazı evraklar atmadan önce kapı aralığında beliriyor. Kulaklıklarımı çıkarıp, o bana özet notları verirken raporu tarıyorum.

"Toby şu anda Ginger'ın geçici gözetiminde olsa da Marie bizi suçlamadı. Marie tüm sorumluluğu üstlendi ve onu geri almak için devlet tarafından zorunlu kılınan çabaları göstermek zorunda."

"Hiç pişman değilim." Evrakları bir kenara atıyorum.

"Riskliydi," diye ekliyor Tyler.

"Evet, bu bizim günlük ekmeğimiz."

"Gitmemiz gerek."

Başımı sallayıp birkaç pencereden çıkış yapıyorum. Buluşmadaki diğer bölümlerle takasa götürmeden önce hangi envanterle takas yapmak istediğimizi tartışmak için depoda buluşuyoruz.

"Miami'den haber var mı?" Birkaç ekrandaki bir düzine aktif pencereyi tıklayarak soruyorum.

"Onları büyük sırrımızdan haberdar etmediğimizden beri aidatlarını hâlâ ödemediler."

Büyük sır, gelecekte kışlarını korumalarına yardımcı olmak için devlet kurumlarına sızan kuşlarla olan yeni bağlantımızdı. Her zaman ahlaki sınırların dışına çıktıkları ve durmaya niyetleri olmadığı için risk almamaya karar verdik.

"Siktir et onları."

"Ben de aynı fikirdeyim ama bir şeyler olduğu kesin."

"Geliyorlar mı?" Birkaç tıklama daha yaparak soruyorum.

"Davetiye gönderildi ama son ikisini kaçırdılar." "Güneye uçmaları için birkaç kuş göndermenin zamanı gelmiş olabilir."

Sandalyemde geriye doğru dönüp masaüstüme bakarken başını sallıyor. "Ne üzerinde çalışıyordun?"

Tereddütümü anlıyor ve sırtıyor. "Şimdi *bilmek zorundayım*."

Ayağa kalkarak fareyi son açık pencerenin üzerine getiriyorum ve tıklayıp sesi açıyorum. Bir saniye sonra Cecelia'nın sesi havayı dolduruyor.

"Eğer sizin dikkatsizliğinizin bedelini kelimenin tam anlamıyla ödemek zorunda kalıyorsam, o zaman size söyleyeceklerim var. O kadın bana defalarca senin kızın olduğumu söyledi ve ben bunun hiçbir anlamı olmadığını nasıl anlatacağımı bilemedim!"

Tyler gözlerini açarak odaya giriyor ve kapıyı kapatıyor. "Bu ne zaman oldu?"

"Yaklaşık bir saat önce."

"Sean henüz duymadı mı?"

"Hayır, ama eminim farkındadır. Bu olay dün gece fabrikada yaşanan bir çatışma nedeniyle ortaya çıktı. Cecelia'ya zorbalık yapıldı."

Tyler başını sallıyor. "Sean bahsetmişti." "Bana söylemedin."

"Umursayacağınızı düşünmemiştim. Bununla görüntü var mı?"

"Hayır, bu mikrofon yemek odasında."

"Lanet olsun." Tyler kollarını kavuşturmuş, Cecelia'nın Roman'a çıkışmasını dikkatle dinliyor. *"...ihtiyacım olan her şeye sahip olmam için canını dişine takan anneme destek olmak dışında senden tek bir şey istedim ve sen bunu yapmaya bile tenezzül etmedin. Senden bunu düzeltmeni istiyorum, benim için değil, onlar için. Servetini başımın üzerinde sallamaya devam etmek istiyorsan, o zaman yap ya da daha iyisi, al ve onlara geri ver. Çünkü eğer bana miras kalan onların parasıysa, bunu istemiyorum."*

Tyler'ın gülümsemesi her kelimeyle birlikte genişliyor. "Onunla gerçekten yatıyor. Yüzünü görmeyi çok isterdim."

Ayağa kalkıp botlarımı alıyorum ve o bana dönerken yatağımın ayak ucunda onları tekmeliyorum. "Hâlâ ondan hoşlanmıyorsun."

Bir açıklama. Bu yüzden cevap vermeye zahmet etmedim. Tyler, Sean'ın yapmadığı şeyi yapmama izin verdi.

"Anlıyorum, Dom. Senin yerinde olsaydım ben de ayırabileceğimi sanmıyorum ama o iyi bir insan. Ve çok zeki."

Son zamanlarda Cecelia'yı babasından ayırmayı başardığım konusunda onu haklı bulmuyorum. Sadece ona olan çekiciliğim yüzünden değil, ki bunu inkar etmek mümkün değil. Bunun için, az kullanılan aletimle birleşen görme yeteneğimi suçluyorum.

Tyler'a söylemediğim şey, bu kavga bir saat önce olmasına rağmen, o zamandan beri Roman'ı tekrar tekrar azarlamasını dinlediğimdir.

oldu. Sean'ın yokluğuyla ilgili sorunlarım azaldıkça azaldı. Onunla geçirdiği zamanı akıllıca kullanıyordu -sadece onu becermek için değil- ama ona diğer acemiler gibi hep birlikte neyi savunduğumuzu öğretiyordu. Belli ki bu öğretiler onun kalbinde yer etmiş ve Roman'a karşı duruşunda açıkça görülüyor.

Cecelia onu boktan bir iş sahibi olmaktan çok daha fazlası için eleştirmeye devam ederken ona dürüstçe "Onun hakkında haklı olmak zorunda değilim," diyorum. "Olmasam daha iyi." Duygusal yükü laf kalabalığını değiştirmeye başladığında anahtarlarımı alıyorum.

"Eminim uğraşacak çok şey vardır ama bu size çok yakın. Burnunuzun dibinde."

Kapı aralığında sesi kısarak ona dönüp bakıyorum. "Ama evet, birden fazla nedenden dolayı hâlâ ikna olmadım. Kız çok genç."

"Ama sen bunu düşünüyorsun." Bir açıklama daha; bu sefer ben konuşuyorum.

"Ben o kadar ileri gitmezdim." Monitörün başında oyalandığı yerden onu iterek geçiyorum. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken sesi koridorda yankılanıyor. Ön kapıdan çıkarken, Camaro'yu çalıştırıp yeni gürültüyü bastırmak için radyoyu açtığımda Sean'ın onu dinlemem için sürekli yalvarışları zihnimde dönüp duruyor.

*

Bankete yanaşıp benzin istasyonuna doğru hızla geri döndüğümde Cecelia yanımda çılgık atıyor. Onu aldığımda o da en az benim kadar şaşkındı. Neden yerleşkeden ayrılıp onu almak için doğruca evine gitme ihtiyacı hissettiğimi hâlâ anlayabilmiş değilim. En kötüsü de Roman'ın evinin önünde otururken Sean'ı aramaktı. Telefonu onun kendini beğenmiş kıcına kapattığımda ses tonundaki "Sana söylemiştim" ifadesi kısa kesildi.

Benzin istasyonuna girerken bir anda durdum ve göz ucuyla baktım. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Yeni evcil hayvan ismini kullanarak bana patladı. "Seni *orospu çocuğu*!" "Şu an ön sevişme havasında değilim ama bir dağa ne dersin? Dew?"

Bana bakıyor, sarmalanmış ve saldırmaya hazır, şüphesiz doğaçlama sürüş dersimden dolayı. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

Kıkırdamamı bastırarak Camaro'dan çıkıyorum ve benzin istasyonuna giriyorum. Tezgâhın üzerinden bakarken, Zach'i pis zemindeki görünmez kafesinde, kitaplarını yaymış, ödevini karalarken görüyorum. Sean'ın yeni kız arkadaşıyla tartışmanın verdiği keyif, kıyafetine bakınca bir anda uçup gidiyor.

Soğutucuya doğru ilerlerken, Cecelia'nın mağazanın başındaki tuvaletin anahtarını istediğini duymak için kapıyı açıyorum. Onun küçük çiş molasının bana biraz zaman kazandıracağına şükrederek tezgâha doğru yürüyorum ve omzunun üzerinden oğluna bakmadan önce gergin bakışları benimkilerle buluşan görevlinin gözlerinin içine bakıyorum.

İçkimi bıraktığımda Tim'in alkol kokan nefesi bana çarparken Zach'in duruşu sertleşiyor ve yerde sabit bir şekilde çalışmaya devam ediyor.

"Sargıya ihtiyacım var."

Başını sallıyor ve ekrana dönüyor. "Ne aromalı?"

"Vişne ya da ananas."

Her zamankinden istemediğimi anlayınca kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Bende onlardan yok."

"O zaman neden küçük stok odanızı kontrol etmiyorsunuz?" Cevabım öneriden çok bir emirdi. Tezgâhın etrafında dolaşan Tim, gözlerini kaldırmayan oğluna tekrar bakıyor. Tim kulak kesilir kesilmez Zach yerden kalkıyor, ben de onun yırtık ayakkabılarına bakıyorum.

"Hey, Dom," diye selamlıyor, başı eğik. Utanç ve mahcubiyet. Çok uzun yıllar birlikte yaşadığım ve herkeste tanıyabileceğim iki şey.

İncelememi yeniden yönlendirirken, kitaplarının yanında aynı yırtık pırtık sırt çantasını gördüğümde öfkem daha da alevleniyor.

"Ayakkabılara ve sırt çantasına ne oldu?"

Zach çenesini göğsüne bastırıyor. "Ayakkabılar yanlış numaraydı."

"Neden *doğru olanları* giymediğinizi açıklamıyor. Peki ya sırt çantası?"

"Dom-"

"Bana bak." Gözlerini kaldırıyor ama boynu aşağıda kalıyor. "Çenenin kaldır, Zach," diye bağıyorum.

Bunu yaptığımda, boğazındaki parmak büyüklüğündeki morlukları net bir şekilde görebiliyorum. Belirsizler ama lanetliyorlar. Dönerek koridorda yürüyorum ve Tim tam depodan çıkarken onu bir kenara sıkıştırıyorum.

"Çık dışarı," diye hırıldıyor.

"Demek babam *yıllardır* oğlunun sırt çantasına tıktığı parayı sonunda buldu."

"Oğlum seni ilgilendirmez-" Daha sert sıkıyorum, elimi hava almak için parçalayana kadar lafını kesiyorum. Dükkanındaki tek ses

loto makinelerinden. Oynayan iki adam da arkasına bakma zahmetine girmedi. Aferin onlara.

Zaman geçiyor ve geri çekilmem gerektiğini biliyorum ama Zach'e doğru bir bakış -gözlerindeki korku- başladığım işi bitirmeme neden oluyor.

"Kendi oğlunu soydun Tim, hem de ne için?" "Hiçbir şey."

Daha sıkı sıkarak sözünü kestim. "Bunu aştık, resmi tanışma ve hoşbeş faslını çoktan geçtik. Eskiden kardeşimle koştüğünü biliyorum, sen de bunu bildiğini biliyorsun. Yani bir noktada potansiyelin vardı ama ikimiz de bunu nasıl harcadığını ve kendinden başka kimseyi suçlamadığını biliyoruz."

"Dom, annesi gittiğinden beri benim için zor olduğunu biliyorsun."

"Onu kim suçlayabilir ki? Son zamanlarda hiç yansımanı gördün mü?" Yanıt alamayacağımdan emin olmak için boğazını sıkıca kavıyorum. Onu bıraktığımda, boynu kırılmış bir şekilde olduğu yerde kalıyor ve bu da beni biraz tatmin ediyor.

"Oldukça basit bir adama benzediğin için bunu kolaylaştıracağım. Zach'e çaldığın ayakkabıları ve sırt çantasını değiştirmesi için vereceğim para ve fazladan her şey *ona* ait. Değersiz, bencil bir ayyaş olduğun için karşılayamadığın ihtiyaçların için. Oğluna hediye etmeye karar verdiğim diğer her şey onun mülkiyetinde kalsa iyi olur."

Şakacı bir tavırla çenesine dokunmadan, profili korkunç derecede beyaz olan Zach'in durduğu yere doğru yürüyorum ve cep telefonumu programladıktan sonra ona kullan-at telefonlarımdan birini uzatıyorum. Şimdi titreyen Tim, yok ettiğim vitrini yeniden doldurmakla meşgul.

"Bu numarayı ezberle ve beni ara. Her lanet gün. Ben çıkarken sana dokunursa *beni ara*, gerekirse garağa gel. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Zach başını sallıyor, bir tomar banknot çıkarıp titreyen avucuna koyarken gözleri korkuyla ıslanmış, ona aşılana korkudan içime öfke sızıyor.

"Böyle olmaması gerekiyordu," diye aktarıyorum mücadele ettiği ikiz gözyaşları nihayet yanaklarından dökülürken.

Onları gördüğümde, harekete geçmek yerine konuşmak için tüm gücümü harcıyorum. "Zach, bana bak."

Yapıyor ve ben de içimde serbest kalma tehdidi oluşturan şeyi kilit altında tutmak için savaşıyorum. "Bu senin hatan değil. Bu *onun* başarısızlığı." Zach yutkunuyor. "Beni duyuyor musun?" Dehşete düşmüş bir çocuğun gözlerinin içine bakıyorum.

Yoksul bir şekilde yaşayan ve sarhoşun bencil dünyasında sadece var olduğu için cezalandırılmış gibi görünen, istenmeyen bir yük, bir zorunluluk gibi hissettiğine şüphe olmayan bir çocuk. Yıllar boyunca büyümesini izlediğim ve Boston'a gittiğimde terk etmek zorunda kaldığım bir çocuk. Baba demeye zorlandığı yetişkin tarafından sürekli istismar edilen bir çocuk. "Olduğu kişi olmak onun kararıydı ve onun gibi bir şey olmamak da senin seçimin olacak. Her gün yapacağın bir seçim. Anladın mı?"

Zach bana bir kez daha başını sallıyor, gözyaşları serbestçe akıyor. Gözyaşları bana onun çok acı çektiğini söylüyor ve bu da beni sınırlarıma kadar zorluyor. Tezgâhtan içkimi kapıyorum ve bir hıçkırık kaçtığında kaçmam gerektiğini anlıyorum.

"Bana bir dürüm getir, tamam mı?" Tezgâha bir yirmilik bırakıyorum. Zach'in ensesindeki morarmış parmak izlerini gördüğümde, gözlerime bakmayı reddeden Tim'e doğru geri adım atıyorum. Kişisel alanına girmeye zorladığımda, korkuyla doğruluyorlar. "Eğer ona bir daha *herhangi bir şekilde* kötü davranırsan, seni öldürürüm."

Zach dönüp duraksadığında Tim bana bakakalıyor ve ben kağıtları almak için geri döndüğümde babasının yüz ifadesini ölçüyor.

"Teşekkürler." Onları topluyorum ve ellerimin gözle görülür şekilde titrediğini görüyorum. "Uslu dur." "Olacağım." Zach başını sallıyor ve daha fazlasını söylemek istediğini ama söylemediğini anlayabiliyorum. Ona söylediklerimin herhangi bir kısmına inanana kadar korkunun onu kısıp alacağını bilmek.

On bir yaşında, bu yüzden kızgınlığın devreye girmesi ve öfkenin onu takip etmesi çok uzun sürmeyecek. Beni korkutan şey, onu sikip atan bir dünyada eline tutuşturulan zehirli ele kızdığında dönüşeceği kişi. Paçavralar içinde, nefes alıp vermekten başka bir şey yapmadığı için onu sürekli utandıran yobazlarla çevrili ve guruldayan bir mideyle lanet bir gün daha hayatta kalmaya çalışan biri.

Buna karşı misilleme yapmaya başlayacak mı? Orada onu tutacak bir ruh olacak mı? Kalbi ve aklı arasında yaşanacak savaşın farkında olan biri, *hâlâ* Delphine'e olan kızgınlığımı bastırmaya çalışan kardeşimin bana yardım etme şeklini anlamasına yardımcı olacak mı?

Camın diğer tarafındaki daha genç halimin kopyasının geleceğinden endişe ederek istasyondan çıkarken, Cecelia'nın kaputuma sarılmış, makinelerin müdavimlerinden biri tarafından taciz edildiğini gördüğümde kısa kesiliyorum.

"Hayır, araba benim değil," diye kibarca cevap veriyor, "affedersiniz."

Yolunu kestiğinde, az önce yatıştırdığım öfkenin yeniden alevlendiğini hissediyorum, çünkü pislik konuşuyor, onu küçük konuşmalarla oyalıyor, duruşu yırtıcı. "Eskiden yarışırdım. Sadece-"

Parmaklarımı boynuna dolayarak, onu yoldan çekmek için kaldıracı kullanıyorum. Kızının üzerine düşmeden önce binanın yan tarafına çarptığında Cecelia'nın gözleri açılıyor. Sabrımı taşıran emrimle banyo anahtarını elinden kaptığım gibi bana bakakalıyor. "Arabaya bin." Bakışlarımı tekrar dükkâna çevirip, içeri girmeden önce pencereden Tim'in gözleriyle buluşuyorum. Ben sesimi yükselterek Zach'e anahtarları uzatırken Tim de kendini meşgul ediyor. "İkinizle de yakında görüşürüz."

Yirminci Bölüm

DELPHINE'İN İLAÇ KUTUSU ve çöp tenekesi elimde, Tobias'ın eski yatak odasının kapısının önünde duruyorum ve Cecelia'nın banyoyu kullanıp meraklanması ihtimaline karşı kilidi içeriden çeviriyorum - ki yapmamasını emretmeme rağmen buldozerle eve girdiği için bu muhtemel. Kapı kolu açılmayınca tatmin olmuş bir şekilde oturma odasına dönüyorum, Delphine koltuğunda oturuyor, Cecelia ise ben ilaç kutusunu masanın üzerine koyup çöp tenekesini ulaşabileceği bir yere koyarken rahatsız bir şekilde yakınlarda geziniyor.

"Hepsi ayrılmış. Al onları Tatie, yoksa daha da hasta olacaksın," diye emrediyorum, kucagında sonsuza dek duracak olan Fransızca İncil'i görerek. "Senin için çok geç, cadı."

O konuşmadan önce bir kıkırdamayı paylaşıyoruz. "Eğer cennete açılan bir arka kapı varsa, belki ben de senin için bulurum."

Başka bir ruhani tartışmaya girmek istemediğimden, "Belki de O'nun politikalarına katılmıyorum," diye ekliyorum.

"Seninle aynı fikirde olmayabilir, bu müttefik olamayacağı anlamına gelmez. Ve seni tanıdığımı unutuyorsun. Haplarımı ayırmayı da bırak. Ben sakat değilim."

Çelimsiz görünüşüne bakınca cevap vermekten kendimi alamıyorum. "Oraya varmakla iyi bir iş yapıyorsun. Bu gece içki içme. Evi aramıyorum ama ararsan ne olacağını biliyorsun."

Uzaktan kumandayı kaydırıp kanallar arasında gezinmeye başladığımda, "Evet, evet, git," diyerek beni başından savıyor.

Cecelia konuşup Delphine'e sorusunu yöneltmeden önce arkamdaki ruh hali yoğun bir şekilde değişiyor. "Kalmalı mıyız?"

"İlk seferim değil. Git, gece daha çok genç, sen de öylesin, boşa harcama." Delphine tipik bir cevap verir, ancak zayıf tonu ifadenin gücüne ihanet eder.

Cevap verme isteğimle savaşıyor, bunun yerine mırıldanıyorum. "Sen de öylesin."

Teyzeme karşı hissettiklerimin karmaşık olduğunu söylemek çok hafif kalır. Son birkaç yıl içinde bir tür anlayışa vardık. Onu hiçbir şekilde bir ebeveyn olarak görmüyorum, ancak son zamanlarda benzetmeye çalıştığı şey bir ebeveyn - son zamanlarda ölümünün yakın olduğuna kendini ikna ettiği aylarda. Bedenine davranış biçimiyle hastalığını daha da ağırlaştıran Delphine, bana uygun olduğunu düşündüğü bilgelik kırıntılarını aktarmaya çalışıyor. Hakkını yemeyelim, onu dinliyorum.

Çoğunlukla, çabalarımızın buna değdiğini kanıtladık. Yapabildiğimiz ilişkiyi kurtardık - tabii konuşmalarımız sırasında bana daha önceki zalimliğini hatırlatmadığı sürece.

Kuşkusuz, onu bu kadar zayıf ve dehşete düşmüş görmek içimdeki kızgınlığın çoğunu yok etti. Öfkeli bir alkolik olmasına rağmen, bir zamanlar hesaba katılması gereken bir güçtü. Bir noktada Tobias ve benim başa çıkmayı imkansız bulduğumuz bir güç. Yıllar boyunca sarhoşken yaptığı saçmalıklar arasında, Tobias, Sean, Tyler ve ben strateji geliştirirken kullandığı bazı mantıklar çok zekiceydi. Özellikle de hepimizin nefret ettiği makineyle savaşma konusundaki içgörüsünü kullandık. Hareketimizde kendi rolüne sahip olma savaşını kaybetmiş olsa bile, istemeden de olsa dönüştüğümüz askerlerin yetiştirilmesinin bir parçası oldu.

Delphine bu son dövüşü kaybederse ne hissedeceğimden emin değilim ve Cecelia usulca "Romalılar 8:38-39" diye fısıldarken bu fikir beni akılsızca kanalları filtrelemeye itiyor.

Delphine belirlenen bölümü okurken benim sürekli kanal tıklamalarım arasında bir sayfa çevirme sesi duyuluyor. "Eminim ki ne ölüm, ne yaşam, ne melekler, ne yöneticiler, ne şimdiki ne de gelecek şeyler, ne güçler, ne yükseklik, ne derinlik, ne de tüm yaratılıştaki herhangi bir şey bizi Rabbimiz Mesih İsa'daki Tanrı sevgisinden ayırabilecektir."

Kısa bir sessizlikten sonra Tatıe sesini titreterek konuşur ve sorusunu Cecelia'ya yöneltir. "Bunun doğru olduğuna inanıyor musun?"

Döndüğümde Cecelia'nın Delphine'in ayaklarının dibinde diz çökmüş, beni teselli eden sözler söylediğini görüyorum. "Ezberlediğim tek ayetler bunlar. Sanırım, belki de buna inanmak istiyorum."

Delphine'in gözleri yavaşça benimkilere kayıyor ve Cecelia'nın koyu mavi bakışları da onu takip ediyor. Birbirimize bağlandığımız anda içime bir farkındalık dalgası çarpıyor. İşte o zaman görüyorum, *hissediyorum* ve *bunu hisseden* tek kişi ben değilim. Bir kalp atışı sonra, Delphine bunu Fransızca fısıltılı bir uyarıyla onaylıyor. "Elle est trop

Güzel. Çok zeki. Ama çok genç. Cette fille sera ta perte . . ." *O çok güzel. Çok zeki. Ama çok genç. Bu kız senin felaketin olacak.*

*

Whoosh. Whoosh.

"Ailene ne oldu?"

Cecelia'nın King's'e dönerken sorduğu soru, onu yolcu koltuğunda bırakıp çıktığımda Camaro'mun kabininde yankılanıyor. Ben uzaklaşırken Cecelia'nın ağır bakışlarının beni takip ettiğini hissederek, körfezin hemen dışında karanlıkta duran Sean'ı fark etme zahmetine girmiyorum. Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atarken alet çantama doğru ilerlerken, onun hesapçı bakışları da onunkilere ağırlık katıyor.

Whoosh. Whoosh.

Garajdan alet çantamı kapattığım gibi arka kapıdan geçip unutulmuş arabalardan oluşan mezarlığımızdan geçerek Buick'e doğru ilerliyorum.

Whoosh. Whoosh.

Cecelia'nın bakışlarında her zaman akıntıya benzer bir çekim olmuştur. Bu kavrama ve sürüklemekten başarıyla kaçmayı başardım -bu geceye kadar- başka bir bilinmeyen düşmanın ayaklarının dibinde diz çöktüğü yerden bana baktığında, empatisi ve insanlığı tam olarak sergilendi.

Whoosh. Whoosh.

Bu değişim, Cecelia söz konusu olduğunda kasıtlı olarak göz ardı ettiğim her şeyi nihayet kabul etmeye zorlayan bir kaltak tokadıydı.

Buick'in kaputunu destekleyerek, aletlerimi karıştırmadan önce atölye lambasına bağlı uzatma kablosunu prize takıyorum. Kendimi monoton işlerin içinde kaybetmeye niyetli bir şekilde, o saniyeler hafızamda yer etme tehdidinde bulunurken, defalarca duyduğum o lanet fısıltı sinsice içeri girerken onları etrafa savuruyorum.

O biliyor.

Öyle ama daha önceki konuşmalarımız aksini gösteriyordu çünkü aramızdaki her söylenmemiş kelimeyi anlıyordu.

Şüphesiz daha önceki işimiz sırasında çıkardığı hızlı sonuçlardan duyduğum rahatsızlığı hissetmişti. Bir dakika bile geçmeden - silahımı yerleştirirken -Parmaklarım tenini okşarken cazibe istenmeyen başını kaldırdı ve aramızda titreşirken hızla yükselen elektriği topladı. Dudaklarımız o kadar yakındı ki aradaki mesafeyi silip nihayet tadına bakmak için neredeyse hiç çaba sarf etmem gerekmeyecekti.

Kısa bir süre sonra, eczaneye doğru ilerlerken arka koltuktan Cecelia'nın kıskançlığı yayıldı; eczacı beni gözleriyle becerirken kıskançlığını maskeme zahmetine girmede. Delphine kıza hakaretler yağdırdığında bile zevk alıyordu - tıpkı benim onu yakalayıp dikiz aynasında bakışlarıyla buluştuğumda yaptığım gibi. Bu nabız, Delphine yolcu olarak bindiğinde bile Camaro'nun içinde çınladı ve oyalandı.

Delphine'in oturma odasındaki o birkaç saniyelik göz temasına kadar bu dürtülerden uzak durmak benim için ilk doğa haline gelmişti. Bardağı taşıran son damla, garaja dönerken Cecelia'nın beni milyon dolarlık soruyla dürtmesiydi. Bu sorunun cevabı Cecelia'nın benimle ilgili birçok gizemini çözecekti.

"Ailene ne oldu?"

Eğilimim, "baban ailemin onu ifşa etme planlarını öğrendi, bu yüzden onları susturmak için bir fabrika patlaması düzenledi ve aynı şeyi denemeyi düşünen diğer herkesin ödünü kopardı" gibi bir şeyle cevap vermektir.

Bu cevap, onun ses tonundaki *benim* için duyduğu endişe nedeniyle daha kurgulanırken bastırıldı.

İstesem bu maskaralığı şimdi bitirebilirdim. Ama bugün erken saatlerde Roman'la konuşma şekliyle ilgili bir şey, Sean'ın suçluluk duygusunun etrafından dolaşmaya çalışmak için yaptığı ricaları düşünmeme neden oldu.

Beklemediğim şey bunun gerçekleşmesiydi. Ama o kısa saniyeler içinde *gördüklerim-hissettiklerim-bu* bağlantıyı koparmaya zorladı.

İlk defa ondan başka bir şey görmüyordum.

RB ile buluştuğumuzda -tahmin ettiğim gibi- ikimizi de dakikalar içinde yargıladı. Onu bunun için çağırdım.

Gerçekte, ona tuzak kurdum, sonra da bizi ayrımcı ve birbirimizin koşullarına kayıtsız tutmak için tasarlanmış bir sistemin başka bir kurbanı olduğu halde onu cehaletinden dolayı suçladım.

Fark şu ki, ben Cecelia'nın koşullarını biliyorum. . ve şimdi o da benimkini biliyor-özellikle de eski çocukluk evime zorla girdikten ve içinde büyüdüğüm koşulları gördükten sonra. İçeri adımını attığı anda, anlayışının onu yıkadığını *hissettim*. Hemen ardından, öngörülemeyen başka bir düşmanla ilgilenmek için yanlış yerleştirilmiş kararlılığı devreye girdi.

Delphine.

Delphine, ailemizin cinayetini asla atlatamayan ama bu konuda bir şey yapacak kadar votkayı da elinden bırakamayan.

Delphine'in nasıl tepki vereceğini görmek için Cecelia'yı tanıştırdığımda neredeyse çok yavaş davrandı. Teyzem sonunda sayfayı açıp Cecelia'nın kim olduğunu anladığında, kişilik ve muameledeki fark, daha iyi bilmeyenler için neredeyse fark edilemezdi. Ben biliyordum ve gördüğüm fark beni şok etmişti.

Delphine'in onlarca yıl alkolün neden olduğu tiradlardan sonra yüzünde beliren ifadeyi yanlış yorumlamak mümkün değildi: suçluluk duygusu. Doğaçlama yaptıkları küçük İncil çalışmasından sonra bu suçluluk duygusuyla dolup taşmıştı. Ama neden?

Roman'dan kardeşim ve benim kadar, hatta daha fazla nefret eden bir kadın, damarlarında Roman'ın kanı dolaşan biri için neden suçluluk duysun ki?

Cecelia özverili bir şekilde teyzemin korkularını yatıştırmaya çalıştığında dünyam altüst oldu ve kendi önyargılı fikirlerime sahip olduğum için ben de suçlu olduğumu fark ettim.

Cecelia söz konusu olduğunda, kötülüğün *öğretilmek* yerine *kalıtsal* olduğuna inanıyor. Birincisi mümkün olsa bile, Cecelia'ya dokunulmamış, onun tarafından, kendi seçimiyle. Babasını önemli olan her şekilde azarladı.

İşte o zaman Sean'ın görmem için yalvardığı boş tuvalin bir kısmını gördüm. Sayısız kişinin aksine Cecelia etrafındaki dünyayı ve içindeki insanları anlamak için sabırsızlanıyordu. Her şeyin nedenini.

Ateşle oynamak ve babasına sopa göstermek gibi bir misyonu olabilir, ancak onu besleyen şey bizzat kendisine verilen ele karşı kendi isyanıdır. Bu konuda birbirimize benziyoruz.

O da bizim gibi.

O kısa süre içinde onun tarafından kuşatıldığında, farkına vardı-Cecelia Horner ağzına kadar *kullanılmamış* potansiyel ile doluydu.

İçinde kendisinin bile farkında olmadığı bir tür güç kaynıyor. Gördüğüm, hissettiğim ve içimde mutlak bir kesinlikle çınlayan şey buydu.

Ne yaşı, ne güzelliği, ne inkar edilemez kimyamız, hatta ne de bize sunduğu tehlike. Bunu fark etmek o kadar içgüdüsel ki ensemdeki tüyler diken diken oldu. Artık bunu gördüğüme göre, inkâr edemem.

İngiliz anahtarımı alet çantama atıp geri çekiliyorum ve Delphine'in öngörüsü netleşirken gece gökyüzüne bakıyorum. *"O çok güzel. Çok zeki. Ama çok genç. Bu kız senin felaketin olacak."*

Cecelia'yı hızla Sean'ın kollarının güvenliğine geri götürmemi sağlayan bir uyarı.

Whoosh. Whoosh.

Rüzgâr şiddetleniyor, uzaklarda gök gürlerken esinti hurdalıkta yuvarlanıyor. Gelecekte bir noktada bir devin, varlığından habersiz olanlardan intikam almak için geleceğini hatırlatıyor.

Yaratılışında *yer aldığım* için var olan bir dev ve geçen her günle birlikte yaklaşıyor. Sonunda geldiğinde, benim kadar kör ve affetmez olacağını ve hiçbirimizin onu durduramayacağını bilmek beni dehşete düşürüyor.

Bölüm Yirmi Bir

Birkaç saatlik tedirgin bir uykudan sonra garaja geldiğimde, Jeremy, Peter ve Tyler'a ticari bölümün köşesine sıkışmış yüksek masada katılıyorum. Russell yaklaşıyor, ellerini bir mağaza havlusuna siliyor, kalabalık lobiye bakıyor. Russell konuşurken içeride bir anaokulu öğrencisi yüzünü cam kapıya dayıyor. "Bayan George işimin ne zaman biteceğini sormaya başlamadan önce en fazla beş dakikam var."

Tyler içeri dalıyor. "Tüm telefonlar kasada mı?"

Jeremy başını sallıyor, her zamanki maskaralıklarından hiçbirini yapma zahmetine girmiyor. "Sonunda silah hakkında konuşuyoruz-"

"Yaklaşan *maçımız* için strateji tartışıyorduk," diyerek başımı yakındaki bir arabadan inen müşteriye doğru salladım, "artık *oyuncuların kim* olduğunu biliyoruz."

Tyler eğilip alçak sesle konuşurken Jeremy arkasına bakıyor ve yüzünü buruşturuyor. "İşte bildiklerimiz. Spencer'ın şirketi, çoğu büyük nakliye şirketi gibi *navlun* taşımacılığı yapıyor. Yani, herhangi bir yabancı ülkeden bir talep -ya da bir *top siparişi*- geldiğinde, bir ABD askeri uzmanı siparişi yerine getirilmesi için bir nakliye şirketine atar. Bu noktadan itibaren topların işlenmesi, siparişi veren ülkeden toplar teslim alınıp muhasebeleştirilene kadar bu işi yürütme yetkisi elde etmek içindir."

Russell fısıltıyla eğilir. "O kadar ileri mi gidiyor? Kirli ordu ve yozlaşmış yabancı hükümet yetkililerinden mi bahsediyoruz?"

"Evet, öyle," diyor Tyler park yerini tararken. "Ve bu topların ne kadar nadir olduğunu düşünürsek, tam olarak nereyi kazacağımı biliyordum."

Petrus, "İsa, Spencer'ın böyle bir şey yapabileceğini kim bilebilirdi?" diye hayretle bakar.

Tyler'ın ifadesi sertleşir. "O boktan kulübede sorumsuzca taşaklarını korumalarından anlaşıyor ki bir *s ü r e d i r* bu işten paçayı sıyrıyorlar. Spencer'ın rolü kolay, bu da onun davasını

açık ve kapalı. Elleri daha kırmızı olamazdı. Siparişle ilgilenen uzman da en az alıcı kadar tehlikede çünkü *top* satışları söz konusu olduğunda ciddi bir protokol var."

Russell sesli bir şekilde parçaları birleştirmeye başlar. "Geçen gün bir askeri üste olması gereken *topların* bir sokak soygununda kullanıldığına dair bir haber okudum ... lanet olsun . . bu da demek oluyor ki Spencer ve uzman, kendi orduları için top siparişi veriyormuş görüntüsü altında kirli bir yabancı yetkiliyle çalışıyor, topları teslim alıyor ve sonra da kim bilir kime satmak üzere ABD topraklarına geri göndermeden önce topların kendi ülkelerindeki yabancı bir üste olduğunu tahrif ediyor?"

Tyler çenesini eğiyor. "Hepsi bu kadar. Bu tür silahları asla ele geçirmemesi gereken bazılarının bunları nasıl elde ettiğinin gizemini biraz olsun çözüyor. Nadiren de olsa, bu da o yollardan biri ve bu açgözlü piçlerin yıldızlarını ve şeritlerini satarak, üniformalı geri kalanımızı utandıran bir eylem. Dolayısıyla, bu tür şeyler iyi niyetle görev yapanlar tarafından ortaya çıkarıldığında, bu büyük bir olaydır."

Russell Tyler'a bakıyor. "Bu da bunu senin için *kişisel* kılıyor." "Aynen öyle," diye tersliyor Tyler. "İşte bu yüzden kimin topları ve *burada* hangi uzmanla çalıştıklarını sordu. Parkımızdaki büyük topların her birinin yirmi ila otuz bin dolar değerinde olduğunu göz önünde bulundurarak, ilgili herkesin satışlardan pay alacağını garanti ediyorum."

Peter'ın paraya aç gözleri şişer. "Tanrım. Bu-"

"Kumbarandakinden daha fazla ve bu bakiye yakın zamanda değişmeyecek," diye çıktım, kâr etmekle ilgili sahip olabileceği tüm yanılsamaları kestim.

Bayan George kafasını garaja sokmak için o anı seçti. "Russell, saat dokuzda kuaför randevumda olmalıyım!"

Russell homurdanarak alçak sesle "sana söylemiştim" diye mırıldanıyor ve ardından cevabını yükseltiyor. "Sizi on beş dakika içinde buradan çıkaracağım, Bayan George."

Bayan George, ben toparlanırken lobiye çekilmeden önce bize sert bir bakış fırlatıyor. "Dün gece depoya daha fazla kasa teslim edildi ve hala onları kimin ve ne zaman alacağını bilmiyoruz, yani zaman ilerliyor."

"Burada zamanlama her şeydir," diye ekliyor Tyler.

"Her zaman öyledir," diye karşılık veriyorum, "ama harekete geçmeden önce topların büyük kısmını *elimine* geçirmemiz gerekiyor çünkü çocukların onları satın alıp sokaklarda oynamasını istemiyoruz."

"Şu anda," diye ekliyor Tyler, "onların bakış açısından her şey dokunulmamış görünüyor. Bu bize ihtiyacımız olanı almamız için yakın bir zaman veriyor, yani her şey elimizde, çünkü oraya gittiğimizde . . ." Tyler her birimize sert bir bakış atıyor ". ..geri dönüş yok."

Russell hepimizin arasına bakıyor, durumun büyüklüğünü kavradıkça yüzü soluyor. "Ama yanlış dikkat çekersek ve planımız geri teperse _."

"Mükemmel fırtınayı çağıracağız," diye bitiriyor Tyler. "FBI, ATF ve ordunun kendisi de dahil olmak üzere büyük oyuncuların çoğunun arka bahçemizi koklamasından bahsediyoruz."

"Demek ki yüksek yerlerde tüylü dostlarımızın olması iyi bir şey," diye ekliyorum.

Riskler ortaya çıkınca gergin bir sessizlik oldu. Hiçbirimiz bu kadar erken bir zamanda bu kadar yüksek riskli bir işle uğraşmayı beklemiyorduk.

Peter konuşur. "Peki, plan nedir?"

Etrafa göz gezdirdikten sonra hızlı bir karar verip alet rafına doğru yürüyorum ve bir kahve kutusundan bir avuç rondela ile birlikte bir kılıftan üç Solo fincan alıyorum. Yüksek tepenin bir tarafını diğerlerinden ayırarak fincanları masanın üzerine diziyorum ve tek bir rondelayı kaldırıyorum. El çabukluğumu kullanarak, onları karıştırmadan önce bir fincanın altına yerleştiriyorum. Yıkayıcı gürültüyle masanın üzerinde sürükleniyor, ben durup bakışlarımı tahmin etmesi için Jeremy'ye kaldırıma kadar tüm gözler fincanların üzerinde.

Jeremy iç geçiriyor ve bariz olduğundan emin olduğu bardağı işaret ediyor, ben de kaldırıyorum.

Boş. Ben yavaşça yeniden karıştırmaya başlayınca gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

Russell protesto edercesine inliyor. "Hey Dom, lobimizin insanlarla dolu olduğunun farkındasın, değil mi? Demek istediğini anlatmak için görsel bir gösteriye gerek yok. Düşündüğünün aksine, buradaki tek *aptal Jeremy*."

Jeremy ona bakakalır. "Bu gerçekten acıttı."

Peter konuşur. "Dom, anladık. İş halletmek için illüzyon kullanacağız. Bu çocuk oyuncağı. Bize 'Ring Around the Rosie' şarkısını da söyleyecek misin?"

Hareketlerime ara veriyorum. "O sadist tekerlemenin sözlerini hiç inceledin mi?" Kabuk karıştırma versiyonuma devam ediyorum. "'Ring Around the Rosie'," diye aktarıyorum, "veba ile ilişkili kızarıklığa atıfta bulunuyor. Posy ise çürüyen et kokusunu maskeleyerek için kullanılan bir bukettir."

Peter düşünceli bir şekilde, "Küller, küller, hepimiz düşeriz," diye mırıldanıyor. "Kahretsin, bu çok boktan bir şey."

"Nasıl çalıştığını gördün mü?" Çiziyorum. "Bu masadaki herkes muhtemelen kelimeleri biliyordur." Onaylarcasına başlarını sallıyorlar. "Eleştirel düşünce eksikliğimizin özü bu. Bu hastalıklı tekerleme ve sayısız diğerleri nesiller boyu aktarıldı çünkü birbirimize ne öğrettiğimiz konusunda dikkatsiz davrandık." Peter'a bakıyorum. "Eminim o ninniye kız kardeşine söylemeden önce iki kez düşüneceksin."

Karıştırmayı bırakıyorum. "Ve boş bir dakikanız olduğunda, Jack ve Jill'in ve diğerlerinin kökenini Google'da araştırın ve yakında Kaz Ana'mızın Munchausen'den yana olduğunu göreceksiniz."

Russell tahminini yapar ve ağırlığını koyar. "Anladığım kadarıyla hepsini topları bulmak için uğraştıracağız?"

"Hayır, kardeşim," diyor Tyler, ben bardakları boş masadan çekip alırken yüzünü sinsi bir gülümseme aydınlatıyor ve Tyler kapalı bir elini masanın üzerine uzatıyor, parmaklarını yavaşça kaldırarak avucunun çamaşırlarla dolu olduğunu gösteriyor. "*Oyunu* ortadan kaldıracağız."

Bayan George kafasını tekrar dışarı çıkardığında Camaro'ma geri dönerek, Tyler'ı kulübün dikkatini çekmeden Spencer ve suç ortaklarını suçlama stratejimizi hazırlaması için bırakıyorum. Torpido gözünden telefonumu alıp açtığımda Sean'dan bekleyen bir mesaj görüyorum.

Gölde buluşalım, her zamankinden getir.

Yapacak işlerim var.

Baloncuklar hemen başlar.

Sean: Evet, var, ama bugün izinlisin.

Yirmi İkinci Bölüm

"ENCORE, MAMAN!" !" Tekrar, anne.

"Sabır." Pijamalarımı yanımdaki yatağa fırlattı. "Kollar yukarı." "Encore, Maman!" Yine anne, diye daha yüksek sesle bağıryorum, kollarımı kaldırıyorum.

"Ne kadar da talepkârsın," diyor ve burnumu çimdiklemeden önce gömleğimi aşağı çekiyor. "Benimle say."

"Un, deux, trois," Bir iki üç, o şarkı söylemeye başlamadan önce birlikte okuyoruz. "Alouette, gentille alouette." Lark, gentile lark! "Alouette, je te plumerai." Lark, tüylerini çekeceğim! "Sen de şarkı söyle, centilmen tarlakuşu."

"Je te plumerai la tête." Beni gıdıklamaya başladığında "Tüylerini yolacağım kafandan" diye şarkı söylüyorum.

"Je te plumerai la tête." Kafandaki tüyleri yolacağım, diye karşılık veriyor.

"Et la tête," kafanı çıkar, yüksek sesle şarkı söylüyor.

"Et la tête," off your head, I drop my chin and sing low.

"Alouette," Lark! Şarkı söylüyor.

"Alouette," Lark! Ben de söylerim.

Burnunu benimkine bastırıyor, birlikte şarkı söylerken gözlerimiz büyüyor. "O-o-o-oh!"

Beni yatağa geri itiyor, saçları göbeğimi öperken gıdıklıyor ve ben kıpırdanmaya çalışıyorum.

Pijama pantolonumla ayağımı kovalarken "Encore, Maman," diye bağıryorum. "Et le bec," gagandan. Dudaklarımı çimdikliyor.

"Et la tête," kafanı çıkar. Saçımı yoluyor. "Alouette!" Lark!

Duruyor, esniyor.

"Anne," diye bağıryorum. "Hepsini söylemedin!"

"Yarın tekrar söyleriz."

* * *

Ama söylemedik. Şarkı
söylemedik. Bir daha asla
şarkı söyleyemedik.

"Anne," diye fısıldıyorum, gölden hızla uzaklaşıyorum, ağaçlar çevremde bulanıklaşırken göğsüm yanıyor. Daha birkaç saat önce, en aşına olduğum tekerlemeyi tekrarlarken, mürekkep yalamış kardeşimi bir tekerlemeden hisse aldığı için azarlamam bana ironik geliyor - bilinçaltımda bir ceza.

Annemle yaşadığım bir avuç canlı anıdan birini yeniden yaşamak için ruhumun talep ettiği kefare.

Annem beni nazık küçük kuşu ilan ettiğinde sonuncusuydu. Şimdi benim hakkımda ne düşünürdü?

Tamamen farklı bir kuşa dönüştüğüm gerçeği hakkında ne düşünürdü?

Yırtıcı bir kuş.

İntikamla beslenen bir kuş.

O kadar alçakça davranabilen kurnaz bir kuş ki, o çocuk artık benim için neredeyse tanınmaz halde; bir yalancı, bir hırsız, bir aldatma ustası.

İntikam uğrunda masum bir kızın yok edilmesinde rol alabilecek bir kuş.

Ama o göl gezintisinde yaşananlar hiç de öyle hissettirmedi. *Hem de hiç.*

Bunun *tam* tersi gibi hissettim.

"Dominic."

Hindistan cevizi kokulu yağsı tenime daha fazla sızarken Cecelia'nın iniltileri omurgamdan aşağı süzülüyor. Onun üstümde ve altımda olduğunu hatırlayınca sikim kıpırdıyor.

Derin mavi bir bakışla bana çarpan şehvet dolu gelgit dalgası.

Ayrılmış dudakları ve onlardan çıkan sesler. Çakıl taşlı

meme ucunu ağzımda uzun uzun çektim.

Kusursuz tenini moraran parmak uçlarımda hissetmek.

Kadife dili benimkine çarpıyordu.

Sonsuz uzunluktaki bacakları beni kavrarken, yerimize oturmadan önce üzerime çöktü, bu uyum gerçeküstü bir şeydi.

Bugünkü hava durumu Cecelia Horner'ı becermemi öngörmüyordu ya da hiçbir şekilde öngörmüyordu.

Ama sevişmek gibi hissettirmiyordu. Başka bir dünyadaymış gibi hissettiriyordu.

Kopma o kadar ani oldu ki, gürültü kesildiğinde bize her zaman eşlik eden parazit alev aldı. O kadar çabuk yenik düştüm ki

kendi irademi alay konusu haline getirdi ama her anını yaşadığım bir şekilde ödüllendirildi. Sadece bir öpücükle, bu kuş tamamen parlak, dönen şeyin büyüüne kapıldı.

Ona fitilimi sunarken, o da beni ateşledi.

Ateş ve su, o hem yakar hem de yatıştırır.

İçine daldığım sis bulutu çok hızlı dağıldı. Sanki derin bir uykudan uyanmışım da gözlerimi açtığımda dünyayı bir büyüteçle görüyormuşum gibiydi.

Duygularım ve sesler beni ele geçirdikçe tüm duyularım daha da keskinleşti - şamandıraya çarpan göl dalgaları, keskin nefes alış ve verişleri, kalp atışlarımın hissi, parmak uçlarımdan akan elektrik, gökyüzünde gürleyen gök gürültülü uyarı. Yine de, beni lanet bir fanteziye sürüklerken uydurduğum aptalca bir peri masalının neden olduğu tüm önsezili duyguları sildim. Onu o kadar çok istiyordum ki bizi ayırmaya çalışan her şeye ya da herkese meydan okuyabilirdim.

"Dominic."

Haftalardır içinde bulunduğum kâbus başladığından beri ilk kez su altından yüzeye çıkmış ve çok ihtiyaç duyduğum nefesi almış gibi hissettim. Yaşayan, nefes alan bir adam olduğumun farkına vardığım bir nefes. Kendini yoksun bırakmaktan dolayı aç kalmış, önüme serilen kadına şiddetle ihtiyaç duyan bir adam.

Hissettiğim her şeyin gerçek olmasına izin vererek nefes aldım, ona dokunduğumda, aklıma gelen birkaç kelimeyi dile getirdiğimde, korumam yoktu.

Artık kendi hayatımı dışarıdan izliyormuşum gibi değil, ona katılıyormuşum gibi hissediyordum. Yeniden tat alma yetisine sahiptim ve onunkinin tadını çıkarıyordum. Dokunmak tapınmaya dönüştü. İçindeki her derin itişte, beni aşağı çeken yükler unutuldu.

Çoğu kişi için çok doğal ve basit bir şey ... ama benim için çok karmaşık.

Yaptığımız tek şey sevişmek olsaydı, çoktan evde olur, zamanımı doldurmak için başka bir yol bulurdum - ama öyle değildi. Kendimi tamamen ona kaptırmıştım ve her saniye bir öncekini daha da arttırıyordu.

Hatırlamaktan tamamen zorlanarak, varlığım boyunca hissettiğim en iyi şeyin Cecelia Horner'ın içinde hareket ettiğim zaman olduğu gerçeğinden uzaklaşmaya çalışırken güneşin aksi yönünde hızla ilerliyorum.

Onun bulunduğu yere yakın olamayacağımı bildiğim için eve giden her yolu hızla geçerek, o dakikaları, o çalınmış zamanı ilgili kutuya koymak için elimden gelen tüm çabayı sarf ediyorum.

Cecelia ve ben neredeyse yabancıyız. Ancak bu ara söz aksini söylüyordu, tıpkı onu gördüğüm anda ve o zamandan beri her seferinde fısıltının bana bildirdiğı gibi. Söz konusu fısıltının son kısmını, onu gözlerimdeki kin olmadan ilk kez gördükten sonra bile reddettim ve inkar ettim.

O biliyor.

O seni tanıyor.

Ellerimi direksiyonun etrafında sıkarak, kader onu hayatıma nasıl soktuysa lanetliyorum çünkü sonunda bunun olmasına izin vererek, bunu isteyerek ve buna katılarak, henüz vermediğim en önemli savaşı kaybettim.

Lanet olsun Sean.

İkisine de lanet olsun.

"Allah belanı versin," diye homurdanıyorum, çünkü berraklık dağılma tehdidiyle karşı karşıyayken, az önce içinde yer aldığım sırtın ağırlığı ağırlığını hissettirmeye başlıyor. Göğsüm güm güm atarken, onu bıraktığım öpücüğün kalıntılarını yalıyorum - asla göremeyeceğim bir vaatle oyalanan bir öpücük.

Bir başka canlı anı yüzeye çıkarken yeni bir suçluluk dalgası içime çöküyor. Gözlerim vızıldayan bir dövme tabancasına sabitlenmişti, sonra bir adım ötemde durduğu dövmeciyle buluşmak için kalktım; yüz ifadesi gurur ve bariz bir şefkat karışımıydı. Gurur ve sevgiyi bir daha asla göremeyebilirim çünkü Cecelia'yla o mutluluğu ve anlık huzuru bulurken sonsuza dek değişmezimi kaybetmiş olabilirim.

Kardeşim.

Çok iyi gizlenmiş araba yoluna saparak, uçsuz bucaksız dönümlerce arazinin yanından hızla geçip verandasının dibine park ediyorum. Geniş merdivenlerden eski çiftlik evine çıkarken, kapıyı çalmak için parmaklarımı kaldırdığımda kapı açılıyor. Denny'nin gözleri bir an için merak ve endişe karışımı bir şekilde üzerimde geziniyor, sonra çenesini eğip kapıyı adım atmam için yeterince aralıyor. Geçerken cep telefonumu göğsüne dayıyorum. Telefonu alıyor, evin içinde ilerleyip misafir yatak odasına girdiğimde burada bulunma amacım açıkça ortaya çıkıyor. Saniyeler içinde çırlıçıplak soyunuyorum, vücudumdaki her kas yorgunluktan kapanıyor, yatağa yığılırken annemin sesi çınlıyor.

"Uyku vakti geldi, Küçük Prens."

Uyku vakti, Küçük Prens.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Düşmanımın kızını sikmenin ^{odulu} mü?

Tam 18 saat koma halinde uyudum.

Mürekkebimi geçici olarak unuttuktan ve muhtemelen kardeşimin güvenini boşa çıkardıktan sonra vücudum nihayet bana uyku izni verdi. Cecelia'nın neden olduğu sersemlik, ertesi gün akşam karanlığında gözlerim açılır açılmaz dağıldı. Dün gecenin büyük bir bölümünü bu sabah Denny'nin sonsuz dönümlük ekili tarım arazilerini keşfederek geçirdikten sonra, durumu düzeltmek için kararlılığım devreye girdi.

Kelimenin tam anlamıyla ön sevişmemden dolayı ihtiyacım olan şeyi çağırdığımı hissederek ön kapıdan içeri adımımı atıyorum ve Denny'yi mutfakta buluyorum. Beni fark edince sözsüz bir şekilde bir fincan dumanı tüten bira dolduruyor ve ikram etmek için uzatıyor.

Bir yudum alıp teşekkür ediyorum, o da homurdanarak cevap veriyor ve etiketsiz bir şişeyle tezgâhını siliyor. Karışımın kendi karışımı olduğuna şüphe yok.

Denny hakkında pek çok kişinin bilmediği şey -her zaman paylaşım çemberinde geçer- onun en becerikli kuşumuz olduğudur. Satın aldığı çiftlik arazisini değerlendirmeyi kendine görev edinmiş ve bu konuda tüm kıyamet gününü bekleyenleri utandıracak şekilde ustalaşmıştır. İster kimyager ister marangoz olsun, dış dünyadan yardım almadan kendi kendine yetmek için gereken her rolü yerine getiriyor. Bunun için ona hayranım. Huzursuz enerjisini kullanmak için fazla mesai yaparken, izolasyona hem özlem duyması hem de izolasyonda başarılı olması konusunda birbirimize benziyoruz. Tavandan tabana pencerelerinden dışarıya, kişisel yerleşkesinin çiçek açan arazisine bakınca, her zamanki gibi huzursuz olduğu anlaşılıyor.

Tüm kuşlarımız arasında Denny, nişanlısının yanında en güvendiklerim arasındadır. Layla, mürekkeplendikten sonra hızla sorumluluk almaya başlayan ve Layla'ya bok gibi davranmaktan zevk alan başka bir kuş olan Craig tarafından erkenden getirildi. Tiradı, Denny'nin sürüye katılmasından ve Layla'yı görüp ilk büyük soygunu için onu seçmesinden sadece bir hafta sonra sona erdi. O zamandan beri ilişkileri

en hafif tabiriyle yoğun geçti. Denny'nin Layla'ya olan sınırdaki saplantısı, onu işaretlemekle kalmayıp kısa bir süre sonra parmağına yüzük takarak herkesin haberi olduğundan emin olmasıyla tam anlamıyla bir sahiplenmeye dönüştü. Denny'nin haberi Craig'e bizzat iletildiğine dair şüpheler var.

Craig'in ölümünün Denny'nin tasarımı olup olmadığı bilinmiyor ve eğer öyleyse, bunun onun sırrı olduğuna karar verdik çünkü eğer öyleyse, Denny hepimize bir hizmette bulundu. Tıpkı Layla gibi Denny de sırları koruma konusunda ustadır ve emirleri harfiyen yerine getirmeden önce sormama konusunda da çok başarılıdır. Elimde olsa onu taklit ederdim. "Peki senin hanım kuşun nereye uçtu?"

Denny omuz silkti. "Soru sormasını istemediğini düşündüm, bu yüzden sana temiz bir kaçış yapma şansı vermek için onu bir işle görevlendirdim."

"Gerçekten benim sevgi dilimi konuşuyorsun, kardeşim." Selamlamak için fincanımı ona doğru eğiyorum.

Sırıtarak, ocağıma üreten çekmeceyi açtı. "Ben dışarıdayken bir şey oldu mu?" Alırken sordum.

"Evet, ihtiyacımız olanı aldık," diye onaylıyor.

Başımı salladım. Kısa süreli iznimi Spencer'in suç ortaklarından başarılı bir şekilde parmak izi almak için kullandıkları gerçeğinden memnunum. Bu bizi Spencer'ı giyotine götürmeye bir adım daha yaklaştırıyor. "Ben gidiyorum."

Bardağıma lavaboya götürüp duruluyorum, göletin ve çevredeki arazinin manzarasını seyrediyorum. "Burayı ne hale getirmişsin dostum, inanılmaz. Bir münzevinin rüyası."

"Öyle, teşekkürler," diyor gurur dolu bir sırıtışla.

"Sana minnettarım, dostum. Misafirperverliğin için teşekkürler." "Ne zaman istersen," diyerek beni kapıya kadar geçirdi.

"Misafirden nefret ediyorsun," diye kıkırdıyorum.

"Sessiz olanlardan değil." Anahtarlarımı kot pantolonumdan çıkararak verandasının merdivenlerini çıkmadan önce dudakları kalkıyor. Arkamdan sesleniyor ve beni şoför kapısında durduruyor. "İyi misin, Dom?"

"Neredeyse temiz bir kaçış yapıyordum," diye şaka yapıyorum.

"Sadece buraya geldiğinde içinde bulunduğun durum yüzünden umurumda."

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Akşama görüşürüz."

"Görüşürüz," diyor kapıyı kapatmadan önce, şüphesiz duygularımı konuşmak istemediğim için rahatlamıştı.

Birkaç saat sonra konağa geldiğimde Sean'ın Nova'sının yanına park ettim ve yolcu koltuğumdaki çantaları topladım. Tam arabanın tepesine çıktığımda

Sean'ın yatak odasının kapısı açılıyor. Yatak odamın ışığını açarak, çantanın içindekileri yatağımın üzerine atmadan önce brülörümü tüm dijital sinyalleri engelleyen manyetik şeridin üzerine yerleştiriyorum.

Bir saniye sonra Sean kapımın önünü dolduruyor ve ben boş rafımı dizmeye başlarken beni değerlendiriyor. "Ne var ne yok, kardeşim?"

"Hem sevgilim hem de en iyi arkadaşım firar ettiğinden beri pek bir şey olmadı."

"Beni bilirsin. Eğer kişisel bir sorunuz varsa, bunu kendinize saklamanız en iyisidir."

Kıkırdarak odaya girdi. "Tam bir pislikisin."

"Yine de, diğerleri gibi, daha fazlası için geri gelmeye devam ediyorsun," diyorum.

Sean boğazını temizlerken ben raflarımı doldurmaya devam ediyorum. "'Şortunu yeterince aşağı indirdi, böylece hazır horozu serbest kaldı,' diye okuyor, elinde açık ciltsiz kitap. "O kadar sertti ki, ucundan pre-cum damlıyordu. Onu eline aldı ve birkaç kez pompaladı. Görüyorum ki yaz okuma repertuarımızı genişletiyoruz," diye düşünerek kitabı bana doğru eğiyor.

"Sadece romantizm türü yılda *bir milyardan* fazla hasılat yapıyor," diye karşı çıkıyorum, "bu da şu anda hepimizin *net servetinden* daha fazla." Daha fazla kitap toplayarak onları yerleştirmek için dönüyorum ve yukarıdaki rafta duran ciltli kitabı görünce duraklıyorum.

"Belli *ki senden* para kazanıyorlar," diye takılıyor Sean, parmağımı annemin *Le Petit Prince'inin* iyice çatlamış sırtına sürterken. Panjurları açmış, en sevdiği yırtık pırtık koltuğuna yerleşmiş, açık kitabı koltuğunun koluna yaslamış, güneş arkasındaki pencereden içeri süzülürken bir görüntü. Bu kez, suçluluk duygusu olmadan hatırladığım için minnettarım.

"Ya da belki de paraya çevirmeyi planlayan sensindir," diye düşünceli bir şekilde söyleniyor, kitapları karıştırırken. Arkasına bakınca kaşlarının şaşkınlıkla kalktığını görüyorum. "Bu ne Dom?" Gözleri kısılıyor. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Ne gerekiyorsa," diye ikinci kez tekrarlıyorum.

Ruh hali anında değişir. "Yani, iki gün ortadan kayboluyorsun ve bir planla geri dönüyorsun. . . ne için? *Ona zarar vermek için* mi?"

"Mürekkep her zaman kazanacaktır," diye tekrarlıyorum ona. "Sana söyledim, her şeyimle Dom, ve bunda ciddiydim." "Aramaları senin yapmadığını unutmuş gibisin."

"Bu aramayı *sen* yaptın ve eğer onu saklandığı yerden çıkarabilirsem, bu akşamki buluşmaya davet edeceğim."

Çenemi eğiyorum. "Onu ben götüreceğim."

"Onu korumak için." Hem ifade hem de soru.

"Elbette."

"Lanet olsun," elini saçlarının arasında gezdirdi, "eğer ona zarar vermeyi planlıyorsan-"

"Belki uygun bir şekilde unuttun ama Roman'a ulaşmak için onu kullanmak *senin planındı*."

"Onunla kasıtlı olarak oynamana izin vermeyeceğim," diye homurdanıyor. "*Bana* sahip olduğun gibi mi?"

Yutkunuyor, ben raflara dönerken gözleri düşüyor.

"Babasının işini bitireceğiz, Sean. Sen ve Cecelia için bir gelecek yok. Bununla barış."

"Anlıyorum, ama-"

"Buna ihtiyacın var çünkü France eninde sonunda aradığı şeyi bulacak ve bulduğunda da bu sadece bir zaman meselesi olacak. Bu gerçekleştiğinde, onu koruyamazsın."

"Ve sen yapmayacaksın?"

Sinirli bir şekilde duş almak için onu itiyorum ve beni durdurmak için pazumu kavıyor. Kendimi geri çekerek ona ters ters baktım. "Birkaç saat içinde -senin tasarımıyla- neredeyse her şeyi öğrenecek ve büyük olasılıkla yine de kaçacak. Yani bu konuşma anlamsız. Buna hazır mısın? Çünkü onu ateşle vaftiz ederek bu riski alıyorsun."

Başparmaklarını kot pantolonunun cebine sokuyor. "Bir acemi hazır olduğunda hep böyle yaparız. Güvenimi ve kim olduğumuzu bilme hakkını kazandı."

"Ama asla gerçek anlamda olmayacak, değil mi? Sen onun pembe gözlüklerinin üzerinde tepindikten sonra bile." Banyoya doğru adım atarken gömleğimi yumruklayarak çıkardım. "Bunu tartışmaktan bıktım. Onun hakkında tartışmaktan tamamen bıktım. Onu yanımıza yaklaştırmak bir hataydı."

"Bu senin korkunun konuşması," diye söze karışır.

"Hayır, o senin," diye çıkıştım. "Odaklanmamız gerek." Sean dışarı çıkmak için dönmeden önce piercingini ısırtıyor.

"Onun hakkında haklıydın," diye sesleniyorum arkasından, botlarımı tekmeleyerek, "Sana o kadarını söyleyeyim. Onda potansiyel görüyorum ama kulübümüz için değil."

Kapımın hemen önünde dururken elini saçlarında gezdiriyor. "Konu ona gelince istediğin gündemi benimse, ama ben *oradaydım* ve aranızda olanları *hissettim*." Başını sallayarak duruşumu reddediyor. "Ona zarar vermeyeceksin. Kasıtlı olarak değil."

"Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok," diye homurdanıyorum o bana bakarken.

"Evet, şey. Görünüşe göre sen de bilmiyorsun, g t herif," diye karşı çıkıyor ve koridordan süzülen veda sözleriyle dışarı çıkıyor. "Ama şansına *ben biliyorum*."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Roman'ın kızıyla ilgili bir başka sahte ilerleme raporunu eter içine gönderdikten ON BEŞ DAKİKA sonra, önümüzdeki saatlerden korkarak King's'e yaşıyorum. Durduğumda farlarım doğrudan Cecelia'nın üzerine yandığında Karma benim yüzümden gülüyor. Gözlerimi son birkaç gündür uyanıkken düşüncelerimi meşgul eden kadına dikmiş, sinyal vermek için motorumu deviriyorum. Etrafını saran kuşların silüetleri dağılıyor, arabalarına doğru yöneliyorlar. Kaputumdan ayaklarının görüntüsü - güçlendirilmiş kararlılığımı öldürmek için giyinmiş - uğultu gönderiyor, hızla ısınan kan doğrudan horozuma gidiyor. Susamış gözlerim onu, hareketsiz durduğu ön camdan içeri çekiyor, tıpkı benim tarafımdan emildiği gibi, çökmekte olan istifamın bir kısmı rüzgarla savrulan kül gibi benden dağılmaya başlarken.

Sikeyim.

Eğer karasevda böyle bir şeyse, deliler içindir.

Zihinsel olarak çarparak kapattığıma yemin ettiğim kapının menteşelerindeki vidaların gevşediğini şimdiden hissedebiliyorum.

Aceleci ihanetimden sorumlu olan yanlarımdan nefret ediyorum -ve Sean'ın ona yaklaşırken daha iyi bildiği için- Sean'ın benimle gelmesini istemesiyle gözleri parladığında istifam daha da tehlikeye giriyor.

Kısa bir ileri geri konuşmadan sonra Sean Nova'sına doğru ilerlemeden önce bir süre bakışlarımı yakalıyor, bana olan güveni sarsılmıyor.

Bana olan sarsılmaz inancı nedeniyle ondan nefret edebildiğim kadar nefret etmeye karar verdim - mevcut saplantısını paylaşmanın yanı sıra - etiketlerin zayıf fikirli, güvensiz erkekler için olduğu inancına sıkı sıkıya bağlı kalırken. Bir kadının sevgisi ve sadakati özgürce verilmeli, *asla* talep edilmemelidir. Bir anlamda haklı. Bir başka açıdan ise, lanet olası bir aptal. Duygu sirkine ne kadar alerjim olsa da, seçim hakkının onlara verilmesi gerektiğini kabul etsem bile, kadınların bir miktar sahiplenme gösterisi istediklerini *biliyorum*.

Kalp atışlarımla aynı anda çalan bas, Cecelia'ya yaklaşıyor ve ben de eğilip yolcu kapımı iterek açıyorum. O kemerini bağlarken gece esintisi onun kokusunu içime yayıyor.

Burun deliklerim alevlendi, direksiyonu sıkıca kavradım, çekimi görmezden gelemediğim için öfkelen dim. Beni selamlama girişimini park yerinden hızla çıkarak engelledim. Buluşma yerine doğru koşarken müzikal kahkahaları kabinin içinde çınlıyor. Cazibenin neden olduğu kimyasal yüksekliğin her saniyesini hissederken, Sean'a daha önce yaptığım uyarı yankılanıyor ve beni farklı bir şekilde vuruyor. Bir saat içinde onun benim hakkımdaki algısı -tamamen değişmese bile- değişecek. Tam bunu düşünürken, gerçeği aramak için radyoyu kapatıyor.

"Hiç gerçek bir konuşma yapabilecek miyiz?"

Mümkün değil.

"Kısa bir süre önce bir tane vardı," diye hatırlatıyorum ona. "Kastettiğim bu değil."

"Siyasetten ya da dinden başlamak ister misin?" diye düşünüyorum, çünkü ona samimi gelebilecek ne söyleyebilirim ki? Ona yarı pişmiş bir gerçeği vermeyi tercih ederek, yirmi beş yaşındaki bir tamircinin ideal varlığını aktarıyorum. Canavarlara savaş açmanın eşiğinde olmasaydım, olabileceğim adam - bunlardan biri de onun babası. Kısaca, kulübün olmadığı, basit zevklerle dolu bir gün hayal ediyorum.

"Yumurtalar sulu, kahve siyah, bira soğuk, müzik yüksek, arabalar." Gaza basıyorum. Geri kalanına gülüyor. *"Hızlı."*

"Kadın." Gözlerimi onun vücudunda gezdiriyorum ve bu duyguyla yanımda yumuşadığını hissediyorum. Vitesimin üzerinde duran elini kavramak için hamle yaptığında, onu uzanamayacağı bir yere çekiyorum. "Bunu bir şeyler yapabileceğim zamana saklıyorum."

"Ve bunun sevgi olduğunu mu düşünüyorsun?" "Öyle değil mi?"

Samimiyetin benim ilgi alanıma girmediğini anladığı için hamile bir duraksama. "Seni ne mutlu eder?"

"Yukarıdakilerin hepsi."

"Yumurta ve kahve seni mutlu ediyor mu?" diye soruyor ve saçmaladığını söylüyor. Keşke hayatım bu kadar basit olsaydı. "Ya yarın uyandığında hiç kahve olmasaydı?"

Kaşlarını çattı. "Bu trajik olurdu."

"Bir dahaki sefere içtiğinde, son kez içiyormuşsun gibi davran."

"Harika, iki kişisiniz. Bu bir felsefe mi? Tamam, Platon."

Dudaklarım kalktı. "Bir saat oyun oynayarak bir insan hakkında bir yıl boyunca konuşarak keşfedebileceğinizden daha fazlasını keşfedebilirsiniz."

Profilimde tanıdık bir ağırlık hissederek şöyle bir bakıyorum. "Küçük şeylerin kıymetini bilecek şekilde yetiştirildim." Yüz ifadesindeki anlayış, yakınlaşma isteğimi daha da artırıyor.

Çünkü onu istiyorum ama içinde bulunduğum gerçeklik bunu imkânsız kılıyor. Bu yolun sonuna geldiğimizde, *onunla* bulduğum mutluluğun ve geçici huzurun büyük olasılıkla elimden *alınacağı* bilgisi beni hırpalarken, aramızdaki akıntı devam ediyor. Acele bir karar vererek, küçük bir açıklığa açılan çıkmaz bir yola sapıyorum. Motoru durdurduğumda, onun ön camdan yarım aya doğru özlemle baktığını görünce aptallaşıyorum. Yanan profilinde parmaklarım onun alevinde gezinmek için kaşınıyor. "Gel buraya" diyerek eğilip kalçalarını kavriyorum ve onu kucağıma çekiyorum. Koltuğuma gömüldüğümde o beni çevreliyor, ben de kendimi geçici yüksekliğe kaptırıp parmaklarımı onun ipeksi saçlarında gezdiriyorum. Kırmızıya boyanmış dudakları ve siyaha bürünmüş gözleriyle bana bakıyor, baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş hali.

Eğildiğinde, öpücüğünü reddetmek biraz çaba gerektiriyor, ama kendimi kaybetmek için zaman lüksüm olmadığını bilerek yapıyorum. Uzaklaştığında, güzel yüz hatları şaşkınlıkla buruşuyor. Ben de iki gün boyunca neden kendimi gölde beni bu kadar etkilemesine izin vermenin *tek* seferlik bir şey olduğuna ikna ettiğim konusunda şaşkınım.

"Kırmızıyı seviyor," diye boktan bir bahane sunuyorum, bu da ikimiz için de bir hatırlatma görevi görüyor. Bu hatırlatma karşısında suçluluk duygusu yüzüne yansıyor ve o zaman kendi savaşını verdiğini anlıyorum - aşılınmış ahlakla bir savaş. Bir sonraki sorusu da bunu kanıtlıyor. "Birbirinizi ne zamandır tanırıyorsunuz?"

Ondan yayılan huzursuzluk, hain aletim sertleşmeye başlarken avuçlarımı sırtında gezdirmeme neden oluyor ve onun söz konusu olduğu yerde duruşumu kesinlikle sikime takmıyorum. "Hayatımızın çoğu."

"O kadar yakın mı?" diye soruyor, altında büyüyen şişkinliğin üzerinde sallanarak, gözlerimdeki hararetli uyarıyı ölçüyor.

"Hepimiz
yakınız."

"Görünüşe göre
öyle."

Yaklaşan motorların gümbürtüsü gecenin gürültüsünü kesiyor ve ödünç alınmış bir zamanda olduğumu hatırlatıyor. Cecelia onlar geçerken omzumun üzerinden bakıyor. "Bizi terk ediyorlar."

"Onları bıraktık," diye düzeltiyorum, avuçlarım sırtını örten kumaşta bir aşağı bir yukarı hızla hareket ediyor.

"Ve onları bıraktık çünkü?"

"Çünkü," onu öpmek için havaya kalkıyorum -çünkü çok istiyorum- ve tam çarpmadan önce kendimi durduruyorum. Gözleri kapalı beklerken, tüm cevaplar dilimde ölürken onun hızlı, beklenti dolu nefes verişleri dudaklarıma çarpıyor.

Çünkü birkaç dakika içinde, yapabileceğimiz aldatmacanın seviyesinin tamamen farkında olacaksınız ve paylaşılma ile ilgili ahlaki ikileminiz sorun olmayacak.

Çünkü bir kez öğrendiğinizde, kendinizi ikimizin de ulaşamayacağı kadar uzağa götüreceksiniz.

Koltuğuma geri döndüğümde gözlerini açtığında beni memnuniyetle sırtırken buluyor. O da beni çok istiyor.

"Sen bir pislisin."

Ve sen de bana verilen en güzel cezasın.

"Bu yeni bir haber değil. Bilmeniz gereken başka bir şey var mı?" "Hiçbir şey bilmiyorum."

"Tabii ki var." Kendimi ne kadar inkâr ettiğimi hissedebilsin diye yukarı doğru itiyorum.

Önümdekiler için silahlanmaya başlamam gerektiğini bildiğimden, parmaklarımin ucundaki elektrikle oynamaya devam etmeyi tercih ediyorum çünkü ben sadece bencil bir orospu çocuğuyum.

Nefesinin geri kalanını çalarak, çekirdeğinden sızdığını hissedebildiğim ısıya karşı öğütüyorum ve konuşmamızı gözden geçirirken hızlı pantolonlarla ödüllendiriliyorum.

"Çoğu kırmızı kanlı erkeği tarif ettin. Soğuk bira, ah," diye inliyor ben sürekli yukarı iterken ve o da kalçalarını döndürerek aldığı kadar iyi karşılık vermeye başlıyor.

"Hızlı arabalar mı?"

İtiş gücü.

"Sade kahve?"

İtiş gücü.

"Çürük yumurta ve ..."

"Ve?" Onu kaldırarak öfkeli aletin üzerinde asılı kalmasını sağlıyorum.

"Ben," diye fısıldıyor kısık bir sesle ve ardından doğrudan bir vuruş işlevi gören bir gülümseme yayıyor.

"O zaman yeterince biliyorsun."

Kendime bir dakika daha vererek tişörtünü kaldırıyorum ve mükemmel göğüsleri ve sivrilmiş meme uçlarıyla karşılaştığımda içimden inliyorum. Sertleşmiş etini ağzıma alıp çektiğimde, kalan tüm otokontrolüm beni terk etmekle tehdit ediyor. Ben açgözlülükle beslenirken, o harekete geçiyor, ben bir an kendimi kaybederken bana sürtünüyor. Bunun son tadım olabileceğini bilerek kokusunu, hissini içime çekebiliyorum.

Adımı inlediğinde zihinsel olarak kendimi uzaklaştırmaya başlıyorum, dilimin ucuyla acısını dindirmeden önce açıkta kalan etini ısıyorum.

"Bu çok acımasızcaydı," diye azarlıyor.

Aletim de aynı fikirde ama en azından vicdanım gölden sonra olduğu gibi beni yiyip bitirmeyecek. Cecelia Horner'a bir daha elimi sürersem, en azından kiminle yatağa girdiği konusunda daha iyi bir fikri olacak - gerçeğin önemli kısımları kasıtlı olarak saklı kalsa bile. Sean onu kimin becerdiğini bilmeyi hak ettiği konusunda haklıydı. Bu geceden sonra, dans ettiği şeytanların gerçek doğasının farkında olacak ve bundan sonra pistte kalmak onun kararı olacak.

"Bunu daha sonra almamız gerekecek," diyorum, bunun ona söylediğim son yalan olabileceğini bilerek - Sean perdeyi geri çektikten sonra büyük olasılıkla kaçacak. Anahtarı çevirirken göz ucuyla bakıyorum, kaçmama ihtimali içimde bir şeyleri kıpırdatıyor.

*

Kara bir öfkeyle bulanıklaşan görüşümde biri elimi tutuyor ve ben de Cecelia'nın mahcup bakışlarını görmek için yumruğumu savuruyorum. Endişesini bir kenara bırakıp ona başka bir yalan söylerken bileğim zonklıyor. "Ben iyiyim."

Ben iyi olmaktan başka bir şey değilim.

Cecelia benden temkinli bir adım uzaklaşırken öfke ve adrenalın hâkimiyet için savaşmaya devam ediyor. Sean koruyucu bir kolla Cecelia'nın etrafını sararak onu *benden* korumak için kendine doğru çekerken, Cecelia'nın yüzündeki ifade çok anlamlıydı. "Bırak sakinleşsin, bebeğim."

Hiç sanmıyorum.

Tahmin ettiğim gibi, son bir saat tam bir felaketti. Cecelia'nın dehşet dolu bakışlarının beni takip ettiğini hissederek ağaçların arasından sıyrılıyorum ve Glock'umu alıp Andre ve Matteo'nun işini bitirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum - seyirciler arasında kim kalırsa kalsın. Bileğimi büküp tetik parmağımı esnetirken Tyler beliriyor ve yarama bakıyor. "Kırık mı?"

Cevap olarak çenemi salladım. "Andre göstermedi."

"Biliyorum," diye nefes veriyor, kükreyen şenlik ateşine doğru bakarak. "Bütün gece ikisini de takip ettim."

Andre -Miami bölümünün başkanı- bire bir görüşmemiz için pencereyi kaçırdı. Bu da bizim kulübümüzde bariz bir saygısızlık işaretidir. Buluşmalar daha çok partide ağaçlar arasında gerçekleşen anlaşmalar için bir kılıftır. Her bölümün en son ele geçirdiği çalıntı malların ne zaman ve nerede takas edileceğini ayarlamak ve yeni katılanları tanıtmak için bir zaman. Bu paylaştığımız birkaç sırdan biri. "Artık saklamıyorlar bile. Bir şeyler dönüyor."

"Onların peşinde olduğunu açıkça belirttiğine eminim," diyerek elimi işaret ediyor. Parmak eklemlerim hâlâ damlıyor, Andre ve Matteo'nun emirlerini yerine getirmekle görevli piçin şeklini bozduğum için hiç pişmanlık duymuyorum.

Matteo ve Andre'nin kiralık katiller olduğunu hep biliyorduk - işlerinden zevk alan psikopatlar - ve yakın zamana kadar bunu kendi çıkarlarımız için kullandık.

"Arabaları değiştirip onları Florida eyalet sınırına kadar takip edeceğim," diye teklif ediyor Tyler, "ve hepsinin mahallemizden defolup gittiğinden emin olmak için devriyeye birkaç kuş çıkaracağım."

"Bunların hepsi iyi güzel de, beni duymuyorsun. Dün başka bir karaborsa sözleşmesi yaptılar, ayrımcılık yapmıyorlar. Daha yüksek bir maaş için masumları öldürmeye başladılar. Kulübümüzün tüm kurallarını çiğnediler ve bu geceki varlıklarıyla bunu yüzümüze vuruyorlar, üstelik bizi zayıflatma planları da var."

"Nasıl yani?"

"Bence Sean'ı yarışta saf dışı bırakmaya çalıştılar."

Gözleri büyür. "Ne. Sikeyim mi?" Sabır çağırır gibi başını yukarı kaldırıyor. "Harekete geçmeden önce Dom, emin olmalısın."

Pusun bir kısmını temizleyerek, objektif olarak tekrar oynatıyorum. Sean'ın arabası virajı dış şeritten dönüyor, bir tarafı dağ kayası, diğer tarafı binlerce metrelik iniş. Florida'nın farları dikiz aynamdan kaybolup yanımdan geçerek Sean'a doğru hızla ilerliyor. Niyetini anladığımda, önünü kesmek için Camaro'ma tam zamanında gaz verdim, onu Tallahassee'ye doğru zorladım, o da virajı döndükten hemen sonra kayalık uçuruma çarptı.

"Olumlu. Yolu biliyordu ve Buluşma'dan önce haritasını çıkarmış olmalıydı. Olayın nasıl geliştiğini yorumlamanın başka bir yolu yok. Eğer Miami Sean'ın tamponlarından *birine* dokunmuş olsaydı, kardeşimiz şu anda nefes alıyor olmazdı. Onlarla *hızlıca* ilgilenilmesi gerekiyor."

Tyler'ın ifadesi sertleşiyor ve etrafına bakarak konuşmalarımızı kimsenin duymadığından emin oluyor. "Fransa'yı ara ve kararı bana mesaj at."

Başımı salladım. "Bu işe tek başına kalkışamazsın. Oynadıkları oyunun doğasını bilmiyoruz."

"Beni hafife alma," diye tersliyor Tyler, ölümcül bir uyarı.

"Hiç yapmadım kardeşim. Kararını sana mesaj atacağım ama beni haberdar et."

Öldürücü gözlerle bakan Tyler tam bir cellat moduna giriyor ve izin verilirse bu işi sonuna kadar götüreceğini ve acı vereceğini biliyorum.

Ağaçların arasından sıyrılıp Camaro'ma doğru ilerlerken, tırnaklarıyla göğsümü tırmalayan esmer bir kadın tarafından durduruluyorum. Sinirle onu tanımam birkaç saniye sürdü.

"Selam Dom," diye mırıldanıyor Stephanie, viski ve sigara kokuyor. "Uzun zaman oldu ve bir sırrım var . . . Seni çok düşünüyorum," diye mırıldanıyor.

"Komik, senden *başka* her şeyi düşünüyordum."

Dizlerine vurup kemerime uzanmadan önce "Hıyarlık etme," diye suratını asıyor. "Bu sefer ağzıma boşalmana izin vereceğim."

"Tanrım, Stephanie." Ayağa kalkması için koltuk altlarından tutup kaldırmadan önce ellerine vuruyorum. "Bu iyi bir zaman değil."

"Geçen sefer aldırmamıştın," diye mırıldanıyor.

"Bu ne zamandı? İki, üç yıl önce miydi?"

"Sadece biraz oyun oynamak ve anılarımı tazelemek istedim," diyerek önümde sendeliyor ve ben de onu incelemek için dirseğinden tutuyorum.

"Bence ikimizin de dudaklarının olmadığını unutup yolumuza devam etmemizin zamanı geldi. Git kendine emecek başka bir bebek bakıcısı bul. Bu saçmalık için zamanım yok." Dirseğinden tutarak onu nazikçe yolumdan çekiyorum.

Kolunu geri çekerken tökezliyor, "Siktir git, Dom." "Yedek bir sikim olsaydı, hayır Stephanie. Şimdi iyi bir zaman olurdu

Kiminle konuştuğunu unutma ve daha dikkatli davran" diye uyarıyorum. "Yerinde olsaydım, birlikte geldiğin kuşa geri dönerdim. Bu onun üzerinde iyi durmuyor."

Tam ben bunu söylerken, birkaç metre öteden onun adı duyuluyor. Direksiyonumun arkasına oturup torpido gözümünden telefonumu çıkarıp bir mesaj atarken kafasını o yöne çeviriyor.

Bu bekleyemez.

Bir saniye sonra Stephanie kuşu tarafından pek de nazik olmayan bir şekilde götürülürken brülörüm çalıyor ve Tobias konuşurken Sean'ın Cecelia'yı da yanına alarak uzaklaştığını görüyorum. "Konuş benimle."

"Miami tam anlamıyla iltica ediyor," diyerek konuya giriyorum. "Masumlar için karaborsa sözleşmeleri yapıyorlar, Andre partide bana sırtını döndü ve az önce Sean'ı ortadan kaldırmaya çalıştılar."

"Ne oluyor lan?" Ses tonundaki ani değişim, tüm dikkatinin bende olduğunu anlamamı sağlıyor. "Nasıl?"

"Yarış sırasında. Bunu bir kaza gibi göstereceklerdi. Sean'ın bu gece ölüme ne kadar yaklaştığını bildiğini bile sanmıyorum. Onu yakalamadan hemen önce onları durdurdum. Çok yakındı kardeşim," diye mırıldanıyorum, boğazıma bir düğüm oturuyor. "Çok yakındı."

"Bu bir mafya hareketi."

"Tam olarak benim düşüncem." Bu gece yaşananlar, önce benim peşime düşerlerse çok açık olacağı için teğmeni ortadan kaldırmaya yönelik çete zihniyetiyle uyumlu.

"Bana her şeyi anlat," diye seslendi, arka plandaki gürültü bir kapının kapanmasıyla sustu.

Hepsini aktarıyorum ve çözüm önerimle bitiriyorum. "Tyler servisi kapatmak için izin istiyor."

"Reddedildi."

"Sean'ı öldürmeye çalıştılar!" Kükredim, sabrım tükenmişti. "Bu cezasız kalamaz."

Konuşmadan önce birkaç gergin saniye geçiyor. "Miami'nin gerçek mafya bağlantıları olduğunu biliyor musun?"

"Onların kim olduğunu biliyorum ama *bizim kim olduğumuzu* hatırlatmaya ihtiyaçları var." "Şimdi *neredesin?*" Kırıpıyor.

"Hâlâ buluşmada. Tyler onları eyalet sınırına kadar takip edecek. Fazla kalmadıklarından emin olmak için kuşları devriye gezdiriyoruz ama bir şeyler yapılması gerekiyor kardeşim. Bu işin peşini bırakamayız."

"Andre ile yüz yüze görüşene kadar onları sürekli izlemeye alacağım."

"Barış görüşmelerinin zamanı geçti."

"Bu senin kararın değil," diye tersliyor. "Eğer yemi yutarsak *yemlendi*. Ben hallederim."

"Bir kıta ötede bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun, *Fransız?*" Sessizlik. Onu kızdırıyorum. Güzel.

"Bu işin peşini bırakmaya razı olduğuna inanamıyorum."

"Benim yaptığım bu değil. Ama biz önce ateş edip sonra soru sormayız. Kulübümüzün içini dışını biliyorlar Dom, bu da durumu hassaslaştırıyor. Harekete geçmeden önce en azından bir tür anlayışa varmaya çalışmalıyız."

"Peki. Her neyse." Anahtarımı çeviriyorum ve Tobias arabamı çalıştırdığımı duyuyor. "Nereye gidiyorsun?"

Tam kenara çekmeye başladığımda mavi ışıklar yanımdan hızla geçiyor ve ağaçların arasına girmeden önce farlarımı anında kapatıyorum.

"Dom?"

"Mavi ışıklar. Kulüp dışından biri yarışı ihbar etmiş olmalı. Bekleyin." Tam bir mesaj yazacakken, cevapsız mesajları tarıyorum.

Kanuga Yolu'ndaki mavi ışıklar.

Zaten takip ediyor. Sean onu uzaklaştırıyor. Onları

kaybediyor.

Omuzlarım rahatlayarak çöktü. "Sean ve-" Kendimi yakalıyorum adını ağzımdan kaçırmamak

için zamanım yoktu.

"Ve?" Tobias sorar.

"Onları kaybediyor," diye iç geçirdim. "Güzel. Evine git."

"Henüz değil. Florida'nın geri kalanının güneye gittiğinden emin olana kadar sokakların temizlenmesine yardım edeceğim. Tobias, bu işin peşini bırakamayız. Tyler'ı yakalayabilirim ve bu işi bu gece bitirebiliriz. Miami-"

"Eve gitmen gerekiyor."

"Sen de öylesin," diye çıkışıyorum. "Ama burada sikişmiyorsun, değil mi?"

Sert bir şekilde nefes veriyor ve bardağındaki buzu her zamanki gibi üç kez tekrarlıyor. "Ev nasıl?" *Delphine*.

"İşte bir fikir, *ara onu*," diye kestirip atıyorum ve telefonu kapatıyorum.

Interlude

"Ne zaman biri kızarır, değil o
'evet' mi demek istiyorsun?"

-Le Petit Prince, Antoine de Saint-Exupéry

Yirmi Beşinci Bölüm

"YAĞMURLU GÜNLERİM *senindir, Dominic. Eğer istersen.*"

Kaçmadı.

En düşmanca halime şahit olduktan ve aldatmacamızın derinliğinin bir kısmının farkına vardıktan sonra bile kaldı. Sadece bu da değil, Buluşma'dan sonra devriyeden eve döndüğümde beni aşağıda karşıladı, bileğimi sardı ve beni yatırmadan önce banyo yaptırdı. Çıkarabileceğim tek sonuç Sean'ın onu *iyi* hazırlamış olduğuydu. O kadar iyi hazırlamıştı ki, Sean ertesi sabah evden ayrıldığında o da *benimle* birlikte olmak için evde kalmayı tercih etmişti. Sağ elimle çok fazla soğuk duş alarak yeniden yaşadığım bir gün.

"*Burada çok yağmur yağar.*"

O günden bu yana hava durumu beni yalancı çıkardı. Banyo aynamın yansımasında odayı aydınlatan güneş ışınları da bunun kanıtı. Yüzümden bir santim uzakta duran jiletle, banyo kapımın hemen içinde mızızızlanan Sean'ın Spitz'i Brandy'ye bakıyorum.

"Ne halt istiyorsun?" Şak diye söyledim. Emir dolu bir havlamayla cevap veriyor. İç çekerek tıraş bıçağımı lavabonun üzerine bırakıyorum ve bembeyaz tüy yumağını aşağıya, sürgülü cam kapıya doğru koşturuyorum. Köpeğin geçmesine izin verecek kadar açtığımda, sıcak yaz rüzgârı mevsimin geldiğini hatırlatırcasına içeri esiyor. Brandy, onu ilk becerdiğimde üzerinden çıkardığım bikiniyi giymiş olan Cecelia'ya doğru koşuyor. Sırtı bana dönük, domalmış, dolgun kalçalarını havaya kaldırmış, teklif ediyor. Sean evin yanından talimatlar yağdırırken içten içe inliyorum, fiskiye hareket ettirirken pozisyonunun nedenini anlıyorum.

"Çitlere biraz daha yaklaş," diye
bağırıyor. "Burası mı?" diye sorar.

"Evet. Bu iyi, Pup."

"Su açık mı?" Deliklerle dolu kemerli metal çubuğu inceliyor. "Çalışmıyor." Fıskiyei incelemek için daha da alçalırken bikinisi kayıyor ve bir avuç dolusu kalçasını ortaya çıkarıyor.

Bu. Lanet olsun. Kız.

Günah, yakın zamanda bir damla bile yağmur yağmayacağı bilgisiyle birlikte, sadece birkaç adım ötemde benimle alay ediyor. Hava durumu uygulamasını her açtığımda, bunun için kendimden biraz daha nefret ediyorum. Yaz güneşi, şu anda güzel bir kız gördüğünde boxer'ımın içinde üç beden büyüyen küçük Dom için gelecekte rahatlatma olmayacağına karar verdi. Birlikte geçirdiğimiz sağlam bir günün ardından artık çok daha yakından tanıdığım ama ilk kez sevişecekmiş gibi can attığım bir kız.

"Şimdi mi?" Sean soruyor.

"Hayır," diye sesleniyor Cecelia, ben ona nasıl yaklaşacağıma dair yarım düzine senaryo hayal ederken. Kaçmamış olabilir ama temel kurallar koymuştu. Boxer külotumun içinde zonklama devam ederken ona kızmaya başladığım temel kurallar.

"Huh," dediğini duyuyorum Sean'ın, bu tonu bildiği için. "Çevir sesini aç ve işe yarayıp yaramadığına bak."

"Bu şey çok eski görünüyor," diye bağıyor. "Muhtemelen bozuktur, tamam, dene -" diye bağırması, Sean'ın tasarımıyla sırlıklam olurken bir çığlığa dönüşür. Sean'ın derin kahkahaları çınlarken kız onu "*göt herif!*" diye azarlıyor.

Brandy saldırgan fıskiyeiye havlamaya başlıyor, var olan en aptal köpek, bu yüzden onun var olduğu gerçeğini çoğunlukla görmezden geliyorum.

"Ön tarafı kesip biçeceğim. Bana otuz dakika ver."

"K," diye sesleniyor, Brandy'yi sevmek için eğilirken bahçeye su fişkirtan fıskiyeiye bakıyor. İfade şimşegi, ayağa kalkıyor ve çitlere doğru koşuyor, sonra dönüp üzerinden atlamak için koşuyor, kendini ıslatıyor, içinden bir çığlık kopuyor.

Sean, Tyler ve benim halı faresi olduğumuz zamanlarda aynı şeyi yaptığımıza dair görüntüler gözümün önüne geliyor. Bana doğru bir kez daha yaklaştığında, onu kaygısız bir neşe içinde görünce göğsüm sıkışıyor. Fiziksel çekiciliğine rağmen, saflığın resmiydi. Ailesiyle birlikte yaşamaya başladığında benim gibi bıkkınlık duyacak kadar tecrübe edinmiş olsa da, öyle değil. Ben karanlığa kucak açarken, gölgelerin arasında yaşarken ve onları uygun şekilde manipüle ederken, o yaşamın aydınlık tarafını kucaklıyor.

Brandy de benim gibi, onu anlamaya çalışmak için, onu harekete geçiren şeyin büyüüne kapılmış bir şekilde onu gözlemliyor.

Cecelia su dalgaları arasında ileri geri koşmaya devam ederek Brandy'yi de kendisine katılmaya çağırır.

"Haydi kızım," diye cıvıldıyor, gösteride ileri geri koşuyor. Brandy de ona katılıp fiskiyeinin üzerinden onunla aynı anda atladığında Cecelia'nın melodik kahkahası göğsüme çarpıyor ve yaratmayı başardığı çatlağı daha da genişletiyor.

Çok fazla pas izledikten sonra sürüngen statüsüne doğru ilerlediğimden öğrenerek, mentollü tıraş kremiyle kaplı yüzümün yarısı yanmaya başlıyor. Gözlerimi ondan ayırarak üst kata çıkıyorum. Birkaç dakika sonra yüzümü nemli bir havluyla silerken, hoşnutsuzluğumun yazının yansımama baktığını görüyorum.

"Merhaba," diye fısıldıyor, gözleri takdirle çerçevemde geziniyor.

Merhaba?

Merhaba?

Dönüş bakışlarımı ona dikiyorum.

Eğer bu zor bir durumsa, bunu tek başıma yaşamıyorum.

Dönüp bileğini kavıyorum ve onu banyoya çekiyorum. Başının yanındaki duvarı avuçlayarak, parlayan teninde kayan su damlacıklarının izini sürerken onu sıkıştırıyorum. Gözleri benim saldırganlığımın nedenini arıyor ama aletim onu selamlayıp hazır olda bekleyerek doğrudan ona baktığını belli ediyor. Konuşmak için ağzını açtığında, Sean dışarıdaki çim biçme makinesini çalıştırırken parmağımı dudaklarına bastırıyorum. Hareket tarzıma karar verirken bakışlarımı pembe boyalı ayak parmaklarına indirdiğimde göğsü inip kalkıyor.

Omuzlarından tutarak onu tuvaletin önüne yerleştiriyorum ve kapağı kapatıp oturuyorum. Nemli havluyu kucağıma örttükten sonra tezgahdaki diğer malzemeleri topluyorum. Suyu tazelemek için musluğu açıyorum, kapatmadan önce fişi takıyorum ve ayağını kaldırıp dizimin üzerine koyuyorum. Ben elime biraz tıraş kremi alırken Cecelia sözsüz bir şekilde önümde beklenti içinde sallanıyor.

Avuç içlerim dolu, konuşurken yavaşça bacağının ve kalçasının her santimini kaplamaya başlıyorum. "Bir kadını orgazm noktasına hazırlamak ortalama yirmi dakika sürer." Bıçağı ayak bileğinden baldırına kadar sıyırıp lavaboda çalkalıyorum ve dizinin üstünden uyluğuna doğru ilerletmeden önce iki kez vuruyorum. Başımı kaldırıp koyu mavi gözlerinin kapandığını gördüğümde sert bir nefes veriyor.

Birkaç geçiş yaptıktan sonra, kalan fazlalıkları tekrar vurarak temizlemeden önce jileti iyice çalkalıyorum.

Çalkala. Vur. Vur.

"Ne yazık ki, kadınlar için yirmi dakikalık dayanıklılık bir erkek için oldukça ortalama bir süre, bu da yaratıcımızın zalim bir orospu çocuğu gibi görünmesine neden olur" -bacağının uzunluğunda bir yol daha kazıyın- "eğer söz konusu yaratıcı bize bunu düzeltmenin yollarını vermemiş olsaydı. Görüyorsunuz ya..." Usturayı bacağının sırtında kaydırıyorum, "çoğu erkeğin bilmediği -ya da bilecek kadar umursamadığı- şey, söz konusu yaratıcının bize bir kadını olması gereken yere götürmek için bir dizi etkili yol verdiğidir. Aslında, kadına bağlı olarak otuz ya da daha fazla yol var."

Çalkala. Vur. Vur.

Tüm dikkatinin bende olduğunu bildiğim için başımı kaldırıyorum ve göğsünün hızla inip kalkmasına bakarak sırtımdan kendimi alamıyorum. "Birkaç tanesini deneyelim mi?"

Ben devam ederken yarım düzine kez başını sallıyor.

"Çoğu erkeğin sıkı oturmayı bir ödül olarak görmesi gerçekten üzücü ve bazıları için erkek anatomisinin boyutu ve çevresi nedeniyle bu kaçınılmaz, ancak hepsi *diğerleri* kadar kutsanmış değil." Yeni tıraş edilmiş teninde nefesimi verirken kendi kutsamam bir sarsıntıyla onaylanıyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Ama bir kadının anatomisinin yapabilecekleri düşünüldüğünde, dar bir uyum genellikle hazırlık çalışmalarının düzgün yapılmadığının bir işaretidir."

Çalkala. Vur. Vur.

"İşte uyulğun iç kısmı." Kendini sabitlemek için omuzlarımı avuçlarken usturayı kalçasının üst kısmına kadar sıyrıyorum. "Üstündeki şu kıvrım." Yumuşak pantolonu banyoyu doldurmaya başlarken başparmağımı bikini altının hemen altındaki hassas deri boyunca kış yanğından kalçasına doğru gezdiriyorum. "Koltuk altı."

Çalkala. Vur. Vur.

"Kulaklar, karın ve eller var." Tıraş makinesini durdurarak omzumda duran ellerden birini kaldırıyorum ve dudaklarımı her bir parmağın pedleri de dahil olmak üzere avucunun tamamı boyunca nazikçe fırçalarken basınç noktasını sıkıştırıyorum. Havluyu kucağımdan çekip fazla kremi silerken adımı söyleyerek nefes veriyor. Onu havluyla silerken serçe parmaklarının uçlarını yeni hassaslaşan cildinde gezdiriyorum, ilk inilti çıktığında gözleri kapanıyor.

"Ne kadar güzel, *güneşli* bir gün," diyerek ona lanet kurallarını hatırlatıyorum. Zonklayan aletimin yüzümden birkaç santim ötede duran cennete eriştiği herhangi bir senaryoda hareket etmemi engelleyen kurallar. Saygı duyduğum kurallar

ve devam edecek, ama şu anda nefret ediyorum. Avucunu yukarı çevirip bileği boyunca yavaşça yaladığında, dilime çarparak hızlanan nabzını yakaladığında bir elini saçlarının arasından geçiriyor.

"Sonra kolunun kıvrımı var." Dişlerimi dirseğinin karşısındaki deriye batırarak gösteriyorum, bu da bana daha uzun bir inilti kazandırıyor.

Not edildi.

Diğer ayağını kucağıma getirdiğinde gözlerindeki şehveti görmek için başımı kaldırıyorum. Dolgun dudakları aralanıyor ve ben boxer'ımın içindeki şiddetli arzuyu bastırıyorum.

"Ayağın altı." Kabaca, başparmağımı kemer boyunca gezdiriyorum. "Aşil tendonu." Yukarı çıkmadan önce topuğunun arkasını sıkıyorum, tırnakları omuzlarıma batarken tendonu parmaklarımın arasında sıkıştırıyorum.

"Ayak parmaklarının arasına," diye fısıldıyorum hararetle, bir parmağımı otlaklı ayak parmaklarının yumuşak pedleri arasında özenle gezdirerek.

"Ayak bileğinin iç kısmı." Onunkini kaldırırken eğiliyor, dilimi dış kemik boyunca içeriye doğru gezdiriyor, sonra sıkıştırıp hafifçe emiyorum. Bu, ismimin dudaklarından daha acil bir şekilde fısıldanmasına neden oldu.

Not edildi.

Elime daha fazla krem sürerek, kremi onun dolgun bacağında gezdiriyorum ve cildinin her yerini kaplıyorum. Parmakları talep üzerine kafa derime giriyor. "Kafa derisi de," diyorum, keşfe çıkan elini durdurup tıraş bıçağıyla birkaç uzun hareket yapmadan önce omzuma geri koyuyorum.

Çalkala. Vur. Vur.

"Dom, lütfen," diye fısıldıyor.

"Hava tahmininde yok." Kayıtsızmış gibi davranarak bıçağı titreyen iç uyluğu boyunca gezdiriyorum. Boşta kalan elimle karnını avuçluyor, parmaklarımı okşarcasına açıyor, sonra gövdesinden yukarı doğru çıkarıp mükemmel göğüslerinin arasını okşuyorum. Sert meme uçlarını örten üçgen şeklindeki perdeleri teker teker hareket ettirerek onları tepedeki havalandırma deliğinden sürekli olarak aşağıya doğru esen havaya maruz bırakıyorum.

"Açıkçası, daha derinlemesine bir süreç olan göğüsler ..." "Dom, ben-"

"Ama onlara da geleceğiz," diye araya girdim.

Çalkala. Vur. Vur.

Yolun geri kalanını tıraş ettikten sonra kalan kremleri yavaşça masaj yaparak temizliyorum. Havluyu indirdiğim anda bana doğru bir adım atıyor ve ben de karnını avuçlayarak onu yavaşça geriye çekiyorum. "Daha işimiz bitmedi."

Parmaklarımın arasında bikini altının üst kısmını sıkıştırmadan önce elimi az miktarda tıraş kremiyle doldurmamı izliyor. Yukarı doğru çekerek, am dudaklarının arasına sıkıştırdığım malzemeyle onun belirgin bronzluk çizgilerini ortaya çıkarıyorum.

Gördüğüm manzara, onun sert nefes alışıyla birlikte sikimin yeniden sarsılmasına neden oluyor. İşaret parmağımla bağlı materyali tutarak başparmağımı indiriyorum ve iniş şeridinin üst kısmı boyunca nazikçe fırçalıyorum. "Mons Venüs."

Tıraş bıçağımı almadan önce iki parmağımı kullanarak kremi bikini çizgisinin kenarlarına nazikçe sürüyorum. Tenine bastırdığımda nefesi tamamen kesiliyor. "İhtiyacım var-"

"Keşke yağmur yağsaydı," diye alay ederek ilk vuruşumu yapıyorum.

Çalkala. Vur. Vur.

"Yapabiliriz-"

"Şşşt," diye fısıldıyorum, usturayı amının kenarlarında nazikçe gezdirirken büyük özen gösteriyorum. "Sonra dudaklarımız var ... ama birden fazla set var," diye fısıldıyorum, "aslında üç tane var. Senin parlattıkların ve diğerleri," diye sırtıyorum ona, "*ben parlatıyorum.*"

Mavi ateş dalgaları bana geri yansıyor, sel dalgası beni içine çekmekle tehdit ediyor. Yeni tıraş edilmiş amını kalıntılardan arındırdığımda göğsü kabarıyor, konuşmadan önce içindeki kırılmayı hissediyorum.

"Havanın canı cehenneme," diyerek klozetin üzerine oturtuyor beni. Talepkâr dilini ağzıma sokuyor, ben de onu reddedip kendi dilimi dudaklarında gezdiriyorum. Bana sıkıca sarılmış olmasından yararlanarak onu kaldırıp yatağıma doğru geri götürüyorum. Onu nazikçe yatağa bıraktıktan sonra, henüz ulaşamadığım yerleri işaretlemeye başlamadan önce en çok takdir ettiği noktaları tekrar ziyaret etmek için birkaç dakika ayırıyorum.

Düzeltilici dışarıda ses çıkarıyor ve ben onun yattığı yerin yanında yan yatarken bana bir zaman çizelgesi veriyor. Göğsü kabarmış, göz bebekleri büyümüş, vücudu her dokunuşa tepki olarak mırıldanıyor.

"Nerede kalmıştık?" Kulak memesinin arkasındaki deriyi emmeden önce bir parmağımı boynunda gezdirerek soruyorum.

"Dudaklar," diye kulağıma fısıldıyor, ben bir gülümsemeyi daha bastırıırken. Ağzının izini sürdükten sonra, "Bana ne kadar ıslak olduğunu göster" emriyle iki parmağımı ayrılmış dudaklarının arasına kaydırıyorum. Onları derinlere çekiyor, sikim kendini yok etmekle tehdit ederken hararetle emiyor.

Parmaklarım sırlıslam ama yardıma ihtiyacım olmadığını bildiğimden, avucumu göğüs kemiğinden karnına ve bikini altlarına doğru kaydardım ve bunu doğruladım. Sırlıslam olmuştu. Göbeğinden sızan ıslaklığı toplayarak parmaklarımı V şeklinde açıyorum ve parmak uçlarımla dış dudaklarının altından yukarıya doğru tembelce süpürmeye başlıyorum.

Öpmek için başımı tuttuğunda onu reddediyorum ve ağzından yalvarışlar dökülmeye başladığında sırtı kavisleniyor. Klitorisini sıyırmamaya özen göstererek kalçalarını sürtünmeye zorluyorum. Onu kaplayan ter parıltısını gördüğümde, onu aşırı bilinçli ve hazır hale getirdiğimi anlıyorum.

Meme uçlarını es geçerek göğüslerinin derisini emiyorum; derisi daha az hassas ama yine de uyarıcı.

"Dom, lütfen, lütfen," diye mırıldanıyor.

"Güven bana," diye mırıldanıyorum, amcığı benim için ağlarken parmaklarımı izliyorum, gergin meme uçlarından kaçınarak areolalarının etrafında tembel daireler çizmeye başladığımda göğsü zıplıyor.

Daha da içeri dalıp amının iç dudaklarında gezindiğimde haykırıyor, parmaklarımı iyice ıslattığında tatmin oluyor.

"Küçük pis deneyimiz gibi mi?" Altımda kıvranırken onunla alay ediyorum. "Oh, Tanrım," diye kekeliyor, "Dom, p-p-lütfen, lütfen!"

"Klitorisin titriyor," diye fısıldıyorum kısık sesle, sesimdeki sıcaklığı gizleme zahmetine girmeden, sikim bacağına doğru geriliyor, "ve bunun nedeni sana dokunmam *gerektiğini düşündüğün* yere konsantre olman. Ama ihtiyacın yok. Dilimi izle Cecelia." Dilimi tekrar tekrar meme ucuna değdirdiğimde tüm vücudu titriyor. İnlemeleri daha çaresiz hale geliyor, bacakları kalçalarının arasında hareket ettirdiğim ön kola karşı titriyor. Parmaklarımı durdurup işaretçimi kullanıyorum ve çakıllı meme ucunu ağzıma almadan önce amının ağzını biraz daha açıyorum. Bir saniye sonra çözülmeye başladığında şaşkın bir nefes onu terk ediyor.

"Bırak," diye emrediyorum dişlerimin arasına sıkıştırdığım meme ucunu içeri çekip *sertçe* emmeden önce.

"Siktir," diye haykırıyor, sesi kasılırken hızlı nefes alış verişleriyle kesiliyor. Bu manzara o kadar ateşli ki sikim ağlıyor. Aşağı indiğinde, koyu mavinin farklı tonlarındaki kaleydoskop gözleriyle bana bakıyor ve avucumu yüzünün yan tarafına yaslayıp başparmağımı saç çizgisi boyunca nazikçe gezdiriyorum.

"Bu ..." diye şaşkınlıkla bana bakıyor, "bu çılgıncaydı" diye fısıldıyor, sonra yavaş yavaş, tembel bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. "*Böyle geldiğime inanamıyorum.*"

"Çünkü en önemli erojen bölge *burası.*" Başparmağımı narin yanağında gezdirmeden önce şakağına iki kez dokunuyorum. "Birbirimizden ne kadar etkilendiğimiz ve seviştiğimizde ne kadar inanılmaz hissettirdiği için yolu yarılamıştın."

Gözbebekleri büyüyor, yatağıma gömülürken gözleri yumuşuyor ve yüz ifadesindeki her bir parçayı içime çekiyorum. "Senin için böyle mi hissettiriyor? İnanılmaz mı?"

"Evet, öyle," diye itiraf ediyorum, bu yüzden aletim şu an benden nefret ediyor. Kelimeler çok daha kolay gelmeye başlıyor ve daha da kötüsü, içimden *kontROLSÜZCE* akmaya başlıyor. Bikinisinin üstünü tekrar yerine çekerken, düzelticinin kesme sesi zamanın dolduğunu işaret ediyor.

"Dom, bu cidden şimdiye kadarki en ateşli şeydi ve bunu yanlış anlama ama Hala senin için yanıp *tutuşuyorum.*"

"Bu yakın zamanda ortadan kalkmayacak. İkimiz için de."

Cevap olarak verdiği gülümseme göğsümde bir koçbaşı görevi görüyor. Onu ayağa kaldırarak kapıma doğru çeviriyorum ve kıkına acıtacak kadar sert bir tokat atıyorum. "Ah." Arkasına bakıyor, acısını dindirmek için kıkını avuçlayıp ovuyor.

kızarmış deri. "Bu acıttı."

"Güzel. Ve bil diye söylüyorum, bir daha *bana ait* olmayan bir günde odama gelersen, *aşırı önyargılı bir şekilde becerileceksin.* Oh, ve . . . *selam.*"

Yirmi Altıncı Bölüm

ALTERNATÖRÜ ALIP havlumu çıkarıyorum ve yerine yerleştirmeden önce yeniden yapılan parçanın üzerindeki kalıntıları siliyorum. Tyler yanımda sessizce çalışıyor.

-Son zamanlarda bir oda arkadaşından çok bir hayalet gibi, sadece çıplak ihtiyaçları toplamak için evimize dadanıyor. Belli ki kendi sırlarını saklıyor. Son kemoterapi randevusundan sonra Delphine'i bıraktığımda eski mahallemizden geçerken kamyonetini gördükten sonra, uğrak yerlerinden biri hakkında iyi bir fikrim var. Bileğim kıpırdıyor ve tam sıkmaya başladığımda uzaktan bir gümbürtü geliyor.

Kulaklarım dikleşiyor, açık bölme kapımdan giren bir esinti terden sırlıslam olmuş tenimi serinletirken nabzım da onu takip ediyor.

Ne bir numara alışverişi oldu ne de yapmayacağım bir arama için söz aldım. Cecelia o gün benim bir uyarım ve davetini kabul etmemden başka bir şey yapmadan yatak odamdan ayrıldı, hava şimdi olduğu gibi sağır edici bir şimşek çakmasıyla müsaitti.

Hangi lanet olası evrende bunun işe yarayabileceğini merak ederken huzursuz edici bir his içimi kemiriyor. Özellikle de mevcut hasta başı tavrım ve bu duruma farklı davranmayı reddetmemle. Bir saniye sonra bölme kapılarından gelen tıkırtı yankısı, motora gürültülü bir şekilde çarpan İngiliz anahtarımı kısmen kaybetmeme neden oldu. Küfrederek, garaj zeminine çarpmadan önce tutmayı başarıyorum.

"Hiç kız arkadaşın oldu mu?"

Ona saçma sapan şeyler söyledim ama dürüst cevap hayırdı ve bu galibiyet serisini bozmaya hiç niyetim yok. Yine de, son karşılaşmamızdan beri onu düşünmeden birkaç saat bile geçirmedim ve bu beni rahatsız etmekten başka bir işe yaramadı. Bunu cinsel hayal kırıklığına bağlıyorum. Kulübümün çileden çıkaran boşluğu, kardeşim ve Sean'la olan sürtüşmelerim, sürekli takip ettiğim hasta heriflerden bahsetmiyorum bile, sınıma ulaşmaya yakın olduğumu söyleyebilirim.

Bıkkın bir halde tekrar odaklanmaya çalışırken İngiliz anahtarı elimden kayıyor ve garajın zeminine çarpıyor. Anahtarı geri alıp, bu durumun sürekli olduğu fikrinden vazgeçmeye kararlı bir şekilde, Tyler'ın bir üst katta çalıştığı yerden beni hayvanat bahçesi hayvanı gibi izlediğini görmek için başımı çeviriyorum. Bir başka uzun gök gürültüsü dükkânın içinden süzülürken, bir sonraki buz gibi esinti yağmurun kusursuz pıtırtilarını getiriyor.

Tyler'ın sabit ilgisinden rahatsız olarak ona ters ters bakıyorum. "Ne?" "Bana nerede olduğunu söyle Dom," diye soruyor ikna edici bir ses tonuyla. "Ver bana o kadar."

"Nerede olduğumu biliyorsun," diye homurdanarak ilk sürgüyü sıktım. "Anahtarı olan kişi kapının kilidini açana kadar kafesteyim." Bir tane daha sıkıyorum, bileğim bana cehennemi yaşıttıyor. "Miami'den haber var mı?"

"Fransa'da nöbetçi kuşlar var."

Koyun beton ağzının hemen dışında biriken su birikintisine bakarken yağmur yağmaya başlıyor. "Bu ne kadar işe yarayacaksa artık."

"Bir zaman gelecek-"

"Öyle duydum," diye araya girdim kuru bir şekilde. "Bunu aştım, Tyler. İyi, aklı başında küçük bir kuş oluyorum."

"Olacak, Dom."

"Size ya da şu anda aynı mürekkebi giyen başka birine inanmadığım için üzgünüm."

"Bir şeylerin ters *gittiğini* hissediyorum," diyor.

"Bu sadece senin dolambaçlı yoldan *ben gidiyorum* deme şeklin." Ona odaklandım. "Hepinizin bana nasıl baktığını görmediğimi mi sanıyorsunuz? Sanki hepinizin yaklaşmaya korktuğu, zıplayan bir canlı telmişim gibi?" Başımı tiksintiyle sallıyorum. "Eğer öyleysem, gerçeği ortaya çıkarmak için harekete geçme ihtiyacıyla ağzına kadar dolu olduğum içindir. Bir zamanlar ortak olan ve kanıtlanana kadar başkalarını inandırmakta zorlandığımız bir şey. Benim için inanılmaz olan şey, son zamanlarda kendimi kendime karşı savunmak zorunda bırakılmış olmam." Başımı iki yana sallıyorum. "En azından birinizin benim mücadelemi anlayacağını düşünürsünüz. Ama öyle görünüyor ki etrafımdaki herkes kendi hayatlarına -kendi pisliklerine- o kadar kilitlenmiş ki dengeyi bozacağımdan korkuyorlar, oysa dengeyi bozmak en başta askerlik yapmamızın sebebiydi."

"Taşınıyoruz," diye hatırlatıyor bana.

"Salyangoz hızında," diye alay ediyorum. "Sanki herkes bir zamanlar kendilerinin de öfkeli olduğunu unutmuş gibi. O kadar kızgınlar ki harekete geçmek için tüm yaşam yollarını değiştirdiler ve biz ne yapıyoruz?" Elimdeki İngiliz anahtarını tiksintiyle alet kutuma fırlatıyorum.

Son videoda kızın ıgıllıkları daha da artıyor; gürültü, nefesimi kesen bir telaşla bana geri çarpıyor.

Etrafı canavarlarla çevrili, savunmasız, yalnız ve gelmeyen yardım için yalvaran görüntüsünü asla unutamayacağım. Ona döndüğümde, derimin altındaki öfkenin kaynamaya başladığını hissediyorum. "Bunun *bizimle* ilgili olmaması gerekiyor. Eğer bu işten sadece kendi çıkarlarımızı düşünürsek, hedef aldığımız insanlardan farkımız kalmaz."

"Bunu anlıyorum, gerçekten anlıyorum," diye güvence veriyor.

"Öyle mi?" Başımı kaldırıyorum. "Peki, söyle bana kardeşim. Geceleri nereye gidiyorsun? Çünkü her şey lanet olası kulüple ilgili olamaz."

Yutkunuyor. "Öyle değil. Her zaman değil." "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Hâlâ kızgınlım, Dom. Ayrıca hiçbir insanın görmemesi gereken şeylere tanık oldum. Aramızdaki fark şu ki ben öfkemi biraz daha iyi kontrol edebiliyorum. Ama seninle bu kavgayı başlatmak için çok şey feda ettiğimi sürekli unutuyorsun. Beni bu kadar kolay silip atma. Bu çok aşağılayıcı."

İç çekerek bakışlarını üzerimde tutuyorum ve haftalardır ilk kez ona gerçekten iyi bakıyorum. Duruşu yorgun görünüyor. Kendi gözlerinin altındaki halkalar da benimkiler gibi gün geçtikçe koyulaşılıyor. "Sana minnettarım dostum, ama içinde yüzdüğümüz durgun bir su ve bu ..." İnliyorum ve ellerimi terden sırlıslıklam olmuş saçlarımda hayal kırıklığıyla gezdiriyorum.

"Fransa'nın ne yaptığını bildiğine güvenmek zorundayız."

"Ya o da bizim gibi kaybolmuşsa?" Düşüncesi bile ürkütücüyken soruyorum. "Öz babasını aramak için *şimdi* seçim yapmış olması sence de oldukça rahatsız edici değil mi? Bana bir tür varoluşsal saçmalık gibi geliyor ve zamanlaması daha kötü olamazdı."

"Son birkaç gündür sana ulaşmanın neden bu kadar zor olduğunu merak ediyor."

"Evet, merak etmeye devam edebilir çünkü gittiğinden beri kendi bencilliği yüzünden beni görmezden geliyor."

"Yani, Cecelia ile olan şey değil mi?"

Başımı salladım. "Bu geçici bir durum. Sean dahil herkes bunu biliyor. Yani, cehalet mutluluktur, değil mi? Belki bir süre bu zihniyetle oyalanırım."

Omuzlarım çöküyor, başımı sallıyorum. "Fark etmez... her şey değişiyor ve görünüşe göre biz de değişiyoruz ve bunların hiçbirisi doğru gelmiyor."

"Sana inanıyorum, Dom. Beni hiçbir şeye ikna etmek zorunda değilsin. Ve işler ne kadar değişirse değişsin ya da biz ne kadar değişirsek değişelim, ben hiçbir yere gitmiyorum, tamam mı?" Şimdi sadece bir adım ötede, arkasından yağmur yağmaya başlarken sırtı açık körfeze dönük.

Başımı sallayarak cevap veriyorum, omuzlarımdaki gerginlik hafifliyor.

"Ve haklısın," diye iç geçiriyor. "Görevi konusunda bencil davranıyor ve zamanlaması da şüpheli. Ama bu işi biz olmadan ne kadar uzun süredir yaptığını düşünürsek, bunu hak ediyor. Sonu belli olmayan bir işe kalkıştığımıza göre, bulabilirsek belki biz de biraz kaçmayı hak ediyoruzdur."

Omzunun üzerinden Cecelia'nın bembeyaz bir sundressle körfezin dışında durduğunu, şehvetle parlayan maviliklerin profilimin üzerinde yuvarlandığını gördüğümde cevabım dilimde ölüyor. Statik, tuttuğumu fark etmediğim nefesi verirken bir rahatlama dalgasıyla birlikte damarlarımı anında aydınlatıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum kısık sesle, Tyler odağımı takip ederken bakışlarımı ayıramıyorum. "Belki de yapmalıyız."

Aramızda şarjlı saniyeler geçerken hızla sıırıslıkam olan gün ortası serabıma ince pamuk yapışırken, bir sonraki gök gürültüsünün göğsümdeki kükrete üzerinde hiçbir etkisi yok. Sırıslıkam elbisesi dik meme uçlarını ve her kıvrımını belirginleştirirken, kabaran göğsünden sıcaklığın kışkırttığı bir duman yükseliyor. Artık *nasıl* olduğunu merak etmeme gerek yok çünkü buraya para toplamaya geldiği çok açık.

O geldi. *Benim* için.

Yirmi Yedinci Bölüm

"BAŞKA BİR YER BULACAĞIM," diye düşünen Tyler, Cecelia harekete geçtiğinde dışarı çıkmak için dönüyor ve bir bakış bile atmadan onu geçiyor. Arkasından çarpışan bölme kapısı bizi loş ışıktaki gizlenmiş halde bırakıyor. Çarpışma, kan dolaşıma hızla sızan çok ihtiyaç duyulan bir iğne gibi -Tatlı. Lanet olsun. Rahatlama.

Kokusu, teni ve çıkardığı sesler beni tamamen sararken iniltisi dilimi titretiyor. Tüm vücudum ihtiyaçla yanıp tutuşuyor - zaten tamamen sertleşmiş olan sikim fermuarımdan ona ulaşmak için zorlanıyor. Sırtını aynı hararetle öperek onu üzerime doğru kaldırıyorum ve sanki doğal bir şeymiş gibi etrafımda şekilleniyor. Öyle hissettiriyor ve o şamandıradaki ilk öpüşmemizden beri de öyle. Sonunda ayrıldığımızda bana bakıyor, göz bebekleri arzuyla şişmiş. "Lütfen durma, Dom. Sana *ihtiyacım* var."

Onun bu kolay itirafı karşısında afallayarak, çılgılık atan bileğimi rahatlatmak için onu kaputun üzerine koyuyorum ve gözleri benimkileri ararken ellerimi sırsıklam kollarında gezdiriyorum. "Üşüdün mü?"

"Hayır," diye mırıldanıyor, ortasını sikime sürüyor.

Yağmursuz, onsuz çok fazla lanet gün oldu.

"Dom," diye yalvarıyor, sanki ona bunu verebilecek tek kişi benmişim gibi. Şu anda, gözlerinde ve dokunuşunda, bana öyleymişim gibi hissettiriyor. Tanrı biliyor ya, intikamdan daha çok istediğim tek şey olma yolunda hızla ilerliyor.

Henüz *ona* sahip olamam. Ama *ona* sahip olabilirim.

Benim mutlu cehaletim.

Bu yüzden şimdilik onun sunduğu unutkanlıkta kaybolacağım çünkü benim de ona *ihtiyacım* var

-Sadece beraberinde getirdiği huzur için. Bu konuda berbat olabilirim ama o bana kendimi bir uzman gibi hissettiriyor.

Açgözlülük edip kurtuluşumu şimdi ve burada elde edersem, önümüzdeki birkaç dakikanın nasıl sonuçlanacağına dair senaryolar aklımdan geçerken, beklentiyle bana bakıyor. Kesilme ihtimalini düşünerek, isteksizce

onu ayağa kaldırdım. Boynuma sıcak öpücükler kondurmak için kalkarken elleri kıyafetlerimi karıştırmaya, karın kaslarımda gezinmeye devam ediyor. Kıkırdamama engel olamayarak geri çekiliyorum ve o da bana bakıyor. "Bana bir dakika ver."

Kızgın bir şekilde bana bakıyor. "Ciddi misin?"

"Hemen döneceğim."

Lobiye girip kasadan cep telefonumu çıkarıyorum ve numarayı çeviriyorum, ilk çalışta cevaplandığında şükrediyorum.

"Hey, Cindy, bir iyiliğe ihtiyacım var." Ellerini kollarında aşağı yukarı gezdiren Cecelia'ya bakıyorum ve gözlerimi kısıyorum. Küçük yalancı. Üşümüş.

"Yirmi dakika mı? Bana küçük bir şey bırakır mısın? Teşekkürler Cindy, sana borçluyum." Garaja geri döndüğümde onu i ç i m e çekiyorum, saçları sıırıslıklam, bronz teni ışıksız havada bile parlıyor. O da aynı açgözlülükle ama

kaybolmuş gibi bana bakıyor. Bölmeyi emniyete aldıktan sonra elini tutup garajdan dışarı çıkarıyorum ve onu yolcu koltuğuma oturtmadan önce arabayı kilitliyorum. Camaro'mu çalıştırıyorum, ısıtıcıyı açıyorum ve yağmur yağarken ana yola dönüyorum.

ön camı su basar.

Onu temizlemek için bıçaklarımı kaldırıp vites değiştiriyorum ve elimi vitesin üzerinde bırakıyorum. Cecelia içgüdüsel olarak boşa kalan elimi kapatıyor ve ben de onu ulaşamayacağım bir yere çekiyorum.

Şöyle bir baktığımda, aletim onu reddedip benim adıma konuşarak ilk emrimi verirken reddedilmenin acısını görüyorum. "Elbiseni kaldır."

Yapıyor ve kobalt mavisinden ince bir şerit gördüğümde donup kalıyorum.

Hay sikeyim.

"Bana neyi kaçırdığımı göster Cecelia."

Külotunu indirmeye çalışıyor, ben de çenemi sallayıp havlıyorum. "Hayır, kalsın." O külotun başrolde olduğu kaç tane sevişme senaryosu uydurduysam intikamını alıyorum. Arabaya biraz gaz verirken, "Onları yana çek ve parmaklarınla amını aç," diyorum, "göster bana."

Başını arkaya yatırmış, bana bakıyor, gözleri kapanıyor ve bana cenneti anımsatıyor.

"Daha geniş," diye ısırıyorum, içine girmek için herhangi bir yere yakın park etmenin eşiğindeyim. İstedığimi yapıyor ve dikkatimi tekrar yola vermek zorunda kaldığımda doyamıyorum. "Parmaklarını daldır ve bana bir tat ver."

Çevremde parlayan parmaklarını kaldırmaya başladığında, onları ağızıma alıyorum, emiyorum ve tadının tadını çıkarıyorum, içinde boğulmaya kararlıyım. Cevap veren iniltisi kabinde yankılanıyor, doğrudan benimkine fisıldıyor

tepki olarak sarsılan horoz. Pervasızca araba kullanmamak için elimden geleni yaparak, zihinsel olarak takvimimi temizlerken parmaklarını bir patlamayla serbest bırakıyorum, yapılacaklar listemdeki her şeyi dudaklarım ve dilim onun tarafından doyurulana kadar onu yemekle değiştiriyorum.

Kalp atışlarım hızlanıyor, gazı hafifletiyorum; dağa tırmanırken her virajda yavaşlamak zorunda kalıyorum, her mil acı veriyor. Kendime bir kez daha bakma fırsatı bulduğumda, bir damla suyun açıkta kalan kalçasından aşağı süzülmesine şahit oluyorum ve onu aletimin ucundan sızan dölle değiştirmeye karar veriyorum.

Sonunda açık kapıya ulaştığımızda, sağa dönmek için acele ediyorum ve o işareti kaçırarak bana sorusunu yöneltiyor.

"Neredeyiz?" diye soruyor etrafına bakarak.

"Yalnız." Önemli olan da bu zaten. Yakınımızda bir seyirci istemiyorum. İster bir duvar olsun, ister lanet bir kapı. Bazen Sean'ı tahrik etse de, röntgencilik bana göre değil. Buluşma gecesi bunu açıkça belirtti. Ona göre de değil. Bu konuda anlaştık. Gizlilik bir gereklilik çünkü birlikte geçirdiğimiz ilk günkü kadar sesli olmasını istiyorum.

Silecekler yağmuru gözden geçirirken, sağımızdaki ve solumuzdaki olgun yeşil asma sıralarını geçmemize yetecek kadar yolu kavrayan lastiklerimdeki çamur ve çakılların toplandığını duyuyorum. Dağın tepesine oyulmuş şarap mahzeninin hemen dışında durup arabadan iniyorum ve etrafını sarıyorum. Onu yolcu koltuğundan çekip doğruca kendime çekerek dudaklarını morartıcı bir öpücükle eziyorum. Parmaklarımı kalçalarının arasında gezdirerek külotunu yana doğru itiyorum. İki parmağımı parmak eklemlerine kadar iterek, başparmağım, yüzüğüm ve serçe parmağım arasında kedi dudaklarını sıkıyorum. Kavramayı kullanarak, onu hazırlamak için dönen parmaklarımın etrafına sarıyorum. Zevk çılgınlığıyla öpüşmemizi kesiyor, dudaklarını benimkilere doğru ayırıyor. Ağzını yeniden ele geçirerek, canavarı kısmen doyumak amacıyla sesini yutuyorum.

Yolcu kapımın dışında şimşekler çakarken yağmur ikimizi de dövüyor, fırtına doğanın izninden çok *bizim* sonucumuzmuş gibi geliyor.

Yağan her yağmur damlası beni serbest bırakıyor. Açlıktan deliye dönmüş bir halde onu açık mahzene götürüp ışığı açıyorum.

Açık kapıdan sadece birkaç metre içeride, ben aradıktan sonra terk edildiğine şüphe olmayan, dağınık çiçekler, kavanozlar ve çiçek malzemeleriyle dolu yirmi metrelik bir masanın kenarında oturuyor. Etrafımızla ilgilenmeyen Cecelia'nın elleri yılan gibi

Tişört, parmakları karın kaslarımda gezinirken boynumdaki yağmurunu emiyor, boştaki elini sikimi kavramak için kullanıyor.

"Dom," diye nefes alıyor dişlerini tenimde gezdirirken, tırnaklarını göğsümde gezdiriyor. Sabırlı bir nefes alarak, yakındaki bir varilin tepesinden Cindy'nin sunduklarından birini kaydırıyorum ve Cecelia'yı masanın kenarına doğru avuçlarken dişlerimle üstünü açıyorum.

"Elbiseni kalçalarına doğru çek."

Ben onu düz bir şekilde yüzeye bastırmadan önce beline doladığım kumaşı kabul ediyor. Gözleri beklentiyle parıldıyor, ben vücudunda kendi izimi açarken o bana bakıyor. Elimi başının yanındaki masaya koyarak bir sonraki emrimi vermeden önce bir süre havada asılı kalıyorum. "Aç."

Mükemmel dudaklarını ayırırken şaraptan bir yudum alıyorum, şarabı ağzımdan onunkine daldırıp akıtıyorum, boğazındaki "hmm" sesi beni ateşliyor.

Göğüs ucunu serbest bırakmak için omzundaki yumuşak kumaşı aşağı çekiyorum, başımı kavrarken dilimi ona doğru fiske atıyorum. Bir ağız dolusu daha kırmızıyla donanmış olarak meme ucunu karışıma çekiyorum ve bana doğru eğiliyor. Daha derine çekerek, birlikte geçirdiğimiz son zamanı hatırlatırcasına sertçe emiyorum. Yalvarışı kulağıma doğru süzölürken hiçbir şeye ihtiyacı olmadığına ikna oluyorum. "Dom, lütfen, *lütfe*."

Susuzluğunun devam etmesini sağlayarak -tıpkı iştahı gibi- emmeden önce meme ucuna biraz şarap sıçratıyorum. Dökülen şarap kusursuz teni boyunca akarak elbisesinin yakasını mahvediyor. Biraz daha dökerek gövdesinden aşağıya iniyorum, yakalayabildiğim her izi dilimle yaladıktan sonra göbek deliğinde biriken sığ havuzda kucaklaşmak için duruyorum. Dizlerime vurup onu kenara sürüklediğimde ve kalçalarını birbirinden ayırdığımda gözleri beni takip ediyor.

Şişeyi devirdikten sonra, tamamını ağzıma almadan önce amını kaplayan ince kobalt şeridin üzerine serbestçe döküyorum. İpeksi malzemenin içinden, dilimin hızlı hareketleriyle klitorisini kızdırıyorum. Serbest kalmak için daha fazla odaklanmaya ihtiyaç duyarak kıvranmaya başlıyor, ama ben onu reddediyorum, o patlamayı sikimde hissetmeyi tercih ediyorum. Acele etmeden kıvranışını izliyorum. Emrimi yerine getirirken onu sınıra getiriyorum, adım dudaklarından yarım düzine kez yuvarlanıyor - sesi beni şu anki kozamıza daha da çekiyor. Olmak istediğim tek yer. Onun melodik inlemelerine kapılıp şişeyi yakındaki fiçinin üzerine bırakıp iki elimi de ona dokunmak için serbest bıraktığımda beni mavi bir akıntıya sürüklüyor.

"Dom!" diye bağılıyor, "Sana *şimdi* ihtiyacım var." Duygular karşılıklı.

Sert beton dizlerimi acımasızca sıkıyor ve masanın rahat olamayacağını biliyorum ama verecek bir sikimim de yok. Parmaklarımla külotunu tutup bacaklarından aşağı çekiyorum, sonra ayağa kalkıp onu da yanımda götürüyorum ve harap elbisesini başının üzerinden kaldırıyorum. Gömleğimi bir kenara fırlattığımda, yaralı bileğimi tutuyor ve saygılı öpücükler kondururken bana bakıyor. Göğsümde açtığı yarık biraz daha genişlerken yüz ifadesi ve bu hareketi ne kadar önemseydiğini gösteriyor.

Bana bakmaya devam ederken kelimeler kifayetsiz kalıyor, tamamen çıplak, bakışlarında güven var. O anda, kazanmadığım ve hak etmediğim şeyleri bu kadar özgürce vermemesi için onu uyarmak istiyorum. O birkaç saniye içinde her şey dururken ve o gözlerinde inançla bana bakarken kalp atışlarım değişiyor, pişmanlık dolu bir ritimle çarpıyor.

Onu kandırıyorum.

Kaşlarını çatıyor, çenemi avuçluyor, tereddütümün nedenini anlamak için elinden geleni yapıyor ama şehvet ve açlık kazanıyor.

Onu masaya doğru çevirerek pantolonumdan cüzdanımı çıkardım ve yüzeye doğru bastırdım. Paketi dişlerimle yırttıktan sonra dizini kaldırıp kenara yashıyorum. Prezervatifi çıkardıktan sonra parmaklarımı içine bastırıp G noktası boyunca çevirerek onu çağırıyorum.

"Siktir, lütfen," diye mırıldanıyor, ben görevime devam ederken hızlanmam için dua ediyor, tatmin olmadan önce parmaklarımın uçlarındaki belirgin şişmeyi hissediyor. Parmaklarımı geri çekerken, onun parıldayan amının görüntüsü beni çözüyor.

Kotumu çözerek aletimi çıkarıyorum ve sırtı yükselip alçalırken prezervatifi ucuna sabitliyorum. Onun yayılmış ve hazır görüntüsü kelimeleri dışarı çıkarmaya zorluyor.

"O kadar mükemmelsin ki Cecelia," diye itiraf ediyorum, sonra eğilip omzunu ısıriyorum, yanağımı masaya dayıyorum, parmaklarımı ona uzatıyorum ve o da hevesle emiyor.

Onu bütün gün hazırlayabilecek olmama rağmen, şehvet beni o kadar bastırıyor ki, içine girdiğimde hala prezervatifin üzerinde yuvarlanıyorum.

İçine girdiğimde hissettiğim zevk dalgası beni "Siktir!" diye kükretti.

Sırtını göğsümle kapatıp çarpık dizini kendi dizimle sabitledikten sonra ellerini kendi ellerimle masaya yapıştırıyorum ve öfkeyle içine pompalamaya başlıyorum. Her hamlede miyavlamalar onu terk ederken zevk beni kuşatıyor. Ben ona pistonla vururken masa sallanıyor, çiçekler yanlardan düşüyor, birkaç kavanoz betona çarpıyor. Birkaç sert darbeden sonra ayağa kalkıyorum,

Umutsuzca tutunmaya çalışırken sikimi ve etrafındaki gerginliğini izliyordum. Yenik düşmeye başladığını hissedince, onu kendime kilitlemek için bir kolumu beline doluyorum. Ben daha da hızlanırken o titremeye başlıyor. "Vazgeç."

Birkaç hedefli hamle içinde, altımda titriyor, bacakları bükülürken iniltisini kesen düzensiz nefesler alıyor. Parçalanırken kalçalarını kavriyorum, diğer kolumla belini sabitliyorum ve orgazm boyunca onu iterken her ikisini de onu yerden kaldırmak için kullanıyorum. Orgazm azalırken gevşiyor ve onu yere bırakırken bileğim bozulmaya başlıyor. Onu nazıkçe sırt üstü çeviriyorum ve bakışlarını içime çekiyorum. Saçları birbirine karışmış, dudakları şişmiş, mükemmel göğüsleri boncuk boncuk olmuş, göğsü kabarmış ve gözleri serbest kalmanın etkisiyle bulutlanmış. Topuklarını masanın kenarına yaslamak için kaldırdığımda kükreme yoğunlaşıyor. Kalçalarını kavrayarak, onu yavaşça yüzeyden aşağıya ve bekleyen aletimin üzerine sürüklüyorum, inç inç ıslak sıcağında kaybolmasını izliyorum. İstilaya uğradığında nefesi kesiliyor ve ben de bir süre duraklayarak ona alışması için zaman tanıyorum.

"Sakin, sakın durmaya cüret etme."

Son kez olacaktı gibi içine girerken ihtiyacım olan tek şey bu ve büyük ihtimalle de öyle olacak. O bana bakarken, gözleri kapanmadan önce yuvarlanırken, zevk omurgamı sarıyor.

"Aç." İt. İt. İt. "Onlar."

Aramızda zıplayan hisleri kırmakla tehdit eden, derinlere, onun sınırlarını ve benimkini aşan her mantık kırıntısını savuştururken açılıyorlar. Daha derine inmek için kalçasını avuçladığımda, yüzerken hissettiğim kaçınılmaz tıktırının aynısını hissediyorum - ki bu fiziksel olmanın ötesine geçiyor. Tam bu hissin içinde boğulmaya başlamışken, uzanıp çenemi avuçluyor ve onay istiyor.

Ona veriyorum, uzun, gergin saniyeler boyunca yavaşlıyorum.

Ondan saklamıyorum ama dile de getirmiyorum. Bir vuruş sonra, serbest bırakıldım. Çıldırılmış gibi hissederek, elleri masanın kenarını kavrayana kadar göğsümde ve kollarımda dolaşırken içine roket gibi giriyorum. O da aynı şehvet duygusuyla kalçalarını kaldırarak itişlerime eşlik ediyor ve aramızda zıplayan his on kat artıyor.

Eğer tutku böyle bir şeyse, görmezden gelinemeyecek kadar iyidir.

O zaman sevişmekle sevişmek arasında bir fark olmadığını fark ediyorum - bu kadar güçlü bir bağla değil. İstedğim kadar iğrenç yapabilirim ama bu etkiyi azaltmaz. Etrafımda sıkılaşıırken son düşüncem bu, boşalırken beni çok sert kavriyor, yenik düşünüyorum.

Ve bizim hissettiklerimizden başka hiçbir şeyin önemli olmadığı o duruma geri dönün. Geçen seferki gibi dağılmadım, buradayım. Onunlayım.

Aynı yüksek, aynı kayıtsız, aynı mutlu.

Ne kadar kaybolmuş hissetsem de -ve hissetmiş olsam da- o beni bulmaya ve geri getirmeye devam ediyor.

Ondan bir hediye, asla hak etmeyeceğim bir hediye.

Kısmen üzerine çöktüğümde, kaygan sırtımı okşayıp karşılık veremeyeceğim duygular fısıldarken adının nefesi zımpara kağıdı gibi geliyor.

"Seni özledim."

Interlude

"Ama gözler kördür. İnsan kalbiyle bakmalı."

-Le Petit Prince, Antoine de Saint-Exupéry

Yirmi Sekizinci Bölüm

Cecelia sesi kısık ve yorgun bir şekilde, "Demek böyle bir şey varmış," diyor. "Şehrin her yerindeki işletmelere erişiminiz var mı?"

Parmaklarımın ucunu sırtında gezdirerek şakağına doğru fısıldıyorum: "Kar hanelerini şişirmeye yardım edersek ederiz." Şaraptan sıırıslıklam olmuş elbisesi yerde bir yığın halinde duruyor, benim giysilerim de öyle... Hep birlikte dağın yamacına doğru uzanan yapraklı sarmaşıklara odaklanıyoruz.

Yanağını göğsüme bastırarak mahzenin her iki duvarını kaplayan iki gömme banktan birinin üzerine oturdu. İlk raunddan kendimize geldikten sadece birkaç saniye sonra, uzun süren bir öpücük bankta derin, yavaş bir sürüşe yol açtı. Hâlâ etkisinden kurtulamadığımız bir yolculuk.

"Burası çok güzel," diye fısıldıyor hülyalı bir şekilde, tamamen rahatlamış. Ben de aynı sükûneti hissetmediğimi söyleyemem, teninde tembel daireler çizerken duruşum da bir o kadar gevşek.

"Şarap iyidir." Fıçıya bakıyorum, açılmamış bir şişe onu ıslattığım şişenin yanında duruyor. "Biraz daha ister misin?"

"Pek şarap içen biri değilimdir, ama isterseniz biraz alayım." "Ben pek içki içmem." Omuz silkiyorum. "Arada birkaç bira." Bir süre sessizlik.

"Delphine yüzünden mi?"

Aptalca bir soru değil ve çoğunlukla da doğru söylüyor. "Bir kısmı. Çoğunlukla aklımı başımda tutmam gerektiği için."

"Kuş işi olursa diye," diye bitiriyor mürekkebinin izini sürerek. Parmaklarımın çıplak sırtına inen bir başka darbesi tüm vücudunun titremesine yol açıyor. Her dokunuşuma bu kadar duyarlı olmasından duyduğum memnuniyet içime işliyor. İkimiz de berbat haldeyiz, saçlarımız dağılmış, terden yapış yapış olmuşuz. Çırılçıplak olduğumuzu ve yanımıza gelebilecek herhangi birine kolayca teşhir edilebileceğimizi söylemeyi beceremiyorum. Yakın gelecekte bir gün biz de olacağız ve kıyamet kopacak. Sean o günün yaklaştığını bilmeden oynamaya devam ederken, ben ne olduğunu biliyorum

bu ifşanın getireceği yankılar. Bu felaketi hafifletmeye yardımcı olmak için onu şimdi serbest bırakma düşüncesi beni geriyor.

"Haksız mıyım?" Başını kaldırdığında ruh halimin değiştiğini görünce kaşlarını çatıyor. Parmaklarıyla çizilmiş kaşlarımı düzeltmeye çalışıyor, ben de çabasını geri çeviriyorum.

"Ne kadar huysuz bir adam," diyor şakayla karışık. Bu gerçek canımı yakıyor çünkü son zamanlarda yakın çevremdeki insanlardan -özellikle de şu sıralar hiç olmadığı kadar mesafeli davranan Sean'dan- gördüğüm tek şey bu. Sinirlendiğimi hissedince kucağımdan kalkıp yanımdaki boş bankın üzerine kayd. "Dom, şaka yapıyordum."

Ben prezervatifi çıkarıp boxer'ımı giymeden önce kollarını kaldırıp elbisesinden geriye kalanlara uzanıyor. "Hayır, değildin."

Gerçek bu. Artık kendimi kontrol edemiyor gibiyim - öfkem kontrol edilemez hale geliyor - özellikle de zihnim sürekli olarak beslediğim iğrenç dehşetlere sürüklendiğinde. Tepkisizliğini ölçme zahmetine girmeden, dekoratif fiçidan yarısı boş şişeyi alıp Cecelia'nın yanına götürüyorum, o da kendini olabildiğince örtüyor

-Şimdi savunmada.

Aferin, göt herif.

Sık sık yaptığım gibi havanın içine ettim. İşte burada işler karışıyor. Cecelia ile seksten sonra hızlı bir ayrılık olmaz. Onun yapısı böyle değil ve birlikte geçirdiğimiz zamanı sonlandırmak istediğimden değil, ama bu tanıdık olmayan bir bölge - rahatlık alanımdan ışık yılı uzakta. Bu gerçeği aklımda tutarak şişeden uzun bir yudum aldığımda bana bakakalıyor. "Az önce fazla içmediğini söyleyen biri için şişenin dörtte birini devirmişsin."

"Bir tane daha var." Kaba kuvvetle ona doğru itiyorum, o da temkinli bir şekilde alıyor. Kot pantolonumu çekip botlarımı giydikten sonra Camaro'mun yolcu tarafına doğru ilerliyorum. Küçük yanmaz kutumdan zulamı toplarken hafifleyen yağmur tenimi ıslatıyor. Kulübenin içi aydınlanıyor ve terk edilmiş şaraphanenin sırlıslık olmuştuk zeminini taramadan önce bulutların arasından görünen güneşi görmek için yukarı bakıyorum.

İşleri nasıl yoluna koyacağımı düşünürken anahtarımı çeviriyorum ve çalma listemdeki bir şarkıya dokunuyorum. Bob Marley'in "Three Little Birds" şarkısı dağın tepesinde yankılanıyor. Mahzene doğru bakarken Cecelia'nın bana gülümsediğini görüyorum.

Beni çoktan affetti.

Muhteşem bacaklarından biri bankın üzerine uzanmış, çıplak ayağı kenarda duruyor, şarap şişemiz belirsiz bir şekilde göğsüne yapışmış - huzurun resmi.

Evet. Lanet olsun. Çok güzel.

Onun sırtışına karşılık vererek mahzene geri dönüyorum ve masanın ucuna oturup yuvarlanıyorum.

"Bu gerçekten bir rüya, Dom." Şişeden bir yudum aldı ve derin derin içine çektiğini görmek için ona baktım. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

"Yalnız kalmak istedim," diye iddia ediyorum, bunun onun için romantizmi biraz azalttığını biliyorum. Ama yanlış bir izlenime kapılmaması önemli. Gevşek tomurcukları karıştırırken, şişenin dibine inerken bir şarap sesi daha duyuyorum.

"Şarap içsin ya da içmesin, bu çok lezzetli." Etiketini tarıyor. "Point Lookout, bulunduğumuz yer orası mı?"

"Evet, sahibi Tyler'ın akrabası. West Point'e gitmiş."

"Gerçekten de sadık bir askeri aileden geliyor, ha?"

"Hepsi. Her biri," diyorum ona. "Tyler'ın annesi hariç." "Ses tonundan anladığımı kadarıyla bu iyi bir şey değil?" diye soruyor.

"Tyler'ın annesi için değil," diye itiraf ediyorum, otu hazır kağıdın içine tıktırırken. "Nasıl yani?"

Kendimi tutarak başımı sallıyorum. "Anlatmak bana düşmez."

"Ahh, daha fazla sır."

"Evet, o yüzden bu saçmalığı kendine sakla," diye biraz fazla sert bir şekilde çıkışıyorum.

Tanrım, siktir, Dom.

Bir yudum daha alıyor, şişeyi indirirken gözleri yumuşamadan önce parlıyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Bu soru için standart cevabımı 'asla' olarak kabul edin." Masadaki döküntüleri temizliyorum.

"Bunu aklımda tutmaya çalışacağım." Gözlerini deviriyor.

Onunla tartışmayı ne kadar sevsem de, az önce aramızda fiziksel olarak yaşananları göz önünde bulundurduğumda, şimdi kendimi kötü hissediyorum.

Bunu asla doğru yapamayacağım.

Dudaklarımın arasındaki kapalı eklemi ıslatırken, profilimde tanıdık bir ağırlık hissediyorum.

"Seni bunu yaparken izlemekten asla bıkmayacağım," diye fısıldıyor hararetle, "çok seksi."

İşte yine o rahatsızlık. İkimiz de dobra dobra konuştuğumuz için onu suçlayamasam da, Cecelia'nın cesur gerçekleri içimi sızlatan çiğ bir tür dürüst tepkiye neden oluyor. Görevime devam ederken, çevremde istemsiz, tüm vücudumu saran bir titreme daha yakalıyorum. Hâlâ üşüyor.

Küntümü kulağımın arkasına sıkıştırıp bir elimle açılmamış şişeyi kapıyorum, diğer elimi uzatarak elindeki şaraba doğru başımı sallıyorum. "Kapa şunu. Gidelim."

"Şimdiden mi?" diye sönüyor, elimi tutup isteksizce ayağa kalkarken gözleri düşüyor.

Arabaya döndüğümde, yanımda titrediği yerden onun hayal kırıklığını hissederek hızlı bir karar veriyorum ve sağa dönerek dağın zirvesine giden asfalt, dik ve eğimli yolda yavaşça ilerliyorum. Ana tadım odası ve resepsiyon salonu solumuzda, Cecelia yavaş yavaş ortaya çıkarken sağda bekleyen şeyi gördüğünde sesli bir şekilde nefesini tutuyor. "Dom, aman Tanrım, bu ... *vay canına!*"

Şaşkına dönmüş bir halde arabadan iniyor, ben de sırtarak onu takip ediyorum. Bir avuç masanın yanından geçip, uçurumu çevreleyen bel yüksekliğindeki kaya duvarın üzerine oturduğu yerde ona katılıyorum. Önümüzde Blue Ridge Dağları'nın zirvelerinin ve vadilerinin sonsuz manzarası var. Rahat bir sessizlik içinde birkaç dakika geçiriyoruz. Ben sigaramı yaktığımda bakışlarını ayırıyor ve bize doğru bakıyor. "Demek tek kötü alışkanlığın bu," diyerek esrarı işaret ediyor, "kahvaltı dışında," diye kıkırdıyor.

"Çok fazla içme," diye uyarıyorum. "Kırmızı şarabın insanı sinsice ele geçiren bir yanı var."

"Biraz karıncalanma hissediyorum," diye itiraf ediyor. "Bilinçsizleri sikmem," diye uyarıyorum.

"Vay canına," diye alaycı bir şaşkınlıkla gözlerini açıyor, "tam bir centilmen," diye düşünüyor ve manzarayı bir kez daha seyretmeye koyuluyor. "Romantizmin bir hile olduğunu düşünen bir adam için bu oldukça inanılmaz."

"Hile değil, sadece-"

"-ilgini çeken bir şey, evet, evet, seni ilk seferinde gayet net duydum. En azından siktiğimin gözleri ve homurdanma aşamasını geçtik," diye şaka yapıyor, ben ona uyarıcı bir bakış atarken.

"Oh, hayır, görünüşe göre *geriledik*," diye tekrar kıkırdıyor. Elimde olmadan sırtarak başımı sallıyorum.

"Ah, ve bir sonraki saniyede ilerleme, seninle bir tango, Kral, ama tahmin ediyorum ki sen de dans etmiyorsun."

Ona esrarı uzatıyorum, reddediyor ve uzun bir nefes çekiyorum, nefes verirken cevap veriyorum. "Doğru tahmin ettin."

Önümüzde uzanan büyüleyici manzaraya geri dönüyor. "Evet, bunun hiç de romantik bir yanı yok," diye mırıldanıyor. "Bu sizi öldürüyor olmalı, Bay Kasvet ve Kıyamet."

Bunun kasıtlı olmadığını söyleyip onu terslemek yerine, oluruna bıraktım.

Ben romantik aşkın çoğunlukla kimyasal bir durum olduğunu düşünsem de o buna inanıyor. Bu konuda hıyarlık yapmama ya da onun bu fikrini mahvetmeye çalışmama gerek yok. Sean ona bu konuda ihtiyacı olan her şeyi verebilir. Bu açıdan memnunum çünkü inanabildiği sürece inanmayı hak ediyor. Hayatın, bizim için en önemli olan şeylerle ilgili fikirlerimizi ve umutlarımızı paramparça etme gibi bir huyu var.

Ben esrarımı çekiştirirken uzun dakikalar boyunca sessizce oturuyoruz. Uzakta bir gökkuşağı belirdiğinde talih benim yüzümden kahkahalara boğuluyor.

Gözlerini benden ayırmayan Cecelia dudaklarını birbirine bastırarak savaşını kaybediyor ve histerik bir kahkaha patlatıyor. "Destansı bir geri tepmeden bahsediyoruz," diyor gülerek, "zavallı bebek, bu onun için işkence olmalı.

sen."

"Kapa çeneni."

"Tek boynuzlu bir atın gelip kucağıma bir taç bırakmasını bekliyorum," diye düşünüyor. "Zaten karanlık bir ata binen huysuz bir prensi kaptığımı düşünürsek." Camaro'ma doğru başını sallıyor.

"Çok komik," diye espri yapıyorum, elimdeki son sigarayı da çekip çizmelerimin altında ezdikten sonra gökkuşağına bakıyorum. "Aslında buralarda oldukça yaygınlar," diyorum ona, tam da arkasında bir başka soluk kopya belirirken, ikisi de geniş neon yeşili arazinin üzerinde yüksek bir kemerle başlayıp bitiyor.

"Vay anasını," diye haykırıyor, "sanırım *bu* da yaygın bir şey?" Gördüğüm manzara karşısında afalladım, en son ne zaman gökkuşağı gördüğümü hatırlamıyorum,

aramaya zahmet etmek şöyle dursun. Kasıtlı ya da değil, kendimi yaratılan atmosfere kaptırırken hoparlörlerimden müzik yayılıyor, bu arada içime hafif bir vızıltı yerleşiyor. Gerginlik önemli ölçüde azalıyor, zihnim yavaşlıyor ve bir şekilde onunla birlikte ben de sakin ve dingin bir duruma geçiyorum. Cecelia'ya dönerek onun gösteriyi izleyişini izliyorum.

yüz ifadesi hüznölü. Belki şaraptan ve tomurcuktan, belki de ondan, ama gözlerimi ayıramıyorum. Hayatımda hiçbir kadından bu kadar etkilenmemiştim.

Whoosh. Whoosh.

Bakışlarımı hisseden Cecelia yavaşça bana dönüyor, başının arkasını tutup onu kendime çektiğimde gülümsemesi soluyor.

Dilimi alt dudağında gezdirip köşede kalan şaraptan bir damlacık yakaladıktan sonra dudaklarımız birbirine sürtünürken her zaman var olan vızıltı artıyor.

Whoosh. Whoosh.

Whoosh. Whoosh.

Aramızda sürekli uğuldayan yüklü akımdan beslenerek bana bakıyor, o da aynı şekilde tuzağa düşmüş.

Siktir et.

Öpüşme derin başlıyor, istediğimin ötesine geçiyor, uzun, keyifli saniyeler, belki daha fazla sürüyor, o beni kendine çekerken. Göğsüm farkındalıkla sarsıldığında öpüşmeyi aniden kesip ayağa kalkıyorum. "Hadi gidip duş alalım."

Sözcüklerin arasındaki anlamı okurken gözleri parlıyor - benim için birlikte geçirdiğimiz zaman henüz bitmedi. Yakın bile değil.

Ve haklıyım çünkü önümüzdeki iki gün boyunca yağmur yağacak.

Interlude

"Evcilleştirdiğiniz şeyden sonsuza dek sorumlu olursunuz."

-Le Petit Prince, Antoine de Saint-Exupéry

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

SEAN VE BEN adanın iki ayrı ucunda durmuş, sabah birasını yudumluyor ve sanki Buluşma'dan beri içinde bulunduğumuz çıkmaz yokmuş gibi haberleri tartışıyoruz. Hâlâ belirgin olsa da, gözlerindeki parıltı geri döndü ve onu oraya kimin koyduğu büyük bir gizem değil. Tam bunu düşünürken, merdiven sahanlığında tüm hareketlerini durduran kaynak ikimizin de dikkatini çekiyor. Sean'ın duşundan yeni çıkmış, siyah erkek şortu ve formda bir atletle rölantide yürüyor; yüz ifadesi iki far ışığına yakalanmış bir geyiğe benziyor. Ona karşı dürüst olmak gerekirse, bu olay başladığından beri ikimizle yalnız kaldığı ilk sabah bu. Sean onu bize doğru çekmek için ilk hamlesini yapmadan önce bana doğru bakıyor, kaşlarını eğlenerek kaldırıyor. "Hey, Pup, iyi bir duş aldın mı?"

Yavaşça başını sallıyor, gözleri bir bana bir Sean'a kayıyor.

"Kahve?" Sean onu aşağı çekmek için bir kez daha soruyor.

Tekrar başını sallıyor ve sanki çözmeye çalıştığı bir problemmişiz gibi yavaşça bize doğru ilerliyor. Dolaptan bir kupa alıp adaya, dumanı tüten kupalarımızın arasına yerleştiriyorum ve dolduruyorum.

Ona ulaştığı anda Sean onu kendine doğru çeker, fısıltısını yakalamak kolaydır. "Sorun yok, bebeğim. Isırmayacağız." Yanağından öpüyor. "Çok güzel kokuyorsun." Onu tararken bir şeyler fısıldıyor, saçları bükülmüş ve başının tepesinde sabitlenmiş, ince, narin boynu utançtan, utançtan ya da her ikisinden de kızarmış.

Brandy tırnaklarını fayanslara geçirerek mutfığa girerken Sean yatıştırıcı bir ses tonuyla, "Gidip hızlıca bir tane alacağım," diye mırıldanıyor. "Sonra kahvaltı etmek ister misin?"

"Elbette," diyor, Brandy'nin kahvaltısını kasesine koyarken bana kısa bir süre bakıyor.

"Hemen döneceğim." Sean yukarı çıkmadan önce ona yavaşça göz kırpmıyor. Cecelia buzdolabının önünde durup sütü alırken dalgın dalgın bana bakıyor.

ve adaya doğru ilerliyor.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, çantayı atıyorum, gözlerini bana diktiğinde gülümsememi tutamıyorum, gözlerinde "pislik" açıkça görülüyor. Yanına doğru ilerlerken bakışlarımı onun üzerinde gezdiriyorum.

"Bununla ne zaman barışacaksın?" Yaklaşırken soruyorum, sütü açarken nefesim ensesine çarpıyor.

"Ben-" dudakları sıkı bir gülümsemeyle kalkıyor. "Hiçbir fikrim yok. Sadece farklı."

"Öyle mi?" Başparmağımı narin boynunun eğiminde gezdiriyorum. "Dün gece seni becerdi mi?"

"Dom," diye sert bir şaşkınlık nefesi veriyor. "Seni o mu boşalttı?"

"Buna cevap vermeyeceğim," diyerek elini salladı.

Saç bağıını çözdüğümde hızlı nefesler onu terk ediyor ve saçları omuzlarına dökülüyor. Parmaklarımı saç diplerinden geçirirken şampuan kokusu çarpıyor burnuma, parmaklarımın arasındaki ipeksi, soğuk hissi seviyorum. "Benim yaptığım gibi amina şarkı söyletebilir mi?"

Etrafımda gerildiğini hayal ettikçe onu işaretleme ihtiyacım artıyor. "O güzel yüzünü yatağa bastırıp boynunu ısırdı mı ..." Bu bir senaryo değil, onu en son aldığım zamanın anısı "... meme ucunu mor emdi ve o kadar derine itti ki alt uzaya gittin, *horozunu* ve *çarşaflarını sular* altında bıraktın mı?"

"Tanrım, Dom," diye bağılıyor telaşla, boynu ve profili kıpkırmızı, bardağının taşmasını önlemek için süt dökmeyi tam zamanında durduruyor. Parmaklarımı ensesindeki nemli saçlarda gezdirirken, gözlerinin kısa süreliğine kapandığını ve yeniden açılıp bana odaklandıklarında mavi ateşin parıltısını yakalıyorum.

Birlikte geçirdiğimiz son gün gözümün önünde canlandıkça, kesik kesik nefes alışları artıyor ve kanım ısınmaya başlıyor. Cecelia'ya olan çekimim yüzünden cinsel hayal gücüm aşırı hızlandı. Her deney için istekli bir gönüllüden daha fazlası oldu, hiçbiri ters gitmedi. Saatler süren ön sevişmelerle ona eziyet ettim, onu tahrik ettim, yalvarmasını izledim, sadece daha fazlasını istemek için geri döndüm - bu konuda vanilya yok. Kendimi sapkın bir adam olarak değil, cinsel iştahı olan ve bunun sınırlarında dolaşan bir adam olarak görüyorum. O da benimle flört ediyor ve her seferinde karşılığını alıyor.

Sert uzunluğumu sırtında gezdirerek, dudaklarımı saç çizgisinin altına bastırmadan önce saçlarını odak noktam olan ensesinden uzaklaştırıyorum.

"Dom," diye fısıldıyor alarm halinde, "Ben, ben-"

"Şşşt," diye fısıldıyorum, "Sean ısırma konusunda kendi adına konuşabilir," dişlerimi boynunun arkasına batırmadan önce alay ediyorum. Kollarımı onun etrafında dolaştırırken çiğ bıraktığım derisini sıyırdığımda bir inilti kaçıyor.

"Kuralları çiğniyorsun," diye miyavlıyor zayıf bir protestoyla.

"Bu benim *mesleğim* olduğu için bunu bana karşı kullanamazsın," diye hatırlatıyorum ona, göğsünü avuçlarken yayılmış parmaklarımın uçlarını gergin meme uçlarının üzerinde gezdiriyorum.

"Dom, yapamayız-"

"Öyle değiliz," diyorum burnumu açıkta kalan omzunda gezdirerek, "*Ben öyleyim* çünkü ev sahibi avantajına sahibim. Şimdiye kadar seni benimle bir odada yalnız bırakmaması gerektiğini çok iyi biliyor olmalıydı. *Asla*."

"İstemediğimden değil," diye titreyerek nefes veriyor. Kıkırdamamı tutmak için dudaklarımı ısııyorum. Hâlâ poliamoriye alışmaya çalışıyor ve ben de bir orospu çocuğu olarak bunu onun için kolaylaştırmıyorum. Bunu o seçti, hepimiz seçtik ve hiçbirimiz şikâyetçi değiliz, özellikle de o.

"Küçük erkek şortunu indirirsem," diyorum, "erkek arkadaşın beni içine girerken bulacak diye çok korkuyorum." Vurgulamak için tekrar sıkıyorum. "Ama ne yapacağını *gerçekten biliyor* musun?"

"Hayır," diyor nefes nefese, omzunu ısırp onun görmesi için işaretlerken.

"Belki seni cezalandırır," diye fısıldadım, "ama hoşuna gideceğini biliyorsun. Çünkü sen benimkini seviyorsun, değil mi *Pup*?" Tıslıyorum, bu çalınan zaman için suçluluk duymuyorum çünkü Sean da tam olarak ellerini çekmiş sayılmaz. Onu bir ya da iki kez, fırsat bulduğunda onunla yalnız kaldığı anları çalarken yakaladım ama ikimiz de çizgiyi ya da onun yarattığı sınırları tam olarak aşmadık. Bu benim ona kızdığım bir şey değil, tam tersi de geçerli. Bu sınırlar sayesinde durumu idare etmek daha kolay oldu. Geçmişteki ilişkiler her zaman planlıydı, evlerimizin dışında gerçekleşiyordu ve kulübümüz üzerinde hiçbir etkisi olmamıştı. Bu dinamik diğerlerinden tamamen farklı.

Onlar açıkça geçiciydi ve bu aynı kategoride kalsa da, son kullanma tarihini kolektif ve kasıtlı olarak uzatan üçümüzüz. Ben de dahilim çünkü ona doyamıyorum.

Ancak bunun nihai bir sonu olduğunu görsem bile, Sean zaten bağlı olduğu için daha derinlere gittiğini inkar etmiyorum ve görmezden gelemeyeceğim bir şekilde ona çekiliyorum.

Avucumu karnının üzerinde gezdirerek parmaklarımı şortunun içine daldırıyorum, o da durdurmak için elimi tutuyor. "Regl dönemimdeyim."

"Senin klitorisini siklemiyor, ben neden sikeyim?" Parmaklarımı külotunun üzerinden ona masaj yapacak kadar içeri sokarak, ne kadar sikime takmak zorunda olmadığımı gösteriyorum. İşaret parmağımı yavaşça döndürmeye başlayınca başı geriye düşüp göğsümde dinleniyor.

"Tanrım, sen tam bir piçsin," diye mırıldanıyor, onu benim, parmaklarımın ve adanın arasına sıkıştırdığım elimde titremeye başlarken.

"Bunu inkar etme, seni boşaltmamı iste," diye emrediyorum, kalçalarını oynatmaya başlıyor, dokunuşuma doğru eğiliyor. "*Sor bana, Cecelia.*"

"Gelmeme sağla," diye kabul ediyor ve almadığım bir öpücük için başını çeviriyor - ona vermeyi reddettiğim bir öpücük çünkü bu sadece daha fazlasını istememi tetikleyecek. Öpüşmelerimiz bizi geri dönüş noktasının ötesinde ateşlemenin bir yolunu buluyor. Eğer harekete geçemezsem içinde olmak istemediğim bir uyarılma hali.

"Bu daha çok bir emir gibi geldi" -kulağının kabuğunu ısırdım- "bir rica değil."

"Dom, lütfen," diye fısıldıyor ve bunun o bağlantıyı istediği için olduğunu biliyorum. Yalvarışını görmezden gelerek bir parmağımı ekliyorum, ona yavaş daireler çizerek masaj yapıyorum, vücudu hafifçe sarsılıyor. Nefes nefese, başını tekrar çeviriyor, çenesini yukarı kaldırıyor, dudakları o kadar yakın ki benimkilere değebiliyor.

"Yapma," diye inliyorum, kontrolüm kırılmanın eşiğinde.

"Öp beni," diye mırıldanıyor, sesi boğuk.

"Hayır," diye bağıriyorum, omuzları titrerken ve klitorisini parmaklarıma vururken ihtiyacım beni ele geçirmeye başlıyor. Vücudu benimkine göre şekillenmiş, orgazmı zirveye ulaşmaya başladığında bunu fiziksel olarak hissediyorum. Başımın arkasını kavırıyor, dalgayı kovalarken çılgınca parmaklarıma biniyor.

Şortumun ince kumaşı arasından sikimi sırtına bastırarak onu nasıl iteçeğime karar veriyorum. "Bir dahaki sefere seni o kadar ıslatacağım ki, yüzünü yatağıma bastırıp seni ayırdığımda çoktan kalçalarına damlamış olacaksın."

"Sikeyim Dom," diye pantolonunu indirirken ensemdeki saçları öyle sert çekiyor ki sikim sarsılıyor.

"Vazgeç," diye emrediyorum, o devrilirken, tükenene ve sarkana kadar bana karşı titriyor. Aşağı inerken onu sımsıkı kendime çekerek, fısıldadığım sözcükler kontrolsüzce havalanıp uçuyor. "Sen en çok

Gördüğüm *en güzel kadın* Cecelia, özellikle de *benim için ayrı düştüğün zaman*."

Kahvemi almak için onu bıraktığımda aniden dönüyor. Beni tekrar adaya doğru itmeden, enseme sıkıca kavrayıp ağzımızı birbirine yapıştırmadan önce sadece onun daralmış maviliklerini görebiliyorum.

Gerildim, itiraz etmek için açıldım. "Cece-"

Bundan faydalanarak ısrarcı dilini ağzıma sokuyor ve anlık bir ihtiyaç beni kuşatıyor. Bir saniye, lanet olası bir saniye, beni içine çekmesi, dilinin şiddetli hamlesiyle eşleşmem için gereken tek şey - ki bunu yapıyorum, yalamaya yalıyorum. Kendimi öpücüğün içinde kaybederek beni kendisine kilitliyor ve rehin alıyor. Elini şortumun içine sokup sikimi kavrayıp hevesle pompalarken inlemeleri beni çılgına çeviriyor. Başparmağını başının üzerinde gezdiriyor, ağzına doğru inlediğimde memnuniyetle "hmms" diyor. Sikimi kısa süreliğine bırakıyor ve tırnaklarını kalçama batırmak için elini indiriyor. *Beni* daha da geriye itip *merhametiyle* tezgâha sabitlerken bacaklarım neredeyse bükülüyor.

Lanet olsun.

Katlanılabilir titremem şimdi bembeyaz bir aleve dönüştü. Tüm ağırlığıyla üzerime bastırırken, pençelerini derime daha da batırırken, bunun bana ne yaptığını bildiğimden, kurtulmak için kollarını kavriyorum.

Ağzımın kontrolünü elinde tutuyor, ben çılgına dönene kadar beni besliyor ve körüklüyor, aniden çekilmeden önce bana izin verdiği her şeyi becermeye hazır. Halime bakarken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Tatmin olmuş gibi görünerek dönüyor ve kahvesine iki kaşık şeker atıp karıştırıyor. Bir kolunu gövdesinin üzerinde çaprazlayarak bana dönüyor, bir yudum alıyor ve donmuş, çivi gibi sert ve öfkeli bir şekilde durduğum yerde beni tarıyor.

Psikolojik olarak dizlerimin üstündeyim. Fiziksel olarak, bir tuğla duvarı sikebilirim.

"Yolu yarılacağını varsayıyorum," parmağını kaldırıp şakağıma iki kez vuruyor, "çünkü seviştığımızde *ne kadar iyi hissettirdiğini* biliyorsun. O yüzden," tezgâhı itiyor ve merdivenlere doğru salınarak bana bakıyor, "kendini bitirebilirsin ... oh, ve *merhaba*."

*

"Neden benden nefret ettin?"

"Senden nefret etmediğimi kim söyledi?"

Birlikte geçirdiğimiz ilk günün konuşması tekrar tekrar dönerken inleyerek komodinin üzerindeki küçük dijital saate bakıyorum.

Dijital saatin bulanıklığını fark edince gözlerimi kırpttırıyorum ve bir iniltiyle elimi çenemde gezdiriyorum. Cecelia'nın mırıltıları, masaları çevirdikten sonra beni o mutfakta bıraktığından beri huzursuz zihnimde sayısız kez dolaşıyor - beni daha fazlasını istemeye, daha fazlasına *ihtiyaç duymaya* bırakıyor.

Gözlerimi kapattığımda, avuç içimi onun omurgası boyunca ve mükemmel kışının kıvrımları üzerinde gezdirmenin kökleşmiş görüntüsü ve yağmurlu *ilk* günde beni hırpaladığı açık gerçeğin yankısı beni etkiliyor.

"Sen de sürekli bana bakıyorsun."

İlk günden beri bu samimi konuşmalardan kaçmayı başardım, ancak yine de benimle alay etmeye devam ediyor - Triple Falls'a geldiğinden beri yaptığı gibi beni davet ediyor. Bu sabah blöfümü gördü ve uzaklaşırken beni yatıştırmaya çalıştığını anladım. Daha da ötesi, üstünlüğün bende olduğunu düşünmeme izin vererek benimle *oynuyordu*. Nasıl bir güce sahip olduğunu çok iyi biliyor ve masum numarası yapıyor.

Bu gece klavyemin başında kendimi onu düşünürken buldum. Onu kutumda eğlendirmeye çalışmanın yollarını. Bu düşünceler sonunda onu becermek istediğim çeşitli yollara gitti. Bastırılmış ihtiyacı dışarı atmak için aletimi *iki kez* yumrukladım, ancak boşuna, bu da beni kaynamaya bıraktı.

Onun kokusunu bir kez daha aldıktan sonra başımı çevirip derin derin içime çekiyorum, sonra geri çekilip tedirginliğimin kaynağına bakıyorum. Yastığı kavrayıp kendime doğru çekiyorum ve içime çekerek huzursuzluğumun nedenini tespit ediyorum. Koku hafızayı uyandırır, bu da diğer tüm duyuları tetiklemeye yardımcı olur. Yastığı yanıyormuş gibi bıraktığımda, son dokuz saatin her işkence dolu dakikasını tetikleyenin onun bağımlılık yaratan aroması olduğunu fark ediyorum.

Koklamak için çarşafımı kaldırdığımda, onun güçlü bir kokusunu daha alıyorum. Her yerde o var.

Kafamda, çarşafımda. Libidom bile Fido'yu oynamaya başladı.

Sikerim böyle işi.

Dizlerimin üzerine sıçrayarak çarşafı kavırıyor ve sertçe çekiyorum. Tüm yastıkları ortasına atmadan önce uçları köşelerden kopuyor, onları sarıyor ve bohçayı omzuma bir çuval gibi geçiriyorum. Onu arkamda sürükleyerek aşağıya iniyorum, onun başka bir ipucu beni sararken sahanlığa vuruyorum ve onları yanıyormuş gibi merdivenlerin dibine fırlatıyorum. Mutfığa doğru yürürken, iki çift meraklı göz tarafından durduruluyorum. Tyler adanın diğer tarafında donmuş bir şekilde duruyor, kahve bardağı yarısına kadar ağzına gelmiş. Sean onun karşısında, ocağın başında, elinde spatula. Onları geçip mutfığa giriyorum ve lavabonun altından bir çöp torbası kapıyorum.

"Günaydın dostum," der Sean, sesi neşe doludur. "Bir kaza mı geçirdin? Endişelenmeyin. En iyilerimizin bile başına gelir."

Yatağımyı çantaya yerleştirirken kafamı kaldırıp baktığımda, ben ikisinin arasına bakarken Tyler'ın gülmemek için dudaklarını ısırıldığını görüyorum.

"Sean yumurtalarını çırpma için spatulayla tembelce keserken, "Yastık kılıflarını yıkayabilirsin, biliyorsun değil mi? Yastıkları da atmaya gerek yok."

"Siktir git," diye çıkışıyorum ve merdivenlerden yukarı çıkmadan önce çöp torbasını bağılıyorum.

Korkulukları tutup ikişer ikişer çekerken ikisinden de kahkahalar yükseliyor.

Tyler kıkırdarak, "O çok sıkık," diyor. "Yemin ederim dün gece odasına girdiğimde K-Ci ve JoJo dinliyordu."

"Radyodaydı, seni pislik!" Savunmaya geçip yatak odama doğru yürüdüm.

Şarkıyı bulutumda bulmuş ve bir ya da iki kez tekrar çalmış olabilirim.

"Bu beni şaşırtmadı," diye alay edercesine bana bakıyor Sean. "Ne kadar acımasız olurlarsa, o kadar sert düşerler."

"*Tuzağınızı benimle karıştırmayın!*" Odama doğru son birkaç adımı atıp kapımı arkamdan kapattıktan sonra gürlüyorum. Göğsüm kabarıyor, sanki çarşafı bana geri dönecekmiş gibi kapının arkasını avuçluyorum. "Tanrı aşkına, Kral, kendine gel."

Ama yapamam çünkü içten içe bunun ne olduğunu çok iyi biliyorum.

Beni evcilleştirmeye çalışıyor!

Odamda ondan bir kalıntı var mı diye tararken komodinin üzerinde bir saç bağı görüyorum ve gözlerimi kısıyorum. Çöp kutumu kaptdığım gibi ona doğru yürüyorum, bir fiske vuruyorum ve kutunun içine atıyorum; iki puan kazandığım için memnunum.

Eğer bu bir özlem ya da bağılılıksa, tam burada sona erer. Şu anda.

"Hiç aşık oldun mu? . . . Bu aptalca bir soru değil." "Eğer aşkı alakasız buluyorsanız öyle."

"Aşk neden önemsizdir?"

"Çünkü beni ilgilendirmiyor."

"Asla olmayacak," diyorum kimseye, duşa doğru ilerleyip duşu açarken, lavabomun üzerinde bir tüp dudak boku görüyorum ve onu yakındaki çöp kutusuna atıyorum.

Aşk dört harfli bir *lanettir*. Bildiğim kadarıyla ona çarpan hiçbir kuş aynı şekilde uçmadı.

Şimdiye kadar siktiğim tüm kadınlara rakip olacak bir görünüşü, tapınmak için yaratılmış bir amı olabilir. İyi bir sohbet ve okuma partneri bile olabilir, ama ben. *Olmayacağım. Olmayacağım. Evcilleşmeyeceğim.*

Otuzuncu Bölüm

BEN EVCİLLEŞTİRİLDİM.

Biraz.

*Küçük bir dereceye
kadar.*

Minicik, gerçekten.

Daha da kötüsü, aslında bunu *o kadar da* önemsemiyorum.

Bunun nedeni, aksi takdirde kaotik olan varlığıma mütevazı bir rutin getirmesi.

Müzik hoparlörlerimden süzülürken Cecelia yanımda bir sayfa çeviriyor. Son zamanlarda yaşanan kısa süreli uykusuz gecelerden -gökyüzünün kırılmayı reddettiği ve yağmurun gelmeyi reddettiği- yorgun düşmüş bir halde gözlerimi kapatıyorum. Elimi göğsümün üzerine koyup işaretçimle şarkıya eşlik ediyorum. Annem Chicago'yu severdi. Birkaç ölçü sonra, profilimde derin mavi bir bakışın kaçınılmaz ağırlığını hissediyorum.

Tek gözümü açtığımda Cecelia'nın kitabının göğsünden kucağına kaydığını görüyorum. Üzerinde bembeyaz külotundan başka bir şey yok, çenesi gevşek bir şekilde bana bakıyor. Bir saniye sonra çarşafı havaya fırlatıyor, çarşaf kısa bir süre havada asılı kalıp yere düşüyor ve yatağı karıştırmaya başlarken üzerini örtüyor.

"Ne yapıyorsun lan?" Keşfedici parmaklarıyla yan tarafımı dürttüğünde soruyorum.

"Görünüşe göre eve birlikte geldiğim orospu çocuğunu kaybetmişim," diyor, ses tonu neşeli, çarşafı indirmeden önce, göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle. "Çünkü az önce onu Peter Cetera'yı dudak senkronizasyonu yaparken yakalamamın imkanı yok.

... O.M.G. bu bir kızarma mı? Kızarıyor musun?"

Gülümsememi gizleyemeyerek avucumu yavaşça göğsüne doğru uzatıyorum ve onu yataktan itmeden önce düzleştiriyorum. Bir gümbürtüyle yere düşüyor, histerik kahkahaları yatak odamı dolduruyor. Hiç de alışık olduğum bir şey değil - olabileceği fikri göğsümü biraz geriyor.

Kahkahası hafifçe yatışan Cecelia'nın kafası ortaya çıkar. Dizlerinin üzerine çökerek kollarını yatağın üzerinde kavuşturur, kaşlarını kaldırır. "Cecelia'ya not, biraz şarap ve birkaç nefes, ve senin gizli romantikliğinin ortaya çıkıyor."

"Bir damla bile içmedim ve bunu sen de biliyorsun," diye iddia ediyorum.

"Bu da ne demek istediğimi daha iyi kanıtlıyor," diyerek omuz silkiyor. "Sırrın benimle güvende, benim tehditkâr orospu çocuğum, ama son zamanlarda bana defalarca söylendiği gibi, sana 'sahip çıkmanı' söylemenin benim görevim olduğunu hissediyorum."

"Hayal görüyorsun," diye reddediyorum.

"Seni suçlayamam. Dedikleri gibi, 'artık böyle aşk şarkıları yapmıyorlar.'"

"*Onlar* aptal."

"Ah, Jean Dominic," diye mırıldanıyor, "ama kabul etmelisin ki bu seni *havaya* sokuyor, değil mi?" Ayağa fırlıyor ve yan dönüyor, kışını dışarı çıkarıyor ve dönmeye başlamadan önce ellerini kalçalarına yerleştiriyor. "Bugünlerde her şey çarpışma ve eziyet," diye gürlemeden önce korkunç bir erkek tınısı taklidiyle bağırıyor, "ve 'dizlerinin üzerine çök ve *em onu*, biatch!'"

Her kelimeyle birlikte kışını da dışarı çıkarıyor ve kollarını da işin içine katarak dönmeye devam ederken yüksek sesle kahkaha atıyorum. "Dur," diye kıkırdıyorum, "kendi iyiliğin için -ve benim iyiliğim için- ve bunu bir daha *asla* yapma."

Dönüyor ve kirpiklerini kırıştırırken omzunun üzerinden cilveli bir sırtış fırlatıyor. "İçindeki romantiği inkâr etmeye çalışmamalısın Jean Dominic, onu gördüm ve seni *Bronz Süvari*'yi karıştırırken yakaladım."

Omuz silkiyorum. "Konu iyi."

Yatağa geri tırmanıyor ve burnunu benimkine bastırarak benden bir kıkırdama daha çıkarıyor. Cesareti kısmen kurtardığımız şişeden kaynaklanıyor ve ben de ona bunu söylüyorum. "Sen kesildin."

"Yine de hepsini içtim ve sakın başka yöne çekmeye çalışma dostum. Vücudunda birden fazla romantik kemik var." Kaşlarını çatıyor ve parmaklarını sikimde gezdiriyor.

"Hepsini okumadım," diye yalan söyledim.

"Ah, huh ... eminim yapmamışsındır, bu yüzden diğer iki kitap aniden rafında belirdi." Bana sarılarak burunlarımızı birbirine bastırıyor ve gözlerini kaçırıyor.

"Ben de bazı şeylere dikkat ederim, kuş adam." Gözlerini indiriyor

Fısıltının üstünde bir sesle. "Bu gece tam havandasın. İyi bir tane diyebilir miyim?" Burnumu çekip kışını kavıyorum ve uyarmak için sertçe sıkıyorum.

"Ah, tamam, iyi, zorlamayacağım. Ayrıca, o gülümsemeyi birkaç saniye daha tutarsan, yüzünü korkutabilirsin."

"Hard Habit to Break "in açılış notaları çalmaya başladığında yanımdaki yerini alıyor. Başını yastığı paylaşacak şekilde eğerek şarkı bitene kadar dikkatle dinliyor. "Bu konuda yorumlanacak bir şey yok," diye yorumluyor, farklı dönemlerden daha eski, daha şifreli müzikleri dinleyip sözleri çözmeye çalıştığımız yeni başlayan rutinimizden bahsederken. Birbirine kenetlenmiş parmaklarımızı sıkıyor ve gözleri buğulu bir şekilde bana bakıyor. "Tanrım, bu çok güzel ve *acı vericiydi*."

"En iyi şeylerden bazıları."

Başını avucuyla destekleyerek yan döner. "Ne gibi?" "Büyümek," diyorum, boğazının çukurundaki çukurun izini sürerek.

"Doğru," diye parmağımı tutup saygıyla öpüyor, "birinin doğum günü yaklaşıyor." Tekrar başucumdaki saate baktı. "Tam dört saat sonra." Gözleri hesapçı yarıklara iniyor.

"Lütfen gelmeyeceğim planlar yaparak kendinizi utandırmayın," diye uyarıyorum.

"Beni hafife alma, Jean Dominic," diye takılıyor, parıldayan gözleri bir planın zaten yürürlükte olduğunu belli ediyor.

"Adımı böyle söylemeyi kes. Ben Fransız bir şair değilim." Saçlarını omuzlarından uzaklaştırırken, tamamen rahatlamış ve görünüşe göre ... eğlenmiş olduğu kolayca anlaşıyor. Fiziksel ilişki dışında başka bir kızla gerçekten başardığımı söyleyemeyeceğim bir şey.

Ama ne kadar süre için? Odamda kilitli kalarak mutlu olamaz. İhtiyacı var-

"Her ne düşünüyorsan, dur. Bu doğru değil," diyor yumuşak bir sesle.

benim endişem. Bu konuda çok iyi olmaya başladı. Konuşmayı daha fazla ilerletmeyeceğimi bildiği için dizginleri eline alıyor. "Bir tane daha yak. Bu sefer seninle sigara içiyorum ve DJ'lik yapıyorum."

Oturmak için ayağa kalktığımda, o masaüstümde açık olan geniş dijital kütüphanede gezinirken ben de emredileni yapıyorum. Bir dakika geçmeden, annemin en sevdiği gruplardan biri olan Commodores'un "Oh No" şarkısı çalmaya başlıyor.

Şaşkınlığımı görünce omuz silkiyor. "Daha önce çaldığında bayılmıştım." Tuş takımımın sesini açarak sırtıyor, bu gece konağın tam kapasite dolu olduğunu biliyor -komşuları kızdırdığına şüphe yok. Lionel Richie odamda bangır bangır çalarken bile, sikecek bir şey bulamıyorum.

Ver. Özellikle de hareketli bir şekilde yatağa geri sıçrayıp üzerime atladığında. Başını eğip dudaklarını ve dilini boynumda gezdirdikten sonra komodinimden bir prezervatif aldı.

"Seni bu şekilde becermeyeceğim," diye kesin bir dille ilan ediyorum, "Benim de sınırlarım var," diye mırıldanıyorum beni baştan çıkarmak için elinden geleni yaparken aktif dudaklarına karşı. "Zaten daha iyi bir yargıya karşı çok fazla genç kız filmi izledim."

Onu ters çevirip kalçalarının arasına gömüldüğümde, komodinin üzerinde yakmamı emrettiği esrarı atarak, "İki," diyor.

"Evet ve bu *iki* fazla."

Kafamın dışında geçirdiğim nadir günlerden biriydi. Dizüstü bilgisayarımda film izlemek ve sevişmek dışında hiçbir şey yapmadığımız ama dünyam sona eriyormuş gibi hissetmediğim bir gündü. Bana bakıyor, romantizm sarhoşu bir aptal gibi sırtıyor. Bu bakış çok açık; ister garajda ister yalnız olalım, bana herkesin önünde, utanmadan, korkusuzca attığı bir bakış. Kafamın ve göğsümün artık görmezden gelemediği bir bakış. Kimyanın ötesinde olduğunu hissetmeye başladığım bir bakış.

Mutlu cehaletim bana bakıyor, gülümsemesi soluyor, o bakış her zaman mevcut.

Bunu görmezden gelmek lanet olası bir işkence, bu yüzden artık bunu yapmaya ya da inkar etmeye zahmet etmiyorum. Yapamıyorum, öyle ki yüzünü avuçluyorum ve onu öpmek için alçalıyorum. Öpücüğü kapattığımda sersemlemiş bir şekilde geri çekiliyorum. "Bu ne içindi?"

Aramızda her ne oluyorsa gerçek olduğuna ikimiz adına inandığın için, çünkü ben inanamıyorum.

Ağzına tekrar girdiğimde zonklama daha da artıyor ve o da benimle eşleşiyor, yaladıkça yalıyor. Saniyeler içinde sertleşiyorum ve bunu, bu şeyi, bu hissi, bu durumu görmezden gelmeyi reddediyorum. Lionel bize serenat yapsın ya da yapmasın, aramızdaki çekim beni ele geçiriyor ve onun inlemeleriyle birlikte beni yönlendirmesine izin veriyorum. Tam külotunu indirecekken, yatak odamın kapısına vuruluyor ve bir saniye sonra kapının diğer tarafından Tyler'ın sesi yükseliyor.

"Lütfen, Tanrı aşkına, bu gece başka aşk baladı olmasın. Tek istediğim bu."

Sean bir saniye bile geçmeden "A-siktiğimin-adamları, kardeşim" diye seslendi.

Tyler yatak odasının kapısını çarpmadan önce, "Elime geçen ilk fırsatta bu siktiğimin kardeşlik evinden taşıyorum," diye tersliyor.

Cecelia ve ben histerik bir şekilde gülerek birbirimizden ayrıldık. Yana doğru bükülüyor ve *gideceği* yeri -yere- fark edip onu iyice kavradığımda beni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyor.

Orada kalıyoruz, yatağın onun tarafıyla benim kitaplığımın arasına kıvrılmış, o benim koluma girmiş. Güneş battıkça oda kararıyor ve ikimiz de hareket etmiyoruz. Sokak lambasının fısıltıları panjurlarımın arasından geçip bilgisayarımın arkasındaki duvara vuruyor, biz Commodores dinlerken bir yandan da esrar içiyoruz. Plak bittiğinde Cecelia, Triple Falls'a çağrılmadan önceki hayatından bahsederek benim yapmayacağımı bildiği uzun sessizlik nöbetlerini dolduruyor.

Aramızdaki bu şey düzenli hale geldiğinden beri, bu kısımdan kaçınmak için elimden geleni yaptım - onu beslemenin sonuçlarını bilerek ve kaçınılmaz olduğuna karar vererek.

Çünkü bilmek istiyorum. *Her şeyi.*

Ben de bildiğim ayrıntılar hakkında bilgisizmiş gibi davranarak dinliyorum. Aynı zamanda bana anılarını ve onun için önemli olan insanları anlatıyor. Hakkında okuduğum bazı kurguları -paralel bir evrende yaşayan bir kız- gerçeğe dönüştürüyor ve aramızda yeni bir gerçeklik fısıldarken onu harekete geçiren şeyin güzelliğini anlatıyor.

"Özür dilerim. . . Susmadım," diyor bir süre sonra. Ne kadar zaman geçtiğinin farkına bile varmıyorum, melodik sesine, geçmişine, maskaralıklarına, gülümsemesine veya kıkırdamasına - komik olmadığı zamanlarda bile - daha derine dalmışım.

Özellikle o zaman.

"Ottan olmalı," diyor sanki birlikte olduğumuz süre boyunca saçmalamamış gibi. "Seni sıkıyor muyum?" Ben cevap veremedim tekrar konuşmaya başladı. "Ne hakkında konuştuğumu hatırlamıyorum zaten."

"Sen ve Christy yedinci sınıfta annenizin arabasını çaldığınızda," diye sordum.

"Dinliyordun," diye düşünüyor.

"Sanki başka seçeneğim varmış gibi," diye şaka yapıyorum, bunu bilsin diye onu kendime daha sıkı çekiyorum. Arkasına yaslanıp boynuma yavaş ve şehvetli bir öpücük kondurmadan önce gözleriyle profilimi incelerken tenime karşı gülümsediğini hissediyorum. Beni önemseydiğini bilmemi ve bunu hissetmemi istiyor ve ben de hissediyorum.

Bunu durdurmak anlamsız ama teşvik etmek işleyebileceğim en büyük suç.

Bu gece ikisini de yapmıyorum.

Yumuşak mırıltılarının gücü azalmaya başladığında onu kaldırıp yatağa, üstüme yatırıyorum. İçime gömülüp yanağını göğsüme yaslıyor, kalçasını gövdem etrafına doluyor; bu hareket tanıdık. Biz böyle uyuruz. Göğsüme yerleştiği hissi, kendime hiç kimseyle izin vermediğim türden bir yakınlık.

Hiç.

Çünkü şu an içimde tam da bu çatışma yaşanıyor.

"Mutlu yıllar Dom," diye fısıldıyor usulca, uykuya dalmadan önce parmaklarını göğsümde gezdiriyor. Uyku ile bilinç arasında bir yerde, istediğim tek hediyeye sahip çıkıyorum, kalçasını avuçluyorum ve onu kendime daha da yaklaştırmak için yukarı çekiyorum. Dudaklarımı alnına bastırıp tutuyorum, kokusunu içime çekiyorum ve kendimi bizim fikrimize bırakıp orada oyalanıyorum - eninde sonunda, yere düştüğümde beni bekleyen sert, affedilmez gerçeklik tarafından sarsılacağımı bilerek.

Elini aletimin üzerinde hissettiğim için uyanıyorum, Cecelia'nın diliyle başını hafifçe salladığını görmek için gözlerimi zamanında açıyorum, gözlerimin açıldığını görmek için yukarı bakarken yemyeşil dudaklarını kaldıran en şeytani gülümseme.

"Merhaba," diye mırıldanıyor, daha çok bir uyarı gibi çınlayan bir selamlama. Yeni duş almış, atlet ve külot giymiş, saçları nemli, yalamalar arasında dilinden bir itiraf dökülmeye başlarken beni sıkıca kavıyor.

"Merak ettiysen söyleyeyim," diye mırıldanıyor, dilini sikimin bir yanından sokup diğer yanından çıkartmadan önce, "seni çıplak gördüğüm gece daha cesur olsaydım, bunun ne kadar iyi hissettirdiğini bilseydim," diye devam ediyor, sesi saf bir sıcaklıkla çıkıyor, "odana girerdim," dilini sikimin ucunda gezdiriyor, "ve bunu yapardım." Şişmiş dudaklarını uzunluğumun etrafında kenetleyerek beni boğazının arkasına götürüyor.

Yüce İsa.

Dudakları bu yatakta geçirdiğimiz saatlerden dolayı hâlâ şişmiş bir halde, benimle uğraşırken kısıp bir inilti duyuyorum. Cildi işaretlenmiş, omuz ve boyun kızarıklıkları dipsiz hayal gücüm nedeniyle hala çiğ.

"Siktir," diye homurdanıyorum, bağımlılık yapan kokusu beni istila ederken kalçalarımı boşa tutmak için savaşıyorum. Bir saniyeyi bile kaçırmamaya niyetli bir şekilde, nemli saçlarını avucumun içine alıyorum, sikimi sertçe çekerken emiyorum, tabanımı sıkı bir şekilde tutuyorum. Engellemeler unutuluyor, kendinden emin bakışlarını üzerimde tutuyor - benim tepkimde.

Onu kendime doğru kaldırmak için hareket ettiğimde, ellerimi savuruyor ve benim zevkimi kendisi için alırken beni merhametine bırakmak istediğini açıkça gösteriyor.

Kendine geliyor ve onu arzulayanlar üzerindeki gücünün ne kadar etkili olduğunu fark ediyor. Bu bilgiyle, bırakıyorum, benden ihtiyacı olanı almasına izin veriyorum. Bunu yaptığım anda beni öyle bir emiyor ki, saçlarına doladığım parmaklarımı sıkarak yıldızları görüyorum.

"Perine ya da apış arası" diye zihinsel bir sayım yapar gibi sıralıyor. Taşaklarımın hemen altındaki deriyi fırçalıyor, ucumun ağzından çıkmasına izin vermeden önce emerken çarşafılarımı yumrukluyor. "Oh, bunu *yüksek sesle* mi söyledim?"

Tırnaklarını nazıkçe taşaklarımın üzerinde gezdirirken gözlerimi kısıyorum ve nutkum tutuluyor.

"Bunun bir erkeğin *en güçlü erojen* bölgelerinden biri olduğunu *biliyorsun*, değil mi?" Taşaklarımın altındaki deriyi keşfedici bir dille yalarken, beni derinlemesine gırtlaklamadan ve başparmağının pediyle hafifçe bastırmadan önce bunun hızla benimkilerden biri haline geldiğini gösteriyor.

Bir canavar yarattım.

Tırnaklarını kalçamda gezdirirken "Cecelia," diye uyarıyorum.

"Gel," diye emrediyor, tabanımı sertçe kavırıyor ve başın etrafını emiyor.

"Kahretsin," diye nefes veriyorum, sanki ihtiyacı olan havaymış gibi salgımı yutuyor. Göğsüm kabarırken, dilini şaftımın her iki yanında düzleştirirken ona bakıyorum. Beni bırakmadan önce hassas ucumdan dikkatlice kaçınıyor ve üstümde geziniyor, gözleri memnuniyetle parlıyor. "Mutlu yıllar, orospu çocuğu ve günaydın."

Gülümsememi bırakarak başparmağımı şiş dudaklarında gezdiriyorum. "Her ikisi de olabileceğine beni ikna etmek için iyi bir iş çıkarıyorsun."

"Bir duş al ve benimle aşağıda buluş," diye fısıldıyor dudaklarıma taparcasına birkaç öpücük kondurmadan önce.

"Bana katıl," diye fısıldıyorum, onun ses tonuna uyarak.

"Ben çoktan duş aldım, aşağıda görüşürüz." Üzerimden yatağın kenarına sıçradı.

Kolunu kavrayıp üst kısmını kendime doğru çekiyorum, kaşlarım kalkık.

"Cecelia?" "Evet?"

"Aşağıda ne bekliyor?"

"Kahve," diyor, masummuş gibi

davranarak. "Sana istemediğimi söyledim-"

"Kapa çeneni, Kral." Elimden kurtulup ayağa kalktı ve şortunu yukarı çekerek bir sonraki emrimi omzunun üzerinden fırlattı. "Çabuk ol."

Kapımı arkasından kapattığında, bakışlarım tavana doğru yöneliyor. Bir yıl daha yaşlandım. İstedğim geleceği yaratmak için bir yıl daha. Yaşadığım hayatın bana yetmediğine karar verirsem onu değiştirmek için bir yıl daha - kendim ve kardeşlerim için açtığım yolda ilerlememek için bir fırsat yılı daha. Bu seçim her geçen yıl daha da zorlaştı. Son birkaç aydır yaşadığım hayal kırıklıkları ve ilerleme kaydedememek, mürekkeplendiğimden beri ilk kez bu kararı sorgulamama neden oldu. Banyoda durmuş dövmemi inceliyorum.

Bir adam gerçekten ne fark yaratabilir?

Bundan yüz yıl sonra, kolektif olarak yaptığımız tek bir şey bile gerçekten önemli olacak mı?

Kazandığımız her zafer binlerce geri adımla silinip gidecek mi?

Avucumu yoğun bir şekilde basılmış mürekkebin üzerinde gezdirerek, iğnelerin derime girdiği günden beri yaptığım gibi, denemekten vazgeçiyorum.

Mavi gözlü, kılık değiştirmiş bir şeytanın ya da dakikasına göre meleğin uyandırma dili nedeniyle zihnim çoğunlukla sessiz. Saçlarımı şampuanlamanın tam ortasında duman alarminin tiz sesi duyuluyor. Köpüklerin bir kısmını durulamayı başardıktan sonra dışarı sırıyorum ve havlumu kaptığım gibi fayansların üzerinde biraz kayıyorum. Havluyu etrafımda tutarak merdivenlerden aşağı koşuyorum ve sahanlıkta beni karşılayan manzarayla duruyorum.

El boyaması bir "Mutlu Yıllar Orosu Çocuğu" pankartı mutfak adamızın üzerinde asılı. Brandy yan tarafta oturuyor, kuyruğunu sallıyor, tüylü çenesinin altına koni şeklinde bir doğum günü şapkası takmış. Dikkatimin geri kalanını Cecelia'nın çığlıkları ve Sean'ın histerik kahkahaları çekiyor. Cecelia, dumanı tüten fırını açarken Sean'ı alarmdan daha yüksek bir desibelde azarlıyor. İki elini de eldivenle kapatıp, yanık pastırma kokusu burnuma dolarken bir kek alıyor.

"Vazgeç artık, Pup," diye kıkırdıyor Sean, kızın beline dolanıyor ve onu pastayı tuttuğu yerden kaldırıp lavaboya doğru savuruyor. "... sana dikkatimi dağıtmamanı, bana sadece beş dakika vermeni söylemiştim!"

Sean ona sokulup derin derin kıkırdarken Cecelia Sean'ın tutsak tutuşuna karşı koyuyor. Onu serbest bırakan Sean yanan pastırmayı bir ocaktan diğerine taşıırken Cecelia beni görüyor, şampuan göğsümden aşağı kayıyor. Brandy de beni fark ediyor, tam afişin sağ tarafı asılı olduğu yerden düşerken havlıyor ve akan yumurtalarla dolu bir parti tabağını da beraberinde yere süpürüyor. Bu lanet bir sirk ve istediğimi hiç düşünmediğim ama o kaotik saniyelerde bir anlığına gördüğüm her şey.

Cecelia'nın yüz ifadesi düşerken Sean yangın alarmına doğru bir süpürge sallamaya başlıyor, gözlerini tüten kekten yanmış pastırmaya, Brandy'ye ve tekrar bana çevirirken omuzları hayal kırıklığıyla çöküyor, dudakları titriyor.

Yani, *bu hayranlıktır*.

Interlude

Çok gizemli bir yer, gözyaşları diyarı.

-Le Petit Prince, Antoine de Saint-Exupéry

Bölüm Otuz Bir

Monitörümün hoparlöründen MELODİK bir "CHA-CHING" sesi geliyor ve ben de birkaç tıklama yaparak son yumurtamın çatlamasını izlemeye koyuluyorum. Yıllar önce kardeşimin Fransız at yarış pistinde oynadığı kumardan beri para bir engel teşkil etmiyor. Beni genç bir milyoner yapan ve Exodus'un kuruluşunu finanse eden bir kumar. O zamandan beri fonlarımızı yönetmek en sevdiğim hobilerimden biri haline geldi, buna yozlaşmış piçleri makinemize daha fazla beslemeleri için terörize etmek de dahil.

Başka bir gün, oyunu oynayan, kazanan ve yol boyunca ahlaki bir ya da yirmi adımı kaçırdığı için her şeyi kaybeden başka bir takım elbise. Çoğunun uyduğu ekonomik düzen nedeniyle onlarca düzine var. Bizim gibi uymayanlar ise hedef göstermeyi çocuk oynacağı haline getiriyor. Kirli işlerle hızla biriken servetin peşinden gitmek beni Timothy'ye götürdü.

Yüksek kattaki ofisinin köşe görüntüsüne tıkladığımda, özenle oluşturulmuş aşk mektubumu tararken yüz ifadesini seçebildiğimi fark edince heyecanlanıyorum.

Görece yeni bir servete ve güce sahip olan Timothy iki yoldan birine düşecektir - bunlardan biri büyük olasılıkla *mezar* olacaktır.

Hayatının yeni yönü için özenle hazırladığım manifestomu bitirdiğinde, kahvaltısını çöp kutusuna atıyor. Derinlere indiğimde, iki numaralı kapıyı seçerse kesinlikle empati kuramayacağımı görüyorum.

Aksine, on dört yaşındaki üvey kızının bir başka gece yarısı saldırısına karşı güvende olduğunu bilmek beni rahatlatacak. Almak üzere olduğumuz maaş çeki - eğer bir numaralı kapıyı seçerse- sadece bir bonus olacak.

Bir yıl önce olsa bunun çok daha büyük bir zafer olduğunu düşünürdüm. Ama şimdi?

Karşı karşıya olduğum şeyle kıyaslandığında -dakika dakika bir döngü halinde oynamasını engellemeye çalıştığım imgelerle birlikte- Timothy'nin ölümü önemsiz geliyor. Saate bakarak Buick üzerinde biraz çalışmaya karar veriyorum.

Masamdan kalkıp kulaklıklarımı çıkarıyorum ve Cecelia'nın belli belirsiz adımı söylediğini duyduğuma yemin ederek geriliyorum.

"Dom!" Ön kapı aşağıya çarparken Cecelia aşağıdan bağırıyor. Bunu ya da sesindeki titremeyi hayal etmemiştim. Nabzım yükseliyor, beni tekrar çağırdığında yatak odamdan aceleyle çıkıyorum, çağrısındaki aciliyet açık. Beni fark edip kollarıma atıldığında merdiven sahanlığını yaralamıştım. Onu zar zor yakalamayı başarıyorum, yüzünü göğsüme gömerken sırtım arkamdaki duvara çarpıyor.

"Neyin var?" Kalbim küt küt atmaya devam ederken ve kulaklarımda çekiç sesleri çınlarken, ben bir dizi senaryo arasında gidip gelirken kollarımda titriyor.

"Cecelia, ne oldu?" Onu nazikçe kendimden uzaklaştırarak tepeden tırnağa inceliyorum ve herhangi bir yara izi görmüyorum. Aklıma belki de bizim hakkımızdaki gerçeği keşfetmiş olabileceği düşüncesi geliyor - ben ve babası hakkındaki gerçeği. Ama bilmiyor olamaz, yoksa bana bu şekilde yapışmazdı ... tabii acıma duygusu değilse. Bana baktığında takdirden başka bir şey görmüyorum. Güzel yüz hatları bükülmüş, rimel izleri yüzünü kaplamış; ellerimin arasında avuçluyorum.

"Ne?" Tekrar soruyorum, öfkeyle gözyaşlarını başparmaklarımla siliyorum. "Ne oldu?" Yüzü tekrar düşerken soruyorum ve içinden bir hıçkırık patlıyor, sesi içimi parçalıyor.

"Tanrım, söyle bana," diyorum, ses tonum sert. Film izlerken ya da iyi bir kitabı bitirdikten sonra sessizce ağladığını görmüştüm ama bu tamamen farklı.

"Cecelia," diye bağırdım, "iki saniye sonra-"

"Sen, onlar için ne yapıyorsun?" diye mırıldanıyor, geri çekilerek. "Bugün Tyler'la birlikte çekleri teslim etmeye gittim ve ben," bana bakarken dudakları titriyor, bir gözyaşı daha yerini diğerine bırakıyor, ifadesi bir balyoz darbesiyle vuruluyor - benim için hayranlık ve hayranlık karışımı. "Onlar için yaptıkların Dom, inanılmaz."

"Cecelia," diye homurdanıyorum içim rahatlar. "Bu-"

"Hayır," diye azarlıyor, Tyler arkasından içeri girerken öfkeyle başını sallıyor, dudakları eğik bir şekilde eğiliyor. Omzunun üzerinden gözlerimi ona dikiyorum. Omuz silkiyor. "Bana bakma dostum. O anladı." İç çekiyor. "Bütün gün böyleydi."

Odasına giderken yanımdan geçerken Cecelia'nın sırtına teselli edici bir el koyuyor. "Yakında görüşürüz, güzelim."

"Bugün için teşekkür ederim Tyler," diye burnunu çekiyor Cecelia, saygı dolu bakışları Tyler merdivenleri çıkana kadar onu takip ediyor, sonra tekrar bana odaklanıyor.

"Yaptığın şeyi küçümseme hakkın yok Dominic. Onların hayatlarını nasıl değiştirdiğini bilmeyi hak ediyorsun."

Yüzünü avuçladığım eli kavıyor, bunu bana ifade etme ihtiyacı, benim rahatım için her zamanki duygusal kaçamaklarından daha ağır basıyor. "Onları kurtarıyorsun-" Tekrar çöküyor ve o zaman bu özel kulüp işinin onun için ne kadar kişisel olduğunu anlıyorum. Başparmağımla daha fazla gözyaşını sildiğimde, annesinin ellerinde katlandığı ihmalin yıllarca bastırılmış kabulünü yeniden yaşadığı anlaşıyor. Kolunu nazıkçe kavrayarak onu merdivenlerden yukarı odama götürüyorum ve önünde diz çökmeden önce yatağımın kenarına oturtuyorum. Konuşacak kadar kendini toparlayana kadar birkaç saniye geçiyor; gözleri anılarla parlıyor.

"Bunun ilk olduğunu hatırladığımda beş yaşındaydım ... kafasının içinde kaybolduğu ve kontrolden çıktığı ilk sefer," diye burnunu çekiyor, sesi çığ. "Sanki varlığımı unutmuş gibiydi ... gözleri ... sanki içime bakıyor gibiydi. Acısını, çok acı *çektiğini hissedebiliyordunuz*," derken sesi çatlıyor. "Ne kadar sürdüğünü hatırlamıyorum. Tek hatırladığım, gece gündüz kanepede yattığı. Hiç hareket etmedi Dom. Kıyafetlerini değiştirmede ya da duş almadı. Onunla konuşmaya çalıştığımda sanki beni duymuyordu. Düşündüğümü hatırlıyorum..." yanağından bir damla gözyaşı daha süzülürken titriyor. ". . . "Belki yerleri süpürür ve bulaşıkları yıkarsam, bu onu mutlu edebilirdi."

Cecelia'nın kendisinden daha uzun bir süpürge sapını kullanmaya çalıştığını ve muhtemelen ulaşamayacağı bir lavaboda bulaşık yıkamak için ayak parmaklarını zorladığını hayal ettiğimde göğüs kafesimdeki boşluk genişliyor.

"Dilek sandviçi yedim," diye itiraf ediyor u t a n g a ç bir şekilde, ağlamalarını konuşabilecek kadar susturmaya ç a l ı ş ı r k e n vücudu titriyor, "onların ne olduğunu biliyor musun?" "Evet," diye fısıldıyorum, her şeyin farkında olarak, "keşke daha çok olsaydı ekmek arasında-"

Hüzünlü bir gülümsemeyi paylaşıırken "Peynir," diye bitiriyor.

"Peynir bitene kadar, sonra da ketçap ve ekmek." Masmavi gözleri sonunda bana odaklanıyor ve beni sabitliyor. "Denedi, Dom, gerçekten denedi. Hem de çok. Zirveleri inanılmazdı - sahip olduğum en iyi anılardan bazıları. Ama düşüşleri -büyüleri- bizi her zaman o kadar geriye götürürdü ki, aradaki zamanı yetiştirmeye çalışarak geçirirdi."

Bana uzun ve sert bakarken dudakları titriyor, konuşmadan önce daha derinlere iniyor. "Görünmez olmanın, hasta bir ebeveyne sahip olmanın nasıl bir his olduğunu bildiğini biliyorum. Acı çekmek ve sürekli ışıklar kesilecek mi, öğle yemeği paran olacak mı ya da yemek yiyebilecek misin diye endişelenmek. Orada olduğum o gece bunu gördüm. O evin atmosferinde *bunu hissettim*. Çaresizlik"-avucunu göğsünün üzerinde tutuyor-"çünkü orada duruyor, duvarlarda ve ben onu tanıdım. Ben de bunu yaşadım."

Yüz ifademi tartıyor ve kalbim kontrolden çıkarken ne gördüğüne dair hiçbir fikrim yok - itirafları her birinde daha da derine iniyor.

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, "sana yüklenmek istememiştim, sadece . . bugün bana bir şey yaptı ve o insanlar aydınlandıkça, yüzlerindeki endişe azaldıkça . ." diye anlatıyor, her bir hecesinde kalbi var. "Buraya gelmek zorundaydım. Bugün muhtemelen görünmez bir çocuğu benzer bir kaderden kurtardığınızı söylemek zorundaydım. *Bizim* gibi çocukları... ya da annem gibi hasta olan ve hala hasta olan ve ihtiyacı olan yardımı alamayacak kadar parasız olan birini." Çekingen bir şekilde elini uzatarak yüzümü avuçluyor ve başparmağını yavaşça çenemde gezdiriyor. "Bu yüzden burada olduğumu biliyor musun?"

Başımı sallıyorum çünkü gerçek bu. Tek bildiğim e-postada yazanlardı. Sean bu konuda bana güvenmemişti ama dürüst olmak gerekirse ben de onun bana Cecelia hakkında fazla bir şey anlatmasına izin vermemiştim. Ev donanımlı ve dinleniyor olmasına rağmen, onu aldığım günden beri dinlemedim. Roman geri dönmedi, bu yüzden onun mahremiyetine saygı duydum - merak etsem bile.

"Ben buradayım. Triple Falls'a geldim çünkü o hasta. Ben mezun olduktan hemen sonra derin bir depresyona girdi. İşlevini yerine getiremiyordu, bu yüzden Roman davetiye gönderdiğinde hayır diyemedim Dom. Bunu onun için yapıyorum. Miras almak, yardıma ihtiyacı olan pek çok kişi için yaptığın şeyi yapmak için buradayım." Yaklaştı ve dudaklarıma yavaş bir öpücük kondurdu. "Yapamadım..." mavi gözleri içtenlikle parlıyor, "Buraya gelip senin iyi bir adam olduğunu bilmeni istedim, Dom- *inanılmaz* bir adam."

Elini çekerek başımı reddedecek şekilde sallıyorum. "Değilim Cecelia, kafanın içinde dönen hikâyeye inanma. Duyguların sana oyun oynuyor."

"Saçmalık," diye karşılık veriyor, başını sallayarak ifademi reddediyor. "Beni var olmayan bir kaidesine koyma," diye uyarıyorum . "Ben sadece seni hayal kırıklığına uğratacağım."

"Lütfen," diye yalvararak geri çekilmemi durdurdu, "lütfen, sadece ... sadece insanlara yardım ettiğinizi kabul edin. Buna ihtiyacı olan çaresiz insanlara. Kendine bu kadar kredi ver, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, boğazım düğümleniyor. "Tamam."

"Sana yüklendiğim için özür dilerim," diye burnunu çekiyor ve hızla kızaran yanaklarını siliyor. "Muhtemelen deli olduğumu düşünüyorsun."

"Çok fazla sızıntı yapıyorsun," diye sırtıyorum, o da bana bakıyor ve hiç espri yapmıyor.

"Kalbini görüyorum Dom, görüyorum ve çok *güzel*."

Dudağımı ısırarak ayağa kalkıyorum. Ben aynı hareketleri yaparken, o buraya nasıl geldiğini hatırlamıyormuş gibi etrafına bakıyor, göğsüm acıyor ve ağrıyor.

Ayağa kalkıyor ve alaycı bir şekilde başını sallıyor. "Tanrım, berbat durumdayım. Vardiyam için temizlenmeye gidiyorum." Başını kaldırıp bana bakıyor ve dudaklarıma yavaş, duygu yüklü bir öpücük konduruyor. Dışarı çıkarken yaptığı veda yorumunu yakalayamıyorum. Arabasını çalıştırdığında hâlâ odamın ortasında duruyordum.

"Yetişkinlerin arasında çok yaşadım. Onları yakından, yakından gördüm. Ve bu onlar hakkındaki düşüncelerimi pek de geliştirmedim."

-Le Petit Prince, Antoine de Saint-Exupéry

Otuz İkinci Bölüm

CECELIA Camaro'ma ve verandaya ^{DOĞRU} KOŞUYOR, ben kulübenin içinden kapıyı iterek açarken birkaç yağmur damlasından kaçıyor.

Yerleştiğinde, bağımlılık yapan kokusu yumuşak bir "Hey" ile birlikte beni selamlıyor.

"Hey," diye yankılandım, kendini eski emniyet kemerine bağlarken her zamanki "seni özledim" sözleriyle beni köşeye sıkıştırırken.

"Bugün seni korkutmayacağım," diye yalan söyledim.

"Yalancı," diye alaycı bir kahkaha atıyor ben garaj yolundan çıkmaya başlarken.

Dikiz aynasından baktığımda Roman'ın malikânesinin arkamızda küçülmeye başladığını görüyorum - ki onunla ilerleyişimizin hâlâ durma noktasında olduğunu düşünürsek bu çok yerinde bir karar. Dikiz aynasından malikâneye bakarken Cecelia da bakışlarımı takip ediyor ve o konuşunca geriliyorum.

"Bu da ne?" diye soruyor, merakla dikiz aynasından sarkan hediyeye bakarak. "Aman Tanrım, Dom... bu düşündüğüm şey mi?"

"Önemli bir şey değil," diye araya giriyorum, "sadece-"

"- hanımeli sarmaşıklarından yapılmış bir taç," diye uyarıyor, sanki ona *Titanic*'teki Okyanusun Kalbi'ni vermişim gibi. O fışkırmaya başladığında içten içe inliyorum.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor.

"Bunlar yenilebilir yabani otlar,"

diye karşı çıkıyorum.

"İnanılmaz bir şey," diye kendini çevreme bırakıyor. "Dom, bunu gerçekten sen mi yaptın?"

"Texaco'da satmadıklarına göre, evet. Bu kadar şaşırmış gibi davranmayı bırak. Ben Mesih karşıtı değilim," diye çıktım.

"Ne zamandan beri?" Kıkırdıyor ve ben de dönüp derme çatma bir taç haline getirdiğim sarmaşıkları görüyorum, çiçek tomurcukları dışarıda, tünemiş ve başının üzerine mükemmel bir şekilde oturuyor.

"Gülünç görünüyorsun," diye şaka yapıyorum, hızlanmak için vites küçültüyorum ve gözlerinin aynı lanet bakışla parladığını görüyorum.

"Bana bir taç yaptın. Bana bir taç yaptığına inanamıyorum," derken sesi titriyor.

Önündeki havayı avuçluyorum. "Bu kadar büyütme. Bu sabah Peter'ın evinin önünde bekliyordum ve sıkıldım."

"Tamamen beni düşünüyordun," diye iç geçiriyor.

"Tanrım," diye mırıldandım, "hiçbir iyilik cezasız kalmaz. Cidden önemli bir şey değil."

"Benim için öyle," diye fısıldıyor, "ama bunu biliyorsun. Teşekkür ederim."

Bana dokunmak için can attığını bildiğimden, radyoyu açıp vites küçültüyorum, yol boyunca gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Saldırıya uğramadan önce arabayı park etmemiştim bile ve o bunu çok büyüttü.

Bu. Lanet olası. Kız.

*

Komutumu yazarken, profilimde her zaman var olan ağır bakışlarını hissediyorum, beni kamp sandalyemde oturduğum yerden çağırıyor. Üzerimde sörf şortumdan başka bir şey yok, monitörümün başında geçirdiğim günlerin ardından bulutların arasında çok ihtiyacım olan güneşi içime çekiyorum. "Bir daha asla hediye alamayacaksın," diyorum o sürekli beni incelerken. "Gerçekler."

"Oh, kapa çeneni. Yeniliğin etkisi tamamen geçti."

"Bildiğim iyi oldu," diyorum başka bir komut yazarak.

"Bu bir yalan," diye itiraf ediyor, tacını nazikçe sabitliyor.

"Peki o zaman, gelmeye devam etsinler," diye homurdanıyorum sessiz bir vuruş geçerken. Sonra iki. "Ne?" Onu görmezden gelmeyi başaramayarak soruyorum - bir sonraki imkansız.

"Bugün Pazar, Dom. Biraz izin al." "Ne yapmak için?"

"Dinlenmek için," diye iç geçiriyor. "Çok çalışıyorsun. Garaj ve günlük işler arasında" -bilgisayarına bakıyor, kulüpten bahsetmiyor- "çok fazla."

"Takdir etmene sevindim," diye sırtıyorum ekranımın üzerinden ve buluşma noktamızdaki piknik masalarından birinde uzanırken onu gözümlün önüne getiriyorum. Yanı başında terk edilmiş bir kitap, başında hanımeli tacı, güneşten bronzlaşmış teni havada asılı duran bulutların arasından sızan güneş ışınlarının altında parlıyor. Üzerinde, özellikle yan döndüğünde göğüs dekoltesini, yontulmuş gövdesini ve uzun bacaklarını bolca görmemi sağlayan kırpık bir bluz var.

ağız sulandırıcı. Kesinlikle odamdakinin yerine tercih etmeye değer bir ekran koruyucu. Onu süzdüğümü fark edince gülümsüyor, uzun saçları masanın kenarına dökülüyor.

Bakışlarındaki korunmasız şefkat beni tedirgin ediyor ama aynı zamanda dikkatimi başka yöne çekmemi de imkânsız kılıyor. Daha önce hiçbir kadın tek bir bakışıyla bana karşı bu kadar çok cephaneye sahip olmamıştı.

Onun önerdiği molayı verdiğimi hissedince piknik masasından kalkıp bana doğru yürüdü ve dizüstü bilgisayarını elimden yavaşça çekip Camaro'y a geri yerleştirdi. "Bu gerekli miydi?" "Evet, çünkü bir itirafta bulunmam gerekiyor," diyor ve bana doğru yaklaşıyor, görünüşe göre bir görevi var. Gördüğü tepkiden etkilenmeden dudaklarını kaldırdığında içimi bir korku kaplıyor. "O kadar korkmuş görünme, Dom. Bu bir

düşündüğün gibi değil."

"Ben korkmuyorum."

"Yalan söyle," diye alay ederek masayı atlıyor ve uzun bacaklarını kamp sandalyemin koluna asarak kucığıma uzanıyor. Ellerini terden sıırıslıklam olmuş tenimde gezdirerek eğiliyor. "İşte itirafım. Ne tuttuğumu biliyorum," diye mırıldanıyor, "Onun değerini biliyorum."

Birlikte geçirdiğimiz ilk gün ona verdiğim itirafın aynısı. Kızgınlığının tamamen ortadan kalktığı ve Cecelia'nın gerçekte kim olduğunu görebildiğim bir gün - şimdi onu gördüğüm gibi, şefkat dolu bir kalbe ve altından bir ruha sahip genç bir şefkatli olarak. Bu değerlendirme ne kadar dramatik gelse de tam isabet. O benim için yaşayan, nefes alan ve dünyada iyi şeylerin de olduğunu hatırlatan biri.

"Gerçekten çok sıkı çalışıyorsun," diye mırıldanıyor, omuzlarımı avuçlayarak, "sen de sıkı oynamalısın."

"Sanırım *ne kadar sert* oynadığının farkındasın." Vurgu yapmak için kalçalarımı kaldırıyorum ama her zamanki gibi duygularımı yok etmeme izin vermiyor. "Bu çok tahmin edilebilirdi. Sen o adam değilsin."

"Benim hakkımda bu kadar çok şey düşünmemelisin Cecelia," diyorum nefes verirken. "Bana nedenini söyle."

Çünkü benim olduğun her lanet gün, seni kandırdığım bir gündür.

"Ben bir suçluyum ve suçlular ne yaparsa onu yaparım. Yalan, hile, hırsızlık, *aldatma*." "Belki ... ama aynı zamanda sağlar, hediye verir ve ilham verirsiniz."

"Bu gülünç."

"*Bana* ilham veriyorsun," diye fısıldıyor ve çeneme yumuşak öpücükler konduruyor.

Bunu her seferinde yapmayı nasıl başarıyor? İçimdeki çığlığı uyandırmayı? Daha da önemlisi, neden beni köşeye sıkıştırmasına izin veriyorum? Hiç de hoşlanmadığım bir yeteneği. Sözlerindeki ve ifadelerindeki samimiyet, karşılığında samimiyetten daha azını talep etmiyor. Beni sürekli ifşa ediyor, öyle ki bir yandan hızlı bir kaçış yolu ararken bir yandan da ona yaklaşma arzumu körüklüyor.

Bu lanet bir büyücülük. Ve tek yaptığı dürüst olmak.

Kendi kelimelerim sürekli olarak içimden çıkmaya çalışsa bile, onları söyleyemem ve söylemeyeceğim.

Omuzlarıma bastırıyor, elinden geldiğince masaj yapıyor ve omuzlarımin arasında durup oradaki gerginliği hissediyor. "Nedir bu?"

Omuz silkiyorum.

"Buna ne sebep oluyor, Dom? *Seni* bu kadar sinirlendiren şey ne? inanılmaz derecede iyi maskelediğin şeye ihanet mi ediyorsun?" "Dediğin gibi, çok çalışıyorum."

"Bundan daha fazlası var. Ne taşıyorsun?"

"Sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

"Bana *her şeyi* anlatabilirsin," diye karşı çıkıyor. "Sırlarını saklayacağım. Her birini. Özellikle de *birlikte* yaptığımız sırları. Sanırım, hayır, bunu bildiğini biliyorum, yoksa Sean'ın beni Buluşma'ya götürmesine ve bana seçim şansı vermesine izin vermezdin."

Bu konuşmanın gidişatından nefret ederek ona "Yapmadığın bir şey" diyorum.

"Bu çok büyük bir karar."

"Kaçacağını düşünmüştüm," diye dürüstçe itiraf ediyorum. "Hâlâ neden kaçmadığını merak ediyorum ve seni kaçmamaya ikna edecek değilim."

Yapabileceği en güvenli şey hayır demek ve bizden mümkün olduğunca uzaklaşmak. Eğer bu kadar bencil olmasaydım, ona bunu söylerdim. Ona söylemem gereken şey.

Kendini korumak onun için en alt sırada yer alıyor gibi görünüyor ve belki de bunu ona söylemeliyiz. Ama gözleri beni susturuyor, dokunuşu da öyle. Şu anda *benimle* birlikte olmadığı, *bana bakmadığı* ve dokunmadığı hiçbir yerde olmasını istemiyorum. Güvenini körlemesine çalarken ve yanlış yerleştirilmiş sadakatini emerken bile çok mükemmel hissettiriyor.

"Bunun ne olduğunu söyle bana," diye fısıldıyor, parmaklarını omuzlarımin arasındaki düğümlerin üzerinde gezdirerek.

"Hayal kırıklığı."

"Ne hakkında?"

Başımı sallıyorum. "Gördüklerim, hissettiklerim, inandıklarım ve çoğunlukla kontrol edemediklerim."

"Ne gibi?"

Bunu düşünürken, o sabırla bir cevap beklerken ben de masajına gömülüyorum. O beni sükunet içinde okşarken bile bedenim ve duyularım canlanıyor, şimdiki zamanın her saniyesinin farkına varıyorum - etrafımızı saran ağaçların hışırtısı, çıplak ayaklarımdaki çimlerin hissi, piknik masasının bir köşesinin altında dolaşan arılar. Bu onun bana en sevdiğim hediyesi; beni karanlıktan çıkarıp yaşayanlar diyarındaki keskin farkındalığa geri getirme yeteneği.

Lanet olası voodoo.

Bana kendinden o kadar çok şey verdi ki -ilgisi ve dikkati- sözlerimi dikkatle gözden geçiriyorum ve karşılığında ona tam bir dürüstlükten başka bir şey vermiyorum.

"Bir uçakla ilk kez havalandığınız an gibi. Pistte hızla ilerliyorsunuz, havayı yakaladığınızda heyecanlanıyorsunuz ve yükseliyorsunuz. Dakikalar sonra o kadar sersemlemişsinizdir ki bulutların arasında uçuyor, inanılması neredeyse imkansız bir deneyimin parçası oluyorsunuzdur. O ilk vızıltı içinizden geçerken, pencereden dışarı bakıyor ve manzaraya ilk kez iyice bakıyorsunuz, sadece sınır görevi gören çizgilerle dolu olduğunu görüyorsunuz. Böylece, arazinin kendisinin sahipli ve ölçülü olduğu konusunda kendi kendinize akıl yürütmeye başlıyorsunuz, ancak bunu ve *ne kadar doğal* görünmediğini *görmeyi* hiç beklemiyordunuz. Çizgilerin görüntüsü havayı tamamen öldürüyor, etkisi o kadar sarsıcı ki sizin için uçma fikrini yok ediyor."

Bulutlar çöküyor ve onun gözlerinde bir utanç parıltısı yakalıyorum. "Ne demek istediğini anlıyorum ama ben hiç uçağa binmedim. "Hiç uçağa binmedik, bilirsin işte, paramız yoktu."

Başparmağımla çenesinde gezinmeden önce parmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum. "Utanacak bir şey yok Cecelia, ilk kez uçağa bindiğimde senden sadece bir yaş küçüktüm ve o da üniversiteye gitmek içindi."

"Önemli değil," diyor, elinin tersiyle iterek, "söyle bana."

"Bunu bana söylemene sevindim çünkü bu benim ne demek istediğimi mükemmel bir şekilde açıklıyor ve hayal kırıklığının büyük bir kısmının tam olarak nerede yattığını gösteriyor."

"Nasıl yani?"

"Bölünme nedeniyle - sınırların çizilme şekli - hayatınızın pek çok yönüne siz doğmadan önce karar verildi. Aksanınız, eğitiminizi nasıl ve nerede alacağınız, dine maruz kalışınız,

Satır aralarınızda sizi yetiştiren ya da etkileyenlerin el altından verdiği önyargılar ve her türlü avantaj. Nerede ve kim olursanız olun, iyi ya da kötü, herkes için aynı senaryo söz konusudur."

"Yani, uçmak Amerika'nın fikri mi?" "Aynen öyle."

"Ama aşağıya bakmak ne? Hükümet mi?"

"Yukarıdan aşağıya bakmak, birçoklarının görmemizi istemediği şeyleri görmektir. Sürekli olarak çizgileri belirleyenler ya da belirleyenleri kontrol edenler

-Bizi kör tutmak istiyorlar. Birçoğumuzu sürekli olarak başarısızlığa hazırlayan sistemden bihaberiz. Birçoğumuz, büyük tasarımın neresinde olduğumuzu umursamayacak kadar çizgiler *arasında* hayatta kalma mücadelesine kapılmış durumdayız. Diğer birçoğumuz ise çizginin kenarında savaşıyor dikkatlerini dağıtıyor ve uçuş kavramını asla anlamıyorlar."

Yavaşça nefes verdim. "Bu çok boktan. Haritalandırma iki yüzyıl önce yapıldı ve biz yanlış anladık. Uçuşun varlığını unuttukça, daha fazla çizgi çizildikçe ve bununla dikkatimiz dağıldıkça, kafesimiz daha da güçleniyor. Kontrol hatları yüzünden gerçek bölünme ilk etapta yaratıldı ve giderek tırmanıyor."

Bana uzun ve sert bakıyor. "Peki, bunu nasıl düzelteceğiz?"

Başparmağımı yanağında gezdiriyorum. "Ben kimim ki bunu çözebileceğimi düşünmeye başlayayım... ama birbirimizin boğazına sarılırken bizi sonuçsuz daireler çizmeye iten tavşanı görmezden gelerek başlayabiliriz. Belki o zaman gerçek manzarayı görebilmek için birbirimizi yukarı kaldırabiliriz."

"Herkes uçuş bileti mi alayım?" "Aynen öyle, tek yapmaya çalıştığım bu." "Bu mümkün mü ki?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe itiraf ediyorum, "ama artık başladığımız yerden çok uzakta değiliz gibi görünüyor, bu yüzden denemeye değer, değil mi? Belki böylece haritanın kontrolünü geri alabiliriz, ama ..." Yutkunuyorum.

"Ama ne?"

"Gördüğüm kadarıyla -kanıtlayabildiğim kadarıyla- bu çok korkunç. Kör kalmamızı sağlamak için ellerinden geleni ardına koymayacak güçlü bir grup insan var. Denklemden çıkarılırlarsa bir şansımız olabilir."

"Ülkemiz çökmüş durumda," diye soruyor, gözleri benimkileri arıyor, "onarılmaz, değil mi?"

"Böyle mi düşünüyorsun?" Gökyüzünden bir yağmur damlası düşüyor, bacağından aşağı kayıyor ve parmağımla yolunu izliyorum.

"Bazen sana baktığımda - ne kadar kızgın olduğunu - bazen, senin de böyle *düşündüğünü* düşünüyorum. *Bunu senden hissedebiliyorum.*"

Son aylarda hissettiğim çaresizlik, mutlak umutsuzluk, kartlarımı göstermeyi reddettiğim tek kişi tarafından fark edilmedi ve hala beni görüyor.

Whoosh. Whoosh. Whoosh.

Çünkü beni tanıyor. Whoosh.

Whoosh. Whoosh.

Çenemi avuçlayıp gözlerimi isterken göğsümdeki kükreme yoğunlaşıyor.

"Dom, böyle hissettiğinde . . böyle hissettiğinde, bana gelebilirsin. Senin için orada olacağım. Sahip olduğun en iyi arkadaş olacağım." Mavi gözleri endişeyle doluyor. "Benimle konuşabilirsin ve ben Çok fazla soru sormamaya çalışacağım. Dinleyeceğim, senin için burada olacağım ve biz-"

Öpücüğümle onun sözünü kesiyorum, böylece hafif yağmur ikimizi de ıslatmaya başladığında gözlerimde neler olduğunu göremiyor.

Otuz Üçüncü Bölüm

"DOM," diye sesleniyor TOBIAS koridorun sonundan, yatak odamın kapısında belirmeden önce. Ciltli kitabımı indirip başlığına baktı. "Tarihi mi tazeliyorsun?"

"Ben bunu daha çok aptallar için 'ne yapmamalı' ve 'nasıl yakalanmamalı' kitabı olarak görüyorum."

Sırıttı. "Giyin. Seni yemeğe çıkaracağım."

"Giyindim," diyerek tişörtüme ve kot pantolonuma bakıyorum, çamurlu botlarım yatağımın yanında bir yere atılmış.

Yüzünü buruşturuyor. "Güzel bir şeyin yok mu?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Tanıştık mı?"

"İyi dedin, hadi ama." Çenesini benimkinin köşesinde duran yatak odasına doğru sallıyor. "Sana bir gömlek ... pantolon ... ve ayakkabı ödünç vereceğim," diye kıkırdıyor.

"Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin," diye parmağını bana doğru salladı, "seni bu kıyafetle içeri almayacaklar."

"O zaman pas geçiyorum." Okumaya devam etmek için kitabımı kaldırıyorum.

"Kutlama yapıyoruz küçük kardeşim ve nasıl olacağı konusunda kavga edecek havada değilim," diye homurdandı. "O yüzden bana bir iyilik yap ve birkaç kıyafet ödünç al."

"Peki," diye kabul ediyorum ve onu odasına kadar takip ediyorum. İçeri bir adım atıp etrafıma bakıyorum. Her zaman olduğu gibi aynı, aynı mobilyalar, aynı düzen. Tek fark, artık burada yaşamıyor ve yaklaşık on yıldır da yaşamıyor. Bu yılların çoğunda, koridorun karşısına baktığımda sadece zifiri karanlık ve boş olduğunu gördüm. "Neyi kutluyoruz?"

"Bir hafta içinde üniversiteye gidiyorsun. Bu kutlama gerektirir." "Buna güzel yemekler de dahil mi? Bu partinin benim için olduğuna emin misin?"

Tersliyorum. "Belki biraz da benim için. Bu çok mu yanlış?"

"Men's Warehouse'dan çıkmış gibi görünmem gerekiyorsa öyle," diye takılıyorum, yatağının üzerindeki bavullara şüpheyile bakarak.

"Satmıyorsun, Dom. Bu sadece lanet bir kıyafet kuralı." Valizini açıyor ve kaşmir bir kazak görünce yüziüm buruşuyor.

"Cidden bunları mı giyiyorsun?" Onunla birlikte bavulunu karıştırıyorum.

"Evet, öyle ve hissiyat ve uyumdaki fark inanılmaz." "Sözüne güveniyorum."

"Neden?" Başını öne eğiyor. "Milyoner olmanın avantajları var ve artık iyi tarafını ya da bizim durumumuzda kötü tarafını görmenin zamanı geldi."

"MIT için hazır olduğumu düşünmüyorsun," diye sonuca varıyorum.

Bavulunun dibindeki bir dizi gömleğin arasından sıkıca sarılmış bir gömlek çıkarmadan önce duraksıyor. "Kendini buraya ait değilmişsin gibi hissetmeni istemiyorum."

"Seni meraktan kurtarayım" -gözlerimi açıyorum- "İyi uyum sağlayamayacağım." "Dom, sana değişmeni söylemiyorum ama her şey farklı olacak.

insanlar, normlar, kültür. Farklı bir ortam."

"Ben aptal değilim, kabul mektubu da bu yüzden. Büyük kelimeleri nasıl telaffuz edeceğimi de biliyorum. Benim için endişelenmeyin. Daha da iyisi, benim için endişelenmeyi bırak."

Alay ediyor. "Sanki bu bir seçilmiş gibi davranıyorsun."

"Evet, öyle. Artık büyüdüm, bu yüzden ellerindeki tozu fırçalayabilirsin. İşiniz bitti. Bundan sonrasını ben hallederim."

"Çok kolay, değil mi, bu hayat oyunu? Yirmili yaşlarıımın yarısındayım ve hâlâ bazı durumlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. 'Yaş bir sayıdan başka bir şey değildir' sözünü hiç duydun mu?"

"Evet, ama bence sen şu anda daha çok 'çimenler daha yeşil' gezisindesin."

"Olabilir. Bu kadar gururlu olma, küçük kardeşim. Hazırlık okuluna gidene kadar kravat bağlamayı bile doğru dürüst bilmiyordum. Bana öğreten adam bendeki potansiyeli gördü ve hayatımı değiştiren bir gecede kendimle ilgili aşılannmış bazı algılarımı değiştirdi. O yüzden şu lanet gömleği giy ve açık fikirli olmaya çalış."

"Tamam." Gömleği elinden kaptım.

"Ütülemelisin," diye ekliyor, takım elbise ceketini omuz silkerek. "Olmaz öyle şey," diye homurdanıyorum.

Gömleğimi çıkarıp yakalı vahşeti üzerime geçirirken avuçlarını teslimiyetle kaldırıyor.

Pinstripes.

Şimdi vur beni.

Yapı olarak hiç olmadığımız kadar yakınız, bu yüzden yeterince iyi uyuyor. Öğürmemeye çalışarak kot pantolonumu çıkarıp onun pantolonunu giyiyorum. Gömleğimi içeri soktuğumda Tobias'ın yüz ifadesi gurura benzer bir hal alıyor ve rahatsızlığımı anlayıp kıkırdıyor. "Tamam, belki saçın için seçtiğim fiyongu atlarız. O kadar mutsuz görünmemeye çalış. Eğleneceğiz." Gözleri dalıyor. "Ayakkabılar da."

Çantasından birkaç mokasen ayakkabı çıkarıyor ve ben çenemi sallıyorum. "Hayır. Sikeyim. Oluyor."

"Giy şunları," diye düşünür. "Söz veriyorum hiçbir arkadaşın seni görmeyecek." "Sean gelmiyor mu?"

"Hayır, Tyler da öyle. Üniversitede yalnız olacaksın ... en azından başlangıçta," diye hatırlatıyor.

Bu gerçeğin ağırlığı pek hoşuna gitmez ve üzerine atlar. "İşte bu, bu gecenin tüm amacı bu."

"Bunun bir kutlama olduğunu mu sanıyordun?" Gömleğimin düğmelerini açmaya başladım. "Senin küçük deneyinle pek ilgilenmiyorum."

Soyunmamı engellemek için ellerime vuruyor ve hayal kırıklığı içinde adımı söylüyor.

"İşte bir fikir," diye mırıldandım, "bunu kendi başıma çözmem için bir şeyler yaşamama izin vermeye ne dersin?"

Bir kol düğmesi şaklatmasıyla, sabrı da onu takip eder. "Çünkü kendi başına yeterince şey yaşadın!" Bir elini öfkeyle saçlarında gezdirirken gözlerindeki ışık sönüyor.

"Pekâlâ ağabey, duygusallaşmana gerek yok." Ona tüm dişlerimi gösteriyorum ve o da bana ters ters bakıyor.

Üç saat sonra, Tobias -çeşitli şarap seçimleri nedeniyle- üç bin dolarlık akşam yemeği faturası için bir kart bıraktı. Kelimenin tam anlamıyla adaşımız gibi yemek yedik. Bardaklarımız hiç boş kalmadı -şarap ya da su- çünkü bize bebekler gibi bakıldı.

"Yani?" Tobias şarabını yudumlarken memnun görünerek soruyor.

"Ne olmuş yani?"

"Peki, bu yediğin en iyi yemek değil miydi?" "Elbette." Omuz silktim.

Etrafımızda çatal bıçak takımları şıngırdarken, o da elindeki keten peçeteyi boş tabağına atıyor. Rahatlamış görünüyor, kendi halinde olduğu belli. Şarabını doldurduğu için garsona teşekkür ettikten sonra,

Tobias bakışlarıyla beni iğneliyor. "Biz lağım faresi olarak büyüdük ve sen az önce ülkenin en iyi şeflerinden biri tarafından tasarlanmış bir tadım menüsünden yedin. Neden bu kadar kızgınsın?" Başını sallıyor. "Söyle bana Dom, seni ne etkiliyor?"

"Bir kadının esnekliği," diye sırtıyorum.

Şarabını yudumlar, etkilenmemiştir. "Sean konuşuyor."

"Beni neyin etkilemediğini söyleyeyim; fermente üzüm ve sote sebzelere üç bin dolar harcamak."

"O Delphine, baştan aşağı," diye reddediyor. "Söyle bana Dom, sesin nerede?"

Ona ters ters bakıyorum.

"Bukalemun olduğun için alınma. Bulunduğun ortama uyum sağlamak için renk değiştiriyorsun ve bu sadece ne kadar zeki olduğunı kanıtlıyor. Ama başkalarının sana hak ettiğin izlenimi ve mevcut fikri vermesine izin verdin. Hayatın boyunca bakışlardan kaçtın," diye tahmin yürütüyor. "Ebeveynlerimizin ölümünü ve yanına almak zorunda kaldığı yetimleri hatırlattığı için Delphine'den gelen bakışlar. Kötü giysiler giyen fakir bir çocuk olduğun için gördüğün ilgi ve zulüm. Dünyaya karşı duyduğun kin çok açık olduğu için şimdi sana yöneltilen bakışlar. Tanrım, son yirmi dakikadır bizi gözleriyle beceren solumuzdaki üç kadını fark etmedin bile. Yani, iyi bir oyundan bahsediyor olsan da -ve bunu destekleyecek sağlıklı bir özgüvene sahip olsan da- kulüp dışında henüz kim olduğunı tam olarak bilmiyorsun."

Öne doğru eğiliyor, ben çatalımı püre haline getirilmiş karnabaharın son lokmasının üzerinde gezdirirken gözlerini benden ayırmıyor.

"Sorun değil, Dom. Bu zaman alır -bazıları için ömür boyu- ama gerçekten yaşamayı ve kitapların dışındaki dünyayı kendi bakış açınla deneyimlemeyi gerektirir. Triple Falls'tan ayrılmak, ortak amacımızın dışında kendini keşfetmen ve nasıl bir adam olmak istediğine karar vermen için bir şans." Dikkatimi çektiğini bildiği için duraklıyor. "Bunu seninle paylaşıyorum çünkü Fransa'daki ilk yılımda kendimi tamamen kaybolmuş hissettim. Kim olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bazı açılardan beni fersah fersah geçtin ama endişeliyim çünkü sahip olduğuna inandırıldığın sınırların ötesine geçemedin. Denemelisin Dom, kendin için. Bunu yapmazsan ne kadar yalnız kalacağından korkuyorum."

"Ben yalnızlık çekmem," diye karşı çıkıyorum.

"Çünkü bu senin için o kadar sabit bir durum ki artık fark etmiyorsun. Güvenli olduğu için izolasyonu tercih ediyorsun."

O eğilirken ben sessiz kalıyorum. "Bu konuyu benimle konuşabilirsin kardeşim." "Neden?" Savunmaya geçiyorum. "Çünkü sen bu işin altından kalkmayı başarıyorsun. çok mu iyi?"

"Buradaki herkesten daha fazla değil. Ama evet, ben bir bukalemunum ve öyle kalacağım, siz de öyle olacaksınız."

"Bu yemeğin sponsoru çok kullanılan sloganlar mı? Şimdi de 'başarana kadar numara yap' mı oldu?"

"Hayır," diye homurdanıyor. "Her zaman numara yap. Biz zaten başardık, ama insanlar bunu fark ederse, sadece bizi aşağı çekmeye çalışırlar - kıskançlıktan, kinden ya da her ikisinden dolayı hayatımızı zorlaştırırlar. Bu yüzden kininizi koruyun ama dişlerinizi saklayın. Ama hata yapmayın," diye uyarıyor, "insanlar arasındaki etkileşimlerin çoğu formaliteden ibarettir. İnsanlar size nasıl olduğunuzu sorduğunda, çoğunun umurunda olmaz ve yabancılarla olan etkileşim de bundan ibarettir, Dom-bir formalite. Bu yüzden, sadece formaliteleri paylaşmanız gereken insanlar için enerji, zaman veya çaba harcamayın. Sizin için sürekli olarak sebepsiz yere ortaya çıkan biriyle numara yapamadığınız zaman, üçünü de hak ettiğini anlayacaksınız."

Sırtmama engel olamıyorum. "Bu monologun biraz klişe, sence de öyle değil mi? Bir mafya babasının vurulmadan ya da bir süt kamyonu tarafından ezilmeden önce verdiği hayat tavsiyeleri gibi."

Abartılı bir göz devirmeyle başını sallıyor. "Sürekli kin kusman çok yorucu kardeşim."

"Ben en iyilerden öğrendim ve burası," diye etrafıma bakıyorum, "senin için o kadar da zor değil. Bu atmosferi ve bu şekilde giyinmeyi seviyorsun," diye belirtiyorum.

Omuz silkiyor. "Pahalı şarapları, kıyafetleri ve asla karşılayabileceğimizi hayal etmediğimiz ama şimdi karşılayabildiğimiz şeyleri seviyorum, neden en azından birazına izin vermiyorsun? Net değerimize sıfırları eklediğimizden beri tek bir kuruş bile harcamadın. En azından yeni bir yatak siparişi vermek gerekiyor ama vermedin ve ben nedenini biliyorum. Bana bak, Dom."

Gözlerimi onunkilere diktim.

"Zihniyet sınırlarınızı zorlayın ve kendi potansiyelinize karar verin. Bunu anladığınızda, o kadar büyük bir ateş yakacağız ki, kimse onu görmezden gelemeyecek ya da ondan kaçamayacak."

Kadehinin sapını çevirerek düşünceli düşünceli bakıyor. "Zamanımızın erkeklerinin çoğunun bu kadar rahat olması artık gülünç," diye düşünüyor. "Tarih kitabınızda hayatlarıyla gerçekten bir şeyler yapan ve inançlarını savunmak için gerçek kılıçlar kaldıran adamlar. Sokaklarda gözlerini kırpmadan kan dökenler, kendilerini kanun kaçağı ilan edenler ve korkusuzca ölümüne savaşıırken her türlü konforu feda edenler. Daha medeni müzakereler, Neandertal'den modern insana -kaba kuvvet yerine beynini kullanan- ilerlemenin bir parçası haline gelmiş olsa da, geçmişteki bu adamlar için söylenecek bir şey var. Eminim ki bu öncüler düzenli olarak manikür-pedikür yaptırmıyorlardı."

Şişeyi alıp bardaklarımızı doldururken ikimiz de kıkırdıyoruz, içimde sürekli bir uğultu var. "Bu zamanı kulüp dışında bir hayat yaşamak için değerlendirebilir çünkü yakın gelecekte bir gün sokaklarda dövüşüyor olacağız - belki daha pahalı kıyafetlerle, daha iyi, kusursuz planlarla silahlanmış olarak ama yine de dövüşüyor olacağız."

"Buna içerim," diyorum, doyurucu bir yudum alarak. Masamıza gelirken neredeyse takılıp düşecek olan garsona parmağını kaldırırken sırtıyor.

"Evet, efendim?"

Tobias hesabı ona doğru itiyor. "Tatlı yiyeceğiz." "Hangisi efendim?"

"Menüdeki her seçenek. Kutlama yapıyoruz," diye gururla övünüyor. "Kardeşim MIT'ye gidecek."

"Ah," adam bana zar zor bir bakış attı. "Mükemmel, efendim, tebrikler." Biz masanın üzerinden birbirimize bakarken garson kalkıp gidiyor.

"Sikine taktığını sanmıyorum," diye düşünüyorum.

Tobias neşeyle, "Yok," diye karşılık veriyor, "muhtemelen ne kadar bahşiş bırakacağımız konusunda terliyordur. Psikiyatrist bile para için gelir. Şimdi etrafına bak."

Öyle yapıyorum. Son durağım şu anda bize doğru bakan kadınların olduğu masa. Tobias konuşurken içlerinden birinin gözlerini yakalıyorum. "Senden daha iyi değiller, Dom. Hiçbiri değil. Bu odadaki en büyük tehdit sensin. Bu bir gerçek, buna inan."

Kadının gözleri başka yöne kayıyor ve ben arkamı döndüğümde adamın kadehini kaldırdığını görüyorum. "Uzun oyuna."

"Uzun oyuna," diye papağan gibi tekrarlıyorum kadehleri tokuştururken, vızıltı yoğunlaşıyor. "Sert oynayalım kardeşim." İçmeden önce göz kırpmıyor.

Bardak hala eğik, Tobias'ın gözleri omzumun üzerinden birini gördüğünde kenarda parlıyor. Şarabını bırakıp aniden ayağa kalkıyor. "Ah, sonunda, başaracağından emin değildim."

"Bunun için üzgünüm," diye cevap veriyor adam, el sıkışırken gözlerinde muzip bir parıltıyla masamıza yaklaşıyor. Adam dikkatini bana verdiğinde benim gözlerim de onu tanıyormuşçasına adamın üzerinde geziniyor. Kendinden emin bir şekilde elini uzatıyor. "Sonunda, müsrif kardeş. Tanıştığımıza memnun oldum, Dominic."

Tobias gururla gülümsüyor. "Dom, bu-"

"Kongre Üyesi Monroe," diyorum, çoktan ayağa kalkmış, elimi uzatmış ve tokalaşırken Tobias'a şaşkın bir bakış atmıştım. Karşılığında o da bana komplocu bir göz kırpmıyor.

Dört saat ve sayısız bardaktan sonra, Tobias çıkıştan hemen sonra dönüyor ve görüşümüz bulanıklaşıp iki katına çıktıktan sonra çağırdığı şehir arabasının kapısını kapatmam için bana çarpıyor.

Beni bırakan Tobias tökezleyerek avluya doğru ilerliyor ve kalçasından bir silah çıkarıyor. "En garde!"

Var olmayan kılıcını kavlıyor, ayağını hamle pozunda önüne uzatıyor, diğer kolunu başının üzerine kaldırıyor, parmakları tepesinin üzerinde sallanıyor. Ona öylece baktığımda omuzları düşüyor, yüz ifadesi gevşiyor. "Kılıcını çek demek."

"Ne anlama geldiğini biliyorum ama kılıcımı çekmek seni hizmetçilerin önünde utandırmaktan başka bir işe yaramaz," diye homurdandım.

"Tek duyduğum, çeliğinizi çekemeyecek kadar iktidarsız olduğunuz" diye alay ediyor.

"Yansıtma kardeşim, duyduğuma göre yaşlandıkça her erkeğin başına geliyormuş ve ben daha çok göğüs göğüse çarpışan bir adamım," diyerek ona doğru atılıyorum. Görünmez kılıcının darbesinden başarılı bir şekilde sıyrılmış gibi yaparak onu çimlere yapıştırıyorum.

"Oof," diye kahkahalarla kükreyerek yere düşüyor, ben avantajı ele geçirip aşırı şakacı bir tokat atana kadar.

Beni yere sererken gözleri uyarırcasına parlıyor. "Kötü biçim, Dom. Bu bir centilmen dövüşü."

İkimiz de tökezleyerek ayağa kalkıyoruz ve ben kılıcımı kaldırıp onun duruşunu taklit ediyorum. "Asla bir centilmen olamayacağım, ama touché, ya da her ne boksa," diye geveliyorum. Sarhoş bir şekilde avluda ve sundurma merdivenlerinde bir ileri bir geri sürünüyoruz, görünmez kılıçları çarpıştırırken Delphine'in iki

toprak saksı bitkileri. Tobias kapıya doğru uzanırken, ben öne atılıp ölümcül darbeyi indiriyorum ve kılıcımı parmak boğumlarım göğsüne değene kadar gömüyorum. Yarasını kavriyor, gözleri sahte bir şaşkınlıkla açılıyor. "Çok acımasısın,

Kardeşim. Tam kalbine kadar bir sokak dövüşçüsü," diye gururla kıs kıs gülüyor.

"Gutter-rattith-forith-thou-killith," diye sırtıyorum.

Paravan kapıyı açan Tobias başını sallıyor, gülümsemesi kayboluyor, halimi görünce gözleri kısıyor. "İki yüz dolarlık gömleğimi mahvettin."

"Bunu bir gelişme olarak görüyorum ve lanet bir gömleğe o kadar para harcadığım için hak ettiğim bir ceza."

"Sen genç bir milyonersin, Dom. Yeni bir V yaka ve BVD paketi al." İçkiden gözleri kamaşmış, kendini yere bırakıyor. "Anahtarın yanında mı? Benimkini valeye bıraktım."

"Hayır."

"Siktir." Kapıya vurmadan önce başını öne eğiyor. Bir saniye geçmeden verandanın ışığı yanıyor ve kapı açılıyor, Delphine'in kısılan gözleri aramızda geziniyor.

"Bak Dom, bu süt kamyonu!" Tobias kükrüyor ve ikimiz de histerik bir kahkaha atarak kafalarımızı geriye atıyoruz.

Delphine "imbéciles" diye iç geçirerek bizi içeri almak için kapıyı aralıyor. Bizi kısa bir süre inceledikten sonra bornozunu düzeltiyor ve yatak odasına dönüyor.

"Hayır, Tatie, bize katıl," diye sesleniyor Tobias arkasından, ceketini silkerek. "İkiniz için de kahvaltı hazırlıyorum."

"Hayır," diye itiraz ediyor Delphine.

"Vakit geldi," diyor Tobias, Delphine'le gergin ama sessiz bir konuşmayı paylaşırken kollarından birinin düğmesini açıp kıvrıyor.

Bana doğru başını salladı. "O sarhoş."

"O zaman üç kişi oluyoruz," diye tersliyor Tobias. "Biraz kahve koy da mürettebatın geri kalanı onu almaya gelmeden önce konuşabilelim."

"Ne için zaman?" Onlar sessizce birlikte çalışmaya başlarken ben de tezgâhın altındaki çingiraklı tabureyi alarak soruyorum. Tobias Delphine'e bakarken beklenti artıyor ve tezgâhı avuçlamadan önce bir kez daha bakışıyorlar. "Geçmişini bilmenin zamanı geldi. Her şeyin gerçekte nasıl ve nerede başladığını ve nereye gittiğini."

* * *

Sarhoş olduğum ender anlardan biriydi ama bir saniyesini bile unutmadım. Takip eden saatlerde, Delphine ailemin geçmişini, ben doğmadan önce kimlerle birlikte olduklarını, hangi gruplarda yer aldıklarını anlatırken kahvemi yudumlayarak her geçen dakika biraz daha ayıldım. Kendi yolundan ve sonunda onu Triple Falls'a neyin götürdüğünden de bahsetti. Her geçen dakika, ikisinin de benden ne kadar çok şey sakladığını daha iyi anlıyordum. Delphine'in kirli geçmişinin ayrıntıları onun hakkında çok şey anlamama ve neden böyle biri olduğunu anlamama yardımcı oldu.

Tobias planlarını anlattı, kendi ifşaatları beni şaşırttı. Özellikle de ona kravat bağlamayı öğreten kongre üyesinin Tobias'ın hazırlık sınıfında birlikte okuduğu *orijinal* bir *kuzgun* olduğu sırrı. *Başkan* olma yolunda hızla ilerleyen ve hâlâ da öyle olan bir kuzgun.

O sabah Tobias bana en sıkı korunan sırlarını ve uzun vadeli oyunumuz için vizyonunu emanet etti. Tıpkı *şu anda* kulübün kaderi konusunda bana güvendiği gibi.

Seni asla affetmeyecek.

Az önce katıldığım ihanet eyleminden dolayı suçluluk duygusu beni bütünüyle yutuyor çünkü *şu anda* orijinallerimizden biri Fransa'ya giden bir uçakta.

Neden mi? Düşmanımızın kızını becermeye devam edebilmek için kendi kardeşimi izletiyorum, nerede olduğunu rapor ettiriyorum.

Eğer Tobias onu görürse, kuyruğuna *kimin* emir verdiğini bilmenin yanı sıra bir şeylerin ters gittiğini hemen anlayacak ve bu da dönüşünü hızlandıracak. Yakalayamama ihtimaline karşı, en azından bana söylediklerinin doğru olup olmadığını bileceğim. Eğer uzun süreli yokluğunun gerçek sebebi öz babasını bulmaksa.

Eğer yakalanırsam, Tobias benim elimden en kötü ihaneti ve kalp kırıklığını yaşayacak. Hiç hak etmediği bir şey.

Her şeyi anlatan bir mesaj atarken pişmanlık beni tamamen tüketiyor - onu özlediğimi. Aramızdaki şeylerle ilgili pişmanlıklarım olduğunu. Denediğimi. Ne yaparsa yapsın ya da yollarımız ne kadar ayrı olursa olsun, bir şey sonsuza dek aynı kalacak.

Her zaman kardeşiz.

Telefonum anında onun cevabıyla çalıyor - boğazımı yakan bir cevap.

Seni de özledim, küçük kardeşim.

Seni asla affetmeyecek.

"İnsanın kendisini yargılaması, başkalarını yargılamasından çok daha zordur. Eğer kendinizi doğru bir şekilde yargılamayı başarırsanız, o zaman gerçekten de gerçek bilgelığe sahip birisiniz demektir."

-Le Petit Prince, Antoine de Saint-Exupéry

Otuz Dördüncü Bölüm

Telefonum komodinin üzerinde gürlediğinde ve gözlerim açıldığında, bilinç ile huzursuz uyku arasında bir ^{yerdeydim}. Zaten bildiğim bir şeyi doğrulamak için kontrol ettiğimde önsezi sert bir şekilde vuruyor.

Saniyeler içinde giyinip, elimde spor çantamla Sean'ın odasına geri dönmeden önce merdivenlerin dibinde duraklıyorum. Çatlak kapıyı açtığımda Cecelia'nın huzur içinde uyuduğunu görüyorum. Göğsüm ağrıyor, yüzüstü yattığı yerde onun görüntüsünü içime çekiyorum; saçları yastığının üzerinde dalgalanıyor, yüz ifadesi sakin, dudakları hafifçe ayrılmış, çarşaf çıplak sırtının hemen altında duruyor. Onun görüntüsünü hafızama kazırken, suçluluk duygusu beni tehdit ediyor çünkü onu son gördüğümde o kadar berbat bir haldeydim ki, kafasını odama uzattığında kapıyı suratına çarpmıştım. Bu hareket ne kadar zalimce olsa da, içimde kaynayan şeyi görmesine izin vermeyi reddettim. Pişmanlık içinde kıvranarak gözlerimi kaçırdım ve Camaro'ma doğru ilerledim.

On beş dakika sonra, sürücü koltuğuna oturmadan önce geçici etiketi eski Buick'e vidalamayı bitiriyorum. Adrenalin pompalayarak dikiz aynasını düzeltiyor ve simsiyah şapkamı indiriyorum. Sabahın erken saatlerindeki bulut örtüsüne şükretsem de, yağmur ön camda birikmeye başladığında lanet ediyorum.

Seksen model sedanı restore ederken göz ardı ettiğim bir husus olan sileceklerle şansımı denerken, paslanmış bıçaklar canlandığında bir teşekkür gönderiyorum. Direksiyondaki eski vitesi aşağı çekerek, hazırlık için açtığım dar yolu takip ederek hurdalıktaki enkazın arasından geçiyorum. Buick'i solumdaki ezilmiş, üst üste yığılmış sedanların ve sağdaki garajın yan tarafının arasından dar bir manevrayla geçirdikten sonra, King'in otoparkına birkaç adım kala Sean doğrudan yoluma çıkıyor.

Dudaklarından sarkan sigarayı yakmadan önce Zippo'sunu çıkarmak için özenli bir zaman harcarken başını kaldırıp bakmıyor bile.

Ben sürücü camını indirirken Sean, Buick'in kaputundan bir adım ötede boşta duruyor. Sonunda başını kaldırıp sürücü koltuğunda oturduğum yerde beni kıstırdığında yanımda duran arabalardan yağmur sesleri geliyor. "Nereye gidiyorsun kardeşim?"

Tiyatrosuna ayıracak vaktim olmadığından ve bir cevap almadan hareket etmesinin mümkün olmadığını bildiğimden, arabadan inip ona doğru ilerliyorum, endişem artıyor. "Yolumdan çekil, Sean. Şimdi zamanı *değil*."

"Sanırım ön koltukta oturmamı istemiyorsun?" Bana dönmeden önce Buick'i inceliyor ve sorusuyla birlikte başını eğiyor. "Bu da ne böyle, Dom?"

"Bu, zaman açısından hassas bir konu," diye çıktım, "senin anlayamayacağın bir şekilde ve benim senin merakını giderecek ya da duygularından bahsedecek vaktim yok."

"Söyle bana," diye tersledi.

"Ne diyeceğim sana? En az senin kadar suçlu olduğumu ve ikimizi de asla affetmeyeceğini! İstedğin buydu, değil mi? Suçu paylaşacak birinin olmasını? Sen kazandın. Onu becerdim, beceriyorum."

"Evet, narsistler kendileri dışında herkesi suçlarlar," diye mırıldanıyor, "ama ben seni hiç onlardan biri olarak görmedim." Uzun bir nefes daha çekiyor, kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Bu sen misin?" diye soruyor. "Bu mudur Dom? Olan bitenin ağır olduğunu anlıyorum-"

"Neler olup bittiğine dair hiçbir fikrin yok ve o buraya geldiğinden beri de yok. Bu senin suçun." Bakışlarımı tekrar Buick'e çevirip onu geri iterken, dikkatini dağıtmak için elimdeki tek zihinsel kozu kullanırken endişem artıyor. "İlk günden beri mürekkebine ve kardeşlerine ihanet ettin ve bunu kolaymış gibi gösterdin, bu da *senin* suçun. Benden bu kadar. Bu yüzden benden uzak dur ve bunu yaparken *onu* da benden uzak tut."

Bir sonraki sorusuyla sesine acı sızar. "Senden vazgeçmemi mi istiyorsun?"

"Ne yaptığın umurumda değil."

Yanan sigarasını Buick'e fırlatmadan önce gözleri kararıyor ve uzaklaşmak için dönüyor. Şoför kapısına geri döndüğümde, Sean cezalandırıcı bir sağ kroşe attıktan sonra boynum yana doğru kırıldı. "Bunu kastetmemiştin. *Hiçbirini*."

Maskem geçici olarak düştüğünde ve haklı olduğunu anladığında ifadesi kararlılıkla sertleşirken çenem çarpıyor. "Beni korumayı bırak ve bana nasıl yardım edeceğimi söyle!"

"Çekil lan yoldan!" Kükredim. "Lanet olsun, Sean, bırak gideyim!" "O zaman bana bundan *geri dönebileceğini* söyle." Gözleri umutsuzca ve ben de ona yavaşça başımı sallıyorum. "Kelimeler, Dom."

"Beni oyaladığın için işler ters giderse, seni asla affetmeyeceğim!" Cecelia'nın dikkatimi dağıtması yüzünden çoktan çuvalladım ve bu fırsatı kıl payı kaçırdım. Sean benden değerli saniyeler çalarken hızla kapanan bir pencere. Bunu tamamen kaçırabileceğim düşüncesi daha önce hiç hissetmediğim bir korkuyu tetikliyor. Doğrulup konuşurken Sean'a dik dik bakıyorum. "Lütfen seni incitmek zorunda bırakma beni."

Sean şok içinde geri adım atıyor, kendini koparıırken hissettiği ihaneti gizleme zahmetine girmiyor. İkimizden bir parça koparıırken bile -kalbinden bir parça-bana yalvarıyor çünkü onun tek derdi benim. "İşin bittiğinde benimle lanet olası hurdalıkta buluş. En azından bu kadarını söyle. Her neyse, *birlikte* halledip bitireceğiz."

Çenemi hafifçe eğerek dönüyor ve başka bir şey söylemeden uzaklaşıyor, duymam için bir bölme kapısını çarparak kapatıyor, ben otoparkta yarışırken beni takip etmeyeceğine ya da durdurmaya çalışmayacağına dair söz veriyor.

Acı dolu bir saatin ardından Buick'i paralel park ederken bir yandan da sineğin hatchback'inin izlerini bulmak için sokağı çılgınca tarıyorum. Sean'ın beni tutması sayesinde birkaç saniye içinde onu geçmeyi başardım ve bu da hatchback görüldüğünde doğrulandı. Barikatlı caddenin diğer tarafında bir araba onun önüne çekildiğinde ve sinek park ettiğim yerin yanındaki yeri aldığında beni izleyen her kimse ya da her neyse ona hızlı bir teşekkür daha gönderiyorum.

Yaya trafiğini tarıyorum, tanıdık titreşim içimde şiddetli bir şekilde sarsılırken hiçbir şey bulamıyorum - o kadar ki frene basıp vitesi aşağı çekerken ellerim titremeye başlıyor, tam da o hatchback'inden çıkmaya başlarken.

Zaman kazanmak için kaldırımdan yavaşça geri çekiliyor, arka koltuğundan gerekenleri alıp kapıyı kapattığında gaza basıyorum. Salona doğru tek bir adım bile atmadan onu Buick'in yolcu kapısı ile sürücü kapısı arasına sıkıştırıyorum. Gözlerinin arasına yerleştirdiğim Glock'a takılı susturucuyu görünce gözleri açılıyor.

"Günaydın," diyorum alçak sesle, kapüşonumu boştaki elimle çekiştirerek yolcu koltuğumda oturan teklifi ortaya çıkarıyorum. Üniformasını giymiş, boynunda güvenlik kordonu asılı. Eldivenli elimle spor çantasının fermuarını açarak ikramımı ortaya çıkarıyorum.

"Bunu takas olarak al," diye emrediyorum, bakışlarını tutarak ve içindeki boşluğu fark ederek. Dipsiz bir kuyuya bakmak gibi. Yüz ifadesini hafızama kazıyorum çünkü Sean'a cevap verirken yalan söylemiş olabilirim. Bunun geri dönüşü olmayabilir - bir anlamda ya da başka bir anlamda.

Zaman gösterecek.

"Bunu benim onayım ile verilmiş bir hediye olarak düşün," diyorum. Gözleri bana dönmeden önce stadyumda geziniyor.

"Takas isteğe bağlı değil." Silahımı ona doğru uzattım, niyetim açıktı. "Kimsin sen?" diye soruyor, tınısı onu insanlaştırıyor. Herhangi biri olabilirdi. kardeşlerimden biri . . . ama o değil.

Adını söyledim ve yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. Her gece sohbet odasında onunla birlikte olan kişinin ben olduğumu sanıyor. Teklifimi kabul edip spor çantasını alırken ve dolu sırt çantasını yolcu koltuğuma bırakırken sineğin yüzüne mide bulandırıcı bir sırtıma yayılıyor. Spor çantasını omzuna atıp camı açtığı anda arka arkaya üç kez ateş edip gaza basıyorum. Cansız bedeni dikiz aynamdan caddeye yığılıyor ve hiçbir yapıştırıcının hastalıklı kafasını bir araya getiremeyeceğini doğruluyor. Ana yola geri dönmek için tüm ara sokakları kullanırken, otoyola çıktıktan sonra bile yasalara uyan bir yaya hızını korurken içimden endişe dalgaları yayılıyor.

*

"Dom," Sean yanaştığımdan beri yaptığı gibi beni konuşmaya zorlamak için adımı tekrar söylüyor. Buick'in içindeki yangını izlerken kafamın içindeki gürültü beni susturuyor. Şapkamı fırlatıp soyunurken plastik direksiyon simidi çamur gibi eriyor ve alevleri körüklüyor. Tişörtümü, Nike'larımı, kot pantolonumu ve boxer'ımı karışıma atıp, sabah güneşi ikimizin üzerine vururken akan hortumu kapıyorum.

Birkaç metre ötemde Sean sigara içiyor, ben bir kalıp sabunla durulandıktan sonra tırnak etlerimi fırçalıyor ve havluyla kurulandıktan önce üzerimde spreyci kalmadığından emin olmak için ovalıyorum. Eşyalarımı topladığım çantama uzanarak, hurdalığın etrafına bakarken boxer'larımı giyiyorum. Denny elinde yangın söndürücüyle yangını izliyor, ikimiz dışında buradaki tek kuş. Bize doğru bakmadı bile, sözsüz bir şekilde mesafesini korurken, geldiğim Buick'in asla var olmamasını özenle sağladı. Kot pantolonumu bağladıktan sonra havluyu da çantayla birlikte karışıma atıyorum ve çenemi Denny'ye doğru eğiyorum. Denny yangın söndürücüyü ateşleyip Sean ve ben geri çekilirken alevleri söndürmeden önce birkaç sessiz dakika daha geçiyor.

İşte böyle zamanlarda, pahalı kıyafetler yerine paramla hurdalık satın aldığım için şükrediyorum. Dışarıdan bakanlar için bir oto tamirhanesi sahibi olmakla birlikte mükemmel bir anlam ifade eden bir satın alma. Bu mülke böyle ihtiyaçlar için taşınmam gerektiğine dair ipuçlarına güveniyorum.

Sean konuşmanın olmayacağını anladığında, ikimiz de Denny'nin forklifte binişini ve saniyeler sonra dumanlar içindeki Buick'in gövdesine iki çatal saplayışını izliyoruz. Tyler'ın C20'si görünmeden önce motorunun sesi duyulduğunda kendimi hazırlıyorum, kamyon kayarak bir metre ötede duruyor.

"Tek kelime etmedim Dom," diye beni temin ediyor, gözleri Tyler'ın kamyonetiyle benim aramda gidip geliyor.

"Biliyorum," diye kestirip attım.

Sean şu an için hâlâ benim tarafımda, en güvendiğim kişi, tercihen kardeşim ve aynı nedenle en iyi arkadaşım. Yanımda korku içinde sallanırken bu gerçek derinden yankılanıyor. Onun endişesi -ben en kötüsünü yaptıktan sonra bile- aramızdaki boşluğun bir kısmını ortadan kaldırıyor. "Ne yaptın sen Dom?"

"Öğrenmek üzeresin," diyorum, buraya geldiğimden beri ilk kez ona iyice bakabiliyorum, uyarımı yapmadan önce sis dağılmaya başlıyor. "Benim için adım atma."

"Ne?" Sean'ın kaşları Tyler kamyonetinden fırlayıp bana saldırmadan bir saniye önce birbirine çarpıyor, sağ kroşesi tam isabetle iniyor ve dişlerimin takırdamasına neden oluyor. Bunun gücüne dayanamayarak geri çekildim ama çenemi kaldırarak kendimi daha fazlası için hazırladım. İki saatten biraz fazla bir süredir hurdalıktayız, bu da haberin Tyler'ın doğru sonuçları çıkarmasına ve onu bulunduğu yere yönlendirmesine yetecek kadar ayrıntıyla çoktan yayıldığı anlamına geliyor.

Az önce olanlardan hâlâ habersiz olan Sean emrimi görmezden geliyor ve Tyler'ı kontrol altına almaya çalışarak aramıza giriyor. Gerçek şu ki, Tyler bana bir kez daha saldırmak isteseydi, Sean'ı çoktan yere serer ve bunu on katına çıkarırdı. Tyler henüz kulüpteki *kimseye* gerçekten neler yapabileceğini göstermedi. Ağzım bir orospu gibi yanıyor olsa bile, onun hakkında hayran olduğum bir şey.

"Bu ne lan!" diye kükrüyor ve isteğimi görmezden geldikten sonra bizi ayıran Sean'ı geçmeye çalışıyor.

"Bırak geçsin, Sean," diye çıktım.

Sean iç çeker ve isteksizce Tyler'ın geçmesine izin verir.

"Nedenini biliyorsun amına koyayım," diyorum ses tonumu dengede tutmaya çalışarak.

"Lanet olası bir planımız vardı!" diye öfkeleniyor ve bana vurmamak için elinden geleni yaptığını söyleyebilirim.

"İşimizi yapmak için *bozuk* bir *sistemi* kullanmayı içeren bir plan yaptınız. Biz böyle biri değiliz. Biz vatandaşları tutuklamayız Tyler. Belki de kurallara uyarak çok uzun yıllar geçirmişsindir."

"Yani bu noktaları gündeme getirmek yerine, gidip her şeyi berbat mı ediyorsun?" diye ateş eder, başını Sean'a doğru çevirir.

"Ona bakma," diye bağıyorum, Sean'dan ateşi uzaklaştırarak, "atmayı planladığın oltalardan birini göz ardı edilemeyecek bir şekilde biraz erken yemleyerek tek başıma hareket ettim. Ama bu yine de planlandığı gibi gidebilir." Bir adım öne çıkarak suçlayan gözleriyle karşılaştım. "Ben sadece süreci biraz hızlandırdım."

"Şu anda ne haltlar dönüyor?" Sean aramızda konuşmamızı istiyor.

Tyler başını sallıyor, konuşurken öfkeli bakışları üzerimde sabitleniyor. "Olan şey, akli dengesi yerinde olmayan kardeşimizin yoldan çıkması ve bir yandan sandık sorunumuzu halletmeye çalışırken bir yandan da kendi hayatını ve geleceğini tehlikeye atması."

"Ben değiştirdim," diye ısrar ediyorum boktan bir bahaneyle. "Elim kolum bağlı olduğu için mecburiyetten erken harekete geçirdim!"

"Evet, peki şimdi ellerimiz nerede?" diye çıkışıyor ve kamyonetinin kapısını açmadan önce Buick arkasında toz haline geliyor. Taksiye uzandığımda planının tam olarak ne olduğunu anlıyorum ve bir saniye sonra haberler avluyu dolduruyor.

"-Kuzey Carolina stadyumunun dışında ölü bulunan silahlı saldırganın yirmi yaşındaki Joshua Brown olduğu tespit edildi. Yetkililer, müfettişlerin son anda fikrini değiştirmiş olabileceğini düşündüğü şüpheli ikinci bir silahlı saldırgan için eyalet çapında arama başlattı. Gaston, Iredell, Lincoln ve Mecklenburg ilçelerinde havai fişek gösterileri iptal edilmiştir. Silahlı olduğundan şüphelenilen ikinci bir saldırganın hala serbest olduğunu ve silahlı ve son derece tehlikeli olduğunu lütfen unutmayın."

Sean'ın gözleri benimkilere kaydı. "Tanrım, Dom!"

"Bana seçme şansım varmış gibi bakmayın," diye çıkışıyorum ikisine de. Sanki sokak lambaları yandıktan sonra onlarla bisiklete binen, geç saatlere kadar odalarımızda kağıt oynayan ve çevredeki ormanın her santimini keşfederken, siklerimizi ilk kez ıslattığımız hikayeleri paylaşan kişiden farklı biriymişim gibi bana bakıyorlar.

Belki de artık birlikte büyüdükleri çocuk değilim.

Belki de uzun zamandır öyle değildim.

Belki de ortak gözlerindeki bakış haklıydı ve ben de aynı şeyi söylerken Tyler'a odaklanıyorum. "İkiniz de benim sizin kadar yetenekli olduğumu görmek istemediniz.

" diyorum, sözünü ettiğim *diğer* kişinin Sean olmadığını gayet iyi bildiğini bilerek. "Brownie puanlarını kazanmak için onu güncellediğinde bunu Fransa'ya iletebilirsin."

Tyler'ın gözleri son bir uyarıyla parlıyor ve ben de onun içindeki mücadeleyi olduğu gibi kabul ediyorum - artık benimkinin doğası hakkında kristal berraklığında olduğunu bilerek. Onlar hâlâ var olan gerçeklikle -ve değiştirmeyi planladığımız dünyayla- zihnindeki gerçeklik arasındaki çizgide gidip geliyor olsalar da, ben tam zamanlı olarak diğer tarafta yaşıyorum.

"Bu kadar yüksek riskler söz konusu olduğunda boş duramayız," diyorum. "Bana istediğin kadar öyle bakabilirsin ama sen de aynı şeyi yapardın çünkü üçümüz de biliyoruz ki *birinin bir şey yapmasını* beklediğimizde kimse ortaya çıkmıyor."

Tyler iki eliyle tişörtümü kavrayarak bana doğru koşuyor. Burun buruna bana bakıyor ve ben hiç tereddüt etmiyorum. "Biz birileriyiz, Tyler. Biz böyle olmaya karar verdik." Ruhumdaki çatlakları arıyor ama ben henüz onları hissetmedim. Şu anda hiçbir şey hissetmiyorum ve bu belli oluyor olmalı çünkü beni bırakıp başını eğmeden önce tatmin olmuş görünerek geri adım atıyor. "Lanet olsun, Dom."

"Şimdiden zaman kaybediyorsun," diye hatırlatıyorum ona. "Bu planlar değişmek zorunda," diye tersliyor.

"Öyle değil," diyorum ona, bana bakarken, zihni bir düzine senaryoyla dolup taşıyor, her birini izlerimi daha da örtmek için uyarlıyor.

"Kameralar mı?" Tyler soruyor.

"Bloklar içindeki her şey karartıldı. Sokakta hiç yaya yoktu. Hız yapmadım. Arabayı kimsenin yaptığını sanmıyorum, ben de inmedim." Tozlanmış Buick'e doğru başımı salladım. "Tamirci haczi nedeniyle yıllardır bizdeydi."

Bana bön bön bakıyor. "Bunu ne zamandır planlıyorsun?"

"Bir süredir." Sinek ağımda titreştiğinden beri.

"Siktir!" Tyler yumruğunu kamyonetine vurarak bana baktı, Sean'dan ricası buydu. "Herkesi garaja götür. Bir saha gezisine çıkıyoruz. On beş dakika içinde orada buluşuruz."

Sean'ın Nova'sına girmek için hamle yapıyorum ve Tyler başını sallıyor. "Sen değil. Denny's'e git ve ben sana mesaj atana kadar orada kal." Sean'a bakıyor. "O cezalı." Tyler bakışlarını tekrar bana çeviriyor ve ben itiraz etme zahmetine girmiyorum. Beni veto edebilecek tek kişi o ve bunu yapmasının hiçbir yolu yok.

etrafında. "Ya böyle olur ya da Fransa'yı eve getiririm. Beni bu konuda test etme, Dom."

Bitkin bir halde kamyonetine binip hızla uzaklaşırken çenemi ona doğru sertçe eğiyorum. Sean bir sigara yakıyor ve ben de ona ihtiyacı olduğunu bildiğim sözleri söylüyorum. "Ben iyiyim."

Denny arabayı yanaştırıyor ve Sean boşta kalıp Tyler'ın aradığı çatlakları bulmak için dikkatle beni incelerken ben arabanın etrafında dönüyorum. Denny'nin yolcu kapısını açıp, çenemi salladım. "Git. Ben iyiyim kardeşim."

Saniyeler sonra Sean Nova'sıyla hızla uzaklaşıyor. Ben onun yolcu camından bulanıklaşan ağaçlara bakarken Denny'nin ağzından tek kelime çıkmıyor. O yolculukta nihayet aradığım yere ulaştığımı fark ediyorum. Güvenmeye başladığım huzurlu yer kadar mutlu olmayan ama tanıyabileceğim kadar güçlü bir durum-uyuşma.

Dünyada iyi adamların kaldığına dair iki önemli örneğe tanıklık ettim. Sadık adamlar. Sadık adamlar. Hırsız olsalar da çünkü kalbimi çaldılar.

-Cecelia, Flock

Bölüm Otuz Beş

İKİ GÜN SONRA, Denny saatler önce beni bıraktığından beri aynı pozisyonda tavana bakıyorum -çizmelerim çapraz, sırtım yatağında, avuçlarım karnımda. Nova'sının ağır tekrarı beni zihnimin arka kapılarından uyandırıyor ve bir dakika geçmeden Sean'ın silueti kapımda beliriyor - sokak lambaları tarafından kısmen aydınlatılmış. Bekliyor, tipik 'küçük kaşık' esprilerinden hiçbiri gelmiyor, son kırk sekiz saatin sonuçları ondan yayılıyor.

"Meşguldün," diyorum, Tyler'ın benden sonra etrafı süpürmek için doğaçlamalarla birlikte planlarımıza devam ettiğini biliyordum. Ben Denny's'de tecrit altındayken, Layla yanımda volta atıyor, televizyon ekranlarında eyalet çapında ikinci şüpheli tetikçinin, *yani benim*, hala firarda olduğuma dair haberler yayınlanıyordu. Ben kaçtıktan saatler sonra Tyler, bölmek ve ele geçirmek için güvendiği kuşları kullandı. Depodan aldığımız silahları iyi kullandılar ve kurbansız bir şekilde ateş açarak terk edilmiş binaları ve kapalı işyerlerini vurdular. Charlotte'tan başlayarak, Tennessee sınırından Nags Head Sahili'ne kadar her yöne ağ atıldılar ve soruşturmayı yürütenleri vahşi bir kaz kovalamacasına sürüklediler.

Sean kapı çerçevemi avuçluyor. "Bazı mermilerin üzerine o parmak izlerini koymak dahiyane bir fikir."

Spencer'dan ve maaşlı kirli askerlerden aldığımız kısmi ve tam parmak izlerini mermi kovanlarının bazılarına koyma planını çoktan tasarlamıştık, böylece silahlar onlara kadar takip edilebilecekti. Bu taktik, şu anda elimizde bulunan silahları ararken tüm hükümet alfabe ajanslarını ve askeri araştırmacıları ilçe sınırimızdan mümkün olduğunca uzak tutmayı amaçlıyordu. Kanıtlar çok da kurnazca yerleştirilmedikten sonra Tyler, hepsinin soruşturulmasını ve muhtemelen suçlanmasını sağlamak için bu parmak izlerinin hangi yerlerde aranacağına dair tüy federallerimizden birini işaretledi. Mahkumiyet başka bir hikaye. Buna hiç inancım yok.

"İnecekler," diyorum, botlarımı yatağımdan çıkarmadan önce ayak parmaklarımı çıkarıyorum.

"Denemeye değer, değil mi?"

"Nerede o?" Sorum Tyler'ın nerede olduğu ve bana karşı hâlâ besliyor olabileceği kininin durumuyla ilgiliydi.

"Bu gece geri gelmeyecek," diyor Sean, "ama zili açık." Benim için.

Cecelia'yı sormuyorum ama yatağımın kenarına oturduğunda ne olacağını hissedebiliyorum. "Nerede olduğunu merak ediyor."

"Bırak onu," diye uyarıyorum, bakışlarını bana doğru çevirip yutkunurken ona bakıyorum.

"Biliyorsun, kısa bir süre önce bana kahramanımın kim olduğunu sordu-" "Yapma," diye uyarıyorum, boğazım yanıyor.

"Bu cevap iki gün önce değişti," diye aktarıyor tereddüt etmeden.

"Yirmi yaşında bir çocuğu öldürdüm." İtirafı ilk kez yüksek sesle söylerken içimden sökülüp alınmış gibi hissediyorum.

"Yaklaşan bir toplu katliamı durdurdunuz," diye ısrar ediyor, ses tonu değişmiyor. "Denny sırt çantasını boşalttı ve dehşet vericiydi... havai fişek izleyen ailelerin üzerine ateş açacaktı. Kaç hayat kurtardığınızı kimse bilemez. Elin kolun bağlıydı. Tyler bunu biliyor, hepimiz biliyoruz. Başka bir yol olduğunu düşünseydiniz bunu yapamayacağınızı ya da yapmayacağınızı biliyorum ve emin olana kadar onu indirmediniz."

Göğsümde dolaşan yanık beni sessiz tutarken sessiz saniyeler geçiyor.

"Lütfen kendine işkence etme," diyor uzun bir nefes vererek. "Şu anda bir şeye ya da *birine* ihtiyacınız olduğunu garanti edebilirim ve belki de bunu tam olarak kestiremiyorsunuz. Ya da belki de-"

"Yakınıımızda olmasına gerek yok, Sean. Bu durum hepimiz için daha da tehlikeli bir hal alacak."

"Denedim ..." Boynunun arkasını avuçluyor. "*O gece*, ondan ayrılmaya çalıştım ... ve başarısız oldum. Yapamadım. Ama seni duydum." Başını öne eğiyor. "Seni duydum Dom ve vereceğin karara saygı duyacağım. Ama," diye yutkunuyor, "lütfen her şey için gerçekten üzgün olduğumu bil." Bir elini keçeleşmiş saçlarında gezdiriyor, şüphesiz izlerimi örtmek için günlerdir taktığı kar maskesi yüzünden. "Bu sırrı bir daha asla gündeme getirmeyeceğim ama keşke bana güvenilebilseydin."

"Yaptım . . . Yaptım."

"Sadece seni zorladığım zaman." Ayağa kalktı ve bana baktı, gözleri parlıyordu. "Güvenini kaybetmiş olabilirim ama ilk çocuğum Dom'u sana sorgusuz sualsiz teslim ederim. Şu andan itibaren, cevaplamak istemediğin şeyleri sormaktan bıktım, ama umarım beni zorlamak zorunda kalmazsın çünkü eğer bana verirsen o güveni geri istiyorum ... ve dikkat et, şu andan itibaren Fransa eve dönene kadar seni gözümün önünden ayırmayacağım."

Cezamın uzatılması büyük bir sürpriz değil, şüphesiz Sean ve Tyler'ın kırmızı ipuçları yerleştirmek için yola çıkarken buldukları bir şey.

"Gerçek şu ki, bu zamanı seninle geçirmek istiyorum çünkü seni özledim, dostum." Orada olduklarını bilmek için gözyaşlarını görmeme gerek yok. "Ve bunu elde etmek için kirli oyunlar oynamaktan çekinmeyeceğimi biliyorsun, o yüzden beni zorlama."

"Yapmayacağım." Cevabım onu her türlü sahtekârlık için duraklattı.

"Ama bil diye söylüyorum," diyor, Tobias'ı küçümsediği sesinden belli, "ya da bir hatırlatmaya ihtiyacın var: sen yaşayan, nefes alan lanet bir insansın ve öyle davranmaya iznin var."

Ona, bu berraklığı dünyada almamam gereken tek kişi tarafından verildiğini söyleme zahmetine girmiyorum.

"Cahil olduğumu düşünebilirsin ama Buluşma gecesi," dedi adem elması titreyerek, "eğer bana ulaşmış olsaydı. Eğer onu durdurmasaydın, şu anda burada olmazdım." Sesi çatlıyor. "Seni asla Fransa'ya satmayacağım." Gözyaşlarını tokatlıyor. "Bilmek zorunda değil. Bunu kabul etmek zorunda değilsin. Ben-"

"Öyle demek istemedim." Fısıltım da aynı şekilde gırtlaktan geliyor ve rahatlamış bir şekilde sertçe nefes veriyor, parmakları yanında seğiriyor. Bir sigara içmek istiyor ama o daha sesini çıkarmadan ben ne söyleyeceğini biliyorum. "Ona aşığım."

"Biliyorum."

"Yani, eğer onun kalbini kırarsan, bunu tek başına yapman gerekecek." Tekrar konuştuğunda sesi çığdı. "Bu süreçte bizi mahvettiğim için çok üzgünüm." Botlarına bakıyor ve ön kolunu çenesinde gezdiriyor. "Seni seviyorum kardeşim."

Görüşüm bulanıklaşırken kapıyı açık bırakıyor ve yatağımın kenarına oturup banyo aynamdaki yarı aydınlık yansımamı yakalamadan önce ona bakıyorum.

Yarı insan, yarı canavar ve öngörülebilir bir gelecek için arafta sıkışmış durumda.

Diğer tarafı her zaman "canavarlar" olarak etiketledim çünkü en azından o zaman onları öldürmeyi haklı çıkarabilirdim. Gerçek şu ki, bu canavarlar ahlaki sınırların dışında ağza alınmayacak eylemler yapabilen insanlardır.

Ama tetiği çekmek bu sefer benim için farklıydı ve bunu hepimiz biliyoruz.

Tyler bunu biliyor, Sean bunu biliyor ve ben o çocuğun geleceğinin en fazla bir saat kısılacağını -kendi eliyle ya da başkasının eliyle öleceğini- bilsem de, onun son nefesini verdiğini gören bendim çünkü ben öyle olmasını sağladım.

Şimdilik, bırakmalıyım. Liste, bozuk olanı düzeltme ihtiyacı çünkü beni bozuyor. Yapabileceklerimi kabul etmeliyim.

Ne olmadığımı.

Son zamanlarda sınırlarım bana defalarca gösterildi ve yenilginin içime yerleşmeye başladığını hissediyorum.

Dizüstü bilgisayarımı açıyorum, avucumu klavyeye bastırıyorum ve her şeyi dosyalamaya başlamadan önce ateşli bir kırmızı karşılama ile yanıyor, geçici olarak dinlenmeye bırakıyorum - bu konuda bir şeyler yapabileceğim bir zaman için. Her şeye izin verdiğimde kan kaybından başka bir şey hissetmiyorum. Son birkaç aydaki tüm başarısızlıklarım ve hepsini elde edemediğim için her gün çoğalan suçluluk duygusu. Ne kadar istesem de.

Belki de ağabeyim de böyle hissediyordu, onca yıl bizim onu yakalamamızı bekledi. Çünkü onları aşmış olsam da olmasam da, bu benim ailem ve etrafımdaki adamlar, bunu görmeme yardım edeceklerine güvendiğim tek adamlar. Tetiği çekmeye hazır bir şekilde aynı yolda hizalandığımız zaman gelene kadar, bu gerçekleşemez.

Başarısızlık yüzümden aşağı akarken, içinde boğuluyorum, özgürleşene kadar gidemeyeceğim yol için yas tutarken duyguların beni ele geçirmesine izin veriyorum. Bununla barışıyorum çünkü gözlerimin, bana musallat olmaya başlayan gözlerde gördüğüm boşlukla asla eşleşmesini istemiyorum.

"Dom, böyle hissettiğinde . . böyle hissettiğinde, bana gelebilirsin . . ."

Ama artık yapamam. Bu yutması en zor kısım.

Gerçeğin getirdiği acıdan dolayı nefes vererek kulaklıklarımı takıyorum ve Cecelia'nın yatak odasına yerleştirilmiş mikrofonlara ayarlamadan önce çalma listemde bir süre geziniyorum. Yatağıma uzandığımda uzun saniyeler süren bir sessizlik oluyor, onun odası da benimki kadar sessiz.

Tam kapatacakken uzaktan gelen hafif bir davul sesi duyuyorum. *Gök gürültüsü*. Ardından hafif bir yağmur sesi geliyor, sesin netliği bana bu gece Fransız kapılarını açık bıraktığını söylüyor. Sesi sonuna kadar açarak, önümüzdeki huzursuz saatler için yerleşiyorum ama fırtınası çatımı yakaladığında uzaklaşmayı başarıyorum.

*

Karanlıkta, diğer taraftan ılık sesleri gelirken duvardan içeri girmenin bir yolunu arıyorum. Duvarı ittike çığlıklar daha da yükseliyor, sanki geçmeye çalışarak onlara zarar veriyormuşum gibi. Ama gerçek bu değil - acı ve eziyetin yankıları kulaklarımı doldurup paniğimi artırırken bu açıkça duyuluyor. Bitkin bir halde, durması için yolumu zorlamaya devam ediyorum. ılıklar teker teker aniden kesilmeye başladığında dehşete kapılıyorum. Uzakta bir ateş kıvılcımı parlıyor ve kaynağa bakmak için dönüyorum, Zippo'sunu kapatmadan önce Sean'ın profilini görüyorum. Yardım ılığım zifiri karanlık tarafından emiliyor, yumruklarım duvara vururken işe yaramıyor, aşılmaz taştan sekerken boşuna efor sarf ediyorum. ılıkları kesildike daha sert vuruyorum ve başarısız oluyorum. Son feryat boğulduğunda dişlerimi sıkarak duvara yaslanıyorum, çok geç kaldığımı biliyorum. Uzayıp giden sessizlik içimdeki tüm umudu emerken, gece yarısı gölgeleri beni ağırlaştırmaya başlıyor ve yavaş yavaş felç ediyor. Duvara yaslanıp bir su birikintisine düşüyorum, avuç içlerim yere batmadan önce su sıratıyor. Ellerimi kaldırıp başparmağımın arasında onları kaplayan şeyi gezdiriyorum, annemin sesi bana ulaştığında kükremem karanlık tarafından yutuluyor. "Bu sadece bir fırtına-"

"-fırtına, umarım sorun olmaz." Yüzüstü yattığım yerden gözlerimi açıyorum, yüzüm banyoya dönük. Cecelia üstümde, görüş alanımın hemen dışında yatıyor, ağırlığı beni bir güvenlik battaniyesi gibi sarıyor, kulağıma şefkatli fısıltısı geliyor. "Vardıyamdan geldim ve sen çoktan dışarıdaydın. Seni uyandırdığım için özür dilerim."

Ben yönümü bulmaya çalışırken dışarıda yağmurun sesi yankılanıyor, gölgeler dağılırken fısıltısı beni ona doğru çekiyor.

"Rüya mı görüyordun? Kolların biraz titriyordu."

Tamamen kendime geldiğimde, bana sardığı ön kolumu sıkıca kavradığımı fark ediyorum ve bırakıyorum. Ayağa kalkmak için hamle yapıyorum ve o da bana doğru bastırarak beni yatağa sabitliyor.

Parmaklarını ensemdeki nemli saçlarda gezdirerek, "Hayır, yatakta kal," diye emrediyor.

"Canını yaktım lan." Sesim zımpara kağıdı ve efor gibi geliyor. "Hayır, incitmedin. Hem de hiç." Ses tonu endişeyle doluyor. "İyi misin?" "İyiyim."

Yattığım yerde bile kulaklarımdaki nabız atışları sakinleşene kadar uzun uzun nefes alıyorum.

"Daha iyi," diye fısıldıyor. "Kabus muydu?"

"Hatırlamıyorum." Daha çok benim cehennem tanımına benziyor. "Kendini şanslı say," diye mırıldanıyor. "Sadece uyu, tamam mı?"

Kendimi hiç hatırlayamadığım kadar çıplak ve korunmasız hissederken tek yapabildiğim yastığıma başımı yaslamak oluyor. Üniformasını çıkarırken çıkardığı hışırtıyı duyarak pusuya yatıyorum; rüyamın ürettiği ince ter perdesi tenimde soğurken gözlerim kapanıyor.

Bu kesinlikle bilinçaltımın işlenmesi gereken çok fazla şey olduğuna dair uyarısıydı, rüya parçalara ayırmak için çok kolaydı. Çıplak kalçası sırtımın üzerinden kaymadan bir saniye önce yatak eğildiğinde, göğsünün yumuşak teni pazıma bastırılmadan önce kolu etrafımda dolandığında hala biraz dünyalar arasındayım. Kokusu, teni ve yatıştırıcı dokunuşu beni sakinleştirirken bedenim gevşiyor ve bir başka nazik fısıltıyla, "Çok sıcaksın. Her zaman çok sıcaksın. Seni özledim."

Yine benim için geldi, zamanıma, çabama ve ilgime değer olduğu için sürekli olarak nedensiz bir şekilde benim için ortaya çıkıyor. Söylediğimden çok daha uzun zamandır bildiğim bir şey. Kendimi onun içinde kaybetme dürtüsü mırıldanmaya başlıyor, ama hareket etmiyorum, çok zayıfım, onunla beslediğim illüzyonun sona ermek üzere olduğunu bilirken rüyamdan tükendim.

Getirdiği rahatlık ve bunun kendimi kaybedebileceğim son sefer olduğu gerçeği boğazımı daraltıyor. Ama tırnakları omurgamı nazikçe tırmıklayıp beni mutlu, derin ve rüyasız bir uykuya çekerken kendimi son bir kez kaybediyorum.

Birkaç saat sonra uyandığımda, rüya unutulmuş, odam morun derin bir tonuyla aydınlanmıştı, dudaklarımı yumuşak bir şekilde bastırarak onu uyandırdım. Gözlerinden önce yavaş bir gülümseme belirliyor. Bacaklarının arasından kayarak, prezervatif zaten güvende, ağzını alıyorum, içine girme ihtiyacı onu ele geçiriyor.

Başını kucaklamak için arkasını kavriyorum, kalçalarını ayırıp onu hazırlarken öpüşmemize ara vermiyorum, seslerini yutuyorum ve yavaşça içine bastırırken her parçasını içime çekiyorum.

Bir elimle kalçasını avuçluyor, diğer elimle başını kucaklıyorum ve onu yavaşça, içinde zar zor hareket ettiğim noktaya kadar beceriyorum. Sürtünme olmasa bile aramızdaki bağ bizi derinden besliyor. Bir teşekkür olması gereken şey, bana musallat olan şeyin tüm kalıntılarını yıkarken tamamen başka bir şeye dönüşüyor. Ben devrilirken yağmur camı tıklatıyor ve kendimi son kez coşku içinde kaybediyorum. Ancak hava almak için ayağa kalkmak zorunda kaldığımda havada asılı kalıyorum. Elimi başının altında tutarak, kalçasını sıkıca belime yaslayıp bana bakıyor ve pazımı okşuyor. Sözsüzce, ben

Kalçalarımı yuvarlıyorum, o adımı haykırırken göğsümde küçük patlamalar oluyor. İlk defa prezervatifi çıkarıp bir kadını çıplak sikmek istiyorum. Kondomu çıkarmadığım halde, en fazla bu kadar yaklaşabileceğimi biliyorum.

Interlude

Ona aşık olduğumu biliyorum. Sadece onu ne kadar tanıdığımı bilmiyorum.

-Cecelia, Flock

Otuz Altıncı Bölüm

Garajdaki sıcaklık ^{değişimini hissederek}, son altı saattir hayat pompaladığım boktan Subaru'nun son cıvatasını sıkıyorum. Gerginliği hafifletmek için boynumu kıvrırken, kaputun önünden geçip açık bölmemin içindeki yağ lekeli çimentonun üzerinde biriken yağmuru görüyorum. Göğsümde giderek artan gümbürtüyü görmezden gelerek, bayanın pis kokusunu içime çekiyorum. Weller'in Dachshund'larının hepsinin araba koltuklarında isimleri yazılıdır ve kontağı çevirip kolaylıkla çalıştığında memnun olurlar.

Anahtarı çekerek, bileti tamamlamak için lobiye gitmeden önce bölme kapısını kapatıp kilitliyorum. Yağmur çatıyı döverken içerideki sabit gümbürtü artıyor; telefonumu kasadan çekip Sean'dan saatler önce gelen cevapsız bir mesajı gördüğümde bunu görmezden geliyorum.

O burada.

Sikeyim.

Gökyüzü çatırdıyor, çizmeli ayaklarımın altındaki zemini sarsıyor, kapıyı çekip kilitlediğimde garajda ve arazide yankılanıyor, gözlerim cama kazınmış isme takılınca duraksıyorum. Gördüklerim içimdeki suçluluk duygusunu daha da arttırıyor.

Görünüşe göre Tobias hayali öz babası Abijah'ı aramaktadır. Onu takip eden kuzgun, Paris'e indikten sonra yirmi dört saat içinde bunu doğruladı.

Bu da bu denklemdeki tek aldatıcı kardeşi *ben* yapıyor.

İçten içe bunu biliyordum. Belki de onun suçluluğunun beni daha iyi hissettirmesini istedim. Sean'ı suçladığım bir suç, ki bu da beni ikiyüzlü yapıyor.

Camaro'mun direksiyonunda iç mekânı tarıyorum ve bir saniye sonra yalnız olmadığımı fark ediyorum. Cecelia'yı çok net bir şekilde yanımda hayal edebiliyorum, uzun bacakları döşeme tahtasını kaplıyor, sıkı vücudu koltuğa sıkışmış ve koyu, ateş öpücüğü saçları esintide yüzüyor.

Arabamı ısıtmak için marşa bastığımda hoparlörlerden "Tennessee" çalmaya başlıyor. Sesi açıp beklerken şarkı sözleriyle alay ediyorum, bakışlarım tekrar cama, özellikle de isme kayıyor.

Otoparktan çıkarken, şarkı kabinde çınlarken, içinde bulunduğum durumun neredeyse kehanet gibi olması ironik bir durum. Kalem bana doğru dönüp benimle alay ederken Sean'ı oynamakla suçladığım bir rol.

Romeo değilim ama bu boktan gösteriyle ilgili her şey soyadlarımızla, ebeveynlerimizle, bir kan davasıyla ve kaderimizde neden yok olmak olduğuyla ilgili.

Peki, bir isimde ne var?

Her şeyi.

Her şey bir ismin içinde. Gurur duyduğum bir isim çünkü kardeşim öyle yaptı. Bizi bir yığın atılmış molozdan geleceğin hükümdarları yaptı ve mavi alevlerle sarhoş olduğum her seferinde bana armağan ettiği şeyin bir parçasını mahvediyorum.

Ana yolda hızla ilerlerken, zihnim göğsümle savaşıırken hızlanıyorum.

Yirmi altı yaşındayım ve şimdi her şeyi ondan çok şey talep ettiğim zamanlardan çok daha farklı görüyorum. İlk gençlik yıllarımda öfke nöbetleri geçiriyordum, kendini öldürürken daha fazla yanımda olması için ısrar ediyordum ve sadece ihtiyaçlarımı karşılamak için hayatını riske atıyordu. Hem *birlikte* hem de *ayrı olarak* o kadar çok açlık çektikten sonra bana ikimizin de hayal edemeyeceği bir hayat vermek için yıllarca mücadele etti.

O evde büyümek -özellikle de onsuz geçen o yıllarda- tam da Cecelia'nın tarif ettiği gibiydi. Umutsuzluk o duvarlarda titreyordu. Atmosfer o kadar kasvetliydi ki, zaman zaman buharlaşıp gideceğimi düşünüyordum. Ağabeyim beni bundan korumak için elinden geleni yaptı ve bugün de koruyucum olmaya devam ediyor.

Diğer her şeyde olduğu gibi ebeveyn ve kardeş arasındaki çizgiyi iyi belirledi. Kadınlar hariç her şeyi.

Onların hayatımdaki yerini asla umursamayacağından neredeyse eminim, ya da *onunkini*. Yani şimdi, onun gözünde, affedilemez tek günahın bir parçası oldum.

Çünkü *Roman Horner*'ın yaptığı *affedilemez*.

Kızını becermek ve onu mahvetmek verili bir şey olmalıydı ve Roman onun mahvolmasını yeterince umursasaydı bazı ikincil zararlar verebilirdi. O da benim gibi bir yetim.

Kanım soğuk aksa bile o kadar ileri gidemem. Çoğunlukla, hala sıcak akıyor ve Cecelia bana bunu hatırlatmaya devam ediyor.

Ama soğuk bir şey yapıyorum - onu kötü niyetle aldatmıyor olmam ona zarar vermediğim ya da vermeyeceğim anlamına gelmiyor.

O da bunu hak edecek hiçbir şey yapmadı. Benim için o, tam da Tobias'ın öngördüğü gibi bir kadın, bir sığınak.

İlk dönemeçte spin atarken, adrenalini yükseltecek ve alnımı terletecek kadar yakın olan bu aramada, alaycı "Ben sana söylemişim" sözlerinin Fransızca olarak damladığını duyabiliyorum.

"Hayır, Sean, *bu* benim *spin atmam*," diye tükürüyorum, Camaro'ya gaz veriyorum, bir viraj daha alıyorum, araba ileri fırlamadan önce yükselen suya yakalanıyor. Bir anda kardeşimin sesi düşüncelerimin arasından geçerek sakın olmam için beni uyarıyor.

Onun yıllar boyunca devam eden yokluğuyla birlikte öfkem bir tür jilet keskinliği kazandığından beri uzun süredir başarılı bir şekilde yapamadığım bir şey. Bu dünyadaki hiç kimse öfkesini tam olarak dizginleyemedi, Sean bile. Cecelia da zaman zaman sonuçsuz kaldı, yumurta kabuklarının üzerinde yürüdü ve onun için bile her zaman başarılı olamadım.

Onun için istedim.

Gerçekten istedim.

Ama o öfke ve gerginliği korumalıyım. Karşı karşıya olduğumuz şeyle, bunu benim için yumuşatamaz. Zaten çok şey çaldı. Bu noktada, onu istediğim kadar ona kızıyorum ve şu anda bu çok fazla.

Başka bir viraja girdiğimde, tekerleği tam zamanında düzelterek kesin bir ölümden kurtuldum.

Eskiden kendi güvenliğim için neden korkmadığımı sorgulardım. İlk başlarda bunun sebebinin çöp olduğuma ya da en azından büyürken ihmal edildiğimize şahit olanların gözlerinde gördüğüm sadaka vakası olduğuma inanmam olduğunu düşünürdüm. Şimdi öyle olmadığımı biliyorum, ama hayatın gerçek atıklarını, yeryüzünün pisliklerini, gerçek tehditleri ortadan kaldırmaya kararlıyım ve bu tür bir çöp adam olmanın bir bedeli var.

Er ya da geç ortaya çıkacağını bildiğim bir bedel. Tam bu düşünce aklıma geldiğinde, o tanıdık aciliyet devreye giriyor -zaman kaybediyoruz.

Bunu hemen şimdi bitirebilirim. Hemen şimdi. Bir kurşunla.

Cecelia'yı suçlayamam, kardeşimi de suçlayamam. Ama *Roman'ı suçlayabilirim*.

Roman'ı yaşayabileceğim hayatla aramdaki engel olduğu için suçlayabilirim - zincirlenmemiş, bağlanmamış ve özgürce ceza yağdıran bir hayat. Diğerlerinden daha çok istediğim bir hayat.

Torpid o gözümde bakarken ışıklarda sinyal veriyorum.

Cehaletim artık mutluluk değil, beni *kabartıyor* ve en az babası kadar ilerlememi engelliyor.

O küstah herifin kafasına sıkacağım bir kurşun, kardeşimin uzun süren görevini sona erdirecek ve bana ihtiyacım olan özgürlüğü verecek.

Onu vicdan azabı duymadan öldürebilsem bile, ellerimde onun kanı varken ona bir daha dokunmak şöyle dursun, asla bakamazdım.

Aşırı karmaşık bir soruna basit bir çözüm.

Kafamı dinlendiğim yerin arkasına vurarak başımı sallıyorum. Hem Tobias hem de Cecelia yüzünden o mermi uçamaz.

Kırmızı ışıkta sıkışıp kaldığımda, ön camı kaplayan sisin içinden Maman'ı görüyorum, dans ediyor ve beni kucağına alıp mutfak zemininde benimle birlikte sallanmadan önce ona katılmam için elini sallayarak cesaretlendiriyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar Cecelia yerini alıyor; nefes vermemle yayılan bir duman bulutu içinde salınırken, pencere pervazımın altında oturduğum yerde onunla dans etmem için elini uzatıyor.

Aramızda olmasına izin verdiğim şey bir yanılsamaydı.

-Son zamanlarda beslemeye başladım.

Tobias her şeyi aştı. Delphine'i, içinde bulunduğumuz berbat durumu, her şeyi buldozer gibi geçti ve oyun planına sadık kalmayı başardı. Ama ben varlığımın her zerresiyle nefret ettiğim adamın kızını geçemiyorum.

Kardeşim için yapacağım, yoksa bulunduğumuz noktaya gelmek için hep birlikte üstesinden geldiğimiz her şeyi mahvedeceğim.

Gitmesine izin vermeliyim.

Kararımı verdim, artık katılamayacağım sırrın sonuna doğru hızla ilerliyorum ve eve vardığımda bir anda park ediyorum.

Şimdi bitiyor.

Ön kapıdan girip merdivenlerden yukarı çıkarken, yatağımın ucunda yüzüstü uzanmış, üzerinde siyah tişörtlerimden biri ve küçük erkek şortundan başka bir şey olmayan görüntüsüyle kapıda durdum. Saçları yatağın kenarına dökülmüş, dizlerini çekmiş, göz hizasında bir kitap kaldırmış. Beni fark etti,

Yüzüstü dönüyor, ruh dolu gözleri benimkilerle buluştuğunda gülümsemesi odayı aydınlatıyor. "İşte benim orospu çocuğum."

Sikeyim.

Otuz Yedinci Bölüm

"MERHABA." diyor, gözleri çerçevemden aşağı yuvarlanıyor ve kapıda sırlısklam durduğum yerde bana doğru geliyor. "Sırlısklam olmuşsun." Ayağa kalkıp dudaklarıma iffetli bir öpücük konduruyor. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"İş," diye yalan söylüyorum, beni şakacı bir şekilde engelleyip ayağıma basarken bir adım atıyorum.

"Ne işi?" diye soruyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum, o da gözlerini devirmeden önce kaşlarını çatıyor. "Peki. Her neyse."

"Her ne demekse, olaydan sonra suç ortağı olmuyorsun," diye çıkışıyorum.

"Sırlar seni *güvende* tutar."

"Sırlar beni *deli* ediyor." Ellerini boynumda kavuştururken üzerine dökülen yağmur damlacıklarının serinliğiyle titriyor. "Seni özledim," diye fısıldıyor, "seni özlüyorum . Neredeydin?"

"Meşgulüm." Ellerini kavradıktan sonra, yüzünde şaşkınlık ifadesi belirirken körelmiş kalbim kararlı bir ritimle geri atarken onu bırakıyorum. Yıkım o kadar uzun zamandır tek odak noktam oldu ki, kaos arzumu ona kalan birkaç huzurlu parçamı tamamen verecek kadar nasıl yavaşlatacağımı bilmiyorum. Kendimi çıldırtacak kadar eğittim. Diğer insanlar gibi huzurlu olamayacak kadar çok şey biliyorum. Sean'ın bardağın dolu tarafını gördüğü yerde, ben sadece onu paramparça etmeyi hayal edebiliyorum. Çok öfkeliyim, yanlış olan her şeyden dolayı çok sinirliyim. Düzeltmesi gereken her şey, düzeltmek istediğim her şey - bırakın on dokuz yaşındaki bir kadını, herhangi biri için bile bunu değiştirmek mümkün değil.

Bitir şunu, Kral.

Kaşlarını çatarak parmağını çizilmiş kaşlarımda gezdiriyor. "İçeride çok fazla şey oluyor. Az önce benimleydin. Ne oldu?"

Başımı sallıyorum ve tekrar yanından geçmeye çalışıyorum ama geçmeme izin vermiyor. "Hayır. Konuş benimle. Neyin var?"

"Yapamayacağımı biliyorsun."

"Agh," diye inliyor kızgınlıkla. "Sen gelmiş geçmiş en kötü konuşmacısın."

"Duygularını kız arkadaşlarınla konuş Cecelia. Ben onlardan biri değilim," diye hatırlatıyorum ona sık sık yaptığım gibi. Gözlerinde incinmiş bir ifade belirirken suçluluk duygusu tehdit ediyor ama şifonyerime doğru yürüyüp boxer'ımı alırken suçluluk duygusunu bastırıyorum. Kemerimi çözer çözmez Cecelia dirseklerini yatağa dayıyor ve yüzünü avuçluyor, gözleri her hareketimi takip ediyor ve ben de sinirli bir şekilde ona bakıyorum. "Sadece beni mi izleyeceksin?"

"Az konuş, orospu çocuğu, çok soyun. Ve o boxerları indirdiğinde, *yavaşça* uzaklaştığından emin ol."

Duraklıyorum, kot pantolonum kalçalarımdaya sallanıyor. "Bunu garipleştiriyorsun."

Bana abartılı bir göz devirme hareketi yapıyor. "Senin için her şey garip, değil mi? Çünkü Tanrı korusun, beni becermediğin zamanlarda bir saniye bile yakınlık göstermiyorsun. Külotumu indirirken beni şefkatle öpebiliyorsun ve aletini emerken yüzümü okşayabiliyorsun, ama ikimizden biri boşalmadan bir saniye önce sanki acizmişsin gibi susuyorsun. O yüzden," diye parmağını çeviriyor, "eğer minimal invaziv bir konuşmayla ve beni sikmeden önce takılarını zar zor çıkarmanla baş başa kalırsam," diye ekliyor ben saatimin kolunu açarken, "en azından beni eğlendirebilirsin."

"Buraya senin lanet eğlencen için gelmedim." Mücevherleri şifonyerin üzerine çarptım.

"Hayır mı? O zaman her yakınlaştığımızda kendini tutmayı bırak."

"Eğer burada mutlu değilsen," diye omuz silkiyorum, "ihtiyacın olan adam bir yatak odası ötede."

Yataktan sıçradı, yüzünde küçümseme dolu bir ifade vardı. "Açıkçası, bunu duymaktan bıktım, Dominic. Bu acınası bir bahane. Eğer bunu bana bir daha söylersen, bu iş biter."

Tehditle beni bıçaklamış da olabilir. Ve bu yüzden, bitmesi gerekiyor. Bitmek zorunda.

"Bu gece çalışmam gerekiyor, o yüzden ..." Yatağın kenarına oturmadan önce bana birkaç kez baktıktan sonra başımla yatak odamın kapısını işaret ediyorum.

"Huh," diyor ayak parmaklarına bakarak, "sanırım bir sonraki yağmurlu günde de çalışmak zorunda kalacaksın?"

Yavaşça gözlerini kaldırıyor ve cevap verirken ben de ona bakıyorum. "Evet, bakacağım."

Göğsümdeki gerginliği görmezden gelerek banyoya giriyorum ve mesajımı netleştirmek için kapıyı arkamdan kapatıyorum. Bir saniye sonra, kapıyı açtığımda tokmak kıcıma çarpıyor ve ona doğru dönüyorum. "Ne oluyor lan?"

"Doğru olan ne lan?" diye tersliyor. "Bir hafta içinde ikinci kez kapıyı suratıma çarpıyorsun Dominic. Gecenin bir yarısı seni bekliyorum, her gün seni özledim ve sen bana böyle mi davranıyorsun?"

"Dediğim gibi." Sean'ın odasını işaret ediyorum.

"Yapma," diye uyarıyor, "çünkü blöf yapmıyorum. O cümleyi bitirme. Bunun bitmesini istemiyorsun. Bana karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum. Sadece neden bu kadar karşı koyduğunu anlamıyorum." Öfkeli bir nefes üflüyor. "Bu hafta ikinize neler oluyor bilmiyorum çünkü ikiniz de adet dönemindeymişsiniz gibi davranıyorsunuz. Bu yüzden, suda akıp gitmesi gereken bir şeyler olduğunu varsayıyorum."

O sabırla derin bir nefes çekerken ben sessiz kalıyorum.

"Sen bir duş al, ben de bize yemek sipariş edeyim, tamam mı?"

Birkaç saniye bakiştık ve ben yavaşça başımı salladım.

Lanet olsun, King!

Bana doğru yürüyor ve boxerımı yavaşça aşağı çekerken dudaklarını dudaklarıma bastırarak kaldırıyor. Gözlerimi ararken sıkım doğrudan onu işaret ediyor, elimi kavıyor ve avucumun etindeki yağ lekesini siliyor. "İş, ha?"

Benden hoşlandığını açıkça belli ederek, aramızdaki mesafenin nedenini arıyor ve ben ona hiçbir şey söylemiyorum.

"Bana verebileceğin her şeye razıyım Dom, ama senin sorununun yetenek olduğunu sanmıyorum. Yapmayacaksın, ya da ..." ona dokunma ihtiyacıyla içim titrerken dişleriyle alt dudağını tırmalıyor.

"Ya da belki de beni ciddiye almak istemiyorsun ya da alamıyorsun çünkü ... çünkü ben de Sean'la birlikteyim?" İç çekiyor. "Eğer durum buysa, sanırım sen de böyle hissediyorsun, ama birlikte olduğumuzda sadece *seni görüyorum*."

Göğsüme bir öpücük kondurarak tırnaklarını aletimin üzerinde gezdiriyor ve onu sikmemek için elimden gelen tek şey bu.

Ne yapıyorsun, Dom? Bitir şunu!

"Cecelia," diye mırıldanıyorum, sesimin temposu beni şaşırtıyor, göğsümdeki alçak yanma gelecekteki yağmurlu günlerin onsuz nasıl görüneceği düşüncesiyle alevleniyor. Kesici kelimeler dilimin ucunda dolaşıyor,

ve onların geldiğini hissedince, başını sertçe sallayarak onları ilk kez reddetti.

"Pizza mı? Ne sevdiğini biliyorum." Beni bırakıyor, ben de bileğinden tutup onu kendime çekiyorum.

Lacivertleri dalgalanıyor ve parlıyor, sesi bir yalvarış. "Dom, eğer bunu durdurabilseydik, çoktan durdurmuş olurduk. Suçlu hissetmediğimi mi sanıyorsun? Senin için hissetmek *istediğimi* mi sanıyorsun? Bana karşı kendini tutuyorsun," diyor, "ama ne kadar geri çekilirsen çekil, bunu istemediğini söyleyebilirim. Anlayabiliyorum. Bana, kendine istediğin kadar yalan söyle, ama ben daha iyi biliyorum. Seni daha iyi tanıyorum."

Gerçek bu. Bütünüyle. Hâlâ bir kırılma noktası olduğunu düşünerek kendimi kandırıyorum. Ben çoktan geçtim. Ama kardeşim bunun acısını çekemez. Kulübüm bunun acısını çekemez. Tehlikede olan çok şey var.

"Gerçekten ne biliyorsun ki?" Onun ulaşamayacağı bir yere çekiliyorum. "Sana *bilmene* izin verdiğim şey hakkında ipucu vereyim, ki o da *hiçbir şey değil*."

Zehrim ona ulaştığı anı görebiliyorum ve yanık göğsümün tamamını yakmaya başladığında yumruklarımı sıkıyorum.

"Seni rahatsız etmeye başladığı için bana karşı kendini koruduğunu biliyorum. Benimle birlikte olmak istiyorsun ama kendine izin vermiyorsun. Sadece bana nedenini söyle. Yeterince biliyorum," diyor yumuşak bir sesle, gözleri hala yalvarıyor.

"Belli ki bilmiyorsun. Bu konuşmayı gerçekten tekrar yapmamız gerekiyor mu? Acı çekmiyorum, bıkkın değilim ya da kırılgan değilim." Gözlerimi çerçevesinden aşağı yuvarlıyorum. "Sadece ilgilenmiyorum. Senin için özetleyeyim." Göğsümü işaret ediyorum. "Ben sadece seni beceren başka bir meşgul suçluyum ve sen de uygun bir becericisin. Kafanı bulutlardan çıkar. *Biz diye bir şey yok*."

Gözlerini kapatıyor ve açmadan önce acısını bastırmak için dudaklarını birbirine bastırıyor. Dudaklarının kendini beğenmiş bir şekilde yukarı kalkması ve yüz ifadesindeki "seni aptal piç" ifadesi, az önce söylediğim tek kelimeye bile inanmadığını gösteriyor ve ikimiz de bunu biliyoruz.

"Tamam, Dom, tamam," diye nefes veriyor, boyun eğmiş, göğsü kabarıyor, başını hafifçe sallayarak bir saçmalık çağrısında bulunuyor ve dönüp beni orada bırakıyor, sinirli, hüsrana uğramış, çıplak, sert, nefessiz ve ... aşık olmuş bir halde.

Otuz Sekizinci Bölüm

Yatağında uzandığım yerden ^{STRES} topumu ^{fırlatırken}, her yakalayışında, garajdaki uzun mesaim nedeniyle şüphesiz uzuvlarım ağırlaşırken, onu bırakma nedenlerimi işaretlemeye başlıyorum.

Fırlat.

Kardeşi

m.

Yakala.

Kulüp.

Fırlat.

İlerlemeye engel.

Yakala.

Sorumlul

uk.

Fırlat.

Onu ilk kez becermek *berbat bir* şeydi.

Yakala.

Onun benim alanıma, yatağıma girmesine izin vermek... bunların hepsi anlamsız, anlamsız ve gereksizdi.

Dışarıda fırtına devam ederken gök gürlüyor ve bu havada eve geldiği için endişelerim artıyor. Sean'a ondan haber alıp almadığını sorma ya da odasındaki mikrofönları dinleme isteğıme direnerek yatak odamın ışığını kapatıyorum ve yatağımdaki yerime geri dönüyorum.

Bilme hakkımdan vazgeçtim.

Gerçekler.

Bitti.

Nokta atışı.

Mecburdum.

Başucumdaki saate bakarken, dakikalar gece yarısına yaklaştıkça içimde düşük bir adrenalin zıplaması başlıyor.

Kulaklıklarımı takıp, listelerimden birini çalmaya başlıyorum. "Three Little Birds" çaldığında, sanki yanıyorlarmış gibi onları söküp atıyorum.

Hayır.

On bir elli dört.

Gün neredeyse bitti.

Yastığıma karşı omuz silkiyorum.

Göğüs kafesimin altında giderek artan gerginliğe karşı yutkunarak, biraz gözümü kapatmak için karnımın üzerine dönüyorum.

Yastığına bakarak gözlerimi yanımdaki boş alanda gezdiriyorum.

Normalde, orada yatıyor, rastgele, hareketli bir şekilde konuşuyor, parmaklarını tenimde gezdirirken bir şeyler geveliyor, sonunda benden istediği tepkiyi aldığı anda odamı kahkahalar dolduruyordu.

Kulüp kapasitesinde olsam bile yapacak çok işim var. Okunacak en az bin kitap. Yapılacak kuş işleri, yani muhtemelen birbirimizle karşılaşmayacağız. Ama muhtemelen karşılaşacağız. Bu kaçınılmaz. İşleri onun için kolaylaştırmak için Sean'ın bana haber vermesini sağlamam gerekecek. Benden nefret edeceğinden emin olduğum için onun için zor olmayacak.

Fırlat.

Bitki ve Sean onda.

Yakala.

Sean'ı yakaladı.

Sıkıştır.

Topu atarak yatağın kenarına oturuyorum, onun yanında olduğuna dair herhangi bir işaret i ç i n kulaklarım dikiliyor.

Onunla birlikte mi?

Bu düşünce içimi kemirmeye başlıyor ve nadir görülen, çiğ bir kıskançlık türü, onunla geçirdiğim lanet zamanı çaldığı fikriyle tehdit ediyor.

O bunu yapmaz.

Bugün onun günü

değil.

Ama birkaç saat önce, zaman artık benim değil. Bunu

ben yaptım.

Bu şekilde yaptım.

Başka seçeneğim

yoktu.

Boynumu odalarımızı ayıran duvara doğru uzatarak ona dik dik bakıyorum.

Eğer kız onunla birlikteyse . . .

Siktir et şu sesi.

Yabancı bir sahiplenme duygusu beni ele geçirdiğinde inkâr duygusu tamamen içimden sökülüp atılıyor ve kalbim onaylarcasına çarpmaya başlıyor. Üzerime bir şeyler geçirip duvara doğru yürüyorum ve kulağımı kapatıp herhangi bir ses duymak için zorluyorum.

Hiçbir şey.

Sikerim böyle işi.

Koridorda yürürken, Sean'ın yatak odasının kapısını avucumla açıyorum ve onu tek başına, kanalları çevirirken, botlarını yatağının üzerinde çaprazlamış, elinde bir bira ile görüyorum. Bana o kendine özgü sırıtışını gösteriyor. "N'aber dostum?"

Çenemi salladığımda içimde bir rahatlama hissediyorum. Gözleri tekrar televizyona kayarken dudakları daha da titriyor. "Düşünüyorum da belki de birisi üzgün olduğunu söylemek istemiyordur."

"Siktir git."

Gitmek için döndüğümde, geri çekilen sırtıma sesleniyor. "O bir özürden çok daha fazlasına değer."

Bir anda döndüm. "Evet, senin için değeri ne?"

Sessizlik aptalca sorusuyla bana karşı kendi taktiğini kullanıyor.

Birasını yudumlarken ona ters ters bakıyorum. "Ne bok yiyoruz biz?"

"Sen de benim gibi ne yaptığını biliyorsun. Aşılamaz bir çizgiyi geçiyoruz." Omuzları bu itirafın ağırlığıyla öne doğru yuvarlanıyor. "Ama aramızdaki fark şu ki, ben bununla çoktan barıştım," diyor bu beyanla çelişen bir tonda. "Bu senin için daha zor Dom ve neden olduğu da büyük bir sır değil." İfadesi, sadece tetiği çekmek üzere olduğu kişilere özgü bir bakışla sertleşiyor. "Bu yüzden, o kadını kollarımdan koparabileceğini düşündüğün için sana bir kereliğine izin vereceğim kardeşim - özellikle de onu bu kadar pervasızca kollarıma itersen."

"Oh, öyle mi?" Sanki onu doğru duymamışım gibi başımı eğerek sordum. "O benim kız arkadaşım, göt h e r i f ve şu anda mahvolmuş durumda.

Senin yüzünden. Onu teselli etmeme izin vermedi, ne tür bir karşılama bekliyordun ki?"

Sanki hayatımızda ilk kez beni tehdit etmemiş gibi birasını çekiyor ve ben de tam olarak aynı nedenle onun odasında olduğumu fark etmeden önce bu saçmalığın yankılanmasına izin veriyorum.

Ne olursa olsun, beni tehdit ettiği için duyduğu kızgınlık tam da o konuşurken devreye giriyor. "Seni seviyorum kardeşim," diye iç geçirdi, "herkesten çok, gerçek b u , ama savaştığın *ben değilim*. Bu yüzden, lütfen beni

O muhteşem beynindeki kargaşayı haklı çıkaracak bir düşman. Bu karar seni usulca öldürüyor, o yüzden hepimizin iyiliği için bu kararı ver ve kendinle barışık ol." Gözlerindeki uyarı geri döndü. "Ama şunu bil ki. Senin kararının artık benim kararım üzerinde hiçbir etkisi yok. Bunun zamanı çoktan geçti."

Dönmeden önce kararın onun üzerinde yarattığı etkiyi görmek için bir süre kapısının önünde oyalanıyorum, onu incittiğim lanet sözleri hatırladıkça içim daralıyor.

Artık barışmak için bir kararım var mı?

Bu seçimin artık bana ait olmadığının farkına varmamla birlikte, görmezden geldiğim acı içime çöküyor.

Odama ulaştığımda pişmanlıktan alev alev yanıyordum. Ter saçlarımı çizerken eşofmanlarımı çıkarıp kot pantolonumu giyiyorum. Botlarımı giyiyorum, cüzdanım arka cebimde, anahtarlarım elimde, mide bulandırıcı bir tedirginlik beni merdivenlerden aşağı itiyor.

Bu sözleri geri almak için Roman Horner'ın lanet evine girmem gerekse bile girerim.

Merdivenlerin dibine ulaştığımda, onu kanepede tavana bakarken Brandy'yi boş parmaklarıyla okşarken gördüğümde bu yükten kurtuluyorum. Gözyaşlarıyla çizilmiş yüzünü ve lekeli yanaklarını görünce vicdan azabının etkisi altına giriyorum.

Sikerim böyle işi.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama o benden önce davranıyor. "Bir gün benim de bir köpeğim olacak," diyor sanki boş bir odaya konuşuyormuş gibi belli belirsiz. "İnsanlardan çok daha iyiler." Brandy ile burun buruna gelecek şekilde eğiliyor. "Uygun sikişlerden hoşlanan suçlulardan kesinlikle daha iyiler." Gülüyor ama cansız. Onu incittim, kalbini tanıdım, içini boşalttım ve beni tamamen silip atsa onu suçlamazdım.

Bu kararı hak etmiyorsunuz ve hiçbir zaman da hak etmediniz.

"Ama sanırım senin gibi olsaydım işler daha kolay olurdu, Brandy, ha?" diye köpeğe cilveniyor. "*Sessiz, itaatkâr*, sadece birinin bana emir vermesini ve ne zaman, nereyi yalayacağını söylemesini bekleyen." Bana doğru bakmadan oturmak için kalkıyor ve o zaman istifasını görüyorum. "Gidecektim ama çok şiddetli yağmur yağıyordu." Önünde yerde duran parmak arası terliklerin içine kayıyor. "Görünüşe göre bu yağmurlu gün sona erdi."

Ayağa kalkıyor ve birkaç kez altında topladığımız battaniyeyi katlıyor.

-Evden getirdiği bir battaniye, film gecesi örtümüz olsun diye. A

Film izlemekten çok daha fazlasını yaptıktan sonra sarıldığımız battaniye. Fidyeye için elinde tuttuğu ve kendisiyle birlikte bu evden götürmekle ve benden uzaklaştırmakla tehdit ettiği şey bizim eşyalarımız.

Orada aptal gibi duruyorum, onu istediğim için kızgınım, ona sahip olamadığım için kaynıyorum - istediğim şekilde değil ... ve onun gidişini izlememe izin vermeyi reddeden her neyse onunla ağzına kadar titreşiyorum.

Ama biliyorum. Tam olarak ne olduğunu biliyorum.

Dört harfli lanet beni aptal yerine koydu.

Ben. Yani. Tamamen. Sikildim.

Çantasını aldı ve durduğum yerin önünde durdu. "Görüşürüz, Do-"

Battaniyeyi ondan kapıp kanepeye fırlatıyorum, ona bir defans oyuncusu gibi çarpıyorum ve onu kaldırıyorum, onu yatağın kendi tarafına atmadan önce akılsız bir aptal gibi merdivenlerden yukarı fırlatırken sert nefesini yakalıyorum. Yatağın üzerinde zıplıyor, gözleri kocaman, dudakları ayırık, yüzü öfkeyle bükülmeden önce bana inanamayarak bakıyor. "Artık yağmur yağmıyor."

"Umurumda değil," diyorum, neredeyse talimat verircesine yatağın onun tarafını işaret ederek.

"Ben biliyorum!"

"Sen köpek değilsin," diye teklif ettim.

"Teşekkürler, sanırım bu *uygun* bir *fahişeden* bir adım ötede!"

Durduğu yerde öfkeyle sarsılıyor ve onu ait olduğu yere, yatağımın kendi tarafına geri itmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Şu an kimim ben?

Bana ters ters bakıyor, düşmanlığı içgüdüsel. "Eğer sana *çaresiz* olduğum izlenimini verdimsem, yanlış anladın Dominic. Çünkü inan bana, sen hiçbir kadının ilk tercihi değilsin." Zehriyle kendini şaşırtıyor ve gözleri pişmanlıkla dalgalanırken inkâr ettiği elinin dehşetle ağzını kapattığını görebiliyorum. Bu ifadenin acısı içimi yakarken, onu hak edecek ve sonunda sonsuza dek sahiplenecek olan piç için üzülüyorum. Ona cehennemi yaşatacak. Bir sonraki saniyede, ondan nefret ediyorum çünkü o ben değilim ve belki de onu aldatma şeklimle asla aday olmaya layık olamayacağım. "Ona gitmedin. Neden?"

"Sean'a mı?" Başını sallıyor. "Çünkü bu bizim lanet ilişkimiz-" beni korkuttuğunu düşündüğü kelimeyi söylemeden kendini durduruyor. Beni korkutan kelime bu değil. Artık korkutmuyor.

Beni endişelendiren başka bir kelime, karar verici bir kelime.

"Bunu senin için açıklığa kavuşturmamama izin ver," diye öfkeli bir şekilde iddia ediyor. "Umutsuz değilim, ama bıkkın olmaya başladım çünkü ben gerçekten seninle olmak isteyen bir kızım ve sen de uygun olduğum için beni beceren meşgul bir suçlusun."

"Öyle demek istemedim."

"Belki de yapmadın, ama beni bu şekilde küçük düşürmek senin için çok kolay olduğu için artık seni istemiyorum."

Göğsüme bir bıçak daha yedim ve lanet olsun, bunu hak ettim. Kapıya doğru adım attığında onu engelledim. "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Ben böyle biri değilim."

Başımı kaldırıyor, gözleri arıyor. "Bunu bildiğimi sanıyordum ama sen bana farklı söyledin." Bunda doğruluk payı var, bilmediği bir sürü şey var ve bunun için onu suçlayamam bile çünkü yaptığımız işte çok iyiyiz. Şimdiden ağımıza o kadar dolandı ki kurtulabilir mi bilmiyorum. Ama tek yapmak istediğim dişlerimi daha derine batırmak, onu ağımıza düşürmek.

-Benimle.

"Ne var Dom? Seni geri tutan ne? Yani, eğer Sean'sa, anlarım. Sanırım-"

Çenemi sarsıyorum. "Sean değil." "O zaman ne?"

Şu karar verme kelimesi.

Kardeşim.

Ve artık çok geç çünkü hava nasıl olursa olsun onu yatağımın yanında istiyorum.

Sikey

im.

Sikey

im.

Lanet olsun.

"Sana bir daha asla böyle kötü davranmayacağım."

"Bu senin için çok kolaydı." Sesi acıyla titriyor. Çenemi sarsıyorum. "Hayır. Değildi."

Gözleri buğulanıyor ama meydan okurcasına çenesini kaldırıyor. Bana gözyaşı döktürmeyecek. Güzel. Onları hak etmiyorum. Avuçlarım terlemeye başladığında, bu durumu düzeltme, bana inanmasını sağlama, ona dokunma ve içimdeki çalkantıyı hafifletme ihtiyacı yoğunlaşıyor. Bunu kastetmiş olamaz. Hissettiklerim -eğer o da hissediyorsa- çok canımı yakıyor. Neden söyleyemiyorum?

Neden bunu kabul edemiyorum?

Çünkü desteklemeden ona bir şey söyleyemem ve zaten buna izin vermeyecek kadar köşeye sıkışmış durumdayım.

"Bana ne söyleyeceğimi söyle."

Çenesini salladı. "Hayır."

"Bana ne yapacağımı söyle."

"Hayır," diye alay ediyor, "Sen aynı zamanda sağduyu ile kutsanmış bir dahisin ve bir kadına nasıl davranılacağını bundan çok daha iyi bildiğine eminim. -Boktan bir öfke ya da değil. Söyleyecek bir şey yok. Bizi bitirdin."

"Hayır, yapmadım, yoksa çoktan gitmiş olurdun," diye belirtiyorum ki burun delikleri alevlenirken bunun iyi bir fikir olmadığını fark ediyorum.

"Ve bunu istiyorsun, yoksa bana izin verirdiniz. Peşinde olduğun bendim, değil mi?" diye kendini beğenmiş bir şekilde konuşuyor.

Bu. Lanet olsun. Kız.

"Güzel. Bunu istiyorum.

Seni."

"Hayır," çenesini bir kez daha salladı.

Ensemi sıkıyorum. "Ne istiyorsun? Bir bildiri falan mı?"

"Hayır. Ben sadece *seni* istiyordum ve sen şimdi bunu çok daha az çekici hale getirdin."

Hay sikeyim.

"Bana ne verirsen kabul edeceğimi söylemiştim ve bunda ciddiymdim, o yüzden bana *bir şey* ver Dom."

Çılgınca kendimi arıyorum çünkü bunu kastettiğini biliyorum.

"Fransız bulldogu," diye geveliyorum ve o da şaşkınlıkla geri çekiliyor. "Ne?"

"İşte almanız gereken köpek bu," diyorum. Kollarını kavuşturuyor.

"Dinliyorum."

"Onlar iyi huylu, uyanık, sosyal, sabırlı ve zeki yoldaş köpeklerdir. O kadar çirkinler ki sevimli oluyorlar. Sean'ın alması gereken köpek bu olmalıydı ama onun yerine bir aptal aldı."

Gülümsemesini bastırmak için üst dudağını ısıırıyor.

"Seninle bir daha asla böyle konuşmayacağım, Cecelia. Ciddiyim."

"Evet, yapacaksın," diye karşı çıkıyor. "Buna söz veremezsin. O yüzden verme. Seninle birlikte olmak, zehir ısırtığı ile tedavi arasında sürekli bir durumda olmak gibi. Ama seninle sadece bir hafta içi günü ve bana karşı dürüst olduğun sürece bununla başa çıkabilirim ... en azından bizim hakkımızda." Bana doğru bir adım atıyor ve bir sonraki sözlerini açık açık söylüyor. "Ama benimle bir daha asla böyle konuşmanı önermem."

"Az önce beni tehdit mi ettin?" Gülümsememe engel olamıyorum. "Evet." Dedi.

Elimi kaldırıp başparmağımı çenesinde gezdirdikten sonra çenesindeki çukura dokunuyorum. Gözleri içine işliyor ve sözleri acımı dindiriyor. "Ama sen benim için buna değersin, Dom."

Belinin etrafında dönerken omuzlarım hafifçe gevşiyor, kalbim hala gerçeğe çarpıyor -aslında hiçbir zaman gerçek bir karar yoktu. Sadece çoktan verdiğim bir karara boyun eğmek vardı. "Bu özrü çok daha iyi hale getirmeyi planlıyorum."

"Kendin için yüksek bir çıta belirlememişsin," diye homurdanıyor.

"Yatağın kendi tarafına döndüğün anda bu değişir."

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Düşmekte tarif edilemez bir özgürlük vardır.

"Dom," diye inliyor Cecelia, mükemmel dudakları aralanıyor, bir elimle bileklerini sıkıyorum ve orgazmını engellemek için yarı yoldan çekiyorum - itirazını dilimi ağzına sokarak öldürüyorum. O da beni teşvik ederek dilimi emiyor.

Onu kenarda tutacak kadar geri çekildiğimde, kalçalarımı yuvarlayarak, sikimin çıkıntısını klitorisine sürterek tekrar içeri giriyorum. Orgazmı birkaç hamlede onu sarıyor, etrafımda sıkılaşıırken serbest bırakılması dilimde titreşiyor. Kalçalarını kavrayarak onu yatağımın ortasında üstüme oturması için çekiyorum. Şilte ikimizden uzakta, çarşaf ve yastıklar etrafa saçılmış haldeyken onu itiyorum ve adımı haykırıyor. Hareket etmeye çalıştığında, çenesini kavrayarak gözlerine hükmediyor, ona bu zevki verenin ben olduğumu, bu bağlantının benimle olduğunu kabul etmesini istiyorum.

Bana bakarken hafifçe bana doğru sallanıyor.

"Çok güzelsin amına koyayım," diye fısıldıyorum, gözleri sözlerimde daha derin bir anlam bulma çabasıyla benimkileri ararken - orada olan anlam - hissettiğimi biliyor ama dile getirmeyi reddediyor.

Tekrar hareket etmeye çalıştığında, onu demir gibi kavriyorum. Tutamayacağım sözler veren bir adam olmayacağım, ama bu odada, bu yatakta, hepimizin ve birlikte olduğumuzda yarattıklarımızın olduğunu açıkça belirtmezsem lanetleneceğim.

İkimiz de bunu biliyoruz ve bu başladığından beri biliyoruz. Fiziksel olmaktan çok daha derine iniyor. Benim için mutluluk ve huzur dolu bir yer. Hem özgürleştiğim hem de sadece onun için olduğunu bildiğim kendimden daha fazlasını bulduğum bir yer. Onu sessiz bir yakınlık içinde tutmak, benim de hissettiğimi ona kelimeler olmadan etkili bir şekilde aktarabilmemin tek yolu. Söylenmemiş olsa bile, gerçeğin bir saniyesini bile kaçırmamasına izin vermeyeceğim.

"Bırak hareket edeyim," diye yalvarıyor, çeneme öpücükler konduruyor. İkimizin de istediği sürtünmeyi elde etmeye çalıştıkça aletim zonkluyor; bedenim onunla birlikte titrerken onun ihtiyacı da benim etrafımda zonkluyor. Kalbim küt küt atıyor, dayanabildiğim kadar dayanıyorum, mümkün olduğunca uzun süre, çünkü kendimi en canlı hissettiğim an onun yanında. Sadece onun bana baktığını gördüğüm için boşalmaya çok yakınlım, hissettiğim her şey serbest kalmaya çalışırken göğsümde patlamalar oluyor.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldanıyor, tırnaklarını terden kayganlaşmış sırtımda gezdirirken.

Saatlerdir sevişiyoruz. Bu süre zarfında çıldırmaktan başka bir şey hissetmedim, onu yanımda tutma dürtüsü her salınımında daha da sınırlı hale geldi. Ona bir santim bile boşluk bırakırsam, aceleciliğimin nedenini keşfedeceği ve bu duyguyu bir daha asla geri alamayacağım düşüncesinden kaynaklanan panik.

"Dom," diye fısıldıyor onu serbest bırakmayı reddetmemden duyduğum korkuyu okurken, "bana her şeyi anlatabilirsin."

Saçlarını yumruklayıp boynunu geriye doğru çekerek boğazının dibine gerçeği fısıldıyorum. "Öyleyim."

Ve öyleyim.

Elimden geleni yapıyorum.

Onunla birlikte olmanın beni nasıl canlandırdığını ve birlikte olduğumuz her gün beni uçurumun kenarından geri getirdiğini, kaybettiğimi düşündüğüm insanlık ve empati parçalarını topladığını ona gösteriyorum.

Karanlıkta kaybolduğumda beni geri getiren iğne ucu kadar ışık sadece onda var.

Bana aynı anda bu kadar çok şey hissettirebilen tek varlık o.

Bize düşmanımızı sevmemiz söylendi ve ben buna sadakatle itaat ediyorum.

Onu fiziksel olarak ele geçirirken korku ve şehvet savaşıyor, ama ben onun bedenini ele geçirirken bile, o benim sahip olduğumu görmezden geldiğim parçalarımı çalmaya ve sahiplenmeye devam ediyor.

Ondan önce.

Bu mutluluktan önce.

Ona sahip olmaya hakkım olmayan mükemmellik için ikimize de acı çektirmeye kararlıyım, ağzını alıyorum ve sadece bir öpücük ve derin bir itme ile ikimiz de boşalıyoruz.

Yatağın başına çöküp terli bir yığın halinde yatıyoruz, yüz yüze, birbirimizin tenini okşayarak, gözlerimiz kilitli. Sessizlik bariyerimle bile katılmış hissediyoruz, tıpkı çevremizdeki suyu kirleten bir damla siyah mürekkep gibi, kendi bulutumuzu yaratıyoruz. Ama en rahat olduğumuz yer onun içinde. Bu daimi durumu kaçınılmaz olarak sona erene kadar sürdürebileceğimiz yer, benim, kardeşimin ya da nasıl olursa olsun, çünkü onu ikimizden de koruyamam. Onu sadece hazırlayabilirim. Ama şimdi ona baktığımda, neden onu sevmeme izin verilmediğini hatırlayamıyorum. Ona sahip olmamam ya da kelimeleri susturmamam için tek bir neden bile düşünemiyorum.

O babası değil. Ben
de kardeşim değilim.

Tüm bunlar burada, dışarıda kükreyen fırtınanın örtüsü altında anlam kazanıyor - bizi güvende tutan ve saklayan bizim yarattığımız bir örtü.

Sadece biz varız. Ve burada onunla kendim olabiliyorum ve bunu artık kimseden saklamak istemiyorum - ki bu sadece zararlı bir şekilde aptalca değil, aynı zamanda imkansız. Bu da beni çıkarabileceğim tek sonuca götürüyor.

Bu aşk ve ben tehlikeli bir şekilde onun tarafından tüketiliyorum.

Kendime sormam gereken bir soru değil, çünkü bunun gerçeği göğsümde sürekli atıyor. Nefeslerimizi paylaşırken gözlerine baktığımda, ikiz alevime baktığım inancıyla doluyorum. Ondan kaçamayacağım bir şekilde etkileniyorum. Onun içindeyken bile ihtiyacım on kat artıyor -özellikle o zaman- yeterince yaklaşamıyorum. Birlikte olmadığımız zamanlarda ellerimi ondan uzak tutamıyorum ya da düşüncelerimin sürekli ona doğru kaymasını engelleyemiyorum.

İkiz alevlerin neden bir aşk bağımlısının tercihi olduğunu şimdi anlıyorum ve birlikte olduğumuzdan beri, bende olduğunu bilmediğim bir bağımlılığı içimden çıkardı.

Ama biz yakıcı türden özdeş alevleriz ve bunu değiştirebilecek hiçbir şey yok.
Çoktan yazıldı.

Yani, düşüşte özgürlük olsa da, sonuç da var. Delphine'in sözleri kafamda yankılanırken bu gerçek aklıma yerleşiyor.

"O senin sonun olacak."

Ona söylemediğim şey, bunu zaten bildiğimdi. Ateşle
ya da suyla.

Öyle ya da böyle. Öyle olsun.

O zamana kadar hava basıncının değişmesini, bulutların toplanmasını, gökyüzünde şimşeklerin çakmasını, gök gürlemesini ve yağmuru bekleyeceğim.

*

Yani, bu balayı aşaması.

Dört harfli lanete uğramış ya da uğramamış, ben hala bir orospu çocuğuyum ve bunu kucaklıyorum. Gün geçtikçe lanetlendiğimi hissediyorum ve havanın tüm avantajlarından yararlanıyorum. Bu hafta her gün fırtına yağdı ve sikim yağmurluk içinde etrafa sıçrayarak şarkı söylüyor. Hava durumu yakın zamanda kurumayacağını garanti etmeye devam ediyor. Gözlerim kapalı, aşağı bakmaya cesaret edemiyorum çünkü onunla birlikte ne kadar uzağa düştüğümü tam olarak biliyorum ve yere inmeden önce ne kadar mesafe kaldığını görmek istemiyorum. Sean'ın şu anki ihmal durumundan dolayı hiç suçluluk duymuyorum çünkü ben hak ettiğim yeri talep etmeden önce onunla bol bol vakit geçirdi. Tam bu düşünce aklımdan geçerken telefonum gürliyor ve aklımdaki şeytan ekranda arayan olarak beliriyor. Kendime engel olamayarak cevap veriyorum, hoparlöre alıyorum ve havadaki tereddütü hissediyorum.

"Dom?" Sean selam vermediğim için soruyor. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Ne yapıyorum hmmmm ... güzel kız arkadaşının ağzını beceriyorum," diye cevap veriyorum, gözlerini sulandıracak kadar derine sokuyorum.

Görüşmeyi sonlandırmak için telefonu ona uzatıyorum, gözlerimizi kilitli tutuyorum; o emmeye ve sırtmaya devam ediyor, ben de boştaki yumruğumu saçlarına doluyorum.

"Ne?" Cecelia sikimin etrafında sertçe kenetlenip bir inilti çıkarırken Sean hattın diğer ucunda mırıldanıyor. Ateş omurgamı yalıyor ve dizlerimin bükülmesini engellemek için tek yapabildiğim bu.

"Kız arkadaşının mükemmel ağzını becerdiğimi söyledim ve onunla gurur duymalısın çünkü o lanet olsun," Cecelia'nın başı sallanırken törpüledim, "o buna sahip çıkıyor."

Sessizlik. Bir saniye geçiyor, sonra iki.

"Sen tam bir pisliksin."

"Bir *ağz dolusundan* daha fazla diyebilirim," diye mırıldanıyorum, Cecelia yüzümden silmeden önce sırtarak yanaklarını çukurlaştırıyor ve derin bir nefes alıyor.

"Siktir, bebeğim," diye mırıldanıyorum, Sean'ın tam etkiyi alması için telefonu indiriyorum. "Açlıktan ölüyor, kardeşim. Ne yazık ki hava senin lehine değil."

"Lanet olsun," diye homurdandı Sean, sesi boğuklaşmıştı. "O ağzı özledim."

Benim kadar onun da bundan zevk aldığını biliyorum. Cecelia da bunu biliyor, bu yüzden son ön sevişmesini de bir kenara bırakıp tamamen içine giriyor.

"Konuşmaya devam et," diye homurdandım, "bu onu tahrik ediyor." "Vardiyanın ortasındayım," diye cevap veriyor.

"O zaman sana özel bir yere gitmeni öneririm, hem de hemen," diye kestirip atıyorum, çuvalımı avuçlayıp çekiştirdiğinde neredeyse kendimi kaybediyorum. "Ruh hallerinden birinde."

Bitkinin sesi azalıyor ve önerimi dikkate aldığını anlıyorum.

Parmaklarımla kafa derisine masaj yaparak, "Senin için üzülüyorum," diyorum, "ve şu anki manzaran," beni içine çekerken alay ediyorum, "çünkü ateş kırmızısı külottan başka bir şey giymiyor ... mükemmel meme uçları dikkat çekiyor." Tekrar sallanıyor, tırnaklarını kıcıma geçirerek beni esir alıyor. "Belki de bu külotu sana giymek için almıştır diye düşünüyorum." Parmağımı ağzının kenarında gezdiriyorum. "Bunları Sean'a giymek için mi aldın?"

Sean hat üzerinden küfür ederken aletimin etrafında boğuk bir onay mırıldanıyor.

"Onları görmek için burada olmaman çok kötü," diyorum kalçalarımı pompalayarak. "Kırmızının en sevdiğin renk olduğunu biliyor."

"Bunun için o mükemmel kıcını *kızartacağım* Cecelia," diye tehdit ediyor Sean, sesi sert. Cecelia gürültüyle beni ağzından çıkarıyor, sesi sıvı arzu.

"Dört gözle bekliyorum."

"Siktir, bebeğim," diye fısıldıyor. "Sen de benim için islandın mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum ve çenesini kavriyorum. "Söyle ona."

"Öyle olduğumu biliyorsun," diye inliyor, sikimi dibinden o kadar sert kavriyor ki kalçalarım sarsılıyor. "Seni özlüyorum," diye mırıldanıyor.

"Bu bir işkence."

"Sanki açıktan ölüyormuş gibi beni bir aşağı bir yukarı yalıyor, kardeşim," diyorum, dilini başımın üzerinde döndürmeden önce dibinde düzleştirirken, gözlerimiz kilitleniyor.

"Tam kendi işime bakıyordum ki yanıma geldi, soyundu, dizlerinin üzerine çöktü ve sikimi emmeye başladı ..." Başparmağımı yanağında gezdiriyorum. "Bunu yaparken çok güzel görünüyor, dudakları gerilmiş. Bunu kaçırıyor olman çok kötü," diye homurdanıyorum, beni tabana indirmeden önce bir kez daha sertçe çekerken.

"Siktir git," diye homurdanırken fabrikadaki gürültü bir kapı şangırtısıyla kesiliyor.

"Sanırım onu sertleştiriyorsun," diye fısıldıyorum, o beni kenetlemeye başladığında -sürdürmek için. Bir kez daha iyice soktuktan sonra beni ağzından çıkarıyor ve bir sirenin yapacağını hayal ettiğim gibi fısıldıyor. "Benim için sertleştin mi, Sean?"

"Sikeyim evet," diye inliyor. "Her zaman."

"Ofisimizde misin?" diye soruyor, tırnaklarını karın kaslarımın üzerinde gezdirirken beni pompalıyor.

"Evet, bebeğim," diye homurdanıyor. "Eve gelip yardım etmemi ister misin?" "Bu işler böyle yürümüyor," diye hatırlatıyorum ona.

"Lanet olası hafta boyunca yağmur yağdı," diye mırıldanıyor.

"Paylaşmak ona kalmış, ama," diye homurdanıyorum tekrar, "kızımızın sahiplendiğini söyleyebilirim," diye rapor veriyorum beni üsse geri götürürken ve keskin nefesime engel olamıyorum. "*Siktir, Cecelia.*"

"Bebeğim, biraz da bana ayırır mısın?" Sean boğuk boğuk konuşur. "Her zaman," diye mırıldanır Cecelia.

"Merak etmeyin. İyi beslendiğinden ve ona iyi bakıldığından emin olacağım." Başının arkasındaki tutuşumu kullanarak, onun duyabileceği şekilde ağzını tıkayacak kadar itiyorum. Sean'ın hızlı ve sert nefes alışları hattan duyuluyordu. "Siktir, zaten oradayım."

"Tacımı yalıyor," diye rapor veriyorum ateş omurgamı yükseltirken. "Benimle alay ediyor, Sean. Belki de ona bir ders vermeliyim."

"Sakin telefonu kapatayım deme," diye homurdanıyor. "Bebeğim, konuş benimle."

"Güneş doğar doğmaz yatağında olacağım" -gürültüyle ucunu emiyor-, "itirazımı kesiyor, sikim sarsılırken ikimiz için de ağzını tıkıyor.

"Ama kıcı çoktan kızarmış olacak," diyorum.

Tırnaklarını kalçama geçirdiği anda boşalıyorum, o tırnaklarını kalçama geçirirken ben de onun bekleyen ağzına doğru sertçe inliyorum. Ağzını doldurduktan sonra çenesini kavradığımda her damlayı alıyor.

"Aç," diye emrediyorum, o da açıyor. "Ağzı benimle dolu, Sean. Ne yapmalı?"

"Yut," diye emrediyor tereddüt etmeden.

"Onu duydun," diyorum, boğazı düğümlenmeden önce ağzını sıkıca kavradığımı yerden kurtararak. "Biraz ıskaladı." Başparmağımı alıp ağzına sokuyorum, "ama başparmağımı emiyor."

"Tanrım," diye küfrediyor Sean.

"Bana yemek getirme konusunda endişelenme," diye alay ediyorum ona sırtarak, "çünkü sen buraya gelene kadar ben çoktan yemiş olacağım."

Telefon görüşmesini sonlandırıp onu ayağa kaldırıyorum ve Cecelia gözlerinde alaycı bir küçümsemeyle başını sallıyor. "Korkunçsun."

"Bunun için bana teşekkür edeceksin, bunu biliyorsun." "Evet." Sırıttıyor. "Muhtemelen edeceğim."

"Sonunda sahipleniyorsun," diyorum saçlarını tutup boğazını ortaya çıkarmak için geriye çekerken.

"Evet, öyleyim," diye inliyor dilimi boğazındaki çukurda düzleştirip ağzına götürmeden önce, küçük bir önizleme için dilimi içeri sokarken.

"Dom," diye homurdanıyor, vücudu beklentiyle sarsılıyor, göğsü kabarıyor, gözleri büyümüş, ifadesi muhtaç.

"Bir şey mi lazım?"

Talepkar lacivert gözlerini kısıyor. Böyle olduğunda çok hoşuma gidiyor çünkü onu doyurmak neredeyse imkânsız. Çenesini kavrayarak ağzını alıyorum, onu yatağa doğru götürürken kendimi tadıyorum. Onu arkaya iterek külotunu indiriyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Sırılıklam olmuş amını açıp parmaklarımla yavaşça okşuyorum ve az önce olanlardan sonra o kadar hazır ki boşalıyor. Ona bakarken, başımı eğip tapınmadan hemen önce daha fazla yağmur yağması için bencilce bir dua gönderiyorum.

"Bir gün güneşin batışını kırk dört kez izledim. Bilirsiniz ... insan çok üzgün olduğunda günbatımını sever."

-Le Petit Prince, Antoine de Saint-Exupéry

Kırkınıc1 Bölüm

HEMŞİRE Delphine'i koltuğa oturtmama yardım etmeden önce açık olan yolcu kapısına götürüyor. Hemşirenin ardından görünüşte minnettar bir vedayla seslendiğinde beni şaşırtıyor. Sürücü koltuğuma oturduğumda onu incelerken tavrında bir farklılık olduğunu fark ediyorum. "İyi misin? İyi görünüyorsun."

Kontağı çevirdiğimde başını rahatça sallıyor, gözleri aynı nadir gri renkte bana bakıyor. "Sen de iyi görünüyorsun."

"Bizim için nadir bir durum," diye şaka yapıyorum.

Konuşmadan önce yaptığım espri gözlerindeki ışığın bir kısmını söndürüyor. "Biz . . . bir yere gidebilir miyiz?"

Onun isteği üzerine elimi vitesin üzerinde durdurdum. "Eve gitmek istemiyor musun?"

"Gün batımını görmek istiyorum," diyor, dikkati ön camdan çıkıp tekrar bana dönüyor. "Bildiğin bir yer var mı?"

"Bir dağ kasabasında yaşıyoruz. Aralarından seçim yapabileceğimiz pek çok yer var." Gösterge saatime bakıyorum ve gün batımına en fazla iki saatimiz olduğunu görüyorum.

"Beni bir tanesine götür," diye emrediyor, kemerini takıyor ve yerleşiyor. "Hasta hissetmiyor musun?" Dairesel sürücüden çıkarken soruyorum.

"Kanserim var ve onu kovalamak için içime zehir pompalanıyor," diye bir nefes veriyor, "kendimi hep hasta hissediyorum."

Nedenini sorguladığımda içimde kötü bir his belirliyor. "Bugün ölmeyi mi planlıyorsun?"

"Hayır, neden?" Yüz ifademi okudu. "Sadece sahip olduğum zamanı iyi değerlendirmeye çalışıyorum."

Bunu düşündüm. "Doktor sana bir şey söyledi mi?"

"Hayır."

"Onkoloğu arayabilirim Delphine," diye hatırlatıyorum ona.

"Hayır," diye iç geçirdi. "Ben sadece tedavimi oldum."

Eğer onu gözyaşlarını silerken yakalamasaydım, gözyaşlarının orada olduğuna asla inanmazdım. Kadının döktüğünü gördüğüm tek gözyaşı ben henüz tek haneli yaşlardayken döktüğü gözyaşlarıydı ve onlar da annem, babam ve eski kocası içindi.

"İstersen beni eve götürebilirsin, sadece seninle biraz zaman geçirmek istedim. Bu bir suç mu?"

"Hiç yapmadığınızı düşünürsek, bu şaşırtıcı."

"Artık arkadaşız, değil mi?" diye soruyor. "Sen öyle diyorsan," diye şaka yapıyorum.

"Tamam, beni eve götür."

"Bana neden sızıntı yaptığını söylersen seni götürebileceğim bir yer var," diyorum ve yanağından aşağı süzülen bir başka hızlı gözyaşını fark ediyorum. Bu görüntü Cecelia'nın bana geldiği günkü anısını canlandırdı. Gözleri dolmuştu, aynı şekilde duygusaldı, çünkü önemli bir şey olmuştu ve görünüşe göre teyzem için de durum böyleydi.

"Neden bu kadar üzgünsün, Tatie?"

"Kendim hakkında konuşmak istemiyorum." Bir ışıktaki durduğumda beni değerlendiriyor. "Yakışıklı bir adamsın. Sende Celine'den çok şey görüyorum."

"Cidden kalpten kalbe mi konuşuyoruz?" Kafam tamamen karışmış bir halde soruyorum. "Sen aşkı buldun," diyor, hiç de soru gibi değil.

Ona göz kırpyorum. "Neden böyle düşündün ki?"

"Birbirimize çok benziyoruz, Dominic. Bunu duymak istemeyebileceğini ve belki de buna inanmayacağını biliyorum ama öyleyiz. Birçok yönden. Duyduysan ne mutlu bana."

"Roman'ın kızına aşık olursam mutlu mu olurum?" İnanılmaz bir şekilde soruyorum. Bana bakıyor, dudakları bükülüyor. "Mutlu olduğunu inkâr mı ediyorsun?"

"Soru bu değildi," diye yönlendirdim.

Ön camdan dışarı bakmak için geri dönüyor. "Yetenekli olduğun ve bunu benimsediğin için mutluyum."

"O kadar uzağa gitmezdim," diye mırıldanıyorum, neredeyse duyulmayacak şekilde, ama bu artık tam olarak doğru değil. Yolun ilk kısmını havadan sudan konuşarak geçiriyoruz, bu da beni biraz *Alacakaranlık Kuşağı*'na girmişim gibi hissettiriyor. İki kez ve *yüksek sesle* gülüyor. Tedirginliğim artıyor ve tedavisinin ilerleyişi hakkında yalan söyleyip söylemediğini merak etmeye başlıyorum.

Bir saatten biraz daha kısa bir süre sonra, gün batımına yirmi dakika kala dar ve dolambaçlı yoldan dağın zirvesine doğru ilerliyoruz. Delphine sessizliğini koruyor, onu oraya götüreceğime güveniyor, beklenti yayılıyor

oturduğu yerden gözlerinde ender rastlanan bir umutla. Sağ tarafımızda duran küçük bir binadan başka bir şey olmayan bir otoparka girdiğimde bana şüpheyile bakıyor. "Burası mı?"

Başımı salladım ve ona yardım etmek için arabanın etrafında yürüdüm. Ayaklarını yere vurduğunda neredeyse bana doğru düşüyor, onu dik tutmak için sıkıca kavradığımda alnında ve üst dudağında ter boncukları oluşuyor. "İyi misin?"

Dudakları titriyor, binaya olan mesafeye bakarken gururu tehlikede. "Ben daha zayıfım... zorunda değiliz-"

"Seninle yürüyeceğim," diye onu temin ediyorum. Gözleri yine buğulanıyor ve onu kendime çekerek binaya doğru yürütüyorum. Kapıya çıkan dik merdivenlere ulaştığımızda, onlara temkinli bir şekilde bakıyor ve başını sallıyor. "Dominic, ben çok zayıfım.

."

"Seni tuttum." Onu sıkıca kollarıma alarak merdivenlerden kapıya doğru ilerliyorum, tam o sırada bir adam kapıyı açıp bizi fark ediyor ve karısını hızla içeri sokup geçmemiz için kapıyı tutuyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum ve Delphine de bunu yankılıyor. Ben içeri girip onu göğsüme bastırırken gözleri merakla bize bakan çifti takip ediyor.

"Utanma Tatie," diyorum ona, tam yüzünü omzuma gömecekken, sağımızda ve solumuzda bulunan boş sıraların yanından geçerek ağır eğimli basamakları yavaşça inmeye başlıyorum.

Dibe ulaştığımda, omzumu kaldırarak onu dürtmeden önce etrafıma memnun bir şekilde bakıyorum. "Gösteri için tam zamanında. Gün batımına bak, Tatie."

Yavaşça başını kaldırıyor ve karşımızdaki manzarayı görünce nefesi kesiliyor. İleride, tuğladan bir temele sabitlenmiş on iki metrelik bir haç duruyor ve iki yanında alçak bir sınır duvarı uzanıyor. Bunun ötesinde, turuncu, altın ve pembenin çeşitli tonlarına hızla doygun hale gelen Blue Ridge Dağı zirvelerinden oluşan uçsuz bucaksız bir deniz var.

"Mon Dieu!" *Tanrım!* diye haykırıyor, onu nazikçe ayağa kaldırırken sesi titriyor. Birkaç sessiz saniye boyunca manzarayı seyrediyor, dağların tepelerinden süzülen sis ve renkleri izlerken eli hala pazuma yapışmış durumda. "Bu da ne böyle?"

"Buraya Pretty Place Şapeli deniyor," diye cevap veriyorum, önümüzde duran ve inanılmayacak kadar gerçeküstü olan manzara karşısında ben de şaşırılmış bir halde.

Başını sallıyor, yüz ifadesinde şok ve şaşkınlık, sesinde takdir ve devam eden bir soru. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Buraya birkaç kez gelmiştim," diye itiraf ediyorum.

Kuşkuyla gözlerini kısıyor. "İnanıyorsun." "Hâlâ pazarlık halindeyiz," diyorum ona.

Ben küçük şapelin etrafına ve bir sinema perdesi büyüklüğündeki kapalı manzaraya bakarken birkaç sessiz dakika geçiriyoruz. Geriye dönüp baktığımda, teşhis konulduğundan beri yüz ifadesini felç eden korkuyu fark edince konuşuyorum. "Birkaç yıl önce merak ettiğim için küçük bir araştırma yapmıştım."

"Neyi merak ediyorsun?"

"Senin *güzel ahlak kitabın*," diye sırtıyorum, "en can alıcı son ve sonrasında olanlar."

Devam etmem için başıyla beni cesaretlendiriyor.

"Dalışım sırasında bir düzine ya da daha fazla hikaye ve tanıklık okudum ve seksenli yıllarda yaşanmış bir tanesine rastladım. O zamandan beri aklımdan çıkmıyor."

Bana odaklandığını görmek için ona bakıyorum.

"Teksaslı bir ev kadını, sipariş ettiği perdeleri almak için JCPenney'e giderken steysin bir araba kullanıyordu. İki küçük kızı arabanın arkasında boyama yapıyordu." Aklıma takılan ayrıntıları hafızamda aradım. "O ev kadınının günlük işlerini yapmak için otoyolda hızla ilerlerken bilmediği şey, o gün *üç kez* öleceğiydi."

Delphine'in gözleri büyür.

"Az ileride, on sekiz tekerlekli bir kamyonun bazı enkazlar - tavuk teli ruloları - nedeniyle otoyolda durduğunu bilmiyordu. Sinyallerini yakmamış ya da trafik konilerini yerleştirmemişti, bu yüzden yavaşlamadı ya da fren yapmadı ve son hızla arkasına çarptı."

Delphine kendinden geçmiş bir halde dinliyor, gözleri tekrar manzaraya kayıyor.

"Kadın üç kez tıbbi olarak ölü kabul edildi. İki kez hastane yolunda -bir kez helikopteri beklerken, bir kez de nakil sırasında- ve en uzun flatline ameliyat masasında gerçekleşmiş. Sağlık personeli ölüm haberini vermek istemiş, ancak onunla ilgilenen doktor onu geri getirmeye çalışmaktan vazgeçmeyi reddetmiş; birkaç oda ötede dikiş atılan iki kızını düşünüyormuş. Tıbben ölü sayılması, yeniden hayata döndürülmesi halinde iyi bir prognoza sahip olması için kabul edilebilir süreden daha uzundu - bir daha tam olarak işlev göremeyecekti - ama doktor son bir kez denedi ve onu geri getirdi."

Gerisini aktarırken kilisenin içi puslu pembe bir renkle doluyor. "Beyninde ciddi hasar vardı, yürümeyi, konuşmayı, okumayı ve yazmayı yeniden öğrenmek zorunda kaldı ama tamamen iyileşti." Delphine'e dönüyorum ve onun her kelimeyi dikkatle dinlediğini görüyorum. "Peki tek şikâyeti neydi biliyor musunuz?"

Başını hafifçe sallar.

"Onu geri getirdiklerini." Sırıttıyorum. "Diğer tarafta onu neyin beklediğini görmüştü ve artık dünyayla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordu."

Kaynayan yaşlar gözlerini doldurur.

"Aşağıda olduğu süre içinde, öbür dünyayı başka hiçbir yerde var olmak istemeyeceği kadar deneyimlediğini iddia etti. Orada geçirdiği tüm zaman boyunca, sürekli bir sevgi haliyle sarmalanmış - bizim yaşadığımız insan sevgisine hiç benzemeyen, ama bir milyar ve daha fazla büyütülmüş. Oradaki her varlık bu sevgiyi yansıtıyor ve onlara dokunduğunuz ya da yanlarından geçtiğiniz anda, onlarla ilgili her şeyi, hayatlarının her ayrıntısını biliyorsunuz. Bu ilk kez gerçekleştiğinde, kolektif bir bilincin parçası haline gelirsiniz. Yargılama yok, utanç yok, acı, pişmanlık ya da ağrı yok. Hiçbir insan aklının kavrayamayacağı türden bir duygudan başka bir şey yok. Yaşayan hiçbir ruhun ölümden sonraki yaşam konusunda endişelenmemesi gerektiğine yemin etti."

Delphine o anda elleri arasında ağlamaya başlıyor ve ben de onu ilk sıraya oturması için çırpıyorum, vücudu ağlamalarıyla sarsılırken sırtına bir avuç bırakıyorum.

Fısıltılı özürler yüzünü kapatan eller tarafından güçlendirilmeden önce birkaç vuruş geçiyor ve ben sadece onları çıkarabiliyorum. "Je suis désolée, je suis désolée, Dominic," diye soluyor, kırmızı çerçeveli gözlerini benimkilere kaldırmadan önce. "Sana davranış şeklim için gerçekten çok üzgünüm." Pişmanlık gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanıyor. "Başlangıçta ikinize de çok kötü davrandım."

"Hâlâ yenebilirsin," diyorum ona.

"Belki, ama bu özrün zamanı çoktan geçti," diye burnunu çekiyor. "Bu benim en büyük pişmanlıklarımdan biri."

"Gençtin, kalbin kırıldı ve beş parasızdın ve unutma ki seni bu duruma neyin getirdiğini biliyorum. Bu hayat ikimize de çok fazla fırsat vermedi. Bu konuda birbirimize benziyoruz."

"Sen sadece küçük bir çocuktun... Bunun için acı çekmek zorunda kalmamalıydın. Bencillik ettim," diye itiraf ediyor kısık sesle. "Çok uzun zamandır bencildim."

"Öyleydin ama seni bir süre önce affettim."

"Yapmadın," diye reddediyor.

"Tamam," diye sırtıyorum.

"Deniyorum."

"Yapmazsan anlarım," diye manzaraya bakıyor. "Bunu hak etmiyorum."

"Belki ... ama bizi terk edebilirdin, bu da bizi ayırabilirdi. Seninle ilgili anılar beni kızdırdığında bunu aklımda tutuyorum."

Sırtıyor. "İyi bir adam oldun Dominic. Bunun için sana teşekkür etmiyorum. Yine de birbirimize *çok* benzediğimiz konusunda seni tekrar uyarmalıyım."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ne yazık ki öyle biliyorum." Batan güneşin son ışıklarını görmek için arkasını dönüyor. "Kalbinin benimki gibi katılaşmasına izin verme. Affedemediğim için çok şey kaybettim."

"Elimden geleni yapacağım."

Ayağa kalkmadan önce güneşin son batışını izliyoruz ve o bana dönüyor. "Bu hikaye için teşekkür ederim."

"Bunun gibi yüzlercesi, hatta binlercesi var, hepsi de bekleyen bir şey olduğunu iddia ediyor. Bir tanrının var olduğunu şiddetle iddia eden her kişi için, hiçbir şeyin var olmadığını kanıtlamaya kararlı bir başkası var. Günün sonunda, her ikisi de egolarıyla o kadar şişmiş, inançlarında o kadar sağlam ki, ikisi de bunu kanıtlayamıyor. Bu, dünyanın en iyi saklanan sırrıdır ve hiçbirimiz onun bir parçası olana kadar bu sırta vakıf olamayız. Ama bu hikayelerin bazılarında doğruluk payı olmalı, değil mi?"

Başını sallıyor.

"O yüzden çok fazla endişelenmemeye çalış." Omzunu dürtüyorum ve o da bana nadir görülen, içten bir gülümseme veriyor.

Sessiz ama huzurlu bir yolculuktan sonra, onu eve götürüp yerleşmesini sağladım, kabulleri ve uzun süredir katlandığı izolasyon nedeniyle göğsüm biraz ağrıyordu. İkimiz de aynı çaresizlik içinde yıllarca inzivaya çekilmiştik, ikimiz de aynı türden bir varoluşun acısını çekmiş olsak da aramızdaki köprüyü asla onaramamıştık. Hayatının yarısını alkolik bir münzevi olarak kalp kırıklıklarıyla geçirdi çünkü hayatındaki her bir erkek onu hayal kırıklığına uğratmış, her fırsatta güvenliğini elinden almıştı. Bu babasıyla başlamış, kocasıyla ve bu ikisi arasındaki her erkekle sona ermişti. Kocasını onu terk edene kadar takdire şayan bir direnç göstermesine rağmen, bu son darbe onu içine kapanmaya, sırlarını her gün içtiği şişleyle susturmaya itti, ta ki varlığı yaşayan diğerlerinin yanında arka plandan başka bir şey olmayana kadar.

Bazı açılardan birbirimize çok benzediğimiz fikri içimde bir tür korku uyandırmaya başladı.

Eve adımımızı atar atmaz limon ve diğer ev kimyasallarının kokusu sert bir şekilde çarpıyor ve beni sarsıyor. Işığı açtığımda, boş bir bitki standının üstünde yakın zamanda yapılan bir ilaçlama için bir ilan görüyorum. Etrafa göz gezdirirken evin tertemiz olduğunu görüyorum; rafların tozu alınmış. Mutfığa girip dolabı açıyorum ve bulaşıkların yıkanıp düzgünce istiflendiğini görüyorum. Koltuğuna yerleşen Delphine'e bakıyorum, yüzüme bile bakmadan sorduğum soruyu yanıtlıyor. "Bilmeni istemedi ama artık biliyorsun."

Cecelia.

Anında, göğsümdeki vuruştan geçen sıvı, diğerine geçmeden önce onun adını içeride katılaştırıyor.

Whoosh. Whoosh.

Whoosh. Whoosh.

Geldiğinde nasıl karşılandığını hayal bile edemiyorum. Ona ulaşma ihtiyacıyla göğsüm ağrıyor, panik kısa süreliğine beni ele geçiriyor. "Lanet olsun, o-"

"Hayır," diye korkumu bastırıyor, düşüncelerimi okuyor. "Odası hâlâ kilitli."

Sonunda bana baktığında, Cecelia'nın ayaklarının dibinde diz çöktüğü gece gördüğüm suçluluk duygusunun yüz ifadesine sızmaya başladığını görüyorum.

"Ne?" Oturduğu yere doğru yürüyüp kollarımı kavuşturarak soruyorum.

"Bütün gece açık açık paylaştık, Tatie. Neden şimdi duralım?"

"Ona haksızlık ettim," diye fısıldıyor alçak sesle, bakışları uzakta,

"geçmişte." "Cecelia'ya haksızlık mı ettin?"

Başını sallıyor, gözleri

sulanıyor. Hay sikeyim.

"Bu şimdiye kadar yaptığım en aşağılık şey." Gözleri anılarla parlıyor. "Ben-" keskin bir korumacılık duygusu içimi titretirken başını sallıyor.

"Anlat bana," diyorum.

"Uzun zaman önceydi," diye teminat

veriyor. "Dinliyorum."

"Fabrikada çalışırken. Sana söylemiştim. . . Annesi Diane ile kısa bir süre yakındık."

Başımı salladım.

"Onlar öldükten sonra, ne olduğunu bildiğini ve Roman'ın bununla bir ilgisi olduğunu biliyordum. Kızgındım."

"Delphine, ne yaptın sen?"

"Cecelia daha bebektir," diye fısıldıyor, sanki tınısının doğumla bir ilgisi varmış gibi. "Çok sarhoştum ve annesinin evine zorla girdim."

"Ve?"

"Cecelia'nın beşiğine dolu bir silah koydum," diye yüzünü buruşturdu, "o içinde uyurken."

"Tanrım, Tatie."

"Roman'a yangının bir kaza olmadığını bildiğimize dair bir mesaj göndermek istedim."

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey," diye garanti veriyor. "Emniyeti açık bıraktım."

"Oh, bu her şeyi değiştirir." Oturma odasının penceresinin hemen dışında şimşek çakarken kot pantolonumun cebinden anahtarları çıkarırken içime öfke sızıyor.

"Dominic," diye sesleniyor Delphine arkamdan ama onu duymazdan geliyorum, yağmur çatıdan dökülmeye başladığında göğsüm gümbür gümbür atıyor. Delphine'in elinde ne kadar itiraf kaldıysa, onları mezarına götürebileceğine ya da itiraf edecek bir rahip bulabileceğine karar veriyorum. Kafasında dolu bir silahla Cecelia'nın görüntüsü içimi ürpertiyor, merdivenlerden inip Camaro'yu çalıştırırken beni fiziksel olarak hasta ediyor.

Arabadan inip konağa, yani ona doğru koşarken içimdeki temize çıkma arzusu kabarıyor. Roman'dan ne kadar nefret etsem de, kendi ailemin de onunla ilgili aynı kötü niyetten suçlu olduğu ortaya çıktı. Yolculuk sırasında fark ettim ki, sırlar -özellikle de en ölümcül olanları- kim tarafından saklanırsa saklansın, onları saklayanları olduğu kadar keşfedenleri de zehirleyen bir yöne sahip. Cecelia ile olan bağımıza gelince, tanışmadan önce lanetlenmiştik.

-kendi hatamız olmadan- ve birbirimizi keşfederken, ikimiz de yavaş yavaş zehirleniyoruz.

Arabayı çekerken Cecelia'nın arabasını görünce içimi bir rahatlama kaplıyor. Arabadan indiğimde gök gürlüyor ve kapıya ulaşana kadar geçen saniyeler içinde sırlıksız oluyorum. Kapıyı açtığımda Cecelia'nın sürgülü kapıya bakan koltuğa kıvrılmış, kulaklıklarını takmış Kindle'ından sesli kitap okuduğunu görüyorum. Kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla kapatıp içeri süzülüyorum, o koltuğun arkasına saklanınca

yalnız olmadığını hissediyor. Tekrar rahatça kitap okumaya başlamasını beklerken arkadan saldırıyorum, onu kavrayıp kanepenin arkasına doğru çekerken damlayan saçlarımla ıslatıyorum.

"Dom," diye bağıyor, başımı salladığımda sıırsıklam tişörtümü avuçluyor ve itiyor, bu sırada su döküyor ve onu ıslatıyor. Yüzünü bana dönmesi için onu çeviriyorum, kışını kanepenin kenarına dayamadan önce onu kucağıma alıyorum.

"Berbatsın," diye gülüyor içime gömülürken ve itirazlarının geri kalanını öpücüğümlle susturuyorum. Öpücüğü bıraktığımda, gözlerindeki sıcaklığı hayranlıkla seyretmek için geri çekiliyorum, göz kapakları kapanıyor, nefesler hızlı geliyor, selamıyla birlikte yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Merhaba."

Onu kaldırıp merdivenlere doğru yürürken bacakları bana sıkıca sarılıyor.

"Tanrım, sıırsıklam olmuşsun. Hadi seni kurutalım," diyor, elimde kıvrınarak.

"Seni ıslatalım," diye karşı çıkıyorum.

Dudağını ısırduğında, çenesindeki çukur aletimi tam direğe getiriyor. "İş nasıldı?" diye soruyor.

"İş."

Gözlerini deviriyor. "Nasılsın?" "Hâlâ

benim," diye şaka yapıyorum.

"Orospu çocuğu."

"Sadece bir kez," diye alay ediyorum.

Vücudu gerilir. "Bunu bilmeme gerek yoktu."

Gözlerimi açtım. "Ama *diğer her şeyi* bilmeye ihtiyacın var gibi görünüyor."

Ayılır ve alınganlık gösterir. "Gerçekten sadece uysal ve dilsiz olmamı mı istiyorsun?"

Göğsüme şakacı bir tokat atıp merdivenlerin başına geldiğimizde kendini uzaklaştırmaya çalışırken dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Tam bir pislik."

"Öyle olduğumu söylemiştim."

"Bana pek çok şey söyleyebilirsiniz ama beni buna asla ikna edemezsiniz efendim. O şekilde değil."

"Bana inanmalısın," diye uyarıyorum.

"Beni korkutup kaçırmaya çalışmayı bırak, Dom. Hiçbir yere gitmiyorum."

Odamı incelerken onu ayağa kaldırdım. "Peki, bu gece ne yapacağız? Kitap okuyabiliriz. Sana akşam yemeği ya da kahvaltı hazırlayabilirim? Yumurta ve filme ne dersin?"

Başımı salladım.

Bir saat sonra, yeni yıkanmış battaniyemizin altında uzanmıştık.
-Nereden geldiğini bilmediğim taze bir koku soluyorum. Şehir evinin etrafına bakıyorum. Sadece ikimiz varız, Sean fabrikada gece vardiyasında çalışıyor ve Tyler'dan haber alınamıyor - geçen hafta olduğu gibi - hem gündüzlerini hem de gecelerini başka bir yerde geçiriyor. Delphine'lere geri dönersem, kamyonetini garaj yolunda bulacağımdan şüpheleniyorum, ama bunu ondan öğrenmeye çalışmıyorum.

Bir noktada itirafı için Delphine'le barışacağım, ama bu gece bu olmayacak, çünkü aynı korumacılık dalgası beni de sarıyor. Yutkunarak Cecelia'nın filmi izleyişine odaklanıyorum, tamamen kendinden geçmiş bir halde, eli hâlâ patlamış mısır kasesinde. Elini tutup kaldırıyorum ve parmaklarındaki kaşar kalıntılarını emiyorum. Kısa bir süreliğine bana doğru dönüyor, ben de ekrandaki hikayeye ilgilenişim gibi yaparak onu bırakıyorum. Tekrar televizyona döndüğünde elini elimde tutuyorum, avucumu onunkinin yanına koymadan önce başparmağımı narin elinin arkasında gezdiriyorum. Benimki sert ve nasırlı, onunki pürüzsüz. Benim parmaklarım onun ince, narin parmaklarına kıyasla kalın. Benimkiler kan ve öfkeyle kaplıyken onunkiler kirlenmemiş.

Whoosh. Whoosh.

"Aşk buldun." Delphine'in fısıltısı içeri sızıyor. Beni buldu.

Whoosh. Whoosh.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, tam da gök gürültüsü sürgülü cam kapıları tıkırdatırken, o soruyla bana bakarken itirafım bu uyarıyla birlikte sönüyor. "Hmm?"

Whoosh. Whoosh.

Whoosh. Whoosh.

Filme geri döndüğünde çenemi hafifçe sallıyorum. Kirpiklerinin uzunluğuna, burnunun mükemmelliğine ve dudaklarının dolgunluğuna dikkat ederek profilini iyice inceliyorum. Bacaklarını kucağıma sarkıtmış, ben beklerken kanepeye daha da gömülüyor.

Sonunda, olur. Göğsü pompalanmaya başlıyor, içinden duygular yayılıyor, gözlerinde yaşlar oluşurken boğazından bir inilti çıkıyor. Bilgisiz pislik aşkını itiraf ederken ekrana dönüp baktığımda Cecelia'nın her saniyesini yuttuğunu görüyorum.

Aşkın onun yaşam gücü, varlık nedeni, onu harekete geçiren şey olduğunu görmek çok kolay. Bunu anlamak için onun bunu izlediğine tanık olmama gerek yoktu çünkü o da benimle aynı derecede duygusal. Onun içinde kendimi kaybettiğimde, o

Konuşulan her cümleden sonra ve onu yavaşça ve derinlemesine becerdiğimde bana bakma şekli. Yüzde yüz kalbi var ve nerede ya da hangi durumda olursa olsun her yere sızıyor. Bu açıdan inanılmaz cesur.

Bunun için ona
hayranım. Bunun için
ona saygı duyuyorum.

Bu yüzden onun için korkuyorum.

Gözyaşları nihayet döküldüğünde, eğilip dudaklarımla bir tanesini yakalıyorum. Dilimle biriken tuzu süpürdüğümde nefesi kesiliyor ve sulu gözleri sıfırlanıyor. Dudaklarımdan asla dökülmemesi gereken kelimeleri ısırarak ona başka bir gerçeği söylüyorum.

"Çok güzelsin Cecelia." Bunu aramızda fiziksel bir şey olmadan ilk kez söylüyorum ve gözleri bu duyguyla biraz açılıyor. Bu kadın beni her yönden tamamen tüketti ve bunu bilmesi gerekiyor.

Bunun yerine, dudaklarını öperken ona bir söz veriyorum - onun mükemmel kalbini elimden geldiğince koruyacağıma dair sözsüz bir yemin.

Sözsüz bir yemin ama aynı zamanda bir söz. Tutmak
için elimden gelen her şeyi yapacağım bir söz.

Gözlerinin içine bakarak, göremediği canavarlardan asla haberi olmayacağına yemin ediyorum çünkü ona ulaşmalarına fırsat vermeden hepsini öldüreceğim.

O canavar ben olsam bile.

Bölüm Kırk Bir

Gökyüzü bu gece güneş tamamen batmadan önce teslim oldu. Sonsuz yıldızlar, Cecelia'nın kucağında dinlendiği kaputumun üzerinde uzandığımız yerden yukarıdaki uçsuz bucaksız genişliği kirletiyor. O benimle birlikte yukarıya bakarken, Camaro'mun kabininden süzülen müzik eşliğinde kalbim durmadan atıyor. Cırcır böcekleri etrafımızda cıvı cıvı ötüyor ve gecenin geri kalan gürültüsüne eşlik ediyor, memnuniyet beni hiç düşünmediğim bir şekilde sarıyor.

"Dom?"

"Öyle mi?"

"Gelecek için ne istiyorsun?"

Açıklamak için çok fazla şey var, ama kişisel olarak demek istiyor ve bana farklı bir şey sezdirmesine rağmen bu cevap basit. Şu anda bu sezgiyi yönlendirmenin bir yolu yok, bu yüzden bildiklerime bağlı kalıyorum. İçinde bulunduğum dakikanın ötesinde kişisel bir geleceği asla hayal edemedim.

"Bu aptalca bir soru değil," diye hafifçe azarlayarak soruyor. Dakikalar önce ona annem ve babam hakkında hatırladıklarımı anlatarak, ona gerçeğin parçalarını verirken, ebeveynlerimizin birleşmiş geçmişlerini ve bunların bulmacaya nasıl dahil olduklarını atlayarak bu solucan kutusunu açtım.

Bu soruya dürüstçe cevap verebilirim. "Hiçbir şey."

Sesli bir şekilde iç geçiriyor. "Sanırım hayal kırıklığına uğramayacak olman iyi bir şey." Kıkırdamama engel olamıyorum. "Şimdi ne istediğini sormam mı gerekiyor?" "Eğer umurunda değilse hayır."

Var, ama sana teklif edemem.

Daha fazla gerçeği dile getirmeden önce parmaklarımı onun ipeksi saçlarına sokuyorum. "Ben gelecek odaklı değilim. Planlar adamı adam yapmaz."

Çünkü bu taktiği denedim ve her seferinde engellendim.

"Biliyorum, biliyorum. Anı yaşa. Her günü geldiği gibi kabul et." "Anlıyorum ama istediğin bir şey yok mu?"

Tutuyorum.

"Hayır," diye şaka yapıyorum, "ama belli ki yaptığınız bir şey var."

Uzun süre sessiz kalıyor, kolumun kıvrımında hafifçe sertleşiyor. Düşüşümü kabul ettiğimden beri aramız çok iyiydi ama içimden bir ses şu anda içinde kıpırdanan şeyin ona söz vermeyi reddetmemle hiçbir ilgisi olmadığını söylüyor.

Düşüncelerinde kaybolduğunu bildiğim için onu nazıkçe dürtüyorum. "Ne?"

"Korkularımı dile getirmekten hoşlanmıyorum. Çünkü o zaman sadece gerçekleşmesi için." "Bu çok kasvetli," diye mırıldandım.

"Gelecekte hiçbir şey istememekten iyidir," diye karşı çıkıyor kuru bir sesle.

"Ben zaten ne olacağını biliyorum," diye fısıldıyorum.

"Ne demek istiyorsun? Geleceği tahmin edebiliyor musun?"

Kısacık bir saniyede, doğru zaman geldiğinde kullanmak üzere sakladığım planı aklıma getiriyorum. "Benimkini tahmin edebilirim çünkü ben bir şeyler yaparım."

"Nedir o?" diye soruyor. "Ben neye karar verirsem."

Sonunda zincirlerimden kurtulduğumda.

"Bir kez olsun bana doğru dürüst bir cevap verebilir misin?"

Gözlerimi onun üzerinde gezdirirken dudaklarımın kıvrılmasına engel olamıyorum. Saatler önce Roman'ın verandasının merdivenlerinden aşağı süzölmüş, randevumuz için hayal ettiğim her şeye sahip görünüyordu.

Bizim ilkimiz ve benimki. Kendime sakladığım bir sır. Ama onunla paylaştığım bir sır. Sadece onunla. Camaro'ya girerken yumuşak bir sesle "*Seni özledim.*" dedi. Gerçekten fısıltıyla söylenmiş bir cümleydi ve ben de ona karşılık vermek için yanıp tutuşuyorum.

Unutulmaz olması için elimden gelen her şeyi yaptım. Kapalı kapılar ardında ona gösterdiğim kolay sevgiyi reddettim çünkü şu anda Tobias'la günlük iletişimim yok - sanırım bunun nedeni peşimizde olması olabilir. Hava müsait olduğunda ona kısa bir süre hayalet gibi davrandıktan sonra son mesajıma cevap vermedi. Ama eğer aldatmacamızın farkına vardıysa, henüz farkına varmadığımız bir gözetim altında olabiliriz ki bu da beni çileden çıkarıyor.

Tanıdık, hastalıklı his içime işlemeye başlıyor ve boynumu ona bakacak kadar eğerek bu hissi kovuyorum. Gözlerinin altındaki siyah lekeyi fark edince, bakışlarım yavaşça şişmiş, iyice öpölmüş dudaklarına düşüyor, odak noktam boynundaki ve göğsündeki silik izler arasında geziniyor. Arabayı çektiğimiz anda onu perişan ettiğimin kanıtı. *İki kere.* Yeni sikilmiş görünümüne sabitleniyorum

ona, yarattığım hafif kusurlardan ve bunların nasıl ortaya çıktığından keyif alıyorum. "Soru neydi?"

"Hiç kıskanıyor musun?"

"Hayır." Beyaz bir yalan. Ama çıkarabileceği herhangi bir sonuç için değil. "Neden?"

"Çünkü o sana benim veremeyeceğim şeyleri verebiliyor," diye dürüstçe itiraf ediyorum.

Sean ona kendini özgürce ifade edebiliyor, oysa ben sınırlıyım. Onun mürekkebi derinin derinliklerine kazınmış durumda ve verdiği söz gerçek olsa da, bu sözü tutmak nihayetinde ona bağlı. Sözler benim için de orada olsa bile - onu bütünüyle sahiplenme ihtiyacıyla birlikte- ikimiz de aramızda bu kadar çok aldatma varken bu iddiayı ortaya koymaktan ve bunu dile getirmekten kaçındık. O tüm gerçeği öğrenene kadar bunları dile getiremem, Sean nerede olursa olsun. Çünkü mürekkebimin altında kardeşimle kurduğum bir kan bağı var ve bu bağ beni onun için şu an olduğumdan daha fazlası olmaktan alıkoyuyor. İçimde barındırdığım kıskançlık orada yatıyor.

"Şikayet etmiyorum," diye fısıldıyor, "lütfen böyle düşünme, ama sen neden yapamıyorsun?"

"Çünkü ben onun gibi değilim. Ben çok daha basitim." Şimdi bile, bu gerçek olarak kalıyor.

"Buna inanmıyorum," diye ısrar ediyor.

"Bu doğru." Suçluluk duygusu içimi kemiriyor, kararlılığımı yiyip bitiriyor. Bu noktada, sırrımı açıklayabileceğim gerçeklere saklamak için tuttuğum yalanların sayısını saymak için her gün mücadele ediyorum ve bu lanet olası sakatlayıcı.

Rahatsızlığımı hissederek çenemi okşuyor, bir yandan da beyanını dile getirirken içimi sızlatıyor. "Sen basit bir şey değilsin."

"Benim ihtiyaçlarım. Diğer insanlar gibi şeyler istemiyorum." Kendim için bir gelecek hayal edebilsem bile, diğer pek çok kişinin uğruna çabaladığı kişisel gelecek türüne benzer bir şey göremiyorum.

"Neden? Bu kadar değerliken neden kendini bu kadar basitlik için eğitiyorsun?" Bana hediye ettiği, kendimi yenilmez hissettiren bakışıyla göğsüm sıkışıyor. "İnsanların görmesine izin verdiğinden çok daha fazlasısın, kendine verdiğin değerden çok daha fazlasısın."

"Mesele de bu zaten."

Bir sonraki sorusuyla gözlerimi rehin alıyor. "Neden insanların seni tanımasına izin vermiyorsun?"

Siz benim halkımsınız. "Beni tanıyorsun."

Gözlerini neredeyse kaçıracağım kadar yumuşuyor, tekrar konuşurken aldatılmışlık içimi parçalıyor, beni sağ kroşe duygusuyla çiviliyor. "Ve ben şanslıyım."

Yüce İsa.

"Sen başka bir şey değilsin."

"Lütfen kes şunu ..." diye sözünü kesiyor, sonra devam ediyor. "Özgüvenin düşük değil. Bu saçmalık da neyin nesi?"

Çünkü kendi korkularımı dile getirirsem, biliyorum ki onlar benim yüzümden ortaya çıkacak ve seni kaybedeceğim.

Yutkunuyorum. "Bilmediğin o kadar çok şey var ki."

"İstiyorum, Dom. Senin her yönünü bilmek istiyorum."

"Bilmiyorsun Cecelia, bildiğini sanıyorsun ama bilmiyorsun." Kucakladığım karanlığı asla göremeyeceğine dair ettiğim yemin içimde güçleniyor.

"Sana benim gibi değer vermeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Her şey değişecek." Bu mutlak gerçek ve Sean sayesinde ne kadar bilgili ve ne kadar güçlü olursa olsun, gerçekliğimizin ve onun radarı altında yaşadığım hayatın ters yüzü bazen *benim için* başa çıkılamayacak kadar fazla.

"Umurumda değil," diyor göğsümü avuçlayarak. "İçeri girmek istiyorum. Lütfen beni içeri al."

Sessiz kalırken boğazımda oluşan acıyı zar zor zapt edebiliyorum. Zoraki sessizliğimin birkaç vuruşundan sonra yumuşuyor. "Tamam, tamam." Çeneme bir öpücük konduruyor. "Seninle olmak zor. Sadece bazen zor oluyor."

Bu ifadenin neden olduğu yanma, ona en önemli gerçeği, onun gerçeğe dönüştürdüğü bir gerçeği söylerken kısa bir süreliğine kontrolümü kaybetmeme neden oluyor. "Sen de varsın."

Bana bakıyor ve ben bunu çok net görüyorum.

O beni seviyor.

Kelimeler aramızdaki titreşime kıyasla anlamsız görünüyor, ama birbirimize bakarken o lanet kelimelerin oluştuğunu görüyorum, onun ifadesini içime çekerken nabzım yükseliyor ve o kadar belirgin, o kadar dikkatle görüyorum ki, açık.

O beni seviyor.

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

Avucumla ağzını kapatarak, bunları dile getirme girişimini durduruyorum çünkü tek bir tanesini bile dile getirirse, bir daha geri dönemeyebilirim. "Güzel kelimeleri benim için harcama."

O beni seviyor.

Bilmek yeterlidir. Ama eyleme geçemediğim sürece bu sözleri tekrarlamayı reddediyorum. Şu an itibariyle, yapamıyorum.

Onu susturmak için avucumu yerinde tutarken ve neden olduğumu bildiğim acıyı dengelemek için herhangi bir yol düşünürken gözleri araştırıyor. "Sorun değil Cecelia. Benim gibi bir adamın hak ettiği kadar mutluyum."

Aramızda her gün biriken enkazı ayıklayana kadar onun için elimde kalan tek şey bu.

Göğsümüz onun dile getirilmemiş beyanının farkındalığıyla aydınlanırken, bize bakıyormuş ve tanıklık ediyormuş gibi hissettiren gökyüzüne bakıyoruz. Onlarla meşgul olurken zihnim kayboluyor, kozmosun hayat yolumuzla gerçekten bir ilgisi olup olmadığını sorguluyorum - kader ve alinyazısı herhangi birinin hayatında gerçekten bir rol oynuyorsa. Tobias yolumuzu çizdi ve ben de ona bağlandım. Bunu yaparken beni yanında görüp görmediğini ya da bizi bir parçası olmaya davet ettiği şeyin yalnızca kendi kaderi olup olmadığını kısaca merak ediyorum. Eğer durum buysa, her zaman doğru hissettirdi. Tıpkı yanımdaki kadın gibi benim gibi hissettirdi. Sözsüzce, nöbetçi yıldızlardan oluşan görünür galaksiye geleceğin bizim için ne getireceğini sorarken, bir cevap için belirsizlik içinde sıkışıp kaldığımı biliyorum.

Ki bu tam bir işkence.

Tobias'ın dönüşü çok yakın. Bunu tüm benliğimle hissedebiliyorum. Bu gelişle birlikte geleceğimiz belirsizliğini koruyor. Yine de, kalbimin düzenli atışının beni bunun diğer tarafında bekleyen her neyse onunla yüzleşmeye ittiğini hissediyorum. Cecelia ve benim sahip olduğumuz şey, uğruna direnmeye değer, ancak temize çıkmak Tobias'ı tamamen ifşa etmek ve kulübü tehlikeye atmak anlamına geliyor

-Bunu asla yapamam. Amacımız bencil ihtiyaçlarımızdan çok daha fazlası ve kulübümüzün başarısına dayanan geçim kaynaklarımız ve kelimenin tam anlamıyla buna bağlı hayatlarımız var. Bunu bir kenara atamam ya da bu kadar bencil olamam.

Düşüşün en can alıcı noktası da burada yatıyor ve Tobias'ın sürekli olarak karışıklıklara karşı yaptığı uyarıya haklılık kazandırıyor. Bu durumda gerçek bizi özgür bırakmayacak, aksine lanetleyecek.

"İnsanlara zarar verdin mi?" Cecelia soruyor ve beni tekrar kaputa, ona getiriyor.

Sessizlikle cevap veriyorum. Bu gerçek ve bu detaylar zamanla itiraf edebileceğim şeyler - eğer onun yeri aramızda kabul görürse. Eğer bir şekilde yalanlarım için beni affedebilirse.

"Seni mutlu ediyor muyum? Birazcık bile mi?"

Aptalca bir soru. Ama buna yavaş ve derin bir öpücükle cevap veriyorum, iyice ikna olana kadar bu gerçeği ona bastırıyorum.

Hemen ardından onu kaputumdan kaldırıp etrafıma sarıyorum ve nefesi kesilene kadar hafifçe sallanarak yolcu kapısına doğru taşıyorum.

Sikeyim.

"Dom, az önce kalçalarını mı salladın?"

Yakalandın.

Karanlıkta gizlenmiş olsa da, gülümsemesiyle birlikte gözlerinin de kocaman açıldığını görüyorum. "O.M.G. Az önce benimle biraz *dans* mı ettin?!"

İç çekerek alnımı onunkine bastırıyorum. "Cecelia?"

"Evet?" O da bana gülümsüyor.

"Bu saçmalık için beni aradığında, her şey biter. *Şimdiye* kadar *anlamadın* mı?"

"Gizli bir romantik olduğunu ve *bunu sevdiğini*," diye sertçe kesiyor. "Evet. Bunu yıllar önce anlamıştım. Gerçekten de *o kadar zeki* ya da pürüzsüz değilsin, King."

Yolcu kapısını açarak onu kabaca koltuğa bıraktım. "*Randevu bitti.*"

Sürücü koltuğuna oturana kadar sırtışıma gizleyerek kapıyı çarparken bile kahkahası beni takip ediyor.

Tam ana yola çıktığım sırada Sean mesajla bizi çağırıyor. Vites değiştirerek o yöne dönüyorum ve Cecelia'nın saçlarının parıltısını yakalıyorum. Gözlerimi boş caddeden ayırıp baktığımda başını koltuğa yaslamış, esintiye doğru eğmiş, bakışlarını gökyüzüne dikmiş olduğunu görüyorum.

Bu mutluluk verici.

Bakışlarımı hissederek bana bakıyor, yüzünde bir gülümseme beliriyor ve bununla birlikte benden son bir parça alıyor.

Bu sevinç içime işlerken, son birkaç gündür içime çöken endişeyle biraz olsun yatışıyor. Yakında Tobias'a ulaşmayı ve Sean'la bu işi nasıl halledeceğimizi konuşmayı ihmal etmeyeceğim. Zamanı geldiğinde kardeşimin beni duyacağına inanmak zorundayım.

Garaja yanaştığımızda Cecelia Sean'ın arabasını gördü ve atladı, ben onu takip ederken bana doğru bir bakış fırlattı, park yerindeki tek arabanın onunki olduğunu fark etti. Mesajının, devam eden şenliklere katılması için bir çağrı olduğunu düşündüm. Yalnız olduğumuzu, Tyler'ın olmadığını bildiğimden ve ikimizi de neden çağırdığını merak ettiğimden, onu körfeze kadar takip ederken her adımım daha da ağırlaşıyor.

İçeri adım atarken, Cecelia ona doğru koşarken Sean benimle göz göze geldiğinde kalbim ayağımla birlikte duruyor.

O biliyor.

Sean, Cecelia'ya gülümsemeye zorlarken içimdeki korku süzülüyor, kulaklarımda kan zonklıyor.

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

Az önce bulduğum memnuniyetin her bir parçası, kalbim *bildiği* bilgisiyle çarparken sökülüp atılıyor. Sean ve Cecelia'nın konuşmaları düzensiz ritimle birlikte kısmen sustu.

". . . iyi değil mi?"

Whoosh. Whoosh.

"Her zaman."

Whoosh. Whoosh.

". . . benim kızım."

Diğer herkesin nerede olduğunu sorduğunda ve Sean konuşabilmemiz için onu eve götüreceğini söylediğinde bu sözler beni mahvediyor. Şaşkın gözleri aramızda gezinirken içim parçalanacakmış gibi sarsılmaya başlıyor.

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

Cecelia ikimizi de kolayca okuyor ve seslendiriyor. "Güvende misiniz?"

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

". .. bir yanılsamadır, bebeğim."

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

". . . bir kez olsun, bana yalan söyleyebilir misin?"

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

". . üzerinde yürüdüğünüz topraktan nefret edin."

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

Sean'ın gözleri bir kez daha

benimkileri buluyor. "Ne zaman?"

Ne zaman öğrendin? "Şimdi." Sana

mesaj attığımda.

"Lanet olsun." Endişe beni ele geçirirken Cecelia'yı tepeden tırnağa tarıyorum. "Onu eve götürün."

Sean Cecelia'yı uzaklaştırmak için hamle yapıyor ama Cecelia onu reddediyor ve bulutumuz dağılmaya başlarken onun yerine bana doğru koşuyor. Bana ulaştığında onu öpücüklere boğuyorum, etrafımı sararken içimdeki kırılmanın başladığını hissediyorum. Her saniyeye tutunarak, çaresizlik dudaklarımın son dokunuşunu sarıyor. "Gitmelisin, bebeğim."

Bakışlarını olabildiğince uzun süre içimde tutuyorum, bir dahaki sefere göz göze geldiğimizde bu bakışın sadece hafızamda kalacağını biliyorum.

Sean onu yanımdan uzaklaştırıyor ve o tam anlamıyla ellerimin arasından kayıp giderken parmaklarımızın fırçalanması ve örtümüzün kaybolması beni mahvediyor. Kız gözümün önünden kaybolurken, kayıp beni tüketiyor ve içim kaynıyor.

Yoluma çıkan her şeyi yok ederken, bu gerçekliğin mümkün olduğunu düşünmem için beni kandıran gülen göklere karşı öfke duyarken, çarpışmalar beni körüklüyor. Kızı ve yakınımda tuttuğum diğer her şeyi elimde tutabileceğim bir gerçeklik. Ama onları tam olarak suçlayamam çünkü onları çok geç çağırdım. Kaderi ya da hiçbir zaman benim tarafımda olmayan talihi ya da kendimden başka kimseyi suçlayamam. Yetenekli olduğum ve bu kaderi seçtiğim andan itibaren kendi geleceğimi kendim şekillendirdim. Gökyüzündeki her uyarı çıttısını ve penceremin önünden gelen her gürleyen adımı görmezden geldikten sonra, yaratılmasına yardım ettiğim kalpsiz devin sonunda ortaya çıkması kaçınılmazdı.

Aşkla mantık yürütmeye çalışmak anlamsızdır. Doğru ya da yanlış, nedenleriniz umurunda değildir. Aşkın ne koşullara ne de sizi ne duruma soktuğuna aldırmış eder. Kendinize yalan söylemenize asla izin vermeyen acımasız ve affetmeyen bir duygudur.

-Tobias, Bitiş Çizgisi

Bölüm Kırk İki

"LÜTFEN, DOM. LÜTFEN gitme."

Cehennem var.

Cehennem'in şu anki coğrafi konumu? *Paris*.

Kardeşimin yirmili yaşlarının başında fethettiği ve adil hapishanemiz ilan ettiği şehir.

Cehennemin tanımı mı? O günden beri her gün, her saniye verdiğim kararları ve yaptığım seçimleri sorgularken geçen bir yılı tekrar tekrar yaşamak.

Çünkü Dev ortaya çıkmadı.

Hayır, Tobias eve dönmek için üç acı dolu hafta bekledi. Aramalarımıza ve mesajlarımıza cevap vermesi için ona yalvardığımız haftalar. Sean ve benim lanet olası aklımızı kaybettiğimiz haftalar, onun nerede olduğundan ve Tyler da dahil olmak üzere bize karşı niyetlerinden tamamen habersizdik.

Tobias ya onu izlemek için görevlendirdiğim kuşu yapmadan önce bunu anladı ya da tüylü kuyruğunu hemen sonra fark etti - çünkü radardan düştü. Bu da bizi onun peşinden koşarken en kötüsünü hayal etmek ve ona hazırlanmak zorunda bıraktı.

Bu haftaların ikisinde Cecelia kırık bir kalple Georgia'ya kaçtı; bu kalbi ona bir mesaj iletmek amacıyla tasarlayarak paramparça ettik. Sırrımızı kimin ifşa ettiğinin gizemi hala bilinmiyor. Yakın çevremizin dışında bir kuştu, bir plan oluştururken bu kadarından emindik.

Söz konusu plan, Tobias'a ihanet etmek için kullandığımız plan kadar aptalca bir plandı. Bu da beni ikiye böldü ve sonrasında yanan iki ölçülü parça bıraktı. Bir parçam onun için yanıyordu, diğer parçam ise kardeşimle aramda kalan bağı bulmak için yanmış kalıntıları eliyordu.

Cecelia'nın garajda parçalanışını izlerken, ne kadar kinci eylemler yapabileceğimizi fark etmek, şimdiye kadar yaşadığım en acımasız deneyimlerden biriydi.

Onu aldatmamızdan uzak tutmak ve kardeşimin gazabından güvenle uzak tutmak için aptalca bir girişimde bulunarak onun tertemiz kalbini korumak için kendi yeminimi bozdum.

Ağır çekimde gerçekleşmiş gibi hissettiren sarmalına tanıklık etmek içimdeki çatlağı daha da genişletti, özellikle de derin mavilikleri bunun gerçek olmadığına dair herhangi bir işaret için bize yalvardığında. Sean bunu inandırıcı kılmam için bana cephane vermişti ve öyleydi de. *Çok inandırıcıydı.*

Benim için, o zamanlar, onu yolumuza çıkan yıkım yolundan uzaklaştırmaya çalışmanın tek yolu buydu. Bir yandan da kendimizi açıklama şansımız olana kadar gerçeği gizlemeye çalışıyordum.

Sean onu gördüğünde kırıldığında, onun yumruğu, kız açıkça ağlarken hissettiğim iç parçalanmasına kıyasla bir arı sokması gibi geldi - bu da bıçağın göğsüme yavaşça batmasını daha da artırdı. Onun o garajda parçalanışını izlediğim her acı dolu saniye sonsuza dek hafızamda yer edecek.

Bu işkence dolu haftalar, takip eden haftalarda sadece daha fazlasına yol açtı ve şu anda uyanık olduğum her saate musallat olan dakikalara kadar ilerledi.

"Lütfen, Dom. Lütfen gitme."

Bencil çıkarlarımız uğruna yok ettiğimiz iki insanın iki haftalık hak edilmiş sessizliğinden sonra, Sean ve ben, Cecelia fabrikaya döndüğünde ve dönerse, Sean'ın Roman hakkında her şeyi itiraf edeceğine karar verdik. Böylece onu ailemin ölümünde ve intikam planlarımızda baş şüpheli olarak ortaya çıkarırken Tobias'ı atlayacaktı. Böylece Cecelia'yı daha da hazırlayacak ve güvenini tekrar kazanmak için ona koz verecektik.

Sadece kendimizi bu işe bulaştırırsak almaya değer bir risk olduğuna karar verdik. Ona kulübe, nasıl çalıştığımıza ve güvenimize erişim izni vermiştik.

Georgia'dan döndüğünde Roman'ın evinden uzak durmaya karar verdik. Amerika'ya dönmüş olup olmadığını ya da her hareketimizi kimin izleyip rapor edebileceğini bilmeden kör uçuş yapıyorduk.

Kayıp kardeşimin zihnimde yarattığı karmaşa başlı başına bir ceza gibiydi. Yokluğunun neden olduğu yanıklara rağmen, Cecelia'nın Georgia'da kalacağını ve biz hasar kontrolü yapana kadar gelecek olan şeyle çarpışma rotasında olmaktan kaçınacağını umuyordum. Geri dönme sebebi

Özveriliydi ve her şeyin annesiyle ilgili olduğunu biliyordum; bu da suçluluk duygumu daha da artırıyordu.

Onun dönüşünün ertesi günü kendimi kaybettim ve Sean, Tyler ve benim üzerinde anlaştığımız tüm kararlardan saparak firar ettim. Sean ona gerçeğin bazı kısımlarını anlatacaktı ama ben onu görmek için duyduğum açlığın beni ele geçirmesine izin verdim. Dört harfli lanetli bir adam gibi araba kullanırken davranışlarımın sınırdan olduğunu biliyordum. Roman'ın malikânesinin yanındaki yolda ilerliyordum ve saklandığı yerden çıkma ihtimaline karşı yakınlarda rölantide durmadan önce motorumu duymasını umuyordum.

Sonunda, beni yolun kenarında fark etti ve beni kaybetmeye niyetli bir sokak kovalamacasına sürükledi.

Bunun geri adım atmayacağım anlamsız bir haçlı seferi olduğunu anladıktan sonra kenara çekti ve gözlerinde savaşıla ortaya çıktı. Ölümcül darbeler üstüne ölümcül darbeler indiriyor, acıyan kalbi her acımasız teslimatı dile getiriyordu. Duygularım o kadar karmakarışıktı ki, kararlarımı gölgelemelerine izin vererek aptalca davrandım. Davranmam ya da söylemem gerekeni söylemek yerine, bir an özür diliyor, bir sonraki ateşli dönüşü için gururla doluyor ve onun hınzırca omurga gösterisinden sonra kaya gibi sertleşiyor ve bunu dile getiriyordum. *"Uzun bir yoldan geldin."*

"Bunun bir iltifat olması mı gerekiyor?"

Öyleydi ve kuşkusuz kötü zamanlanmıştı. Onun tepkisi beni içine çekti ve zehrini öpüp uzaklaştırmamı sağladı; onun şiddetli tepkisi ise ayrılık arasında köprü kurmaya çalışmamı körükledi.

Bu değiş tokuş sırasında, geleceğimiz ne getirirse getirsin onu seveceğimi biliyordum - Tobias'a sahip çıkarak ve ağabeyimin vereceği her türlü cezaya katlanarak. Bunu ona beyanatımla da söyledim. *"Şimdilik gitmene izin vermek zorundayım ama bunu hiç istemiyorum. Başka seçeneğim yok ama şu anda yaptığım her şey senin için."*

Benimle acımasızca savaştı ama sonunda affedileceğini biliyordum. -İkimizin de kalbinde, ilişkimiz henüz bitmemişti. Sean'la benim neden olduğumuz hasar yüzünden yapısında meydana gelen sert ve içsel değişime rağmen, kardeşimle -eğer olursa- ve beraberinde getireceği cehennemle yüzleşmeye hazır olduğu belliydi.

Buna *hazırdım, buna hazırlıklıydım*. Hazır olmadığım şey ise, Tobias nihayet Triple Falls'a geri döndüğünde Sean ve beni karşılayan tam ve mutlak yıkımdı, o da önümüzde açıkça çatlamadan önce.

"Bu annem ve babam içindi, Dom. Biz çok yakındık kardeşim. Neden?" Sesi düzensiz ve kırık döküktü. Bizi yetiştirdiği askerler gibi sıraya dizilmiş, kaderimizi kabul etmek için çenelerimizi kaldırmış, davamızı savunmaya kararlı bir şekilde dururken bile, verdiğimiz zararı görünce ikimiz de bocaladık. O çözüldükçe tartışmamız daha da soluklaşıyor, acı ve öfke arasında gidip geldikçe kavgamız azalıyordu - her ikisi de yıkıcıydı. "Söyle bana, Kardeşlerim... beni üç ay boyunca nasıl kandırdığınızı kelimesi kelimesine anlatın."

Cezamız bitti mi? On ay. On lanet ay.

Onu kandırdığımızı itiraf ettiğimin üç katı kadar, bize olan inancının ne kadar yıkıldığını bildiğimizden emin olmak için bir tane daha ekledim.

"Bana yaptığın her şeyi, bana söylediğin her maksatlı yalanı, bana bu şekilde ihanet etmek, beni karanlıkta tutmak için yaptığın her hareketi anlat ve sonra ... bana nasıl sevdiğini ... beni sevdiğini söyle."

Tüm itirazlarımız reddedilip yok sayılınca -hatta onu sevdiğimizi açıkça itiraf ettikten sonra- onun ruhumuzu parçalayan cezasını kabul ettik.

Daha sonra söyledikleri bizi şaşkına çevirdi. Biz daha araya girmeye fırsat bulamadan Tobias kendini Cecelia'ya ifşa etmişti. Sean ve ben o sırada bu çarpışmanın onu Cecelia'nın yanımızdaki yeri konusunda ikna etme umutlarımızı yok ettiğine inanıyorduk. Ona gözlerini diktiğinde benim gördüğümü görmüştü. Onu saf ve masum bir kız olarak algılamıştı, bizim işimizde hiçbir işi, dünyamızda hiçbir yeri ve hiçbir vaadi yoktu. Bizim kabullerimiz onun umurunda bile değildi çünkü yıkımının ötesini göremiyordu.

"Sana bakamıyorum bile!"

O zamandan beri yapmadı. Bir kere bile.

Neredeyse kendinden geçecek kadar sarhoştı, sözleri ve zihniyeti çok netti. Tyler Tobias'ı götürürken, onun cezasını ve kulübü, kardeşlerimizi ve amacımızı seçtik, onu geri almanın, süresini kısaltmanın bir yolu varsa, bunu bulacağımıza inandık. Tobias bizi affedecek, cezamızı azaltacak ve bizi eve getirecekti.

Hayatlarımızı kutulara ayırmadan önce yarım kalmış işlerimizi tamamlarken, onunla temas kurmamamız yönündeki ultiatomu bizi hamlaştırdı. Sean ve ben evimizin anahtarlarını Tyler'a teslim ederken, nakliyeciler de geleceğimize karar verilene kadar eşyalarımızı depoya götürüyorlardı. Şüphelerim Tyler'ın zaten başka bir yerde yaşadığı ve taşınma sırasında bu konuda ağzını sıkı tuttuğu yönündeydi. İkimiz de ona bu konuda bir bok vermedik çünkü o bize kendi

Tobias'la olan gergin ilişkisine karşılık, Cecelia'ya göz kulak olma sözüyle birlikte.

İsteyebileceğimiz tek şey buydu çünkü onu koruyacağına söz vermiş olsa da başka bir şey öğrenemedik.

Ama beni serbest bırakmayı reddeden ve hala da reddeden son gündü, havaalanına gideceğimiz gün.

"RB az önce mesaj attı," diyor Sean, motoru çalıştırmadan önce direksiyonun arkasındaki brülörünü kontrol ederken. "Cecelia Elma Festivali'nde. Yalnız. Ben de gidiyorum."

"Hayır," diye başımı salladım, kalp atışlarım hızlanırken bile.

"Yapmak zorundayım dostum," sesi bir yalvarış gibiydi. "Onu görmek zorundayım. Ona bir şey ver," diye çıktı King'in garajından çıkıp Ana Cadde'ye doğru dönerken -kararı kesinleşmişti. "On lanet ay, Dom."

Bu tartışmayı daha başlamadan kaybettim, kendi pisliğimin içinde fazla mücadele edemeyecek kadar kaybolmuştum-önümdeki ayların korkusuyla tüm enerjim tükenmişti. Asıl savaşım, Nova'sında boş boş otururken, cehennem dakikaları geçerken ve uçuş zamanımız yaklaşırken elim kolumda başladı. Sadece birkaç blok ötede, kalabalığın içinde bir yerdeydi, ailem ve Tobias'ın varlığıyla ilgili gerçeğin farkındaydı, yalan söylediğimizin ve onu manipüle ettiğimizin farkındaydı ama nereye ve ne kadar süreyle gittiğimizin farkında değildi. Kanatlarımızın kırılmasını istemediğimiz sürece onu bilinçlendirmemiz yasak. Sean'dan ona söylemesini istediğim tek şey, çıkmadan önce bunu reddetmesiydi. "Ona o günün geleceğini zaten söyledim ve bekleyecek, Dom. Bekleyecek."

O lanet arabada on dakika geçirdikten sonra, onu benden bir şeyle bırakma dürtüsü beni dışarı çıkardı, tam da Sean benim hissettiğim kadar berbat görünerek ara sokaktan şoför kapısına doğru yürürken. Onun dönüşü kalbimi öyle bir çarptırdı ki kendi penceremi kaçırdım. Yetişmemiz gereken bir uçak vardı ve eğer onu kaçırsak bir daha asla uçamayabilirdik. Yıkılan umutlarım, dönüp Cecelia'nın bize doğru koştuğunu görene kadar beni döndürdü.

Bana doğru.

Başını kaldırıp baktığında bir metre ötede durdu ve gözlerimiz birleşti.

"Lütfen, Dom. Lütfen gitme."

Pencereye doğru döndüğümde, gecenin arka planı yerine gözümde canlandırabildiğim tek şey, binlerce kilometre ötedeki bir sokakta güneşle ıslanmış o gün. Ne kadar çok istesem de geri getiremeyeceğim bir an. Onu canlı bir şekilde görmek için gözlerimi kapatmama bile gerek yok.

yüzünün etrafında, sulu mavi gözleri benim için gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanırken yalvarıyor, ellerini göğsüne bastırarak itiraf ediyor.

"Seni seviyorum."

Beklediğimin tam tersiydi.

Sean ve beni o ara sokakta köşeye sıkıştırdığında beni karşılayan öfke değil, itirafıyla dağılmadan önce yüz ifadesindeki kararlılık ve kırılganlık karışımıydı. Gerçeği tam olarak bilmeden onu elimizden geldiğince hazırlamıştık ama görünüşüne bakılırsa o da en az bizim kadar acı çekiyordu. Aldatmacamız hakkındaki gerçeği biliyordu ve bizi hala seviyordu.

Beni sevdi.

Ona korkunç bir şekilde haksızlık ettiğimiz, ona yalan söylediğimiz, onu kandırdığımız için nefretten eser yoktu. Beni takip etti. Beni sevdiğini bildiğimden emin olmak için Sean'ı takip etti. Bu sevgiyi nereye götürürsem götürerim, hak etmesem bile onu paketlememe ve ondan ayrılmama izin vermeye hazırды.

Tek görebildiğim kusursuz yüzünü büken ıstırap, bana doğru ilerlerken sesindeki çaresizlikte ve çenemi salladım, onu reddettim, kardeşimin uyarısı bariyerleri çalarken ikimizi de reddettim.

Ama asıl neden, ona doğru bir adım daha atsaydım, o arabaya asla geri binemeyecek olmamdı.

Ama kararı ben verdim. Kardeşimi ve kulübü seçtim. İmkansız yapıp beni affettikten sonra, duygularıma karşılık vermeden ya da ona hak ettiği hiçbir şeyi vermeden onu orada bıraktım.

Bu sözleri karşılıksız bırakmak, kefarete için bir şansım olsa bile ölene kadar taşıyacağım bir pişmanlık. Onun sevgisini, güvenini, sadakatini ya da sadık kalbini hiçbir zaman gerçekten hak etmedim.

Beni o andan mahrum bıraktığı için, tam ortadan ikiye bölünmemin ve bu uzun işkence dolu lanet ayların sebebi olduğu için kardeşimi sikeyim. Onunla göz göze gelmeyeli, sesini duymayalı, gülmeyeli, gözlerindeki bakışı içime çekmeyeli, ona dokunmayalı, onu becermeyeli, onu sevmeme izin vermeyeli çok uzun günler oldu.

Havaalanına doğru hızla ilerlerken aramızdaki her kilometre beni parçalara ayırıyordu. Sean yolculuk boyunca hiç konuşmadı. Sadece uçağı beklerken sessizce dertleştiğimizde Sean beni tekrar teselli etmeye çalıştı, hem ses tonunda hem de konuşmasında kendinden emindi. "Bizi bekleyecek, Dom. Bekleyecek."

Uçağımız kalkmak üzereyken aklıma Tobias ve Cecelia'nın Roman'ın evinde çarpışmış olabilecekleri geldi. Sean'a bunu dile getirdiğimde - hala kamera kayıtlarını izleyebildiğimin farkına vararak - o günün kayıtlarını çılgınca ararken canlandı. Saniyeler sonra, bize bir ayrılık hediyesi verildiğinde boğazım yandı.

Uçağımızın kalkış saati geldiğinde Sean ve ben havuzda her açıdan sesiz bir çekişme izledik. Tobias'ın onun üzerinde gezinmesi ve bikini üstünü saklayarak onu küçük düşürmeye çalışması ikimizi de çileden çıkarmıştı.

Onun azarlamalarına birkaç gergin dakika dayandıktan sonra, Sean ve ben gurur dolu bir ifade ve yüksek sesli bir kıkırdamayı paylaşırken, ikimiz de ona hayranlık duyarken, kadın aynı vahşilikle geri döndü ve losyon şişesiyle kafasının arkasına vurdu. Tek kelimesini bile duyamasak da duymak zorunda değildik, aralarındaki vücut dili yakaladıklarımızdan yeterince şey anlatıyordu. Çarpıştıkları andan itibaren -en büyük korkumuz gözlerimizin önünde gerçekleşiyordu- bu konuşmanın lanetlenmiş olduğunu biliyorduk. Her iki tarafta da düşmanca bir duruş vardı ve Cecelia sonunda kendini kaybedip Sean'a gerçek gücüyle saldırmadan önce ileri geri konuşmalar çok yoğundu - Sean'ın geri çekilen sırtına kalbiyle vuruyordu. İkimiz de bavullarımızı jet yolundan aşağı sürüklerken onu izlerken Sean'ın gözleri kızardı, söylediği her şeyin bizim için olduğunu biliyordu - bu arada kalp dolu savunmasının bir şekilde batmasını umuyordu.

Tekrar izledikten sonra Sean konuştu, kırmızı çerçeveli gözleri benimkilere dikilmişti. "Kızımızın bizi bir saniye sonra arzulamasını, bir saniye sonra dehşete düşürmesini ve bizi acı içinde ve ona hayran bırakmadan önce gülmesini sağlayın. Hiç şansımız olmadı, Dom." Sonraki sözleri sarsıcıydı, kısmen ciddi, kısmen şakaydı, aşkla ıslanmış bir ifadeyle ekrana bakarken. *"Eğer bizi affederse, onunla evlenelim."*

Ocağı kapatmaya zorlanmadan önce görüntüleri iki kez daha izledik, ikimiz de eşit derecede mahvolmuştuk. Onun bizim için verdiği -bizim onun için veremediğimiz- mücadeleden cesaret alarak cezamızı çekmeye başlamadan önce uzun uzun baktık. Pistte hızla ilerlerken onun sözleri benim düşüncelerimi taklit ediyordu. *"O buna değer."*

Hiç bu kadar doğru sözler söylenmemişti.

Ama zamanın benim için bulanıklaştığı, günlerin ve tarihlerin hatırlanmadan geçtiği yerde, onunla geçirdiğim günler ve geceler göğsümün her atışında, kazanmış bir zaman damgası olarak beliriyor.

Tobias otoparkta bizimle yüzleştği gece bana baktığı gibi baktığı anda onu unutmaya çalışacağıma yemin ettim - yüzü yıkımla kazınmıştı. Sanki buna değmediğimizi, *benim* buna değmediğimi anlamıştı.

Onu o sokakta terk etmekten sonra hayatımda hissettiğim en kötü şeydi.

Sanki Sean ve ben onu kırmıştık ve bir bakıma kırmıştık da.

Tek yapmak istediğim bunu düzeltmekti, kalbimi ve başıma açtığı belayı sikeyim. Onunla ilişkiye girmenin ona ne yapacağını bildiğim ve yine de düştüğüm için bana lanet olsun, ama kendimi pişman olmaya ikna edemedim.

"Seni seviyorum."

Sanki doğrudan kulağıma fısıldamış gibi gözlerim açılıyor. O son kesik saniyeler beni bir yere, o ara sokağa, binlerce mil uzağa, zamanın ulaşılabilir bir noktasına, var olduğum yere, Araf'a felç ediyor.

"İçeri girmek istiyorum. Lütfen

beni içeri alın." *"Girdin."*

"Çok derindesin bebeğim. Siktir," diye fısıldıyorum, bir şimşek odayı dolduruyor ve etrafımda uyuyan formlar aydınlanıyor.

Başka bir yağmurlu gün. Onsuz.

Elimi kırılmış saçlarımdan arasından geçirerek yatağın kenarına oturuyorum; köşedeki küflü havayı geri dönüştüren işe yaramaz ünite yüzünden derim terden sırlıslam olmuş durumda. Yumruklarımı sıkarken, yaz bittiğinde Triple Falls'tan ayrılacağı fikri kalbimi panik moduna sokuyor.

Şimdi yirmi yaşında, geleceği başlamak üzere ve eğer Roman sözünü tutarsa bir milyoner olacak. Onun dünyası hâlâ ardına kadar açık, seçenekleri sınırsız, benimki ise sanki üzerime kapanmaya başlamış gibi. Söz verdiğim gibi, onunla her türlü iletişimi kestim.

Burada geçirdiğimiz zamanın tamamında karanlıkta uçuyorduk ve daha da önemlisi? Gönüllü olarak.

Eğer bir umut ışığı aranacaksa, o da burada geçirdiğimiz süre içinde iyi bir ilerleme kaydetmiş olmamızdır. Ebeveynlerim hakkında beni daha da aydınlatan akrabalarım ile tanıştım - ebeveyn olmadan önce. Hikayeler çılgınca ve zaman zaman inanılmaz. Delphine hakkında da, onun da renkli bir geçmişi vardı. Şimdi beni korumak için bazı kısımları atladığını biliyorum, ancak bu ayrıntılar beni pek çok şeyle barıştırdı ve bunu ona bildirmeye özen göstereceğim. Tobias ve ben ona kıyasla daha rahattık. Bugüne kadar yaşadıklarına rağmen hayatta kalabildiğine inanamıyorum çünkü saygımı kazandı.

Şimşek tekrar çakıyor ve odayı dolduruyor. Boynumu kırdığımda bir gök gürültüsü takip ediyor, kaslarım bugün daha önceki mücadelemden dolayı yorgun düşmüştü. Triple Falls'a dönmeden önceki son darbemizi başarıyla gerçekleştirdik. Haftalardır planladığımız bir darbe. Namlumu çenesine dayayıp tiradına kalıcı olarak son vermeyi başarana kadar yüzüme kokuşmuş nefesini ve Fransızcasını tüküren, benim iki katım büyüklüğünde bir puşla güreşirken kıl payı kurtuldum.

Sean ve ben, refakatçimizin dehşetine rağmen, kutlama yemeği ve içki teklifini geri çevirdik. Sean üstümde uyurken, bize tahsis edilen bebek bakıcıları Julien ve Albert odanın diğer tarafındaki aynı derecede hantal ranzalarında horluyorlar. Tüm oda arkadaşlarım benim takip edemediğim yorgun bir uykudalar.

Julien, Fransa'nın güney kıyısından Paris'in kenar mahallelerine geldiğimizden beri -ve bir hafta önce şehir içindeki bu çöplük hostele taşındığımızdan beri- burada geçirdiğim son altı ayda en büyük müttefikim oldu. Fransa'daki görevimiz gönüllü olsa da, aylar geçtikçe, uzak bölgelerden sonunda bir şehre mezun oluyor gibiydik. Belki de Tobias'ın bir taktiği, onun güvenini yavaş yavaş geri kazandığımızı bize sözsüz olarak bildirmek.

Bu açıdan, bunu hak ettik.

Hakkını vermek lazım, Julien bu dönemi bizim için en verimli hale getiren kişi. Fransız ordusundaki beş yıllık görevinden yeni çıkan Julien, Tobias'ın Fransız kuzgun ortaklarından biri olan Ormand'ın mürekkebinini dökmek için getirildi. Julien hesaplı hareketleri ve onu çok az geçebildiğim gerçeğiyle hemen ilgimi çekti - çok fazla denemedim. Albert aracılığıyla biraz araştırma yaptıktan sonra - ki kendisi Sean ve beni idare etmekte çok yavaştı - Julien'in askeri eğitimi ve etkileyici eğitiminin onu *benim* için ve Fransa'ya gittiğimde kendimi silahlandırma amacım için en iyi aday ve acemi yaptığını gördüm.

Bununla birlikte, Julien inatçı bir orospu çocuğu, o kadar ki bazen komik oluyor. Kulüpteki acemilik döneminde kimi koruduğu konusunda onu ikna etmek için özel olarak dikkatini çekmem neredeyse bir haftamı aldı. Onu perdenin arkasındaki adamın, bu gösteriyi yöneten yarı Fransız yarı Amerikalı elebaşının kardeşi olduğuma ikna etmek. Belli ki bizi, bilmediği nedenlerden dolayı izlemek zorunda olduğu yirmili yaşlarının ortasındaki iki kibirli Amerikalı pislikten fazlası olarak görmüyordu.

Bu sırrı ona ben söyledim.

Pek romantik biri değildir ve bunun için beni ve Sean'ı saatlerce komik bir şekilde azarladı. Çok komikti.

Sonunda herife ulaştığımda, içgüdülerimin karşılığını fazlasıyla aldım. Kuzgun izleri üzerinde keşif yaptığımız gün, yıllardır eksikliğini duyduğum ve aradığım bazı çok gerekli bilgileri toplamama da yardımcı oldu.

Aynı zamanda Antoine'ın kardeşime ne kadar kancayı taktığını ve onun üzerinde nasıl bir kozu olduğunu da o zaman fark ettim. Tobias, asgari yardım, bazı bağlantılar ve ayrıcalıklar karşılığında Fransız sikiş örgütünü güçlendirmekle kalmadı, aynı zamanda onu Fransa'daki en güçlü ve en korkulan yeraltı krallığı haline getirdi. Sırf ünü yüzünden kimse Antoine'ın karşısına çıkmaya cesaret edemiyor ve bu Tobias'ın suçu.

Neredeyse yok edilemez bir ordu yarattı ve Antoine ile yanlış yöne adım atarsa, kardeşimin bizzat yerleştirdiği mayınlar yüzünde patlayacak. Bu şekilde gitmeyeceğiz. Bu hasta herife borçlu olmasına izin vermeyi reddediyorum. Beni Antoine'ın yakınında istemiyor. Nedeni açık. Kardeşimin tek zayıf noktası benim.

Tobias'ın poker suratı ne kadar iyi olursa olsun, Antoine'ın bunu bildiğine inanıyorum. Buna karşılık, Tobias *benim için* bir canavarın kuklası haline geldi.

Sırtımı dönmeyeceğim bir gerçek. Bu gerçek suçluluk duygumu daha da pekiştirdi ve cezamı çekip durumu düzeltmem için beni buraya bağladı.

Julien anahtar.

Tobias'ın radarında hiç olmadığı için -kuş zincirinin en altındaki homurtu-Julien fark edilmeden her an sıvışabilir. Mürekkebi kuruyana kadar ölüm tehditleri alan diğer örgütler gibi çalışmıyoruz. O zaman bile, bu kanlı bir durum değil. Julien ve benim özenle bir planı uygulamaya koymamızla birlikte, bugün itibariyle kardeşimi Antoine'ın pençesinden kurtarmak ve Tobias'ın kurduğu orduyu ele geçirirken onu alaşağı etmek için uzun vadeli bir stratejiyi sağlamlaştırdık.

Bir ya da iki yıl içinde Julien, Antoine'ın ordusuna sızan ilk gizli kuzgun olacak. Oraya yerleştikten sonra, etkili bir uyuyan dev oluşturmak için diğer kuzgunları cezbetmek için işe alma sürecini başlatacak. En uygun zamanda uyandırıldığında -ne yazık ki Antoine için- oyun bitmiş olacak. Bu dev de aynı amaca hizmet edecek ve doğru uygulanırsa aynı derecede etkili olacak. Zaman alacak ama işe yarayacak.

Sean bunun farkında ve Tyler'ı güvenli bir şekilde bilgilendirebildiğim anda, bunu bilen tek kişi o olacak.

Ancak kardeşimin dünyasının ters yüzünü keşfetmenin daha üzücü gerçeği, içinde yaşadığı durumdur. Gerçek bir evi olmayan bir asker, yaptığı hareketlerden ve sürekli kullandığı ellerinden başka hiçbir şeyi olmayan bir asker.

oynuyor. Bizi bulunduğumuz noktaya getirmek için ne kadar uzun bir yol katettiğini fark ettiğimde -sürekli yalnızlığının derinliğiyle birlikte- ağladım. Sevdiğini iddia ettiği lükslerin bir serap ya da hissetmesi gereken yalnızlığı maskeleyen çabası olabileceğini.

Amerika'da Antoine'ı mutlu etmek ve burnumuzu temiz tutmak için harcamadığı zamanı değerlendirmek için ihtiyaçtan doğan bir hobi. Tobias'ın sıcaklığı çıplak gözle fark edilemese de, varlığı benimkinden çok daha yaygın ve etrafını sardığı bu insanlar onun insanları *değil*.

Kalbi işe yaramaz çünkü sadece zihnini besler. On dört ay önce, o bendim.

Buradaki dünyasının her yönünden nefret ediyorum ve eminim ki o da öyle -sessizlik içinde acı çekiyor ve sığınacak bir yeri olmadan kapana kısılmış durumda.

Yeni bir sayfanın çizilmesi ve çevrilmesi gibi bir seste rahatlık yok. Nemli tene dolanmış uzuvlar, burnumu gıcıklayan saçlar, göğsümü tırmalayan tırnaklar ve mırıldanılan yatıştırıcı kelimeler gibi içine dalınacak bir bulut yok. Aşkın derin maviliklerinde, günahkâr dudaklarında, bağımlılık yaratan ve onu anında sertleştiren bir kokuda kaybolmanın kaçışını ya da övgü kokan nefes nefese inlemelerin bir erkeği nasıl yenilmez hissettirdiğini hiç yaşamamıştı. Keşke bana onun baktığı gibi bakmanın nasıl bir his olduğunu bilseydi. Koyu mavi gözleri et ve kemiği kavuruyor, sanki içerideki her parçayı görebiliyor ve her birini takdir edebiliyor - bazıları ne kadar iyi çalışsa da bazıları çalışmasa da.

Onu anlayan ve gerçekte olduğu kişiden geri adım atmasına izin vermeyen bir kadına sahip olmanın, onu özgürleştirmenin.

Beni aradı, açlıktan ölmek üzere olan kalbimi besledi ve onu diriltti. Zayıflayan organımı tekmeleyerek ve çılgılık atarak dışarı çıkardı ... ama dışarı çıktı ve onun için durmadan atıyor.

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

Geri dönüşü yok. Bu bokun geri dönüşü yok.

Sana emredildiği için birini sevmemezlik edemezsin. Bunun mümkün olduğuna inanması, kalbinin ne kadar olgunlaşmamış olduğunu gösteriyor.

Kararı o vermiş olabilir ama benim kalbim ben burada bir dakika bile hizmet etmeden önce çoktan seçimini yapmıştı.

Bizi mahkûm ettiği gece kardeşimi seçtim ve o günden beri içimdeki yanma bana bunun bir hata olduğunu söyleyip duruyor.

Yanlış seçim yaptın.

Cehennemin gerçek tanımı, yanlış kararı yaşamaktır.

Hapishanemin siyah kalıplı tavanına bakarken fark ettiğim şeyle çenem sıkıştı. Prangalarım görünmez ama orada.

Eğer bu pansiyondan çıkarsam, özgürüm. Ama çıkarsam, bir daha asla içeri alınmayacağım. Bu bir akıl tutulması ve ben artık buna katılmak istemiyorum.

Onu bu şekilde incitmek benim de içimde bir şeyleri kırdı. Aramızdaki bir şeyi asla geri getiremeyebiliriz. Ve bu benim suçum, bu yüzden düzeltmek için elimden geleni yaptım, ama o tatmin olmak için beni parçalara ayırıyor.

Çünkü bunu hissetmenin nasıl bir şey olduğuna dair en ufak bir fikri yok, dolayısıyla şu anki talebini de anlamıyor.

Cecelia kardeşimle olan ilişkimden vazgeçmeme asla izin vermez. Onun kalbi çok fazla gelişti. Ama ne yazık ki Tobias'ınki öyle değil.

Gölgeler arasında şimşekler çakıyor ve kulaklıklarımı çıkarıp gök gürültüsünü dinliyorum. Birkaç vuruş sonra kaçınılmaz olarak duyuluyor, parmaklarımın arasında çalan David Bowie'nin hafif akışı bana yıldız ışığında gökyüzünün altında bana musallat olan kadınla yattığım bir zamanı hatırlatırken odanın içinde gürliyor.

Sessizliğimizle, bizden tamamen elini eteğini çekti mi?

Sessizce giyinip botlarımın içine giriyorum ve Julien'in artık her gece benim için bıraktığı yakıcıyı alıyorum.

Zihnimde, bu günler, haftalar ve aylar anlamsızdı ve her biri bir cümleymiş gibi hissettirdi. Kalbim ancak Triple Falls'a geri döndüğümde ve kardeşim gözlerimin içine bakabildiğinde doğru atışını sürdürebilecekmiş gibi hissediyorum - ta ki bu bokun ortasında onun elini bulana kadar.

Birlikte geçirdiğimiz zaman bana daha çok uzak bir hayal gibi gelmeye başladı. En kötüsü de, burada onsuz ne kadar uzun kalırsam, o kadar hayal olarak kalacak. Triple Falls'a döndüğümüzde bile onu o sokakta beklerken bulamayacağım.

Yoksa öyle mi?

Kapıyı arkamdan kapatarak koridorda ilerliyor, pansiyondan çıkıp fırtınanın içine doğru yol alıyorum. Söz vermeden onu terk ettiğimiz için muhtemelen ikimizden de nefret ediyordur. Tobias'a karşı daha sert savaşımadığımız için. Sessiz kaldığımız için. Çaresiz değiliz. Gelmeyi reddedebilir ve kardeşimin etrafında ilerlemek için yeni bir yol tasarlayabilirdik. Burada olmak bir seçimdir, bir seçim olarak kalır, bir bağlılık yemini ve en önemlisi bir özürdür. Hak ettiği bir özür.

Ama bu noktada, özür dilemekten bıkmaya başladım.

Köşede bekleyen her neyse onunla kafa kafaya vermekten korkmuyorum ama elini uzattığımda artık orada olmayacağından korkuyorum.

Örtüyü terk ederek yağmurun etrafımı sarmasına izin verdim, tenim açıklıktan ölüyormuş gibi hevesle yağmuru içine çekti.

Her gün bir gün geç kalmış gibi hissetmeye başladım. Son birkaç haftadır sinsice ilerleyen ve göğsümde iltihaplanmaya başlayan bir panik var.

Ve şu anda değişiyor.

Zihninin hızla çalışmasını ve şaşkın kalbinin ağzının açık kalmasını sağladık. Şimdi karşısına çıkacak herhangi bir akbaba muhtemelen onu yiyip bitirecek, geriye hiçbir şey kalmayana kadar parça parça koparacak. Onun hayatına devam etme fikri beni fiziksel olarak hasta ediyor. Bunu düşünmek bile kıskançlığımı derinlere kök salmasına neden oluyor.

Ona ulaşmalıyım.

Tobias bunu kabullenmek zorunda kalacak. Şüpheli bir açıklamayla ıssız bir sokakta bırakılmaktan daha fazlasını hak ediyor. Bu zaman bana bir şey öğrettiyse, o da kim olduğumu ve ne istediğimi tam olarak bildiğim ve bunu elde etmek için kardeşimin iznine ihtiyacım olmadığıdır.

Zaman. Lanet olsun.

Servis edildi. Ceza bitti.

Hiç düşünmeden kullan-at telefondan gönder tuşuna basıyorum ve ikinci çalışta cevap veriyor.

"Dom?"

"Tyler," diye mırıldanıyorum, sesi yağmurun arasından fısıldarken özgürce kanıyorum.

"Seni seviyorum."

"Tyler, sıçtım batırdım," diyorum, etrafımdaki su tabakaları aşağı inerken, sessiz yerleşim sokağında gök gürültüsü yuvarlanıyor.

Sesindeki endişeyi duyuyorum. "Neler oluyor?"

Ben konuşana kadar kendimi sustururken, endişesinin hattan taşıtığını hissediyorum. "Dom?"

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum.

Daha fazla sessizlik. Ve ikimiz de nedenini biliyoruz. Tobias'la zaten ince bir çizgide yürüyor ve tam olarak ne isteyeceğimi biliyor.

"Bir hafta içinde evde olacaksın," diye hatırlatıyor bana.

"Umurumda değil! Neredeyse on ay çalıştım. Sence de bu biraz teşekkür gerektirmiyor mu? Dün buradaydı ve bizimle konuşma zahmetine bile girmedi. Buna değil değmeyeceğini bile bilmiyorum.

Artık bizimle konuşmayacaksa bu saçmalığa katlanamam. Ne yaparsak yapalım hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Ben neden buradayım ki?"

"Dom," diyor daha iyi bilmem gerektiğini ima eden bir ses tonuyla. Ve biliyorum ama siktir et. "Onu gördün."

Yaptım. Ve teselli edilemezdi. Ailemin cenaze günü dışında onu hiç ağlarken görmemiştim. O zaman bile, onu yakaladığımda yalnızdı, ama kararımı verdim. "Hayatının geri kalanında lanet bir keşiş gibi yaşamak istiyorsa, bu onun bileceği iş."

"Sebebinin bu olmadığını biliyorsun."

Yumruğumu yanımdaki posta kutusuna vuruyorum. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Başarıyorsun. Dayan, yedi gün sonra evdesin."

Sean'ı ve burada geçirdiği zamanın onu nasıl değiştirdiğini düşünerek, "Sadece ben değilim," diye çıkışıyorum. Kendisindeki değişiklikleri fark ettiğinden bile emin değilim. "Sean'ın durumu iyi değil, tamam mı? Acaba umurunda mı?"

"Biliyor. Her yerinde bu var," diye garanti veriyor.

Gözlerimi kapatarak beklemek için kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Yaptığımız şey önemli ve çok önemli. Kuralları çiğnedik. Bizim kulübümüzde kuralları çiğneyemezsin. İstisna yok. Aynı zamanda ceplerim boş ve fiyat çok yükseliyor.

"Buna ihtiyacım var Tyler. Ne istediğimi biliyorum dostum. Ama buna ihtiyacım var." "Söyle."

Rahatlamak için enseme sıkıyorum. "Bizi buradan çıkar. Hemen şimdi."

"Dom, bir hafta oldu."

"Ve ben onu arıyorum!" Tersledim. "İyi halden cezayı çektin, ama sana şimdiden söylüyorum, eğer önümüzdeki birkaç saat içinde uçağa atlayıp onu eve kadar takip etmezsem, bu durum artık geçerli olmayacak. Bunu onunla konuşup çözmenin zamanı geldi. Artık ondan izin istemiyorum. Üzerimize düşeni yaptığımızı biliyorsun. Çıkar bizi buradan." Gözlerimi kapattığımda, isteğimdeki içten yakarışı duyuyorum. "Lütfen."

Hissediyorum; aciliyet, ona geri dönmek için ezici bir kaşıntı. Hep vardı ama hiç bu kadar güçlü olmamıştı. Bunu düşünürken bile içgüdülerim bana çok geç kalmış olabileceğimi söylüyor.

"Eğer öğrenirse... bu hiç iyi olmaz. Bundan emin misin?"

"İşte burada sen devreye giriyorsun. Bizi eve götürecek kadar bir süre için bekçi köpeklerimizi sustur ki bununla uğraşmak zorunda kalmayalım. Sihri kullanmanı istiyorum."

ve bunu sessiz ve acısız yap. Zamanı geldiğinde kardeşime kendimi açıklayacağım -eğer canım isterse- ama sana söylüyorum, burada durduğum sürece ona daha çok kızıyorum. Artık tepkisinin ne olacağı umurumda bile değil." Hiç düşünmediğim bir şekilde erkekçe konuşuyorum. "Aşık oldum ve bu lanet olası bir suç değil ve hepiniz bunun kim olduğu konusunda ayrımcılık olmadığını biliyorsunuz ... o nasıl?"

Sessizlik.

"Bizler yetişkiniz Tyler. Saçmalamayı bırakalım. Seni suçlamıyorum, tıpkı şu anda senin beni suçlamadığın gibi. Delphine nasıl?"

"Son taramasını yeni yaptırdı ve sonuçları yarın ya da ertesi gün alacağız, ama neredeyse on bir aydır hiç yudum almadı," diye anlatıyor gururlu sesiyle.

"Benimle dalga mı geçiyorsun lan?" diye mırıldanıyorum, duygularım beni ele geçiriyor. On bir aydır. Bu da demek oluyor ki ben onu Güzel bir yer. Onda fark ettiğim değişiklik buydu ve *Tyler* önemli bir şey oldu.

Duygularım göğsümde yanıyor, gözlerim yanıyor. Ayıktı. "I . . . Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"O tekmeledi Dom, ben değil ve hala savaşıyor... çok mutlu."

Boğazımın arkası yanıyor. "Güzel, ikiniz de bunu hak ediyorsunuz, özellikle de o," diyorum dürüstçe. "Hepimiz hak ediyoruz," diyorum ona. "Ve benim buradaki hesabım kapandı. Onu sevdiğim için bir gün daha ödeme yapmayacağım. Beni duyuyor musunuz?"

Tyler'in uzun süren sessizliği aklımı başımdan alıyor. "Ne? Bana söylemediğin şey ne?"

"Birkaç saat içinde kalkacak direkt bir uçuş var," diye öneriyor.

Gözlerim köpeğini gece yürüyüşüne çıkaran bir kadına takılınca içimi bir rahatlama kaplıyor. Louis Vuitton marka bir şemsiye ve ona uygun bir tasma taşıyordu.

Fransa'ya asla geri dönmemeye karar verdim.

Topuklarının üzerinde yaklaşıyor, kilometrelerce uzunluğundaki bacakları uyluk hizasında bir şortla örtülü. İnce bluzunun göğüs kısmındaki kesimin ortasında yer alan küçük bir fiyonk, geniş göğüs dekoltesini gözler önüne seriyor. Hazırlanmış ve paketlenmiş. Yanımdan geçerken vızıltılı görünüyor, bakışları adil bir oyun olduğunu anlamaya yetecek kadar uzun sürüyor. Gözlerimiz buluştuğunda davetkâr bir şekilde gülümsüyor, kıvrıkcık köpeği önden gidiyor.

onu sokakta gördüm. En son ne zaman bir kadına gerçekten baktığımı hatırlamıyorum.

"Dom?"

"Rezerve et."

Bir saat sonra, Julien bana veda etmek için çenesini eğdiğinde Albert'in başı örtülü, tam da Sean durduğum yerin yanına indiğinde. Glock'unu bebek bakıcılarımızı yakalayanlara doğrultmuş, ben de o odaklanıp ateş edemedен koluna vuruyorum.

"Tepki verme konusunda biraz yavaşsın kardeşim," diye kıkırdıyorum, bebek bakıcılarımız odadan çıkarılırken yatağın altından çantamı çekiyorum. Sean gözlerini kocaman açarak bana döndü. "Ne oluyor lan şimdi?"

"Giyin ve toparlan. Eve gidiyoruz."

"Ben ikinizden biri için sorgusuz sualsiz kurşunun önüne atlayacak bir adamım, ama aynı zamanda yumruk haline getirmeden önce lanet olası ellerinizi tutan a d a m ı m . Onunla tanışana kadar ikinizi de herkesten üstün tutan aynı adamım. Ama şu anda, şu a n d a ben kimim? Onu hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin onun önüne geçmesine izin vermeyecek kadar seven adamım."

-Tobias, Bitiş Çizgisi

Bölüm Kırk Üç

Kapıya yaslanmış, başım arkaya eğik, gözlerim sabit, gecenin gürültüsünü içime çekiyorum. Uzaktan ağustos böceklerinin sesi geliyor, cırcır böcekleriyle serenat halinde. Ağaçların hışırtısı, içeri süzülmeden önce hafif rüzgârı haber veriyor, uzattığım botumdaki sürtünme ay ışığının süzülmesiyle büyürken tenimi serinletiyor.

Hiçbirini özlemiyorum.

Eskiden dünyanın bulanıklaştığı ve zamanın farkına varmadan geçip gittiği yerde, şimdi ona tamamen uyum sağlıyorum.

Göğsümde sürekli olarak çalan bozuk ritimle birlikte aldığım her düzensiz nefesin farkındayım - mevcut yaşanabilir durumuna rağmen. Boğazımdaki ezici yanma, her kırık vuruşla daha da pompalanan ağrı her damara doğru ilerlerken odaklanmamı sürdürdükçe yoğunlaşıyor.

Serin esinti tekrar fısıldıyor, profilimin ve kollarımın üzerinde süzülüyor, sıcaklıktaki değişimi acımasızca reddediyor, herhangi bir fırtına belirtisi göstermiyor.

Ayı emmiş gökyüzünde tek bir bulut yok, sağımda erişilebilir uygun bir manzara var. Sahip olduğum manzarayı korumak için tüm varlığımla reddettiğim bir manzara. Artık gökyüzüne ihtiyacım yok, kozmosa soracak sorum yok, düşünecek geleceğim yok çünkü kaderimi bugün teslim ettiler.

Yağmursuz bir
gelecek. Onsuz bir
gelecek.

Anlaşılan o ki, cehennem coğrafi konum konusunda ayrımcı değil, aslında nerede olursam olayım katlanmam gereken bir durum. Bu gerçek bugün, çarpışmanın etkisiyle paramparça olmamı izlemek için beni sadık bir şekilde eve kadar takip ettiğinde açıkça ortaya çıktı.

Cecelia'nın cipi olduğunu tahmin ettiğimiz şeyin arkasına park etmiş Jaguar'ını görmek bizi uyarmıştı. Sean ve ben garaj yolunda yüklü bir bakış attıktan sonra, Tobias'ın kahkahası durduğumuz yerden bize ulaştı.

arka bahçede bir yerde. Sesi bizi içeri çekti ve kapıdan sürünerek geçmemizi, havuzu ve bahçeyi geçmemizi sağladı, ancak bizi karşılayan şeyin görüntüsüyle çarpıldık.

Gözlerimi kapattığımda, boğazımdaki sızı şiddetleniyor, çiğ göğsümdeki gümbürtü, onların görüntüsü yüzeye çıkarken bir hatırlatma görevi görüyor.

Cecelia kardeşimin altında yatıyordu, üzerinde neredeyse hiçbir şey yoktu. Tobias, çıplak göğüslü, külotunun içinde, sanki istediği her şey oymuş gibi ona bakıyordu.

Birbirlerini fiziksel olarak fazlasıyla tanıdıkları bu samimi alışverişten anlaşılıyordu. Zamanlama her şey demek olduğundan, Sean ve ben tam zamanında gelip onların düşme ve itiraf etme anlarına tanıklık ettik. Kardeşimin açıklaması ilkti. *"Sana aşık olmamam için beni uyarmıştın. Bana yer açmayacağını söylemiştin."*

"Bana yapmayacağını söylemiştin." Cecelia'nın içten cevabı bir balyoz görevi görerek önümüzde duran gerçekliğin üzerine indi.

Ona kalbini verdiğini anlamak için gözlerindeki bakışı görmeme gerek yoktu... bir daha asla benim olamayacak bir kalbi. Bu yüzden, cevabını söylemek için ağzını açtığı anda, karmasını şahsen teslim etme fırsatını yakaladım.

Acıyla homurdanarak başımı sallayıp onları görmemeye çalışıyorum ama nafile.

Yani, bu kalp kırıklığı.

Kelime, hissin yanında zayıf kalıyor.

Yok edilmek daha uygun geliyor. Birlikte geçirdiğimiz zamanın onun için hiçbir anlamı yokmuş gibi görünmesi açısından da *önemsiz* - en azından bu sabah durduğum yerden, onun aşkını kardeşime verişini izlerken.

Fransa'daki içgüdülerim doğru çıkmıştı ve korktuğum ve içten içe *bildiğim* gibi, yokluğum sırasında ve yokluğum yüzünden onun yanındaki yerimi kaybetmiştim.

"Nerelelerdeydin?"

Bu soru beni, hayatım boyunca örnek aldığım, saygı duyduğum ve hürmet ettiğim adamın, yerime geçebilmek için bu cevabı saklamaktan çok mutlu olduğunu keşfetmek kadar şaşırtmamıştı.

Kardeşim benim cahil mutluluğumu

çalı. En zor kısmı mı?

Ona izin verdim.

Gözlerim yanıyor, görüşümü temizlemek için yüzümü tişörtümün koluna sürüyorum, çaldığım zamanın bir saniyesini bile kaybetmek istemiyorum.

Kardeşıme duyduğum öfke kolayca ortaya çıkabilir ama ona duyduğum öfkeyi bulmak çok daha zor. Cecelia da bugün aynı şekilde gafıl avlanmıştı.

Eğer Tobias'ın aldatmacasını öğrendiğini görmemiş olsaydım -Tobias'ın onu karanlıkta tutmak için ne kadar çaba sarf ettiğine ilk elden tanık olmamış ya da duymamış olsaydım- o zaman belki ondan nefret edebilirdim.

Ama Sean ve beni gördüğünde gözle görülür bir şekilde sarsıldığını ve dik durmak için verdiği mücadeleyi gördüm. Gözlerinde kuşkuyla karışık bir özlem vardı, sanki bizi görmek için yanıp tutuşuyordu ama o günün geleceğini hiç düşünmemişti. Bu, Tobias'ın ikimizin de kalbindeki yerini alamadığının yeterli bir kanıtıydı.

Bu bir gerçek olsa bile, *artık çok geç. Çok geç.*

Odaklanmaya devam ederek, itirafı kulaklarımda net bir şekilde çınlarken bir kez daha içime çekiyorum. "*Seni bekledim. Kendimi hasta ettim. Aylarca her gece ikiniz için ağladım. Bekledim, bekledim ve sen benim için hiç gelmedin.*"

Yere inmeden önce kişisel gelişimimi tamamladığımı düşünsem de, incinmişlik, öfke ve kıskançlık karışımı bir duyguyla ona saldırdım - ki Cecelia haklı olarak beni bunun için suçladı. Sonra her şeye sırtımı döndüm ve o da haykırdı. Arkamdan seslendi, gitmemem için yalvardı - o sokakta yaptığı gibi - beni aynı sözlerle sıkıştırdı. "*Yapma, Dominic. Lütfen gitme.*"

Onun yanındaki yerimi kaybetsem bile, yine de benden vazgeçmek istemiyordu. Neler olduğunu ve daha da önemlisi, ondan -bizden- nasıl uzaklaşabildiğimi anlamak istiyordu. "*Yani bunca zamandır bana geri dönmek için beklediğini mi söylüyorsun?*"

"Yanlıı seçim yaptım," diye kısık sesle itiraf ediyorum, dizlerimi yukarı çekip ön kollarımı onlara dayıyorum ve dişlerimi sıkarak bir darbe daha indiriyorum.

Kardeşim bilerek onu kendi isteğimizle terk ettiğimize inandırdı ve bunun bizim kararımız olduğunu düşünmesini sağladı. Bu onun tabutuna çakılan son çivi idi ve hepimiz bunu iliklerimize kadar hissettik. Sean Cecelia'ya hem suçlama hem de açıklama yapana kadar bunun en kötüsü olduğunu düşünmüştüm. "*Onu seviyorsun.*"

İnkâr etmedi... çünkü edemezdi.

Kardeşimin de benim gibi kurtuluşu onda bulduğu aşikârdı; onun sığınağı. Daha dün gece, o pansiyonda onun için üzüliyordum. Karşılıklı sevgiyi deneyimlemenin nasıl bir şey olduğunu bilmediği için ona acıyordum.

Onu kaybetme fikrinin ne kadar korkutucu olduğunu artık biliyor. Özellikle de onun sevgisini, *onu* kaybetmenin. Şu anki gerçekliğim de bu. "Sıçtım batırdım," diye boğuluyorum, başımın arkasını avuçlayarak elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum
İçimdeki kırılmayı özümsemek için.

Kardeşimin kalbi olgunlaşmış olabilir, ama bu geceki davranışlarından Cecelia söz konusu olduğunda tehlikeli bir şekilde sahiplenici bir hal aldığı belliydi. King's'e telaşla gelmiş, bir an korumamızı çekmememiz için yalvarmış, bir an sonra da bizi kınamıştı.

". . siz iki salak, fedakârlık hakkında hiçbir şey bilmediğiniz halde erkek gibi, asker gibi ortalıkta dolaşıyorsunuz. Ve onunla hiçbir şey feda etmediniz! Tek bir şey bile! Bunun ne olduğunu öğrenene kadar, onun ihtiyaç duyduğu erkek olma yeteneğine sahip değilsiniz ... ve onu paylaştığınız anda onu kaybettiğinizi çok iyi biliyorsunuz." Bu darbe Sean içindi ve Tobias bakışlarını bana sabitlemeden önce onun da bunu hissettiğini biliyordum. *"Ve onun yerine bu hayatı seçtin."*

Suçluyum.

Hepsinden.

Sean ve benim başaramadığımızı Tobias başarmıştı, onu seçmişti. Kendinden önce, kulüpten önce, bizden önce onu koymuştu.

Bu başarısızlık yüzünden başıma gelen en iyi şeyi kaybettim ve dört harfli lanetle ilgili en acı gerçeklerden birini keşfettim
-aşk hakkında- onu kaybedene kadar ne kadar önemli ya da güçlü olduğunu bilemezsiniz.

Esinti yüzümdeki acıyı artırıyor ve bir saniyeliğine bile olsa fiziksel acının içimde olanlardan uzaklaşmasına şükrediyorum.

Kendimi yerden topluyorum, kollarım bacaklarım ağırlaşıyor, yatağa doğru yürüyorum. Her adımda onu daha çok görüyorum ve doğal olmayan bir şekilde hareketsiz durması beni kahrediyor. Katlanmış giysi yığınınını kaldırıp yatağın kenarına tünüyorum, uyuyan formunun her santimetresini içime çekiyorum, ilaçların etkisiyle uyanmayacağını biliyorum.

Çünkü Tobias tehdidini yerine getirdi ve onu işaretledi.

Jimmy'nin cipini fark ettiğim anda durdurmak için arabayı kenara çektim. Jimmy hepimizi mürekkepleyen kişiydi ve onu Roman'ın kapısından çıkarken gördüğüm anda çok geç kaldığımı anladım.

Çok geç.

Çok geçti ve kardeşim burada bile değildi.

Ona seçme şansı bile vermedi.

Sadece onu sahiplendi.

Onu affedemeyeceğim saçmalıklar listesine bir yenisi daha eklendi.

Aşağıya bakarak, o uyurken defalarca yaptığım gibi onun mükemmelliğini içime çekiyorum. Rüya görürken ve bir süre için, o benimdi.

O benimdi.

Göğsünün inip kalkışını izlerken hayaller canlanıyor... Gözlerimiz arka bahçemde kilitlendiği anda, başlangıçta görmezden geldiğim ama yine de varlığımın her zerresinde çınlayan eminliğin parıltısı.

O seni tanıyor.

Her boşlukta paylaştığımız uzun bakışlar, çarpışmadan ve yaratılmadan önce o şamandırada takıldığımız dakikaya kadar. Pencerenin dışında fırtınalar kasıp kavururken sayfaları çevirirken birbirimize attığımız bakışlardaki aynı sürekli uğultu.

Parmakları tenimde geziniyor, gözlerinde merak, avuç içimi saygıyla sırtında gezdiriyor, içinde atan, gizemiyle sarmalanmış kalbe hayranlık duyuyor.

Hanımeli tacını düzeltirken yolcu koltuğumda onu aydınlatan güneş patlamasına. Gülümsemelerimiz solmadan önce çarşafı dolanmış bir halde altımda yatarken içimizden dökülen kahkahalara. Birbirimize kilitlendiğimizde, bağlantımızda kaybolduğumuzda, bizi bağlayan bağ nedeniyle göğüslerimiz birlikte zıpladığında kalplerimiz ham ve ağrıyor.

Bu bizi hala bağlıyor.

Birlikte yarattığımız bir kader.

Pişmanlık duymadan yeniden yaşamaya devam edeceğim bir hikaye.

Ona aşık olmak dibe vurmaya ve beraberinde gelen her acıya değerdi.

Uzanarak yanağının kıvrımını izliyorum.

Göğsüm çökerken, "Beni mahvettin bebeğim," diye itirafta bulunuyorum. "Ama bunu hak etmediğimi söyleyemem..." Bocalıyorum, beni tüketen acının içinden homurdanıyorum. "Sen sevgiyle büyürsün ve ben ... kalbini aç bıraktık . . . seni burada bıraktık."

Bu gerçeğin ağırlığı altında ezilerek elini kaldırıyorum ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum. "İkimiz de seni hak etmediğimi biliyoruz . . ama sen bana hak ettiğimi hissettirdin ... elini tutmasam bile," diye itiraf ediyorum. "Tutacaktım," diye burnumu çekiyorum. "O adam olmaya çalışacaktım. Ben o adamdım. Ben sadece

. . ." Başparmağımı onunkinin üzerinde kaydırıyorum, yanık dayanılmaz. "Bir gün daha geçirmek için her şeyimi verirdim. Sadece bir gün."

Kıpırdamıyor, eli elimde cansız, nefesleri sık ama sabit, altımda yatıyor, her haliyle uyuyan güzele benziyor. Ama gözleri benim için açılmıyor çünkü artık kendimi kaybedeceğim gözler değiller.

Artık kaçış yok.

Artık gürültüyü bastırmak için ateş ve su yok.

Artık alev yok.

Artık yağmur

yok.

Artık benim

değil.

Genişçe çatlayarak ona doğru eğildim ve alnımı alnına bastırdım, "Özür dilerim." Kesinliğin paramparça olduğunu hissederek şakağına tuzlu, nemli bir öpücük konduruyorum, kulağına fısıldıyorum, son itirafım, çok ama çok geç. "Ben de seni seviyorum, Cecelia."

Artık yağmur yok.

Bölüm Kırk Dört

YIRMI YILDIR alkolizmi gözlemledikten sonra, nihayet bunun *nedenini* anladım. Sarhoşluk, bu kadar kolay ulaşabileceğimi fark etmediğim bir uyuşukluk halini beraberinde getiriyor. Artık gerçekliği bulanıklaştırarak acıyı azaltmaya nasıl yardımcı olduğunu takdir edebiliyorum.

Garajda durduğum ve kuşlarla çevrili bir kutlamanın parçası olmak istemediğim bir gerçeklik.

Başka bir eve dönüş partisi, beni bu cehennemde tam bir döngüye sokuyor - her şeyin başladığı günü hatırlatıyor. Beni iyisiyle kötüsüyle sonsuza dek değiştirecek olan kadınla göz göze geldiğim gün.

Etrafımızda toplanan kuşlar bira patlatıyor, gülücükler saçıyor ve gürültülü bir şekilde sohbet ediyorlar. Çoğu Sean ve benim son iki gündür katlandığımız ruh ezici karmadan bihaber; baş edemediğim bir şimdiki zamanda var oluyorum. Elimdeki yarısı boşalmış bira sayesinde şimdilik katlanılabilir hale gelen bir şimdiki zaman. Ben onun içinde yaşarken, gelecek her saniye ilerliyor; acımasız ve affetmez bir alay. Cecelia haklıydı. Hayattan hiçbir şey talep etmediğinizde, size tam da bunu sunuyor, *hiçbir şey*.

Bu hayattan hiçbir şey istemedim ama benden esirgediği her şeyi aldım. Bu taktik benim için gayet iyi işledi-kardeşimle paylaştığımız ortak bir şey var ... kadın zevklerimizle birlikte.

Kardeşıme Triple Falls'un benim olduğunu söyledim ama şu andan itibaren artık rolümü oynamak istemiyorum. Kulüp dışında bir hayatın neye benzeyeceğini hayal bile edemiyorum, ancak soru hala devam ediyor ... rollerimizi, hayatlarımızı nasıl devam ettireceğiz?

Tobias benimkini katlanılabilir kılan tek şeyi çaldı. Ama bunu yaparken, sonunda hepimizin katılmasını neredeyse yasakladığı bir şeyin, aşkın değerini keşfetti.

Dün geceki tedirgin ifadesi ve Cecelia'ya öncelik vermesi için yaptığı panik dolu yakarışlar çok tanıdıktı çünkü benim

Onun tepkisinden, en çok da onu karşılaşmasından ve ona davranışından endişelendim. Kalabalığın arasında kaybolan ironik bir kahkaha atıyorum ama yanımda durduğu yerden beni dürten Sean'ın gözünden kaçmıyor. "Bu kadar komik olan ne?"

"Senin mizah bulacağın bir şey değil," diye karşılık veriyorum, şişemden zihin uyuşturan bir yudum daha alıp ona uzatmadan önce. Başını sallıyor, elinde dolu bira, partiyi gözden geçiriyor.

"Bu saçmalığı keselim," diyor, "Bunu hissetmiyorum." "Bunu kutlamalısın. Artık kendi patronunsun," diye espri yapıyorum.

"Hâlâ inanamıyorum, hiçbirine," diye iç geçiriyor, hızla boşalttığım şişeye bakarak.

"Yapabilirim."

Ben gözümü kırpmadan ona bakarken Sean'ın başı bana doğru dönüyor ve bakışları sertleşiyor. "Sakın bana bunun peşini bırakacağını söyleme. Bunu yaptığna inanamıyorum."

Dün gece Cecelia'dan uzaklaşırken, Tobias'ın *neden* bu kadar uğraşıp onu işaretlemiş olabileceği aklıma geldi. Bu sabah Sean'a da aynı şeyi söyledim.

"Gerçekten Antoine olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sorar.

"Öyle olmalı. Ona bu tür bir korku aşılayabilecek tek kişi Antoine." *Yudumla.* "Öyle olmasa bile mürekkep onu koruyacaktır ama o pislik herif Tobias'ın bir zaafı olduğunu keşfederse -ki Tobias emredildiğinde diz çökmez- ilk hedefi o olur," diye aktarıyorum acımasızca.

Uzun bir dakika geçiyor ve Sean'ın konuşmadan önce bunu kabullenmek ve yapabilecekleriyle barışmak için elinden geleni yaptığını biliyorum. "Onu affedebileceğimi sanmıyorum, Dom."

Beni inceliyor, sigarasından uzun bir nefes çekiyor.

"O zaman yapma," diyorum ona. "Ama eğer yüz kişi olacaksak, söylediği pek çok şeyde haklıydı. Çok daha farklı şeyler yapabilirdik ve yapmalıydık."

"Bunu onu korumak için yaptık," diye belirtiyor.

"Bu adil, ama o da bizden daha suçlu değil."

"Hayır," diye karşı çıkıyor, "o bilerek-"

"Ne?" Ben araya giriyorum. "Bu kadar farklı olan tam olarak ne yaptı? Aşık olmaması gereken bir kadına aşık olmak, hayatını ve kulübümüzü tehlikeye atmak, bu konuda kardeşlerine yalan söylemek ve onu kandırarak elinde tutmak için elinden geleni yapmak mı?" Ona bakıyorum, "Tanıdık geldi mi?"

"Bu farklı," diye tersliyor.

"Değil." Yutkunuyorum. "Farklı değil."

"Onu savunduğunuza inanamıyorum. Onu sevdiğimizi biliyordu."

"Ondan haklı olarak nefret edebileceğiniz tek şey bu olabilir, ama bize söylediği şeylerin çoğunun doğru olduğunu biliyorsunuz."

"İstedığınız kadar sebep gösterin, ama ben hiçbirini hissetmiyorum," diye açık bir şekilde ifade ediyor.

Gürültülü bir patırtı kopuyor ve Russell'ın şakacı bir şekilde yumrukladığı Jeremy'nin çırpındığını görüyoruz. Bir sonraki sorumla onu sıkıştırdığımda Sean gülümsemeyi başarıyor.

"Onunla evlenmek istediğini söylediğinde ciddiydin, değil mi?" Gözlerini bana diyor ve o dile getirmeden cevabı görebiliyorum.

"Sadece onu sevmek istedim." Etrafımızdaki gürültüden bile sesindeki çatlağı duyuyorum. "Sadece onu suçluluk duymadan sevebilmenin sorun olmamasını istedim."

"Şimdi haklısın" -şişeyi ona doğru eğiyorum- "ama seninle onun hakkında kavga edemem. Çok yorgunum, Sean." Görüşüm kısa süreliğine bulanıklaşıyor ve temizlemek için başımı sallıyorum.

Ensesini tutuyor ve başını sallıyor.

"Bu senin seçimin," diyorum toparlayabildiğim ses tonuyla. "Mürekkebinin onurlandırmak ya da çekip gitmek senin seçimin. Hangi kararı verirsen ver yanındayım."

Bana döndüğünde uzun bir sessizlik oldu. "Onu affedebilir misin?" "Bu gece değil," diye cevap veriyorum, şişeyi bitirip sigaramı yakmadan önce Künt.

"Tanrım, bir görevdesin, ha?" diyor, şişeye kuşkuyla bakarak.

Omuz silkiyorum. "Son zamanlarda kendimi verecek hiçbir sikimin olmadığı bir pozisyonda buldum."

Tekrar sigarasını yakıyor ve bir duman çıkararak garajı tarıyor. "Sence ... sence haklı mıydı?" diye soruyor, "sence biz ortalıkta dolaşan bir avuç aptal mıyız?"

"Askerler gibi mi? Cadılar Bayramı kıyafetlerini çok mu abartıyorsun?" Bitiriyorum ve o da başını sallıyor.

"Her zaman," diye omuz silkiyorum. "Ama hep aynı sonuca varıyorum."

"O nedir?" diye soruyor, sesi düşünceli ve ben nedenini biliyorum.

"Neden biz *değil*?"

İkimiz de ilk kez kanatlarımızı kırpmayı düşünürken anlayışla başını sallıyor. Sanki ortak çıkmazımızı hissetmiş gibi, Tyler bir metre ötemde durduğu yerde gözlerimi yakalıyor. Çenemi ona doğru kaldırıyorum, burada sessiz bir destek için bulunduğunu ve başka bir yerde olmayı tercih ettiğini biliyorum. Tyler dün Tobias gittikten sonra bizi körfezin zemininden kazıyıp Delphine'e götürmüştü. O günkü olaylardan sonra o kadar berbat durumdaydık ki geçici olarak evsiz olduğumuzu unutmuştuk.

Ama bu sabah itibariyle üçümüz birlikte dertleşiyoruz.

Sean'ın ve benim yok oluşumuz hızlıyken, Tyler'ın mutluluğu gün geçtikçe çalınacak.

Delphine'in son tarama sonuçları geldi ve kısa süreli remisyonu sona erdi.

Yıldızlar daha fazla gelecek sunma konusunda cömert davrandılar ve ben bu orospu çocuklarının her birini lanetliyorum. Tyler'dan özür dilemeden çaldıkları ve bana geri çalamayacağım cennetin bir anlık görüntüsünü verdikleri için. Onlara meydan okurcasına şişemi eğerek, usulca "siktirin gidin" diye fısıldıyorum.

Acı artar ve tüketilen likör, körfezde gümbürdeyen bas gibi yayılırken onu zamanında çözmeye çalışır ama başaramaz.

Tehditkâr yanışa kendimi kaptırmışken, körfezde çınlayan ani bir gümbürtü, gürültüyü keserek beni bir şekilde şimdiki zamana geri getiriyor. Hepimiz ayağa kalkarken Tyler başını bize doğru çeviriyor. Çarpma sesi tekrar duyulup, cam kırıkları kaydedildiğinde Tyler lobiye koşuyor.

Müzik aniden kesilir ve Tyler lobide durduğu yerden kaynağı anons ederken garajdaki tüm kuşlar dikkatlerini bölme kapısına yöneltmiş vaziyette dururken tüm hareketler durur. "Bu Cecelia . . . ve hiç de mutlu görünmüyor."

Dışarıdaki bir başka çarpma ve kırılma sesi Sean'ın gözlerini benimkilere dikmesine neden oldu, ardından kapıya doğru yürüyüp konuştu. "Ben hallederim."

Tyler da ona katılır ve Sean tam bardağı kaldırırken cam yüzüne birkaç santim kala paramparça olur. Son saniyede kendini koruyarak "Tanrım, lanet olsun" diye bağırdı.

Cecelia bize doğru daha fazla şişe fırlatıyor ve ben körüğümü savururken birkaç kuş onlardan kaçmayı başarıyor. Gözleri ondan bana doğru kayarken Sean ona doğru bir adım atıyor; viskinin silikleştirdiği profilimi taradığında acı dolu bakışlarında bir parıltı beliriyor. Layla konuşuyor, sesinde ihtiyat var, bir yandan onu ikna etmeye çalışırken bir yandan da onun durumu karşısında afallıyor. "Cecelia . . . bebeğim, neler oluyor?"

Son yirmi dört saat içinde olup bitenlerden haberi olmayan Layla, Sean'la benim arama bakıyor. "Siz piçler ne yaptınız?"

Asıl soru şu: Ona ne yapmadık?

Cecelia'nın ifadesindeki tiksinti, duruşundaki öfke, gözlerinde ihanet ve intikam savaşıyla dikkatini etrafa dağıtırken her şeyi anlatıyor.

O duyguyu bilirim, bebeğim.

"Zahmet etme," diye tersliyor Layla'nın nazik ikna çabalarına karşılık olarak. "Beni umursuyormuş gibi davranma."

Layla suçluluk dolu bir ses tonuyla, "Başka seçeneğim olmadığını biliyorsun," diye cevap verir. "Saçmalık," diye karşı çıkıyor Cecelia hırçın bir ısırıkla, "seçme şansın vardı."

Onları sen seçtin. Ve tahmin edin ne oldu? Onları hak ediyorsun." "Özür dilerim," diye özür diliyor Layla.

"Kendine sakla," diye karşı çıkıyor Cecelia, "hepiniz meramınızı anlattınız. Sanırım benim de kendimce bir açıklama yapmamın zamanı geldi." Elindeki benzin bidonunu kaldırarak kalanını önündeki büyük su birikintisine döküyor, bu da bizimle arkasındaki rölantide çalışan cip arasında bir bariyer görevi görüyor. Arkasındaki farların huzmesi ve garajın ışığı arasında, tüketilen viski tomurcuklanan ağrıyı bastırmakta başarısız olurken her ayrıntıyı içiyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Sean, sırlıslıkla olmuş bir şişeyi kaldırırken, arsamızdaki hasarı inceliyor.

Tyler da aynı şekilde şaşırmış bir halde konuşuyor. "Tanrı aşkına Cecelia, ne halt ediyorsun sen?!"

"Kim yaptı bunu?!" diye sorarken, Tobias'ın bunu neden yaptığına dair kafası karışır ve görünüşe göre suçu üstlenmez. Kadın tehditle şişeyi kaldırırken Sean bir adım daha atar. "Cevabımı almadan bir adım daha atarsan bunu yakarım ve nereye düştüğünü hepimiz görürüz. Beni zorlama Sean."

"Bırak onu," diye emrediyor Sean, onun öfkesinden afallamış bir halde, ama ben daha iyisini biliyorum. Biliyordum.

"Bunu bana kim yaptı?!" diye haykırıyor.

Bize savaş ilan ederken, tek kişilik bir isyanı kışkırtırken, suçlamalar savururken bile, sonunda kim olacağının yüzeyini ancak çizdiğini biliyorum. O kadar güzel görünüyor ki -öfkeli haliyle bile- hiçbir vızıltı bunu köreltemez. Gururla dolup taşıyorum.

Sean ve benim aramda suçlamalar ve hakaretler savururken bile geri adım atmayı reddediyor.

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

". . . Beni istiyorsun. İşte buradayım!"

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

". . . konuşursan, gelip ödülünü alabilirsin!" Bununla birlikte, Sean panik içinde ona seslenirken tehditkâr bir şekilde Zippo'ya vurur. "Cecelia, yapma!"

Bunu her yerinden anlayabiliyorum. Dinlemeye hiç niyeti yok. Duvarı iterek ona doğru ilerlemeye başlıyorum, kuşlar ayrılıyor, birkaçı ona hakaretler yağdırıyor ve zamanlaması kötü şakalar yapıyor.

"Kaltak aklını kaçırmış."

"Onu iyi sikmiş olmalısın, Dom."

Ona sabitlenmiş bir şekilde, gelişini duyurmadan önce ne yaptığını anlamaya başladıklarında ona doğru ilerliyorum.

"Bu ne lan? Lanet olası lastiklerimizi kesti!"

Onları susturmak için bir elimi kaldırarak, tehdidiyle bana odaklanırken adımlarımı hızlandırıyorum. "Yemin ederim Dominic. Burayı yakacağım."

Bundan hiç şüphem yok bebeğim.

"Dur!" diye emretti, ben de durdum.

"Neden?" Aramıza baktı. "Neden?!" Sonra dönüyor ve bize taze mürekkebini gösteriyor. Çevremde, görüntüsü midemi bulandırırken Sean'ın kaskatı kesildiğini görüyorum ve o daha fazla hakaret savuruyor.

". . . korkaklar! İkiniz de lanet olası korkaklarsınız!" Gırtlaktan bir darbe indirmeden önce aramıza girdi. "*Asla senin olmadım* ve olmayacağım. Benden uzak dur!"

Öfkeden kudururken bile bu açıklamadan acı sızıyor ve Tobias'ın yakın zamanda affedilmeyeceği belli oluyor.

Güzel.

Canına oku bebeğim.

Tyler bununla nasıl başa çıkacağına dair bir ipucu için bana bakıyor ama onun içindeki kuzgunu biz yarattık ve besledik ve mürekkebi yerleştikçe kanatlarını açmaya başlıyor. Bu öylece *halledilebilecek* bir şey değil.

Ha! Çok fena sıçtın, ağabey!

Soru şu: Tobias neden kendi pisliğini temizlemek için burada değil? Bunu düşünürken bile, rahatsız edici bir sezgi devreye giriyor.

Doğru olmayan bir şeyler var.

Tobias onu işaretleyip terk etmezdi.

Bir saniye bile geçmeden, etrafımda vızıltılar ve ping sesleri duyulurken ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Cecelia, tiradına kendini kaptırmış bir halde, bir metre ötede öfkelenmeye devam ediyor. Tyler adımı haykırıyor ve brülörünü kulağıma dayamadan önce bir an duraksıyorum, kardeşimin sesi çınlıyor. "Miami, Roman'la sözleşme yaptı! Onu güvenli bir yere götürün! . . . Miami geliyor!"

Kokteyli bir gaz birikintisine fırlatıp tutuşturduğu ve beni bir alev duvarıyla engellediği sırada adrenalini yükselmesi beni ona doğru koşturuyor. Aralarından atladığımda, onu cipine binmiş halde görmeden önce kollarımı yalıyorlar. Öne doğru atılarak yumruklarımı kaputuna bir saniyeliğine vurmaya başarıyorum, sonra kaput alevlerin altında kayboluyor ve o da hızla uzaklaşıyor.

Sikeyim.

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

Bir anda Tyler yanımda, cildimi inceliyor ve etrafımızda koşuşturan kuşlara emirler yağdırmaya başladığında hasarın çok az olduğunu bilerek irkiliyorum. "Elinizden ne geliyorsa kullanın!"

Kalp atışlarım hızlanıp kulaklarımı doldururken Tyler telefonuyla hızla konuşuyor.

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

". . . öfkeyle buraya geldi, onu kimin işaretlediğini sordu, T. Her lastiği parçaladı ve burayı yakmakla tehdit etti. Ele geçirilmiş gibiydi, dostum. Neden bilmiyor? . . . Neredeydin lan sen?!"

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

Uzun bir duraksamanın ardından kardeşimin hızla değerli bir açıklama yaptığını biliyorum. Ne kadar acımasız olursa olsun, başka seçeneği olmasaydı Cecelia'yı bu kadar açıkta bırakmazdı. Beynim onun lehine mantık yürütürken bile, alttan alta kaynayan kızgınlığı hissediyorum.

"Dom," diyor Tyler, telefonu bana doğru uzatarak.

"Jeep'inin izini bulamadık mı?" Ben soruyorum ve Tyler çenesini sallıyor. "Ne oluyor lan?!" Kükrüyorum. "Neden?"

"Birlikte yaşıyorlardı," diyor Tyler sert bir nefesle. "Roman'ın evinde." Sean bir adım ötede durduğu yerden gözle görülür bir şekilde irkiliyor, ben telefonu kapttığım gibi düzgün çalışamayacak kadar sarhoş olduğum gerçeğine lanet ediyorum. "Neler oluyor lan?"

"Dom." Tobias'ın sesindeki panik korkumu arttırıyor. "Beni dinle, sana yalvarıyorum, beni dinle."

"Dinliyorum," diye bağıyorum.

"Roman yapmadı. Annemle babamı o öldürmedi. Her şeyi yanlış anladım. . . . Yüce İsa," diye kükrer.

"Ne?" Zar zor bir fısıltı. *Whoosh.*

Whoosh. Whoosh. Whoosh. ". . . Dom!

Orada mısın?"

"Buradayım," diyorum, dikkatim Tyler ve Sean'a kayıyor, bağırdığım her kelimeyi duyabiliyorlar, telefonu hoparlöre verdiğimde gözlerini bana dikmişler.

"Roman yapmadı."

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

"Nereden biliyorsun?" Soruyorum, sesim zar zor duyuluyor. "Çünkü az önce bana söyledi," diye mırıldandı Tobias.

"Ne?" Sözlerinin ağırlığı içime çökerken nefesim daralıyor ve yer altımda hareket ediyormuş gibi hissetmeye başlıyorum.

Kafam cevaplanmış sorularla dönmeye başlarken, daha fazlası da dolaşmaya başlıyor.

"Dom?!"

"Evet," diye mırıldanıyorum o benim üzerimden konuşurken ve şakaklarımı çimdikliyorum, arkalarında bir baş ağrısı oluşuyor.

". . . ofisi, Roman onun için geldiğimizi biliyordu, Dom. Biliyordu amına koyayım."

Tyler, Sean ve ben şaşkınlıkla elimdeki ocağa bakıyoruz.

"Bir kazaydı," diyor Tobias, tonu sarsılmış bir halde. "Dom ... Diane'di . Cecelia'ya hamileydi. Roman yapmadı."

Neden ona yaklaşmamıza izin versin ki? Neden ... Cevap yılan gibi içeri girerken telefona bakakaldım. Çünkü lanet düşmanımızı bile kızına olan sevgimiz konusunda kandıramadık.

Bundan sonra kafamı karıştıran şey, onun asla bizim düşmanımız olmaması.

Yıllardır aradığımız eksik parçalar yerine otururken, ilk araba bir metre ötede ateşleniyor. Sese doğru döndüğümde Jeremy'nin hızla yanımızdan geçip otoparktan çıktığını ve Cecelia'nın kaçtığı yöne doğru uçtuğunu görüyorum. Başka bir araba daha ateşlenirken Denny, Russell'la birlikte emir yağdırıyor ve aranacak yolların haritasını çıkarıp bloklar koyuyorlar.

Tyler kamyonetini çalıştırıp bana doğru el sallamadan önce son bir emir olarak "Lanet olası telefonlarınızı yakın tutun," diye bağıyor. "Atla. Sarhoşsun lan sen."

"Dom!" Tobias telefonda bağıyor. "Kardeşim . . . Sana yalvarıyorum, konuş benimle!"

Panik yükselirken ve duygularım her saniye alkole bulanmış kanımı yakmaya başlarken tek söyleyebildiğim "Seni duyuyorum," oldu.

Tobias, "Roman'ın arabasındayım," diyor ve ben nedenini anlıyorum. Onları içeri çekmeye çalışıyor.

Viski sersemliğini umutsuzca üzerimden atmaya çalışırken ona "Takip ediyorum," diyorum.

"Hız yapamam, yoksa peşlerinde olduğumuzdan şüphelenirler. Tabii zaten burada değillerse. Tamamen kör uçuyoruz. Vur emrini kimin verdiği dair hiçbir fikrim yok ve nöbetçi iki kuş ne zamandır kayıp olduklarını bilmediklerini söyledi. Dün gece onları eve kadar takip etmişler ve bu sabah fark edilmeden kaçmış olmalılar. Onları içeri çekmeye çalışacağım."

Onun için panik başlarken benim için de alarm çalıyor. İtirazımı dile getirecekken benden önce davranıyor. "Bana tek bir kuş bile gönderme. Önemli olan tek şey o, Dom. Beni duyuyor musun? Benim bir önemim yok. Bul onu!"

Öfkem biraz azalıyor çünkü şu anda kendimi aynı derecede çaresiz hissediyorum. Kardeşim ikimizin de sevdiği kadını kurtarmam için bana yalvarıyor. Bu, hayatımın diğer en kötü birkaç saniyesiyle, ikimizin de elimizde kalan tek şey olduğumuzun söylendiği anla aynı seviyede. Cecelia Horner'a kadar durum böyleydi.

Acı titriyor ve o zaman anlıyorum. Bu nasıl biterse bitsin, her şey çoktan değişti ve asla geri dönemeyiz.

Tobias, "Denny'ye eşyalarını boşaltmasını söyle," diye bağıırır. "Her şeyi. Sahip olduğumuz her lanet şeyi, beni duyuyor musun?"

Telefonun hoparlörünü kapattığımda Sean duymuş gibi başını sallıyor. Anahtarlarımı çıkarıp ona uzatırken, içinde sıkışıp kaldığım ağır çekim sisi yarmak için elimden geleni yapıyorum. "Bagajımda iki yedek var," diyorum Sean'a. "Benimkini çalıştır ve Denny'ye depodan kaldırdığımız *her şeyi* almasını söyle."

Sean tek kelime etmeden dönüyor, yüz ifadesi karışık. Kardeşim emir ve yalvarışla bağıırken Tyler'ın kamyonetinin yolcu tarafına geçerek Sean'ın geri çekilişini izliyorum ve neler hissediyor olabileceğini düşünerek gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Hayatını ailemizin cinayetlerinin intikamını almamıza yardım etmeye adanmış ve bu uğurda hayatının aşkından vazgeçmişti.

Ve şimdi her şeyin bir kaza olduğunu biliyor. Tyler da öyle.

Bagajımı açarken Sean'ın ardından bakarken, bizi affedeceğine ve mürekkebin hâlâ bir anlamı olduğunu düşüneceğine inanmak zorundayım. Döndürdüğümüz amacın

mürekkebinden şu anda olduğundan daha fazla pişmanlık duymaması için onu tutmaya yeter.

Cehaletimiz ve anlamsız kan davamız için ikimizi de affedecek. Onu özgürce, suçluluk duymadan sevebileceği gerçeğiyle birlikte-ve ben de yapabilirdim.

Neredeyse beni öldürecek olan bu darbe, ama onun için duyduğum korku ve ailelerimizin lanet olası hataları yüzünden yaşadıkları, Tyler'ın yanında isteğimle gerilmeme neden oluyor. "Beni Delphine'e götür."

Tek kelime etmeden başını salladı ve ben telefonu kulağıma götürürken King's'ten çıktı.

". . . onu bulmak zorundayım! Dom?! Abi, lütfen." Otoparktan hızla çıkarken kardeşimin sesindeki dehşet beni oldukça ayılttı.

"Ben buradayım. Baştan başla."

"Ve işte benim sırrım, çok basit bir sır: İnsan ancak kalbiyle doğru görebilir; esas olan gözle görülmez."

-Le Petit Prince, Antoine de Saint-Exupéry

Bölüm Kırk Beş

^{ZEKÂ}, başkalarına olduğu gibi bana da bahşedilmiş ^{bir şey değil.} Belirli zamanlarda rehberlik için ortaya çıkan bir yetenek. Benim için hiç öyle olmadı. Hayatım boyunca günlük yakıtım oldu ve beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı. Bir kere bile.

Beni tam olarak olmam gereken yerde tutan şey. Doğru yerlerde, doğru zamanlarda.

Peki buraya nasıl geldim?

Buraya nasıl geldim ben?

Kendime düşme izni vermeden çok önce sezgilerimi görmezden gelerek.

Kum saatinden akan kumu bulanıklaştırarak onu çoğaltmak, kalıcı kılmak için, akıp gittiğini görsem bile.

Fısıldanan her işarete sağır gibi davranarak ve bunun yerine kalbimin içinde tutuşturduğu ateşin tadını çıkararak.

Silahı ona vermeme söyleyen uyarı kükremesini görmezden gelerek, sadece gözlerindeki korkuyu biraz olsun azaltmak için silahı fırlattım. Başından beri korktuğum bir bakış. Gerçekten neler yapabileceğimi bilmenin getirdiği bir bakış.

Ona söylediğim gibi kötü bir adam olduğuma sonunda ikna olduğunu söyleyen bir bakış.

Yatak odasına girdiğimde benden kaçarken yüzünde beni canlı canlı yiyen bir dehşet ifadesi vardı. Sadece birkaç saniye içinde onu koruyamadığımı farkına vardım. Bunun asla bir oyun olmadığı gerçeğini ve riskleri abartmadığımı ama küçümsediğimizi. Bu sonuçları doğuracak kişinin ben olacağımı düşündüğünü söyleyen bir bakış.

Silahımı ulaşamayacağım kadar uzağa fırlatmama neden olacak kadar beni yok eden bir bakış.

Gözleri açıldığında ve beni gerçekten aylar önce gördüğü gibi gördüğünde, bana o birkaç değerli saniyelik değişim hediye edildi. A

Korkularımı itiraf edebildiğim, kandırıldığım için özür dileyebildiğim ve nihayet kötü zamanlanmış beyanımı tüm kalbimle iletebildiğim dakikalar koleksiyonu.

"Evet."

"Evet, ne?"

"Evet, aşık oldum."

Çok geç olduğunu bile bile bir saniye daha içimde tutmayı reddettiğim bir açıklama. Bir gün bencilce aldığım sevgiyi hak eden değerli bir adam olabileceğim düşüncesiyle birlikte bana acı tatlı bir huzur veren bir itiraf.

Ya şimdi?

Şimdi bu içgüdüleri görmezden gelmenin sonuçlarına karşı ön sırada ve tam ortada duruyorum.

Ama bunu yaparken cennetten bir parça ile ödüllendirildim, cahil mutluluğumla bir dakika daha.

Ben de aldım.

Buraya böyle geldim.

Silahım artık düşmanın elinde olsa bile.

"Seni buraya getiren nedir, Matteo? Arkadaşlık için biraz geç oldu."

Ses tonumu Tobias yakınılardaysa gelmesini sağlayacak kadar yükseltiyorum. Ama bir çok kez göz ardı ettiğim sezgilerimin devreye girdiğini ve tüm varlığımın farkındalık içinde patladığını hissediyorum.

Artık çok geç.

Matteo'yu ondan güvenli bir mesafede tutma niyetiyle, önümdeki canavara odaklanmaya devam ederken anlamsız bir ileri geri hareketine giriyorum. Gözlerindeki ve duruşundaki tehdit, elimden alınmasını reddettiğim tek şeyden sadece bir metre ötede beliriyor.

Hayatın elinde yeterince kaybettim. Ona sahip olamayacak.

Cecelia yatak odasından çıktığında bunu hissederek ona sakince geri çekilmesini söylüyorum. Bu orospu çocuğundan yayılan ahlaksızlığı görmesini istemiyorum. Bazı yönlerden birbirlerine benzeseler de, bu hasta herif kan dökmeyi bir zevk olarak görüyor.

Bu açıdan tamamen farklıyız.

En azından buna sahibim. Onunla birkaç yönden özdeşleşsem bile, kanını dökmek uykularımı kaçırmayacak.

Onun için lanet olası bir öcü olacağım. Matteo gözlerimde bunu okuyor, bundan eminim, beni sinirlendirmek için onu tehdit ederken bile.

Ben bir adım daha atamadan Tobias arkamdan sesleniyor. "Ne oldu kardeşim?"

Matteo'ya kardeşinin nerede olduğunu sormadan önce, "Bu işi hallettim," diyorum; Tobias'a güvenim tam. Bu işin zaten yarım düzine şekilde yanlış gittiğini düşünmeyi reddederek, Tobias'ın Cecelia'ya yanına gelmesi için seslendiğini duyduğumda rahatlıyorum. Tam rahatladığım anda Andre'nin sesi duyuluyor. Tobias beklemem için beni ikna etmeye çalışırken, üçü anlamsız bir alışveriş içinde gidip geliyorlar. Ama ben bildiklerim ve gördüklerim yüzünden itirazımı dile getiriyorum - artık içgüdülerimi görmezden gelmiyorum. Matteo'nun gözlerinde bunun için ağzının sulandığı o kadar açık ki.

Bu ikimiz yapar, orospu çocuğu.

Bu pisliği sadece kendi irademle alt edebileceğimi bilerek - avantajlı olsun ya da olmasın - Tobias'ı yapabileceğime ikna ediyorum. Beni asıl endişelendiren ön kapının ardındaki tehdit. Kuşlarımızın son hızla bile buraya gelmesi zaman alacak.

Tobias Andre'ye geri çekilmesini söylediğinde, canavarı ondan ayırmak için bir adım daha atıyorum. Her bir adımda, beni bağlayan zincirlerin birer birer gerilmeye ve kırılmaya başladığını hissediyorum. Cecelia zihnimin ön saflarında yer alıyor. Etrafımı saran gürültü, intikamını almaya yemin ettiğim diğer masumların toplu çılgınlıkları beni ileriye doğru itiyor. Bana bakan gözlerin boşluğunda kaybolurken, adrenalin beni ele geçirmeye başlıyor.

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

Bu canavar hepsinin bedelini ödeyecek, kardeşim bana yalvarsa da ve ben ona yapılacak bir anlaşma olmadığına dair güvence versem de. Bu kaçınılmazdı ve başka bir şüphe götürmez ipucu bana bunu çok önceden bildiğimi söylüyor.

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

Cecelia'nın çağrısı beni içime doğru ilerleyen karanlığı kucaklamaktan alıkoyuyor. Ona odaklanarak kendime, kısa bir süreliğine de olsa, bana sahip olabileceğimi düşünmediğim bir mutluluğun anlık görüntüsünü verdiğini söyleme şansı tanıyorum.

"Cecelia," diye sertçe hitap ediyorum, kalbim onun yarattığı ritme ayak uyduruyor.

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

Tobias adımı söyleyerek araya girmeye çalışıyor ama onu reddediyorum. "Cecelia'yla konuşuyorum."

"Evet?" diye yanıtlıyor, sesi korkudan titriyor.

"Bundan sonra film izlemek ister misin?"

Karşılıklı konuşmamız dışında dışarıdan gelen sesleri duymazdan gelerek ona Fransa'da beni ayakta tutan anımı anlatıyorum.

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

Bir zamanlar kendimi tam ve bütün hissedirdim.

"Sevdiğim çedarlı patlamış mısırı yapabilirsin ve şu kokan battaniyenin altına doluşabiliriz... bu koku da ne?"

"Lavender," diye titrek bir telaşla salıverdi.

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

Eğer öldürmem gereken bir sürü canavar olmasaydı, sahip olabileceğimiz bir hayatın.

"Evet, ben de bir piliç filmi izleyeceğim çünkü tek istediğim seni izlemek. Aşk sarhoşu olduğunda yüzün aptallaşıyor."

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

"Yağmurlu günleri severiz, değil mi bebeğim?" "Seviyoruz," diye mırıldanıyor, sesi kırılıyor.

Başımı meydan okurcasına Matteo'ya doğru eğerek, Tobias'a kendini hazırlaması için beyanımı açıkça ifade ediyorum. "Teröristlerle pazarlık yapmayız."

Matteo'ya doğru bir adım daha atarken, Cecelia'nın sesi panik içinde bana ulaşıyor. "Dominic."

"Ne oldu bebeğim?"

"S'il te plaît, ne fais rien de stupide. Je t'aime." *Lütfen aptalca bir şey yapma. Seni seviyorum.*

"Je sais." *Biliyorum.*

Aşk beni özgür kılarken, onu korumaya yemin ettiğim canavarla onun arasında durduğumu söylemesi beni ateşliyor. Kısa bir süreliğine, o benim tesellimdi. Kendime izin verdiğim tek gelecek hayalimdi ama artık olamaz. Artık olamaz.

Çok fazla canavar var.

"Dominic," diye sertçe emrediyor Tobias. "Geri çekil, hemen şimdi. Hâlâ konuşuyoruz." Emrindeki çaresizliği hissediyorum, arkamdan durup düşünmemi söylerken. Ama çok uzun zamandır düşünüyorum ve sonunda on adım öndeyim.

Üzgünüm, kardeşim.

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

Bu savaşı başlatmak için bir ömür gibi görünen bir süre beklemiş olmam bana ironik geliyor. Ama kardeşimin Roman hakkındaki itirafıyla -Cecelia'nın annesi hakkında- boşuna bekledim.

Yaklařtıķķa, sezgilerim beni ateşleyen bir vahiy veriyor.

Bunca zamandır tetiği *çekmek* için *bekliyordum*.

Bunun gerçekliğini iliklerime kadar hissederek çenemi kaldırıyorum, gözlerim hayatım boyunca savaştığım canavarların ve temsil ettikleri her şeyin -hepimizi başarısızlığa hazırlayan sistemin- kara bakışlarını yansıtıyor. Bizi birbirimizle savaşa sokan bu sistem, onlar güce daha aç seleflerini yaratırken eğlenerek izledi. Hepsi orada; yoksulluk, acı, ıstırap, bölünmüşlük ve hepsi insanlık tarihinde hiçbir zaman başarıyla satın alınamayan ya da elde tutulamayan tek bir şey için -*kontrol*.

Burada bitiyor ve burada başlıyor.

Hepsini yok edemeyebilirim ama *bu canavar* benim... bu lanet canavar benim. İntikam dolu bir kafa ve mavi ateşle beslenen bir kalple, bir sonraki adımımı atıp uçuruma doğru ilerlerken son zincirin de koptuğunu hissediyorum. "Dans etmek ister misin?"

"Onur duydum dostum," diye yanıtlar

şeytan. "İyi bir tane olsun."

"Dominic, hayır!"

Başka bir mermi tarafından vurulduğumda uzuvlarımdan fırlayan beyaz sıcak acı beni kör ediyor - bu seferki omzumu parçalıyor. Gözlerim Cecelia'yı buluyor, bir acı dalgası beni kör ederken onu bütün ve dokunulmamış görmek beni rahatlatıyor ve ona uzanıyorum. Bir saniye sonra, ben duvara yığılırken o kollarımdaydı, omurgamda bir ürperti sıçrarken karnımda ateş dolaşıyordu.

Whoosh. Whoosh. Whoosh. Whoosh.

Tobias ortaya çıkıp içimde açılan delikleri umutsuzca kapatmaya çalışırken küfrediyor ve acıdan nefes almakta zorlanıyorum. Cecelia'nın çığlıkları beni ona geri sürüklerken ikisinin de zarar görmediğini görerek rahatlıyorum.

"Gidin," diyorum ikisine de, sözleri bulanıklaşırken kalan enerjimle, acım beni ele geçirirken nabzım yavaşlıyor.

Whoosh . . . Whoosh . . . Whoosh . . . Whoosh.

Kaydığımı hisseden Cecelia tutunmam için yalvarıyor, dudaklarından özürler dökölüyor. "Özür dilerim, bebeğim. Çok özür dilerim."

Kardeşime odaklandığımda kaderimin gözlerinde somutlaştığını görüyorum ve karşılığında ona anlayacağını bildiğim sözler söylüyorum. Derinlerde bir yerde, onun her zaman anladığı ve benim her zaman bildiğim bir gerçeği ifade eden sözler. "Nous savions tous les deux que je n'allais jamais voir me trente ans, mon frère. Prends soin

d'elle." *İkimiz de otuzuma kadar yaşayamayacağımı biliyorduk, kardeşim. Ona iyi bak.*

Gözlerindeki vaadi görünce, ön kapının ardında bekleyen tehdidin aciliyetini hissediyor ve sesimi yükseltiyorum. "Git," diye öksürürken ağzımı kaplayan kanın tadını alıyorum ve acıdan hırıltılar çıkarıyorum. "Lütfen."

"Hayır." Cecelia başını öfkeyle sallıyor, derin mavilerinde talep var. "Üzgünüm, gidemezsin Dominic, çünkü geleceğini senin için hayal ettim. Biraz bekle, sana her şeyi anlatacağım."

Bana yeryüzündeki cenneti bir anlığına gösteren, aşkının ne kadar büyük bir güce sahip olduğunun farkında olan, uğruna savaşmaya değer kadının ruhuna bakarken, onun benden alınmasına izin veren lanet olası kadere bir kez daha lanet okuyorum. Ama tam bu düşünce aklımdan geçerken, elimden alındığını düşündüğüm şey, her zaman olduğu gibi onun aracılığıyla bana bahşediliyor, çünkü bu asla hava, zaman ya da yerle ilgili değildi.

Whoosh . . . Whoosh . . . Whoosh . . .

Sıcaklığı beni sarıyor. Gözlerinde çalkantılı fırtına bulutları toplanırken atmosfer değişiyor ve yağmuru üzerime yağmaya başlıyor - tüm yük, öfke kalıntılarıyla birlikte kalkıyor. Acı dindikçe bedenimi derin bir ürperti kaplıyor ve onun çalkantılı mavileri beni delip geçerek uzaklara sürüklüyor.

Denny

O evdeki HER İŞARETLENMEMİŞ ANNE *SİKİCİ ölmek üzere.*

Tyler, elinde Cecelia'nın kanla ıslanmış giysileriyle ağaçların arasından çıkarken aklımdan geçen tek şey bu. Onları atıp bana doğru başını sallıyor, yanlarından ikiz Glock'larını çekerek koşar adım eve doğru ilerliyor. Silahım hazır, onu koruyorum ve saniyeler içinde evin havuza yakın tarafındaki ağaçların arasına giriyoruz, etrafımızdan silah sesleri geliyor.

Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop.

Hızlı ateş beni daha da ateşliyor, partiye katılmak için çok geç olmadığını bilmemi sağlıyor ve açıkçası sabırsızlanıyorum.

O yüzden yapmıyorum.

Tyler'ı korurken, ağaç çizgisinin hemen dışında bir adam belirlediğinde yer değiştiriyorum. Onu tanımam bir saniyemi alıyor, silahımı ona doğrultmuştum bile.

Kuş değil.

Tetiğe basınca, bir yığın halinde yere yığılıyor.

Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop.

Silah seslerinin çoğu evin içinden geliyor, biz yaklaşırken bir pencere kırılıyor ve başka bir figür görüş alanıma giriyor. Jeremy'nin kapıdan uzaklaştığını görmek için dönüyorum, silahını kaldırırken gözleri eğitimli.

Pop. Pop. Pop.

Biri daha düştü.

Hemen ardından bana dönüyor ve çenesini bana doğru eğiyor, ifadesi öldürücü, ama mesaj açık - altımızı aldı.

Arka kapıya doğru ilerliyorum, Tyler zaten içeride, kapıyı parmaklarımla açmaya başlıyorum ve diğer taraftan bir boğuşma sesi duyuyorum. İçeri girip silahlarımı doğrulttuktan sonra, mutfakta yerde yatan Sean'ı görüyorum. Miami ekibinden birinin üzerine binmiş, nefes borusunu ezmek için silahını herifin boğazına dayarken yüzünde kana susamış bir ifade var.

Ölümünü neden uzatmak istediği bir sır değil. Hepimizin olduğu gibi onun da acı çekmesini istiyor.

Dom.

Hiçbirimiz eskisi gibi olamayacağız.

Tehditkâr kederi içeri alabileceğim zamana erteleyerek, aşırı odaklanmamak için mücadele ediyorum ve devasa çift mutfığı tarıyorum. Anksiyete yükseliyor

Miami'den birinin koridordan içeri girdiğini ve silahını Sean'a doğrulttuğunu gördüm. Sean bakmadan Glock'unu kaldırıp iki el ateş ederek adamı yere serdiğinde korkum yatışıyor. Altındaki adamla birlikte avantajını kaybeden Sean, bir sağ kroşe yiyor ve dişlerini sıkarak geri dönüp adamın kafasına yakın mesafeden bir atış yapmadan önce birkaç ölümcül darbe indiriyor. Sean ayağa kalkarak adamın cansız bedenini tekmeliyor, gözleri kısa süreliğine benimkilerle buluştuğunda susuzluğu bir türlü geçmiyor. Geri dönen bakışlarında gördüğüm şey, daha önce gördüğüm her şeyin ötesinde. Bir saniye sonra Sean gözden kayboluyor, şüphesiz daha fazlasını arıyor.

Mutfağın diğer tarafına baktığımda, Tyler'ın devrilmiş bir mutfığa doğru koştuğunu görüyorum, Miami ekibinden biri arkasında barikat kurmuş. Tyler içeri girerken, pislik herif çılgınca etrafına ateş ediyor.

Tyler ona doğru yürüyor, yeleşine serseri bir kurşun isabet ettiğinde bile adımlarını durdurmuyor. Silahımı kaldırdım, onlara doğru gitmeye başladım. Bir saniye sonra Tyler orada, masayı bok gibi geriye itiyor ve herifi duvara yaslayıp köşeye sıkıştırıyor. Göz açıp kapayınca kadar, Tyler iki silahını da boşaltarak onun tam üzerinde duruyor.

Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop.

Arkasında olduğumu hisseden Tyler dönüyor, silahları hazır, ama yüz ifadesinden dolayı bir adım geri çekiliyorum.

Lanet olsun.

Tyler bir nefes içinde kaybolurken, kendi iddiamı ortaya koyma ihtiyacı beni ele geçiriyor. Mutfaktan fuayeye giden koridorda birkaç adım atınca, Miami ekibinden birinin kahve istasyonuna sindiğini görüyorum. Arkasından gizlice yaklaşıp omzuna dokunarak varlığımı belli ediyorum. Döndüğü anda silahımı ağzının içine sokup ateş ediyorum.

Bedeninin fayans zemine çarpışını görmek göğsümdeki sızıyı engelleyemiyor.

O öldü. En yakın arkadaşım. Kahretsin, tek arkadaşım.

Fuayeye doğru ilerlerken, Miami ekibinden birkaç kişi dışarı çıkarken ön kapının aralık olduğunu görüyorum. Silahımı kaldırıp onlara doğru ilerlerken, yukarıdaki susturucudan çıkan bir mermi sesi duyuyorum ve bunu kusursuz bir "güm" sesi takip ediyor. Öndekilere ulaşmak için yarışarcasına ilerlerken, birkaç metre önümdeki masaya çarpmadan önce yere düşen bir ceset beni durduruyor. Ben. Adam yuvarlanıp yere düşerken inliyor.

Miami'ye.

İşini bitirmek için hamle yapıyorum ve bir hırıltıyla durduruluyorum, "O benim." Sesin kaynağına doğru döndüğümde Tobias'ın yavaşça merdivenleri çıktığını ve az önce susturduğu cansız bedeni yakasından tutup arkasından sürüklediğini görüyorum. İfadesi ölümcül olan Tobias'ın gözleri, açık ön kapıya doğru sürünmek için kollarını kullanan hedefinde sabit kalıyor. Merdivenlerin dibine ulaşan Tobias, cesedi bir kenara bırakıp, sürünerek uzaklaşmaya çalışan çığlık atan pisliğe ulaşmak için bir diğerinin üzerine basıyor. İki adım içinde Tobias ayakkabısıyla adamın kalan omurlarını eziyor. Tobias onu sonsuza dek susturmadan önce yuvarlarken adam acı içinde çığlık atıyor.

Pop.

"Kaçmaya çalışıyorlar!" Russell dışarıdan bir yerden sesleniyor. Tobias'ın kafası garaj yoluna doğru kayıyor ve kapıdan dışarı fırlayıp verandada duran atılmış bir M16'yı kaptığı gibi dışarı çıkıyor. Tyler bir anda yanında beliriyor ve onu kuşatıyor. İkisini de takip ederek evden geriye doğru yürüyorum, silahımı kaldırmış, her taraftan benim duruşumu taklit eden kuşlar çıktıkça onları tarıyorum. Russell da onları korumama yardım etmek için bana katılıyor. Yeterince güvenli bir mesafeye geldiğimizde, kuşlar evin etrafını sardığında, Tobias'ın arabalarına koşarak geri çekilen Miami ekibine ateş açtığını görmek için dönüyorum.

Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop.

"Git," diye bağıyor Russell bana, "git ona yardım et!"

Onlara doğru koşarken, Tobias son arabaya yetişip onu kurşun yağmuruna tutarken, iki arabanın kapıya doğru hızla ilerlediğini görüyorum. Tyler kapıyı açıyor ve hızla uzaklaşan arabaya ateş açıyor.

Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop.

Araba yakındaki bir ağaca çarptığında Tobias'ın nişancılığı işe yarar.

Ona ulaştığımda, Tobias Miami ekibinden birini arabadan indiriyor ve çıplak elleriyle dövmeli boynunu kırmadan önce silahını hızla düşürüyor.

Arabanın içini kontrol ederken, içlerinden birinin kan öksürdüğünü, patlayan iki hava yastığı arasındaki koltuk boşluğuna saklanmaya çalıştığını görüyorum ve onu tek bir atışla indiriyorum.

Bir saniye sonra bir çığlık duyuyorum ve Tyler'ın ateş etmeden önce acısını midemi bulandıracak bir şekilde çıkardığını görmek için bakıyorum.

Pop. Pop.

Hemen ardından evi ve çevresini ürkütücü bir sessizlik kaplar. Uzun, gergin saniyeler geçer.

Bitti. *Şimdilik.*

"Eve geri dön," diye çıkışıyor Tyler yanımdan geçerken, yolu yarılarmış olan Tobias'ı takip ederek.

Sessizce takip ediyorum, gözlerim verandayı dolduran cansız bedenleri tarıyor, içlerinde bize ait olan var mı diye. Bir şey bulamayınca şükrediyorum ama sıfır sayısının doğru olmadığını biliyorum.

Layla'nın yüzü, ona geri dönme emriyle birlikte aklımdan geçiyor ve tek yapabildiğim, bugün eve dönmeyi hak ettiğime karar veren kadere teşekkür etmek. Yarın aynı kaderi paylaşmayabileceğimi bilerek.

Herhangi birimiz için.

Çünkü bir savaş başladı ve bunu hepimiz biliyoruz.

Hazırlıklı olsam da olmasam da geliyor ve geleceğimi bekleyen tek şey bu değil. Dün gece itibariyle, Layla beni ona dönmem için daha da teşvik etti.

-Sanki o yeterli değilmiş gibi.

Hâlâ baba olacağım gerçeğinin etkisindeyim.

Bu bilginin coşkusu içeri süzülürken, başka bir bilgi tarafından geçersiz kılınır -*Oğlumu ya da kızımı asla tanımayacak.*

Kaybın ağırlığının beni sakat bırakmaya başladığını hissederek sessizce fuayeye adım atıyorum ve kuşların toplandığını görüyorum - geri kalanlar verandadan içeri girerken farklı yönlerden birer birer. Cesetler etrafımıza saçılmış, yerlere kan sızıyor, duvarlarda kurşun delikleri var. Ortalık kan gölüne dönmüş ama dökülenlerin çoğu bizim olmadığı için şükredebiliyorum.

Russell, Tyler ve bana ön kapının yanında durduğumuz yerde katılıyor, eşit şekilde değerlendiriyoruz. Sean sağımda beliriyor ve Tyler bana bakarken merdivenlerin dibinde bize katılıyor. "Yerleşke hazır mı?"

Kendi sorumu sormadan önce başımı sallıyorum. "Sınırlarımızdan birini mi aştılar?"

Cevap olarak başını sallıyor. "Dört kuş gitti. Uyarı gönderecek zamanları olmadı."

"Bugün başka gelen var mı?" Ben soruyorum.

"Şimdilik hepsinin bu olduğunu düşünüyoruz ama emin olmak için gidiyoruz." Sesini toplanan herkese yükseltiyor. "Biz gelene kadar kimse kafasını yastığa koymayacak. Bütün kuşları ve en yakınlarını bir saat içinde Denny's'de istiyorum." Çenesini bana doğru salladı. "İstisna yok."

Etrafımızdaki katliama bakarken tek yapabildiğimiz sözsüz baş sallamak ve çene sallamak.

Russell ikinci kata bakıp donup kaldığında onun görüş açısını takip ediyorum ve göğsüm sıkışıyor. Tobias ikinci katın tepesinde duruyor.

Dom'un cansız bedeni kollarında, yavaşça aşağı inmeye başlamadan önce tüm gözleri üzerine çekiyor. Sean dizlerinin üzerine çöküp başının üst kısmını avuçlamadan önce acı dolu bir miyavlama duyuyor, kederli sesi etrafımızda yankılanırken vücudu siper alır gibi eğiliyor.

Tobias yaklaştıkça kafalar teker teker eğilmeye başlar, yüzü acı içinde bükülmüş, cansız gözlerinden yaşlar dökülmektedir.

Tyler boğuk bir istekte bulunurken benim de gözlerim doluyor. "Russell, yakala-"

"Tamamdır," diyor ve dönüp arabasına doğru ilerliyor.

Tobias merdivenlerin dibine vardığında hepimiz geri çekilip ona geniş bir alan bırakıyoruz. Başka tarafa bakamadığım için, Tobias geçerken başımı kaldırıyorum ve verandanın basamaklarından inerken dosdoğru önüme bakıyorum. Sean'ın acı dolu homurtuları havayı doldururken Dom'un gevşek elini görünce boğazım düğümleniyor. Russell'ın arabasının kapısının çarpmasıyla sabah kuşları sanki tüm dünyamız durmamış gibi ötmeye başlıyor.

Benim tek arkadaşım.

Tyler

RÜZGÂR KIVRILIYOR, esinti yukarıdaki ağaçları hışırdatarak sakinleştirici bir atmosfer yaratıyor, tam da güneş ortaya çıkıp önümüzde duran bembeyaz tabutu aydınlatırken. Göğsümdeki uğultu, bir araya toplanmış, kolları yanlarında hareketsiz duran her birimizin kederiyle uyum içinde yayılıyor.

Kimse konuşmuyor. Kimse konuşmak istemiyor. Tören yok çünkü kardeşimiz bundan nefret ederdi. Söylenecek sözlerle ihtiyacımız yok çünkü eminim hepimiz onunla birlikte zamanın içinde bir yerlerde kaybolmuş durumdayız. Bireysel anılarımız bize akın ediyor; bazıları için rahatlatıcı, bazıları için ise dayanılmaz.

Ben ikincisiyim.

Çoğumuz Dom'un hayatını kaybettiği anda başlayan savaş nedeniyle bir şekilde yaralanmış, sargılanmış ya da fiziksel acı çekiyoruz. Hepimizin kaybettiği bir savaş, kaçımız nefes almaktan kurtulmuş olursa olsun, çünkü sonrası çok acı verici.

Yeni gerçekliğimiz gerçeküstü.

Mıknatısımızın artık var olmadığı bir yer.

Kardeşimin flaşları içeri giriyor. Tanıştığımız gün. İlk gece bisiklet sürüşümüz. İlk çalıntı biramızı paylaşmamız. İlk esrarımızı öksürerek içmemiz. Lisedeki dersane tiyatromuz. Çocukluktan erkekliğe geçişin ortak acıları.

İçlerine daldığımda, kendimi öne çıkan birkaç tanesine bağlıyorum. Bunlardan biri Sean, Dom ve benim yeni satın aldığımız garajın önünde durduğumuz gündü ve şu anki hayatlarımızın basitliğinden daha büyük, daha iyi bir şeyin eşiğinde olduğumuzu hissederek içimiz titriyordu. Binaya bakmadan önce paylaştığımız sözsüz bakışlar. İlk arabasını tamir ettiğinde Dom'un gözlerindeki memnuniyet. Boston'a gitmek üzere yola çıktığı gün, çantasını omzuna atıp kısa bir süre tereddüt etti; tıpkı benim denizci eğitimi almak üzere yola çıktığım gün tereddüt ettiğim gibi, hiçbirimizle yüzleşmek için arkasını dönmedi. Çünkü bunu yaparsak bir adım daha ilerleyemeyeceğimizi biliyorduk.

Kardeşimin mezarına bakarken, aramızdaki zaman yarıklarında ve bizi birbirimize bağlayan bağda yolculuk yapıyorum. Bağımız her zaman amacımızdan, nedenimizden ve gündemimizden önce gelir. Bizi biz yapan şey, şimdi bizi parçalıyormuş gibi hissettiriyor.

Çevremde Sean'ın başını yavaşça kaldırışını yakalıyorum ve dönüp baktığımda sulanmış gözlerinin Tobias'a odaklandığını görüyorum, hiç hayal etmediğim bir küçümsemeyle dolu

Tanık olurdum. Tobias tabutun diğer tarafında duruyor, tertemiz siyah bir takım elbise giymiş, saçının tek bir teli bile yerinde değil, yüz ifadesi tamamen yıkılmış bir adamınki gibi. Sean'ın bakışlarını hissedince, onun yargısıyla buluşmak için gözlerini kaldırır. Dom'un tabutuna bakarlarken, aralarındaki gerçek kırılmayı ve asla eskisi gibi olamayacaklarını hissediyorum.

Bu sakatlayıcı farkındalık boğazımda kalın bir yumak oluşturuyor. Yanımda Delphine elimi sıkıyor, hiçbirini kaçırmamış. Ona ihtiyacım olduğu için Dom'un tabutu inmeye başladığında ben de onunkini sıkıca kavıyorum. Jeremy durduğu yerde patlıyor, gözyaşları serbestçe akarken acı homurtuları onu terk ediyor. Jeremy'nin gözyaşlarını tutamamasıyla birlikte keder kalabalığının her yanına dağılmaya başlar. İşte o zaman Tobias aniden dönüp Jaguar'ına doğru yürümeye başlamadan önce gözle görülür bir şekilde ağırlıktan kırılır.

Delphine'in şakağına bir öpücük kondurarak alçak sesle "Olacağım-" diye fısıldıyorum.

"Git," diye fısıldıyor, bakışları Dom'un tabutu kutsal toprağa daha da gömülürken ona sabitlenmiş.

Nereye ve kime gittiğini çok iyi bildiğim Tobias'ın adını boş yere söylediğimde on adım gerideyim.

"Tobias. . ." Boğazım düğümlenerek idare ediyorum. "Gidemezsin," diye yutkunuyorum, o hızlandıkça ben de ona yetişmek için koşuyorum. "Gidemeyeceğini biliyorsun."
."

"Nerede o?" diye çıkışıyor, cebinden anahtarlarını çıkarırken arkasına bile bakmıyor.

"Bunu yapmak istemezsin," diye uyarıyorum. "Bu sadece-" Bir anda döndü. "Nerede o?!"

"Okulda," diye nefes veriyorum bıkkınlıkla.

Bir dakika içinde Jaguar'ına bindi, Georgia'ya, Cecelia'ya doğru hızla ilerliyordu. Ama kederinden bu kadar uzaklaşmışken bile, ikimiz de eyalet sınırını geçemeyeceğini biliyoruz. Cecelia'yı koruyacaktır, bunu yapmak kendisinden geriye kalanları yok etse bile. Arabası gözden kaybolduğunda dönüp tepeye tırmanmaya ve kapıdan geçmeye başlıyorum. Kalabalık dağınık dalgalar halinde dağılmaya başlarken güneş bir bulut örtüsünün altında kayboluyor. Geriye bir tek Delphine kalıyor; mezarın kenarında tek başına durmuş, gözlerini aşağıya dikmiş, çok küçük görünüyor. Ellerinde küreklerle yakınlarda duran iki adam, başlamak için izin almak üzere bana bakıyor ve ben başımı sallayarak onun görmesine izin vermiyorum. Onun kederi ve korkusu bir arada katlanılamayacak kadar fazla. Ya da belki de benimkidir.

Ona ulaştığımda, yeğenin mezarına bakarkenki duruşundaki -yas tutan bir annenin duruşundan daha anaç görünen- gerçek bedeli görüyorum. Yanında boş boş dururken, son araba da hareket edip uzaklaşmaya başladığında nihayet bana dönüyor ve kollarımda kendini bırakıyor.

Russell

Son toprak da serpilirken ağacın arkasından bakan çocuğu fark edince, Dom'un mezarına yaklaşmaya başlayana kadar arabamda bekliyorum.

En fazla on iki ya da on üç yaşında görünüyor, ama duruşundan yaşının çok ötesinde olgunlaştığını görebiliyorum. Ben yaklaştıkça bu daha da belirginleşiyor ve dikkatli bakışlarını bana doğru çeviriyor. Gözleri ağzına kadar dolu, içlerinde binlerce duygu uçuşuyor. Dudağı kesilmiş ve gözlerinden birinin altında sarı bir morluk var.

Yanında durup bekliyorum, bir aşinalık hissediyorum ama kim olduğunu çıkaramıyorum.

"Hey," diyorum ayağımı onunkiyle aynı hizaya getirerek.

Çocuk taze toprağa bakarken göğsü zıplıyor ve ben de onu değerlendiriyorum. Günlerdir yıkanmamış ya da aylardır iyi beslenmemiş gibi görünüyor, cildi hastalıklı.

"O ..." diye başlıyor çocuk, "o tek ..." tekrar deniyor ve kederinin geçmesine izin vermeye karar vermeden önce başarısız oluyor - yine de gözyaşlarından birkaçını siliyor. "O beni gören tek kişiydi." Çocuk burnunu çekiyor ve bocalıyor, yüzü her şeyini kaybetmiş gibi çöküyor.

Toprağa bakarken gözlerim yanıyor ve başımı sallıyorum. "Anlayabiliyorum."

Dom benim için bir akıl hocası, bir arkadaş ve içimde devam eden mücadeleyi gerçekten gören tek insandı. Bunu erkenden tespit etti, istediğimde benimle konuştu ve istemediğimde benimle oturdu.

Bu bizim sırrımızdı.

Bu düşüncenin içinde kaybolan çocuk tekrar konuşur, sesi tam bir yıkımla doludur. "Geçen hafta garaja gittim ve Peter denen adam bana anlattı." Başını sallar. "Boş ver. Kaybınız için üzgünüm. Burada olmamalıydım."

Çocuk kapıya doğru ilerliyor ve içgüdüsel olarak omzunu avuçluyorum. İrkildi, ne olduğunu anladığım anda kendini tuttuğum yerden çekti. Dom'la Fransa'ya gitmeden önce yaptığımız bir konuşma. "Sen Zach misin?"

Başımı sallıyor, gözleri biraz açılıyor. "Sana benden mi bahsetti?"

"Evet, öyle yaptı." Başımı salladım. "Ve sana şu anda tam olarak olman gereken yerde olduğunu söyleyebilirim." Arabama doğru başımı sallarken yüzünü ruhunu parçalayan bir rahatlama kaplıyor. "Hadi gidelim."

Sean

"ALFRED SEAN ROBERTS.hemen bu eve geri dön!" Garaj yolundan hızla çıkarken annem arkamdan bağılıyor, omzumun üzerinden seslenirken ayakkabılarımdan biri pedalıma takılıyor. "Hemen döneceğim anne!"

"Şimdi, bayım!" Annem arkamdan bağılıyor ve ben onun ciddi olduğunu biliyorum. Eğer Pazar okulu kıyafetlerimi kirletirsem, kıcıma tekme yiyeceğim. Daha hızlı pedal çeviriyorum, köşeyi döndüğümde babam verandadan adımı haykırırken ayakkabılarım beni yavaşlatıyor.

Onu duymamış gibi yapıyorum. Eğer şimdi geri dönersem, orada olmayabilir. Kiliseden eve dönerken onu kaldırımda otururken gördüm. Her zaman kaldırımda oturur ve hiç oynamaz. Sokağına döndüğümde hala orada, posta kutusunun yanında oturduğunu görüyorum. Ben arabayı sürmeden hemen önce beni görüyor ve hızla ayağa kalkıp iki tarafa da bakıyor.

Durmak için ayaklarımı yere koyduğumda ayakkabılarım biraz kayıyor. "Merhaba." Sanki onunla konuşmamışım gibi bana bakıyor.

"Benimle bisiklete binmek ister misin?" diye sordum.

Bana sadece göz kırpmıyor. Koyu renk saçları ve teni var. Kuzenim Bradley ailesinin falcı olduğunu söyledi.

"Bisikletin nerede?" Ben soruyorum, o bir şey söylemiyor.

"Bisikletini alırsan, binebiliriz." O konuşmayınca tekrar deniyorum. "Bradly senin bir fortuner olduğunu söyledi!" Bağııyorum. "Tuhaf mısın sen?!" Başımı eğiyorum. "Tuhaf görünmüyorsun."

Gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Beni duyabiliyor musun?!" Bağııyorum.

"Bisikletimle kaza yaptım," diyor, sanki aptalmışım gibi gözlerini daha da kısarak. Motosikletimden inip ona doğru sürmeye başladım. Üzerinde araba olan bir tişört vardı. Batman'i daha çok seviyorum. "Benimkine binebilirsin ama sadece bir süreliğine. Pazar kıyafetlerimi değiştirmem gerekiyor."

Çenesini sallayıp evine bakıyor. "Bahçeden çıkamam."

Başımı eğiyorum. "Kendi sokağında süremiyor musun? Kendi sokağında, senin sokağında, her yerde sürebilirim."

"Hayır." Başını sallıyor.

"Neden? Annen nerede? Ona soracağım."

"O öldü."

"Oh. Babana sorabilir miyim?"

"O öldü."

Bir kayaya tekme atıyorum. "O zaman kiminle yaşıyorsun?"

"Tatie," diyor, bisikletime binmek istiyormuş gibi bakarak. "Tatie nedir?"

"Tatie Fransızca'da teyze demek."

"Fransız mısın? Fortuner'ın anlamı bu mu?" "Çok konuşuyorsun," diyor başını eğerek.

Ona gülüyorum. "Ben de herkes gibi konuşuyorum. Sen komik konuşuyorsun." Gözlerini tekrar kısarak bakıyor.

"Benimkine binebilirsin, ama sadece bir süreliğine." Kolları ona doğru uzattım. Kabul etmediğinde iç çekiyorum. Çok inatçı.

"Tamam. Benim gitmem gerek." Dönüp yavaşça yürüyorum, babamın beni verandada karşılayacağını ve derimi yüzeceğini biliyorum.

"Bineceğim, sadece bir için," diyor benim gibi. Bisikletimin sapından tutmadan önce bana doğru koştuğunu görmek için geri dönüyorum. Seleye oturuyor, bir ayağını pedala koyuyor ve bekliyor.

"Kaza yaptığın için mi korkuyorsun?"

"Korkmuyorum," diyor dişlerinin arasından.

Korkuyor.

"Daha önce ben de kaza yaptım, elimi iyice kestim ve kanadı." Onun için tutuyorum. Artık kızgın görünmüyor ama hala pedallara basmıyor. "Sadece ... pedallara çok hızlı bas ve çubukları düz tut. Yapabilirsin."

"Dom?" Evinin içinden seslenildiğini duydum. "Dom?!"

"Sen misin?" Ben soruyorum. "Sen Dom musun?"

Başını sallıyor ve başını eğiyor. "Bu benim kardeşim," diyor bisikletten inip bana uzatırken. "Yabancılarla binmeme izin vermez."

"Tamam," dedim. "Peki... bu gece yattıktan sonra buluşalım." Başını salladı. "Bana izin vermiyor."

"Ona söyleme." Gülümsüyorum.

"Oh." Gözleri kocaman oldu.

"Tamam." "Bu bizim sırrımız olacak."

Başını sallıyor.

Sokak lambasını gösteriyorum. "Benimle orada buluş. Eve gitmem lazım. Seninle buluşmaya kilise kıyafetlerimle geldiğim için dayak yiyeceğim."

Başını arkaya atar ve güler.

"Sence bu komik mi?" Gülümsüyorum. "Seninle tanışmak için kıcımlı tekmeleyeceğimi mi?"

Tekrar tekrar başını sallayıp gülümsüyor, ben de gülümsüyorum. "Tamam Dom, hava karardıktan sonra görüşürüz."

Pedallara basarken arkama bakıyorum. "Ben Sean."

Yine başını sallıyor, hala gülümsüyor. Ben köşeyi dönerken evinin ön kapısı açılıyor. "Dom, ne yapıyorsun? Sokaktan çekil!"

* * *

"Gece yarısı o caddede korkusuzca uçuyordun," diyorum, mezar taşının yanındaki otları koparıırken; yaklaşık üç ay önce Cecelia'nın yatak odasının zemininde cansız bedenini gördüğümde beri olduğu gibi göğsüm kükrüyor. "Sorduğundan değil ama her gün gelip kaldırımda oturan çocukla tanışmak için kıcıma tekme yedim."

Gözlerim yanarken içime bir acı dalgası çarpıyor. "Şimdiye kadar verdiğim en iyi karar. Asla pişman olmayacağım," diye boğuluyorum. Bakışlarımı kesin tarihlere indirirken acı dalgaları içime hücum ediyor. Hayatının başlangıcını ve sonunu belirleyen tarihlere. Kendimi bunun gerçek olduğuna ikna etmek için olabildiğince sık buraya geliyorum.

Gittiğini.

İçimden bir ses buna inanmayı reddediyor.

Son sözlerimiz hiç de duygusal ya da hatırlanabilir nitelikte değildi. Daha çok işlemsel ve korku doluydu.

Ama o biliyordu. Ona olan sevgimi her zaman biliyordu ve bunun tersi de geçerliydi. Eskiden insanların biri öldükten sonra son sözleri için neden bu kadar endişelendiklerini merak ederdim çünkü en önemli şey ilişkidir, ama şimdi anlıyorum. Anladım. O saniyeleri geri almak için her şeyimi verirdim ama o kelimelerin ne olacağı konusunda hala hiçbir fikrim yok.

İşte o zaman, olmayacağına karar verdim.

Onunla konuşmayı asla bırakmayacağım.

Tanıştığımız günün anısı canımı acıtınca "Siktir," diye mırıldandım. O çocuğu kaldırımın kenarında, kaybolmuş ve birilerinin ya da herhangi bir şeyin gelmesini beklerken görmüştüm. Onu ikinci kez gördüğümde, beklediği kişinin ben olduğumu anlamıştım. Tam bu eminlik üzerime çökerken, esinti yükseliyor ve ağaçlar hışırdıyor, yapraklar etrafımda yavaşça yere doğru süzülüyor. Kapının menteşesi gıcırdarken, mezar taşının üzerine düşen altın varağa odaklanıyorum.

"Her zaman olayları anlamlandırmama nasıl yardımcı olacağını biliyordun ve her şeyi çözmem için beni burada bıraktın. Bunu benim için yaptın. Her zaman her şeyi bir perspektife oturtun. Yapamam," diye yutkunuyorum "... Sana ihtiyacım var çünkü buna anlam veremiyorum kardeşim. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, senin burada olmamanın nasıl olup da her şeyin olması gerektiği gibi gittiğini anlayamıyorum." Boğazımdaki yumak beni bir anlığına susturuyor ve ona karşı homurdanıyorum.

"Kendimi kaybettim, Dom." O gittiğinden beri her gün olduğu gibi acımasız çatlak içimde dalgalanırken gözlerimi yumrukluyorum.

"Bunu sensiz nasıl yapabilirim ki? Gerçek şu ki, yapamam ... ama sen beni zorlayacaksın, değil mi?"

Esinti durmadan esiyor ve kendimi toparlamak için gözlerimi kapatıyorum. Yüzüm acıyor, birkaç derin nefes alıyorum ve içlerinde bir şekilde dondurucu bir Ocak gecesinin görüntüsünü canlandırıyorum. Tanışmamızdan birkaç yıl sonra Dom ve benim bisikletlerimizle caddeden aşağı uçtuğumuz bir an. Kar yağmaya başladığında kollarını kaldırmış, yanımdan geçerken yepyeni olan motorunun parlaklığı.

"Uçuyoruz," diye bağılıyor, bana bakıyor, gözleri parlıyor, gülümsemesi yüzünün tamamını kaplıyor. Ben de onunla birlikte uçuyorum. Başım yukarıda, kar taneleri burnuma ve dudaklarıma çarparak yanımdan vızıldayarak geçiyor - sokak lambasını geçip karanlığa karışıyor, tiz sesi bana geri dönüyor, "Hadi Sean!"

Cep telefonum titreyerek beni şimdiye kadar yaşadığım en canlı anıdan koparıyor ve sesi zamanda yankılanarak bana geri döndüğünde onu kaybetmenin acısıyla boğuluyorum. *"Hadi, Sean!"*

"Tam arkadayım," diye fısıldıyorum söz verircesine, "Tam arkadayım, Dom."

"Onu sevdiğin için mutluyum ve ölmeden önce senin tarafından sevilmenin nasıl bir **h i s** olduğunu bildiği için mutluyum ve bunun nedeni senin sevme şeklin Cecelia."

-Tobias, Bitiş Çizgisi

Tyler

"*NE ME PLEURE pas. Promis moi.*"

Süitimin geniş penceresinde dururken Delphine'in fısıltılı yakarışı içimde yankılanıyor. Gözlerimi ışıltılı Eyfel Kulesi'nden yukarıdaki bulutlara doğru uzanan uzun huzmeye dikiyorum. Yakınlarda gök gürültüsü duyuluyor, hafif yağmur dört köşeli pencere camından aşağı süzülürken telefonumun sesi de onu takip ediyor.

T: Tam olarak ne talimat verdi?

Bir düzine ya da daha fazla kez aldığım aynı mesajı görünce iç geçirerek cevabımı yazıyorum.

Yine o zirveyi kırmaya mı çalışıyorsun?

Her zaman.

Yemin ederim her kelimeyi harfi harfine sana

aktardım. T: Benimle dalga geç ve bir kez daha

anlat.

Göz açıp kapayıncaya kadar, dizüstü bilgisayarını ona verdiğim günü yeniden yaşıyorum. Yaşadığım bir gün bir çok kez.

"Uyan, göt herif," diye bağırarak kapıyı itiyorum, dün hastanede uyandığında Sean'a ve bana dağıttığı el yüzünden hâlâ öfkeliyim. Sokakta vurulup bir hafta komada kaldığından beri her saniyesi için dua ettiğim bir andı bu. Hayatta kaldığını anladığında gözlerindeki üzüntü beni asla onaramayacağım bir şekilde kırdı. Yaşadığımız onca kayıptan sonra olmaz.

Hastalıklı bir şekilde solgun ve hastane önlüğü giymiş, başı bana doğru dönüyor, gözleri donuk. Son bir yıldır tek bir gün bile silinmeyen bir sır. "Uyandım."

"Hayır, değilsin," diye çıkışıyorum, "ama olmak üzeresin." Acıyla irkilmesine aldırmadan makineyi kucağına bırakıyorum. Bu aptalca bir hareketti, ama kendi göğsümde çalkalanan acı yüzünden ne gösterişimi ne de onun rahatsızlığını umursuyordum. Acı çeken tek kişinin kendisi olmadığını kabul etmesinin zamanı geldi de geçiyor bile.

Sean'ın uyandığında onunla tek kelime konuşmayı reddetmesi - bilinci kapalı olduğu süre boyunca yanında oturmasına rağmen - dün hastanenin otoparkında birbirimize yumruk atmamıza ramak kalmıştı. Dom öldüğünden beri bir yıl bir hafta boyunca savaşmaktan başka bir şey yapmadım, bizden geriye kalanları kurtarmaya çalıştım.

Bir yıl ve bir hafta sonra, sabrım tükendi.

"Yirmi beş lanet olası kuş kaybettik," diye hatırlatıyorum ona, "ve bir sonraki tabutun yere düşerse lanetleneneceğim. Uyanma vakti geldi!"

Elindeki ağır dizüstü bilgisayarını kaldırıp almak için bana doğru uzatıyor ve ben de onu acı içinde göğsüne çarpacağı yere geri indiriyorum. Küfrediyor ama saldırmıyor ve ikimiz de nedenini biliyoruz. Onun bencilce yokluğu bize yeterince pahalıya mal oldu.

"Tyler," diye mırıldanıyor kısıp sesle, "yapamam. Sadece-"

"Talimatları açtık. Hiçbir şeyi 'öylesine' yapamam."

"Talimatlar mı?" diye soruyor, gözlerini şık makineye indirerek.

"Evet, 'en kötüsü olursa, onu doğru ellere teslim edecektim'." Göstermek için dizüstü bilgisayarını açıyorum, parmağımı üzerine bastırıyorum ve hiçbir şey olmuyor. Parmağını tutarak aynı yere bastırıyorum ve anında yanıyor. Avuçlarımı kaldırıyorum. "O ellerin benim olmadığı çok açık."

Sean ve ben arkamıza yaslanıp bir daha asla kendi nefesini alamayacağından korkarken, dün çıkardıkları ve ona nefes pompalayan hortum yüzünden sesi kısılmış olan Tobias, "Yapamam," diye yalvardı. Uyandığında ve hayatta kaldığının farkına vardığında, bunu hemen umutsuzluk izledi ... gerçek açıkça ortaya çıktı. Ölmek istiyordu.

Anıya saldırırken öfkem kabarıyor. "Siktir git!" Gözleri şaşkınlıkla benimkilere kaydı, ben de onu düzelttim.

"Sen asker yetiştirdin." Göğsümü yumrukluyorum. "Ve şu anda, komuta etmediğiniz bir ordunuz var. Bu noktada, en az senin kadar amaçsızız."

Onu gömdüğümüzden beri buradasın! Bunu tek başıma yapamam. Düzeltiyorum, bunu tek başıma yapmayacağım ve bunu yaşayan tek kişi sen değilsin."

Bana doğru bakıyor. Hiçbir şey yapmadım. Hiçbir şey olmadı.

"Seninle birlikte ben de her şeyimi kaybettim, seni bencil pislik!" Onunla aynı anda anladım.

Delphine.

Sahip olduğum güç dağılırken yutkunuyorum. Sevdiğim kadının, onun için savaşımadığım bir hastalıkla savaşını kaybetmesini izlemek bir yana, kardeşlerimin hepsi şu anda yürüyen kabuklar. Beni incelerken gözleri kederle kayıyor.

"Tyler, biliyorum ben-"

"Eğer kardeşimi geri alamazsam, sanırım bu da bir şeydir ve belki bir gün bununla barışırim." Bunun gerçek olabileceği gerçeğiyle boğuşarak aktarıyorum. "Ama bu bugün olmayacak. Bu yüzden, onu oraya koyan adamı geri alana kadar bu mürekkep için başka bir görev yapmayacağım. Uyan artık, T." Kapıya doğru yürüdüm.

Uzun sapı kavrarken bana baktığını görmek için arkama bakıyorum. Eğer bir şey varsa, onun ilgisini kazanmıştım. "Ben onun her bir nefes için mücadele edişini izlerken, sen vücudundaki nefesleri hafife alıyorsun. O nefesleri istedi çünkü bu benimle bir gün daha geçireceği anlamına geliyordu. Ailenin geri kalanıyla aynı hizaya gelmek istiyorsan, durma devam et, ama artık kendi nefeslerin için savaşmazsan, buna şahit olmak için orada olmayacağım. Onlar daha iyisini hak ediyor. Ben daha iyisini hak ediyorum. Bu yüzden, eğer beni zerre kadar umursuyorsan," ona son kez yalvarıyorum, "uyan artık!"

* * *

Sürpriz bir şekilde, Tobias ertesi gün hastaneye dönmem için bana mesaj attı. Ne yazık ki, Dom'un dizüstü bilgisayarı ve hedef listesiyle onu motive etme planım, Tobias listeyi çözemeyince beni kızımdan ısırdı.

Sekiz yıl sonra, ateşini yeniden canlandıracağını ve ona yeni bir amaç duygusu vereceğini umarak teslim ettiğim gün olduğundan daha yakın değiliz.

O amacı bulmuştur ve görevinin geri kalanını tamamlamaya her zamankinden daha kararlıdır. Ama Tobias'ı tanıyan biri olarak, Dom'a yıllar önce verdiği sözü yerine getirmeden rahat edemeyecektir.

Adil olmak gerekirse, bunların çoğunu zaten gördük. Eğer izliyorsa, Dom'un hayal kırıklığına uğrayacağından şüpheliyim. Tobias'ın yenilenen görev anlayışı onu başlamak için sabırsızlandırıyorsa. Birincisi, şu anda içinde bulunduğumuz durumdan dolayı.

ABD Hükümeti. İki, böylece bir noktada Cecelia ile yeni tasarladığı geleceğine sahip çıkabilir.

Bencilce erken bitirme arayışı için onu hiç suçlayamam. Hayatımın aşkıyla geçirdiğim saniyelerin tadını çıkarmak için ben de aynı bencil ihtiyacı duyuyordum.

Şansım olsa, sonucunu bilsem bile her şeyi yeniden yapardım. Yine de, bunu bilerek gittim.

Yıllar süren özverili yoksunluktan sonra Tobias, zamanın ne kadar değerli bir para birimi olduğunu biliyor ve ikimizden birinin onu asmadan önce bunun sonunu görmemiz gerektiğine hiçbir şekilde katılmıyorum.

Fedakârlıklarımız çok fazla, çok büyük. Hüküm sürme zamanımız geldi.

Bu sefer, bir kraliçe ile birlikte.

Kanatları ve yükseltilmiş statüsü haklı olarak kazanıldı.

Dom'un Antoine'ı devirme planı Miami'yle olan savaşımız, örgütümüzün yeniden yapılandırılması, seçimler ve yarım kalmış işlerin yok edilmesi gibi işlerin yanında ikinci planda kalsa da Julien bunu asla unutmadı. Akla hayale gelmeyecek bir işle görevlendirilen Julien, Antoine'ın saflarında gizlenen kuşları güçlendirerek dikkatli ve ustaca işe alımlar yaptı. Dom'un planı tam da Cecelia'nın devreye girip Antoine'ı alaşağı edecek olaylar zincirini başlatacağı sırada ortaya çıktı.

O zamandan beri birlikte çalıştığımız kısa süre içinde Julien kısa sürede en güvenilir varlıklarımızdan biri haline geldi ve yetenekleriyle hepimizi şaşırttı. Dom'un yeri doldurulamaz olsa da Julien ağırlığınca altın değerinde olduğunu kanıtladı.

Cecelia'nın onu alaşağı etmesinden bu yana geçen aylar boyunca Antoine'ın kusurlu ordusundan geriye kalanları sakat bıraktık. Bir sonraki aşama için bir yol açıyoruz.

Antoine'ın yönetimi altındaki bazı piçler, kanatlara sahip olmak için yöntemlerini hiçbir şekilde değiştirmek istemeyecek kadar acımasızdı ve bu yüzden birkaçını öldürmek zorunda kaldık. Neyse ki Julien sayesinde en zor vakaların izini sürebildik.

Ancak Antoine'ın haydutlarının çoğunu dosyamızdan silmek zorunda kaldığımız için yeni düşmanlar edindik ve onlar da varlıklarını hissettiriyorlar.

Birçoğu misilleme yapma konusunda cüretkâr davranmaya başladı. Önlem olarak son bir haftadır her gün konutların yerini değiştirdik. Bu gece bir butik otelin tamamını kiraladık ve her katta nöbet tutan silahlı Fransız kuzgunlarımız var. Ayrıca çeyrek mil içindeki her blokta Gizli Servisimiz var - patronum ve şimdiki Başkanımızın ek yardımı.

Sessizce ya da özellikle hareketimizin büyüklüğünde son zamanlarda yaşanan ciddi artışla birlikte hiç bir şekilde gitme planımız yok.

Üzerime bir tişört geçirdikten sonra silahımı kotumun arkasına sokuyorum ve odamdan çıkıyorum, kapıyı çalmadan önce sütlerinin kapısının hemen dışında nöbet tutan iki kuşa başımla selam veriyorum.

Saniyeler sonra, Tobias pijamasının altından başka bir şey giymeden cevap veriyor, başka bir temizlik gününden dolayı duruşu endişeli.

"Cecelia uyuyor" fısıltısıyla kapıyı içeri süzülmemeye yetecek kadar açtı.

Başımı sallayarak Beau'yu selamlamak için eğiliyorum ve kulaklarının arkasını kaşımadan önce elimi koklamasına izin veriyorum. Her ne kadar sevimli olsa da, onaylanmadığında ya da hak ettiğini düşündüğü sevgiyi alamadığında yaygara koparan, huysuz ve muhtaç bir ufaklık. Aynı zamanda Tobias'ın ikinci gözbebeği.

Geniş süiti tararken, bir düzine kişilik masif meşe yemek masasının ucundaki açık dizüstü bilgisayarı görüyorum ve ona doğru ilerliyorum. Tobias masanın arkasına oturuyor ve iki şifreden ilkinin giriyor. Yarattığı ilk şifre, teslim ettiğim gün notun içindeydi.

HER ZAMAN KARDEŞLER

İkincisini bir türlü atlatamadık.

"Neden bu kadar zorlaştırdığını anlamıyorum," diye inliyor Tobias.

"Neden yapmasın ki?" Ben de karşı çıkıyorum.

"Anlıyorum ama bu bilmem gereken bir şey." Ekrana kaşlarını çatıyor. "Bana ne dediğini söyle."

"Bunun üzerinden geçtik dostum. Doğru ellere teslim etmemizi söyledi. Bu lanet şeyi sadece senin parmak izlerin çalıştırabilir." Tam aklıma bir şey gelirken Cecelia arkamızdan seslendi.

"Bu Dom'un," diye fısıldıyor kısık sesle ve ikimiz de başımızı çevirdiğimizde onun birkaç metre ötede durduğunu, yere kadar uzanan uzun ipek bornozunu sıktığını ve dizüstü bilgisayara bir hayalet gibi baktığını görüyoruz. "Bu Dom'un bilgisayarı."

"Sizi uyandırdık mı, Trésor?" Tobias soruyor, gözleri her zamanki gibi onun üzerinde geziniyor - onun için *tam olarak* ne anlama geldiğini ifade eden bir şekilde - *hayat*.

"Uyuyamadım," diye cevap veriyor, sonra da ilgi arayan fahişe köpeğini kaşımak için eğiliyor. "Bugün ... uzundu."

Az bile söylemişsin.

Bugün dehşet vericiydi. Cecelia'nın ceset sayısı, Tobias'la Atlanta'dan ayrıldıklarından bu yana geçen aylar içinde önemli ölçüde arttı, kanatları her geçen gün yayılıyor ve güçleniyordu. On sekiz yaşında tanıştığım kızın masumiyeti çoktan gitmiş, yerine ateşle dövülmüş, vahşi bir savaşçı gelmişti.

"Bunu gördün mü?" Dizüstü bilgisayara doğru başımı sallayarak soruyorum. Başını sallıyor, gözleri üçümüzün önündeki masada duran Dom parçasının üzerinde geziniyor.

"İçinde ne var?" diye soruyor.

"Bilmiyoruz, Trésor," diye iç geçiriyor Tobias. "Biz de bunu anlamaya çalışıyorduk. Çok uzun zamandır."

"İçeri giremiyor musunuz?" diye soruyor, ekrandaki görüntüye bakıyor - elinde dalgalanan bir Amerikan bayrağı tutan Noel Baba.

Tobias onun kalçasını kavırıyor ve oturduğu yerden ona bakıyor. "Tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun, sana Dom'la onun aşırılıkları konusunda çok fazla sorun yaşadığımızı söylemiştim?"

Tobias bakışları geçmişte bir yerlerde, ekrana dönerken Cecelia başını sallar. "Yozlaşmışların çoğuna karşı suçlayıcı kanıt dosyaları oluşturmanın tam ortasıydı. Bir şekilde, kimsenin yapamaması gereken şeylere ulaşmış. Listesini oluşturmaya yardımcı olması için ona bu dizüstü bilgisayarı gönderdim."

Hafızasını yoklarken cesaretlendirmek için omzunu avuçluyor. "Abijah'ı arıyordum, yani sen Triple Falls'a geldikten çok sonra değildi."

Tekrar başını sallıyor, yüz hatlarını hüzün kaplıyor, gözlerinde onun için duyduğu endişe var.

Bunu fark ettiği anda gözleri bağıllıkla yumuşuyor. Dikkati tekrar ekrana yöneliyor. "Yani Noel Baba bir liste demek, değil mi?" "Doğru," diye başını sallıyor Tobias.

Bayrağın içindeki küçük kare kutuyu okuyor. "Ve ipucu N- düşman mı?"

"Evet, bu konuda aklımıza gelen her şeyi şiddetlendirdik. Olasılıkların bir listesini hesaplamaları için uzmanları bile çağırdık, ancak cevabı yazacak olanlar *benim parmaklarım* olmak zorunda. Bunun başka bir yolu yok ve benim de buna ayıracak vaktim yok-"

"Tobias," diye araya girdi, "N doğal anlamına geliyor." "Evet, Trésor, bunu düşündük, ama-" "İşte bu," diye bastırıyor. "Doğal Düşman."

"T a n r ı m ," diyorum ikisinin arasına bakarken, sezgilerim giderek güçleniyor.

İkisi de bana dönüyor, Dom'un öldüğü gece odasını tararken, sırtı bana dönük, kepenkleri kapalı görüntüsü karşısında telaşlanıyorlar. *Bakmıyordu, düşünüyordu.*

Önce Tobias konuşuyor, gözlerinde umut parlıyor. "Ne?"

"Ben lanet olası bir aptalım." Cecelia'ya döndüm. "Dom'un bilgisayarına hiç yazı yazdın mı?"

Başını sallıyor.

"Neyi hatırlıyorsun?" Soruyorum.

Başını sallıyor. "Hayır, sadece onun kodlarından, harflerinden ve sayılarından oluşan bir demetti."

"Hayır, değildi," diyorum.

"Tyler," diye çıkışıyor Tobias sabırsızlıkla.

Cecelia'nın parmağını tutarak yeni kararmış klavyeye bastırıyorum ve klavye Noel gibi aydınlanıyor. Ben nefes verirken Tobias'ın gözleri şok içinde açılıyor. "Senin parmak izlerini şifreliyordu ve bu klavyeye programladı."

"*Ne zaman?*" Tobias sorar.

"Her şey zamanlamayla ilgili, değil mi?" Başımı sallayarak iç geçiriyorum. Tobias başını sallıyor, onları tam olarak ne zaman şifrelediğini biliyor. "Neyi kaçırıyorum?" Cecelia soruyor.

"Öldüğü gece," diye cevaplıyor Tobias benim yerime. "Tyler'a, eğer ona bir şey olursa, dizüstü bilgisayarı doğru ellere teslim etmesini söyledi."

"Doğru eller," diye fısıldadım. "*İki çift lanet el gibi.*"

İlk şifre Tobias'ta, diğeri ise *Cecelia*'daydı ve Tobias şifreyi çözse bile, şifreyi girecek kişi *Cecelia* olmalıydı.

"Cevabı biliyor musunuz, Trésor?"

"İstiyorum," diye cevap veriyor ikimiz de gerilirken. Adamın sandalyesinin arkasına geçip avuçlarını sırtında kuzguni dövmesinin genişliği boyunca gezdiriyor. "O ve ben bir gün bu konuşmayı yaptık. Eminim hükümetle ilgili binlerce terimi tahmin etmişsinizdir, değil mi?"

"Doğru," diye başını sallıyor Tobias.

"Bir *erkeğin* doğal düşmanını düşünüyorsun." Kulağına fısıldamak için eğilir. "Bir *kuzgunun* doğal düşmanı nedir?"

Parmaklarını tuşların üzerinde gezdiren Cecelia her harfi yazıyor.

BALD EAGLE

Bir sonraki nefeste ekran canlanıyor. Dosyaların bir listesi sıralanıyor ve özellikle bir isim tüm dikkatimi çekiyor, çünkü Tobias

Cecelia, inanamıyor. Tobias buna bir anlam vermeye çalışırken saniyeler süren şaşkın bir sessizlik oluşur. "Sizdiniz, Trésor. O biliyordu-"

Cecelia'nın gözleri doluyor ve ben de ona bakıyorum.

"Birlikte olmak zorundaydık," diye mırıldanıyor Tobias. "İçeri girmenin tek yolu buydu."

Mükemmel bir anlayışla başını sallıyor, keder dolu bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor.

Yıllar önce Cecelia'nın Triple Falls'a geldiği gün Dom'la yaptığım konuşmayı hatırladığımda ve Dom neyle karşı karşıya olduğunu açıklamaya çalıştığımda sevincim hızla endişeye dönüşüyor.

"O kadar kötü mü?" Ben soruyorum.

"Daha da kötüsü, bunlar savaş eylemleri değil."

Tobias ve Cecelia şaşkınlıkla birbirlerine bakmaya devam ederken kendimi göreceğimiz şeye zihinsel olarak hazırlıyorum.

"Lütfen, dostum, lütfen," diye yalvarıyorum. "Bunun ağır olduğunu biliyorum ama bilmek zorundayım.

Bunca zamandan sonra bilmem gerek."

Tobias ekrana bakıyor, kendi korkusu ortaya çıkıyor. "Trésor
_"

"Nefesini boşa harcama." Kadın başını kararlılıkla sallıyor, gözleri yeterince açık ve adam başını sallıyor. Antoine'ı alaşağı ettiğinden beri ona karşı tamamen şeffaftı.

Ama ben bile itirazımı dile getirmek zorundayım - en azından onu uyarmak için. "Cecelia, bu farklı. Bu asla görmeden duramayacağın bir şey."

"Bugün üç adam vurdum. Bana vaaz verme Jennings," diye çıkıştı ve ikimize de sert bir bakış attı. Tobias ve ben gerçekten endişeli olmasaydık bu komik olurdu. Kardeşimize işkence eden ve ölümüne kadar cebinden para çıkmadan hareket etmesine neden olan şey buydu.

"Tamam, Trésor, ama lütfen-"

Tobias dizüstü bilgisayarına geri dönmeden önce ikimize de güvence veriyor, "Eğer çok fazla gelirse, söz veriyorum çekip gideceğim," diyor.

Kendimi hazırlıyorum, geldiğini hissediyorum. Tobias ilk dosyaya tıkladığında ve bir video açıldığında, keşfetmek üzere olduğumuz şeyin üçümüzü de geri dönülmez bir şekilde değiştireceğini biliyorum.

Sadece birkaç dakika sonra, Tobias'ı yere yapıştırdım, dizimi sırtına bastırırken tüm gücümü kullanıyorum, o ise altımda işkence ve öfke karışımı bir şekilde kükrüyor. Acı dolu çığlıklar onu terk ederken Cecelia hızla onun yanında yere uzanıyor ve yavaşça adını tekrar tekrar söyleyerek

onu içine çeken karanlıktan çıkaracağım. O fiziksel ve zihinsel olarak çırpınırken ben de elimden geleni yapıyorum.

"Her birini yakalayacağız, T," diye bağıryorum o bana karşı mücadele ederken. "Sana yemin ederim dostum, hepsini yakalayacağız. Her birini."

"Ben buradayım, Tobias. Bana bak. Lütfen aşkım, bana bak," diye yalvarıyor Cecelia, gözyaşları içindeki yüzü Tobias'inkinden bir santim ötede, tanık olduğumuz dehşet gözlerine yansıyor. Cecelia ona bakıyor, çenesini avuçlarken sesi yatıştırıcı.

"Trésor," diye soluyor tam altımda gevşerken.

"Tyler, bırak onu," diye fısıldıyor Cecelia, gözlerini ondan ayırmadan.

İçinde bulunduğum saniyenin ötesini düşünmeden, Cecelia kralını sadece onun yapabileceği şekilde ileriye doğru ikna ederken onları sonsuz dakikalar boyunca izliyorum.

Diğer her şey gibi *Dom da biliyordu*.

Bu şekilde Tobias'ı *onsuz* yaşayamayacağı bir gelecekle karşı karşıya bırakmanın başka bir yolu yoktu. Tobias'ın onun gücü olmadan gerçekleştirilmesi imkânsız olan bir plan. Cecelia'nın onu zihnindeki karanlık yerlerden geri getirmesi için yanında olmadan yaklaşmasına izin vermeyi reddettiği bir girişim.

Çünkü Dom için yaptığı şey buydu.

Cecelia her zaman bir erteleme, güvenli bir sığınak oldu ve çoğumuzun sahip olmadığı dirence sahipti.

Bu, hiçbirimizin onun içinde tam olarak belirleyemediği şeydi çünkü sonunda onu test eden ve içinden çıkaran bizlerdik.

Dom bir noktada bunu anladı ve hak etmeden önce ona pozisyon verdi.

Tobias'ı harekete geçiren videonun başlangıcına bakarken, her korkunç saniyeyi hatırlayınca midem bulanıyor, ama onu bastırmayı başarıyorum.

Öngörülebilir gelecek için gündemimiz belirlendi.

Dom'un bu yükü tek başına omuzladığı fikrine katlanmak çok zordu. O her gün kendi derisinin içinde debelenirken hepimiz onu davranışlarından dolayı kınadık. Dışarıda bu hasta herifler gibi canavarlar olduğunu, bunları kendi eğlenceleri için yaptıklarını ve daha da kötüsü yanlarına kâr kaldığını bilmek.

Ancak her şeyde olduğu gibi, bilmek ya da şüphelenmek bir şeydir, ancak Dom inanmak için görmenin değerini her zaman bilmiştir. Bu olay beni derinden sarstı.

Davranış biçimine rağmen toplamış olması gereken güç ve disiplin miktarı.
İnsanlık dışı güç.

Birkaç saat sonra tekerleklerimiz Amerikan topraklarına indiğinde ve güvenli bir şekilde arabaya bindiğimizde, her ikisi de seçilmiş olan kardeşlerime hayret ediyorum.

Hiçbir şeyi olmayan yetimlerden, şu anda oldukları adamlara, böylesine mucizevi bir dönüşüme tanıklık ettiğim için gurur duyuyorum - şu anda Tobias'ın yanındaki kadının devrimi de dahil olmak üzere. O zamanki başlangıç ile şimdiki başlangıç arasındaki fark akıllara durgunluk veriyor. Birazdan olacakları bekleyerek ikisini de incelerken, Tobias Cecelia ile göz göze geliyor ve başını bana doğru çeviriyor. Ondan saatlerce ayrı kaldıktan sonra geri döndü ve gözlerinde açıkça yazılı olan şeyi anlamamanın tek bir yolu var. Yıllar önce kardeşinin gözlerinde olan aynı bakış: İntikam.

Tyler

Ofisimdeki koşu bandına vuran ayaklarımın sesini ^{duyarak} kanalı tıklıyor ve Fleet Media haber kanalları arasında geziniyorum.

Tıklayın

" . on iki insan ticareti kovanı lideri geçen ay evlerinde öldürülmüş olarak bulundu, otuz kişi daha tutuklandı. Yetkililer son iki hafta içinde altı binden fazla çocuğun kurtarıldığını bildirdi-"

Tıklayın

"A-listesi bugün siber saldırı altında ve durum hiç de hoş değil. Bazı stüdyo patronları, pop şarkıcıları, yapımcılar, ünlü oyuncular ve hatta spor devlerinin rahatsız edici bir ritüele katıldıklarına dair yeni kanıtlar internette dolaşıyor. Uyarı, birazdan izleyeceğiniz kısa klip hassas ve genç izleyiciler için hiç de tavsiye edilmez-"

Tıklayın

"Bu az önce geldi. İki askeri yetkili bugün evlerinde silahla vurulmuş olarak bulundu. Olay yerindeki müfettişler, iki subay arasındaki suçlayıcı yazışmalar da dahil olmak üzere, yetkililerin evlerinin her ekranında video görüntülerinin döndüğünü bildirdi. Bu iki kişi yaklaşık on yıl önce, askeri sınıf silahların yeniden yönlendirilmiş bir sevkiyatının bulunması nedeniyle haklarında suçlamalar yöneltildiğinde soruşturma altındaydı. Bu silahlardan biri, 4 Temmuz günü Kuzey Carolina'da bir konferans salonunun dışında vurularak öldürülen yirmi yaşındaki Joshua Brown'ın elinde bulundu. Joshua'nın cesedinin yanında askeri sınıf silahlar ve mühimmatla dolu bir spor çantası ve o günün ilerleyen saatlerinde gerçekleştireceği kitlesel bir saldırıya ilişkin planlarının basılı online yazışmaları bulundu. İkinci şüpheli tetikçi hiçbir zaman bulunamamış olsa da, Kuzey Carolina'da işlenen bir suç sırasında aynı silahlara ait kovanlar bulunmuş ve bu da her iki askeri yetkilinin de tutuklanmasına yol açmıştır. Her iki yetkili de suçlanmış ancak delil yetersizliği nedeniyle suçsuz bulunmuştur. Ancak müfettişlerin yeni bulguları ışığında-"

Tıklayın

"Son iki aydır, yetkililerin, devlet kurumlarının ve medyanın ABD tarihindeki en sistematik intikam komplosu olarak nitelendirdiği olayla ilgili çok sayıda haber yayınlanıyor. Ortak bağlar

Her biri, yetkililerin kafasını karıştıran önemli ve tartışılmaz kanıtlar. Birçok rapor bu hareketi 'Dumanı Tüten Silah' olarak nitelendirmiştir.

"FBI, CIA, DEA ve diğer devlet kurumları, gün ışığına çıkarılan alçakça eylemler ve suçlar karşısında şaşkına dönmüş durumdalar ancak bu olağanüstü kanunsuz adalet dizisiyle bağlantılı tek bir şüphelinin bile kimliğini tespit edemediler. Yargıç, jüri ve infazcı rollerinin yanı sıra araştırmacı rolünü de üstlenen şüpheliler halen serbesttir. Bu ibret verici olaylar o zamandan beri ülke çapında zincirleme bir reaksiyon başlattı ve pek çok kişi bu kanunsuzlara yardım etmek için ortaya çıktı-"

Televizyonu kapattıktan sonra koşu bandını soğuması için yavaşlatıyorum ve onun sözleri içimde yankılanırken sessizce tam bir dakika yürüyorum.

"En azından birinizin benim mücadelemi anlayacağını düşünürdünüz."

Dom'un ölmeden bir yıl önce başlattığı domino etkisini özümstedikçe göğsüm çatlıyor.

Fransa'dan ayrıldığımızdan bu yana kaydettiğimiz ilerlemeden memnun olsam da, sanki üzerimden bir gram bile ağırlık kalkmamış gibi hissediyorum. Bunun nedeni hiç de şaşırtıcı değil. Dom'un bize bıraktığı her ayrıntıyı ve çöpü ortaya çıkarmak ve imha etmek için yaptığı metodik planları ezberledim. En rahatsız edici olan da bu planlamanın miktarı. Her şeyi ortaya koyduğu özenli detaylar. Kafasında bununla geçirdiği zaman. Tek başına. Tamamen yalnız.

Göğsümdeki yanmayı hissederek ve bir daha asla huzuru tadamayacağım gerçeğiyle barışarak duşa doğru ilerliyorum.

Dakikalar sonra, Başkan'ın sağ kolu için ustalıkla dikilmiş bir düzineden fazla takım elbiseyi incelerken belime bir havlu sarıyorum. Bugün ben o değilim ve görev listem tamamlanana kadar da olmayacağım. Benimki diğerlerinininkinden çok daha uzun - inat olsun diye değil, Dom bir noktada hangi pozisyonda olacağını bildiği için.

Yorgunluk gizlice içeri girmeye çalışıyor ama Monroe'nun ilk döneminin üzerinden iki yıldan biraz fazla zaman geçmişken, Dom'un bir sonraki hediyesinin DC'de Monroe'ya bir sonraki seçimleri kazandıracak kadar yok etmemize yardımcı olacağı gerçeğine hayret ediyorum. Preston'ın mürekkebi ne kadar görünmez olsa da, o baştan aşağı bir kuzgun.

Günün yerleşmesine izin vererek, kardeşimi kim olduğu ve ne sakladığı için hatırlıyorum.

Onun sırları her zaman bizim geçidimiz olmak amacıyla saklandı.

Bizi sadece bilmenin yükünden korumadı. Hepimiz için zamanını bekliyordu, böylece parça parça ihtiyacımız olan her şeye sahip oluyorduk.

ileriye doğru bastırın ve bunu en etkili şekilde yapın.

Yıllar önce o merdivenlerde ölümünün yaklaştığını hissettiğine ve aramızdan ayrılmadan bir yıl önce hazırlıklara başladığına artık eminim.

Bilse de bilmese de yeterince biliyordu ve başlangıcımızın haritasını çıkardı.

Dolabımdan bir takım elbise çıkarıp yatak odama girerken cep telefonum çalıyor. "Jennings."

"Bay Jennings, arabanız geldi."

"Teşekkür ederim, hemen geliyorum."

On dakika sonra otelden çıkarken geçici şoförümle karşılaşıyorum; dudakları kıpırdıyor, gözleri neşeyle dans ediyor.

Clint kapıyı açık tutuyor, şoför üniformasıyla beni gülerek karşılıyor. "Günaydın, Bay Jennings."

"Saçmalamayın," diye kestim, dudaklarım onu gördüğümde kalktı, onu bilinmeyen bir geleceğe sürüklediğim geceye kıyasla bütün ve sağlıklı görünüyordu.

"Bugün büyük gün, ha?" Clint soruyor.

"Evet, o yüzden onu bekletmeyelim."

"Evet, efendim," diyor, kapıyı kapatıp sürücü koltuğuna otururken sırtarak. Yirmi dakika sonra havaalanına yanaşıp beklemeye başladık.

"Haberleri duydum," diyor Clint, gözlerim terminalde ondan bir iz olup olmadığını çılgınca araştırırken.

"Öyle mi?" Dikiz aynasında gülümsememizi paylaşırken "Evet" diyorum.

"Başardığınız şey inanılmaz, dostum," diyor sesinde hayranlıktan başka bir şey yok.

"Başka birinin tasarımıyla," diyorum, Dom'un sözleri beni tekrar çarparken gömlek ceketimin altındaki kolumu düzeltiyorum.

"Birinin bir şey yapmasını beklediğimizde, hiç kimse ortaya çıkmıyor."

Sözleri bana ulaştığında Zach terminalin dışında beliriyor, üzerinde sivil kıyafetleri, saçları onu temel eğitimden aldığım zamankinden sadece bir santim daha kalın. Arabadan indiğinde yüzünde bir mil genişliğinde bir gülümseme beliriyor ve ben de ona doğru yöneliyorum. Kucaklaşırken ikimiz de adımlarımızı bozmuyoruz. Normalden biraz daha sıkı sarıldığımızda kalbim alev alıyor ve fısıltısı kulağıma çarpıyor. "Hey, baba."

Göğsüm kükreyerek geniş omuzlarını sıkıyor ve hafifçe geri çekiliyorum, gözlerim üzerinde geziniyor. "İyi görünüyorsun."

Clint onu çantasından kurtarıp cipin arkasına atarken, "Kendini iyi hisset," diyor.

"Hazır mısın?" diye sordum.

"Hazırdım," diye hatırlatıyor bana. Ne zaman mürekkep yaptıracağı konusunda birkaç kez tartışmıştık ama o günün geleceğı konusunda hep hemfikiridik. Bu olayı anmak için her şeyin başladığı yerden daha iyi bir yer olabilir mi?

Üç saat sonra, üçümüz mezarın başında durmuş, demir kapının hemen ardında sıralanmış mezar taşlarını tarıyorduk; biri ilk ve tek aşkıma, diğeri ise seçilmiş kardeşime aitti. İkisi o kadar çok yönden birbirlerine benziyorlardı ki, bu tekinsizdi. Benim hiç işaret etmediğim ama ikisinin de farkında olduğu yönler. Her ikisi de sezgiseldi ve kalpleri tarafından besleniyordu, ancak bu kalpler genellikle parlak zekaları ve bağımsızlık ihtiyaçları tarafından engelleniyordu. Öyle olmadıkları sürece nüfuz edilemezlerdi ve bir kez içeri girdiğinizde bunu hissetmeniz sağlanırdı. Bu iki kalbin de sevgisini deneyimledim ve bu inanılmazdı.

Hepimiz birkaç dakika boyunca üzerinde PRINCE DECHU yazan mezar taşına bakıyoruz. Üç kuşak kuş, her birimizin hayatını geri dönölmez bir şekilde değiştiren adama saygılarını sunuyor. Bize bir amaç veren ve *ölümünden* sonra da hayatta kalmaya devam eden en değerli şeyin, yani *mirasının* bir parçası olmamızı sağlayan kişiye.

Ağrının beni ele geçirmesine izin vererek Clint'in öne çıkışını izliyorum. Dom'un mezarına doğru eğilmeden önce cebinden son yıllık ayıklık çipini çıkarıyor, sözleri Zach ve bana doğru kayıyor.

"Bunu senin almanı istedim." Çipi mezar taşının önündeki toprağı itiyor. "Sen benim hayatımı kurtardın kardeşim. Birden fazla şekilde. Teşekkür ederim."

Yavaşça ayağı kalkıyor ve Zach ile bana dönmeden önce kısa bir süre oyalanıyor, Zach öne çıkarken omzumu avuçluyor. Taze mürekkebinin etrafına plastik sarılmış halde diz çöküyor, artık topluca alıp koruduğumuz o çetrefilli çocuğı benzemiyor ve yıpranan mezar taşının üzerindeki döküntülerin bir kısmını fırçalıyor.

"Ben ..." sesi hafifçe titriyor ve ben içindeki her sarsıntıyı anlıyorum. İkimiz için de uzun ve zorlu bir yol oldu. Zach hayal edilebilecek en kötü zamanda hayatımın kalıcı bir parçası oldu. Savaşın eşiğinde ve Delphine kanserle olan savaşını kaybederken. Babası onu aramaya tenezzöl etmemiştii ve evlat edinme işlemini imzalaması için o herifi sıkıştırıp ikna etmem gerekti. Evraklara son şeklini verirken kendi ellerim biraz titrese de bunun vereceğim en iyi karar olduğunu biliyordum. O

on beş yaşında yasal olarak oğlum oldu-şimdi bir erkek, dördüncü nesil bir denizci ve bir kuzgun. İşlerin nasıl yürüdüğüne hiç bu kadar hayran olmamıştım.

"Haklıydın," diyor Zach Dom'a. "Ben ona hiç benzemiyorum," diyor kısık sesle. "Babam sana çok benzediğimi söylüyor ve buna söyleyebileceğim tek şey ... umarım öyledir." Bir elini taşın tepesinde gezdiriyor. "Bana bir aile verdin ve bunun için sana ne kadar teşekkür etsem az Dom. Geri döneceğiz."

Zach ayağa kalkıyor ve gözlerinde saygılı bir parıltıyla bana bakıyor. Bakışlarına karşılık veriyorum, yanık beni sustururken benimkinde parlayan gururu görmesini umuyorum.

Zach yüz ifademi okudu ve Clint'e doğru eliyle işaret etti. "Ona bir dakika verelim."

İkisi de başlarını sallıyor ve kapıdan geçip tepeden aşağı iniyorlar. Acele etmeden anılarımın içime dolmasına izin veriyorum, onları kaybettiğim günlerin kazınmış tarihine bakarken duygularım çalkalanıyor. Sanki dünmüş gibi geliyor, sonra tekrar, bir ömür önce.

Aşınan taşına bakarken sözleri bana geri tepiyor.

"Birinin bir şey yapmasını beklediğimizde, hiç kimse ortaya çıkmıyor."

"Sana her zaman inandım," diye fısıldıyorum vücudumdaki tüm tüyler diken diken olurken. "Sen bir şeyler yapan biriydin, hâlâ öylesin," diye boğazımdaki yanmayı bastırmaya çalışıyorum. "Umarım bunu görüyorsundur kardeşim."

Dom

"^{Sakin} beni burada bırakayım ^{deme.} Seninle o randevuyu istiyorum," diyor Cecelia gözyaşları içinde ve geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek çarpışıp birbirine karışırken beni kendisine geri çekiyor. Bir sonraki kalp atışı içinde, başka bir ılık parlamasıyla kör oldum ve geri çekildim.

Whoosh. Whoosh.

Birbirlerine sırtlarını dönmeyi reddeden iki kavgacı kardeş arasındaki öfke ve kızgınlık.

Bitmeyen bir savaş.

Aşk kayboldu ve bulundu.

"Tam arkandayım, Dom."

Yeni bir aşkın parmağındaki yüzüğü iten hırpalanmış bir kalp. Bir varlık bana sürtünürken daha fazla keder.

"Görüyorum ki arka kapımızı bulmuşsun, yeğenim."

Bir hastane kapısı.

"Uyan artık, T."

Babasız bir oğul tarafından iyileştirilen inançsız bir adam.

Bir bebeğin ilk nefesi. *"Sana ilk çocuğumu vereceğimi söylemiştim ama onun yerine senin adını verdim."*

Bir bebeğin ilk ağlama sesi... Bir başkası tarafından yankılanıyor ve bir başkası. Milyonlar yenilenen umutla toplanırken dalgalanan bayraklar.

"Hayaletleri uyandırıyoruz, Rye."

Arnavut kaldırımli bir sokakta geri alınan kayıp bir aşk.

"Keşke beni de yanında götürseydin, ama sanırım bir bakıma hepimizi yanında götürdün."

Bir müzik patlaması, kırmızıya batırılmış bir fırça, uzaklardan gelen bir havlama. İyileşme.

"Je suis désolé. Je suis désolé. Je suis vraiment désolé."

"Ateşböcekleri."

Bir kraliçenin taç giyme töreni.

Birleşme.

Daha fazla varlık bana sürtünüyor, yönetim görüşümüz aynı. Bilardo toplarının tıkırtısı.

Sonsuz kahkaha. Sınırsız

sevgi.

Bulutlarla dolu gökyüzünü delen sağlam bir ılık huzmesi.

Uzun zamandır beklenen bir hesaplaşma ve ardından bir uyanış. İntikam.

Vahiy.

"Sen bir şeyler yapan biriydin, hâlâ öyle sin. Umarım bunu görüyorsundur kardeşim."

Sonsuz şafak ve gün doğumu.

Bulutlar çalkantılı bir denizin üzerinde toplanırken köpüklü dalgalar kayalıklara doğru yuvarlanıyor.

"Başardık kardeşim."

Verilen hayat, alınan hayat ve aradaki her an. Hepsini *onlarla*, *onlar aracılığıyla*, *onlar olarak* yaşıyorum.

Whoosh.

"Eğer gidersen, gittiğin her yerde kardeş olacağız, değil mi anne?" Whoosh.

Tobias alnını alnıma bastırıyor, ben de kesik kesik nefeslerle ayrılık olmadığını, yanımda götüreceğim son bir sır olduğunu söylüyorum. "Frères pour toujours."

Whoosh.

Cecelia'nın fırtınası beni tamamen sarıyor, beni sadece onun götürebileceği mutlu bir duruma sürüklüyor ve kardeşimin fısıltısı bana ulaşıyor, "Annem seni selamlıyor, babam seni koruyor. Seni seviyorum kardeşim."

Whoosh.

"Uyku vakti, Küçük Prens." Whoosh.

Whoosh.

Who-osh.

Whoo

DAHA FAZLA KUZGUNLUK İSTER MİSİN?

Bölüm 44'ten önce veya romanın sonunda okunabilecek özel bir bonus bölüm için okumaya devam edin.

Bonus Bölüm

Roman

Yüksek binamın penceresinden çevredeki binaların komşu ışıklarına bakarken, değerli saniyeler geçtikçe derimin içinde tıkırdamaya başlıyorum. Tıkırdamamın nedeni, çok geç fark ettiğim bir şeye karşı duyduğum çaresizlik... Zaman, dünyadaki en değerli meta. Ne kadar servet ediniyorsanız edinin ya da ne kadar güçlü olursanız olun, satın alınamaz, ödünç alınamaz ya da çalınamaz. Hatalarım ve pişmanlıklarım çirkin yüzlerini gösterirken ve düşmanlarımın her birinin sesi net bir şekilde çınlarken, çaresizce ihtiyaç duyduğum kıt bir mal.

"Seni yok edeceğim." "Eğer bunun bittiğini düşünüyorsan, tekrar düşün."
"Arkanı kolla, Horner."

Bir zamanlar bu tehditleri memnuniyetle karşılardım. Bazı kavgalar kasıtlı olarak seçilmişti; acımasız, kıyıcı, hırslı ve zirveye çıktığım sürece sonuçlarını umursamadan. Ta ki zirvenin içi boşalmaya başlayana, zafer sıkıcı hale gelene ve gözlerim o lanet olası fabrika zemininde onunkilere kilitlenene kadar.

Bir anda, şimşek hızındaki zihnim her ayrıntıyı özümsemek için yavaşladı, onu ilk gördüğümde ayağım kayma tehlikesi geçirdi. O günden sonra da öyle oldu. Çalıntı bakışlarımız çalıntı anlara dönüştü, ofisimdeki hararetli fısıldaşmalar ve konuşmalardan onu ilk kez götürdüğüm ana kadar. Arabayla gelirken avuç içim ağzının üzerine kenetlendi ve tüm yönetim kurulu odası benim gelişimi beklerken onu hissettiğimde aklımı kaçırdım.

Bu kırılma, göğsüme en yakın tuttuğum günler koleksiyonuna yol açtı - hayatımın en mutlu günleri, kaçınılmaz olarak en kötü günlerime yol açtı.

Bileklerini şilteye bastırıp, onu ilk kez ve ikinci kez aldığımdaki aynı yoğunlukla içine yuvarlanırken, dalgalar süitimizin kapısının dışına çarpıyor. O da beni çaresiz bırakırken aynı güçle beni içine çekiyor. Ofisimde çarpıştığımız andan beri ağrım hiç azalmadı. Ne de onunla her birlikte olduğumda parçalanmakla tehdit eden titrek perdenin ardındaki gerçeği inkâr ederken onu acımasızca becerdiğim o çalıntı anlarda. Bu gece, parçalanmayı zorluyorum, beni görmesine hem izin veriyorum hem de istiyorum.

Çatlak iniltiiler ayrılmış dudaklarını terk ederken, ateş ışığı mükemmel yüz hatlarını aydınlatıyor, gözleri ellerinin yolunu takip ederek fısıldıyor

Parmaklarımı pazılarımın üzerinde gezdiriyor, çenemi tutmadan önce omuzlarımı avuçluyorum. Ona öfkeyle sokulurken, azgınlığımı, bağımlılığımı, azgınlasmaya devam eden arzumu besliyorum. Onu gördüğüm anda dile gelen arzumu.

'Senin' diye fısıldadı ve o andan itibaren her hareketime hükmetti.

Çoğu zaman, uygun, duygusal olarak kurbanlı seks ararım. Ama Diane'in peşinden giderken -ki bunu özür dilemeden yaptım- her ipin bana bağlandığını hissettim. Onu becerirken ilk kez duygularım beni ele geçirdiğinde, sevişmeye gittikçe yaklaştığımda bu durum daha da belirginleşti.

"Lütfen durma," diye mırıldanıyor, ben kendimi kaybederken onun bağımlılığı benimkini yansıtıyor, her acımasız itişte onun alt yarısını kaldırıyorum. Ona yalan söylerken ve durmayacağımı söylerken bile bunun kalıcı olmadığı gerçeğini savuşturuyorum. Bir önceki ve ondan önceki gibi, bunların hepsi benim sonuncum olacaktı.

Çünkü bırakın sonunu, başlamamamız gerekiyordu.

Samimiyet, şefkat, özlem, hepsi bana yabancı ve artık yerleşik olandan ziyade tüm varlığımı kemiriyor - babamın elinin tersi ve katı ahlak kuralları. Annemin sert tavrı, annelik kayıtsızlığı ve onaylamayan yüz ifadesi her zaman ön planda.

Korkunç, alkole bağlı, yavaş intiharlarından bu yana, hayatımı sanki hala yanımdaymışlar gibi yaşadım ve o zamandan beri her gün. İlk gençlik yıllarımda beni aşağılayanlara karşı varlığımı meşrulaştırmaya çalıştım - ailemin israfı nedeniyle servetimizi kaybettiğimiz, statümüzle birlikte harabeye döndüğümüz yıllar. Dışlandığım ve beni farklı bir adama dönüştüren aleni çatlağımın tadını çıkararak geri adım atanlar için kurban ve gösteri haline getirildiğim yıllar.

Devrimi, ben geri çekilmeden, kendimi şekillendirmeden ve yeniden hayal etmeden önce onların toplu kahkahaları ve tacizleri pahasına başlayan bir adam - birlikte farklı bir insanı yeniden tanıtmadan önce zamanımı bekliyorum - çelik bir kararlılığa sahip biri.

Omuzlar geride, baş dik, gözler ileride ve odaklanmış. Kibar, yaşımın çok ötesinde eğitilmiş, gözlemci, kurnaz ve odadaki en güçlü adamın kim olduğunun farkındaydım - ta ki ben o adam olana kadar. Diane'e maruz kalmak bu gücü benden hiç hayal etmediğim bir şekilde aldı.

Bunu istememe rağmen, fiziksel bir bağdan daha fazlasını hiç beklemedim. Daha iyi bildiğim halde, biliyordum.

Ve şimdi, bencilce, onun olduğu ve sunabileceği her şeyi alıyorum, nefesini çalarken ve özünün tadını çıkarırken kendimi onun sıcaklığına sarıyorum.

Kusursuz yüzünü ellerimle çerçevelerken, kalçalarını etrafımda sıkılaştırırken, aç itişlerimin her birine uyarken sahiplenme beni ele geçiriyor.

Sıcak, ıslak, mükemmel.

Onunlayken, ebeveynlerimden hiçbirisi peşimi bırakmıyor, baskın varlıkları solmaya başlıyor. Onunlayken kendimi aptal gibi hissediyorum. Hırslarım yanlış şeylere harcanmış gibi. Onunlayken, annem için gösteriş yapmaktan, hava atmaktan ve WASP dedikoduları için övgü toplamaktan çok daha fazlasıyım.

Aşk hayatımda hiç yer almadı, bunun başlıca nedeni de aşk için gerekli kapasiteye sahip olmadığımı dair inancımdı. Ama onunla, tadıyorum, dokunuyorum, hissediyorum, hissediyorum, hissediyorum ve bu gece, lanet olsun ... seviyorum. Onu seviyorum.

Onunla birlikte, daha önce hiç kurtuluş istemediğim, asla hak etmeyeceğim bir kurtuluş umudum var. Ben böyle hissedebiliyorken başka bir şeyin ne önemi var ya da olabilir mi? Böylesine mükemmel ellerdeyken ve böylesine tertemiz bir kalbe yerleşmişken. Bu hem sakatlayıcı hem de güçlendirici.

Yani hayır, durmak istemiyorum.

"Roman," diye mırıldanıyor boşalırken, sanki yeterince yaklaşıyorlarmış gibi beni daha sıkı kavrarken sıcaklığıyla etrafımı sarıyor. Bu hareket, bakışlarını tutarak serbest bırakılmamı homurdanmamı sağlıyor.

Ve tamamen mahvoldu.

Dışarı çekilirken, açıkta kalan amına bakıyorum, sızan her damlayı acil parmaklarımla içine geri itiyorum, iddiaya ihtiyaç duyuyorum ve vücudumu onun üzerine çökerken bile eylemi tekrarlamaya hazırlıyorum. Nefes nefese, kendini etrafıma kilitliyor ve karşılıklı gerçeğimizi sağlamlaştıran sözler fısıldıyor.

"Hiç kimse için böyle hissetmemiştim," diye şakağıma doğru nefes alıyor. Kollarında sertleştiğimde, beni daha sıkı tutuyor ve onu duymam için beni zorluyor. "Beni cezalandırmadan bu kadarını söylememe izin veremez misin?"

"Diane," diyorum nefes nefese, sonra hangi kelimeleri söylemem gerektiğini tamamen unutuyorum.

"Seni seviyorum Roman," diye o kadar içtenlikle itiraf ediyor ki, geri çekilmek yerine dudaklarımı indirip onunkilere değdiriyorum.

Çoğu gün, bu duyguyu içimde tutmak için kendime yalan söylüyorum. Artık veremeyene kadar ona elimden geleni yapabileceğimi. Bana olan aşkını ilan ettiğinde.

geri çekilmiyor, ona yalnızmış gibi davranmıyor ya da onu cezalandırmıyorum. Bunun yerine, göğsümde çarpan kalbin onu esir alana ait olduğuna ikna olana kadar eğilip tekrar içine giriyorum.

O tek olacak. Tek kişi.

O gecenin anısını, ertesi sabah Atlantik'in dalgaları arasında küçücük beyaz bikinisiyle tekme atarkenki görüntüsü takip ediyor. Charleston yarımadası fonda, göz kamaştırıcı gülümsemesi tam da güneş tepeye çıkıp suyu parlatırken bana ulaşıyor. Sabahın erken saatlerinde güneşin altında sıırılsıklam olmuş görüntüsü, dilimin ucuna gelen ve beni bir gün daha kalmaya ikna eden çağrıları susturuyor.

Onu öpmek için bir gün daha. Onu açıkça sevmek için. Onun içine girmek için.

"Roman."

Yıllar sonra fısıltısını hâlâ çok canlı bir şekilde duyabiliyorum.

"Sadece dokun bana. Seni sevmeme izin ver. Senden beni sevmeni istemeyeceğim."

"Yapmak zorunda değilsin," diye fısıldıyorum camın arkasından, takip eden ayları hatırladıkça zamanın içinde, o odada, o sahilde geçirdiğimiz o mutlu günlerin anısı toprak oluyor, çok uzun zaman önce. Ertesi hafta hayatıma kastedilmeden önce. Kendi yaptığım yatakta tek başıma uyanırken istediğim hayatla arama mesafe koymadan önce - dünya yeniden etrafımda donuklaşmaya başlarken fabrika katında onun gözlerinden kaçarak - patladığımız güne kadar.

"Hamileyim," diye çıkışıyor ofisinin kapısını çarparken. "Ve bu bir yere gitmiyor, o yüzden belki de benden kaçmak için doldurmaya devam ettiğin programa bunu da ekleyebilirsin."

İlk kez itiraf ettiğinden beri bu bilgiden duyduğum tüm sevinç, içimi kaplayan korkunun gölgesinde kalıyor. "Bunu bana açıkla. Doğum kontrol hapi kullanıyordun."

"Tam olarak neyi açıklayacaksın? İçime girmeyi amaç edinen sendin. Her seferinde. Tek. Zaman. Söylenmemiş küçük bir sapkınlığın var."

"Bu kadar kaba olma ... ve dediğim gibi, ben halledeceğim."

Beni incelerken solgunlaşıyor. Suçlayıcı bakışları daha önce hiç görmediğim, görmek istemediğim ama kaçınılmaz olduğunu bildiğim bir şeyle doluydu. "Ben senin için neyim?"

Her şeyi. Lanet olası her şey.

"Sana bunu yapmayacağımı söyledim. Başladığımızda bunu açıkça belirtmiştim."

"Bunu yapmak mı? O gemi kalktı derdim..." inanamayarak başını sallıyor. "Tanrım, senin için bir şey ifade ediyor muyum?"

"Ben ebeveyn olamam."

"Dünyayı insan olma yeteneğine sahip olmadığın konusunda kandırmış olabilirsin, ama ben daha iyi biliyorum!" diye bağırıyor. "Ya da belki seni hiç tanımıyorumdur."

... ama emin olduğum bir şey varsa, o da sizin onayınız olsun ya da olmasın, doğacak olan bu bebeğe annelik yapabilecek kapasitede olduğumdur."

Dönüp ofisimin kapısını açıyor, ben de ayağa kalkıp ona doğru hamle yapıyorum, paniğim artıyor. "Hemen dur. Bu konuşma henüz bitmedi." "Az önce bu konuşmaları yapmayacağını söyledin ve benim de bir vardiyam var. geri dönmek."

"Kararınızın -en azından- bir tartışma anlamına geldiğini söyleyebilirim."

"Demek bize gelince hayır diyorsun, a n l a d ı m . Ve," diye alay ediyor, "yani Masama doğru yürüdü ve ellerini masamın üzerine koydu, gözlerimin içine bakarak haklı olarak bana seslendi. "Yani büyük kötü kurt aşık oldu ve kaçmaya karar verdi. Belki bir gün korkak olduğun için seni affedeceğim ama mutluyduk, o kadar mutluyduk ki... Her şey mükemmeldi ve sen birden ortadan kayboldun."

"On dokuz yaşındasın Diane, hayatın-"

"Senin. Benim hayatım ve bu bebeğin hayatı senin - eğer istersen. Bize ait olmadığına karar versen bile, biz seniniz." Gözyaşları serbest kalırken başını sallıyor. "Genç olabilirim ama kimseyi seni sevdiğim gibi sevemeyeceğimden eminim. On dokuz ya da doksan... Kes şu saçmalığı. Bir gelecekten bahsettik. Birlikte rüya gibi bir ev kurmayı hayal ettik. Sen de oradaydın. Bu neden artık mümkün değil?"

"Saçmalama. O yastık muhabbetiydi."

Cevabımı reddetmeden önce gözleri parlıyor. "Seni orospu çocuğu. İstemediğin tek bir şey bile söylemedin. Kimse seni bu şekilde konuşmaya, bana bu şekilde bakmaya zorlamadı. Eğer bu sadece bir kaçamaksa, şimdiye kadar hiç kaçamakmış gibi davranmadın. Ne değişti? Benim aşık olduğum adam nerede? Sen kimsin lan?"

"Pişmanlıkları olan bir adam." "Yani, ben de onlardan biri miyim?"

"Hayır, ama ben baba olamam," diye itiraf ediyorum. "Bu benim için mümkün değil." "Sen bir çocuk babasıydın, bu biraz ironik," diye tersliyor. "Eğer bu seni tuzağa düşürmeye çalışmıyorum." "Senin hakkında asla böyle düşünmem."

"Bütün hediyeleri getiren sensin," diyerek ilk başladığımızda ona verdiğim altın bileziği koparıp ayaklarımın dibindeki haliya fırlatıyor. Onu görmek beni mahvediyor ve kararlılığım parçalanmaya başlıyor. "Bunların hiçbirini istemiyorum. Sadece seni, bizi geri istiyorum. Senin kurallarına göre oynadım ama bu bebeği zaten seviyorum-"

"Aptal olma," diye çıkışıyorum, bunun için kendimden nefret ediyorum, "Sana bir ilişkide hak ettiğin hiçbir şeyi verebilecek kapasitede değilim. Bir bebekle daha iyisini yapabileceğimi düşündüren şey ne?"

"Yeteneklisin," diye fısıldıyor, "bana nedenini söyle."

Hayatımı çaldım ve ödemek zorunda bırakıldığım bedel sensin.

"Eğer bunu yaparsan seninle olamam. Eğer bunu yaparsan, bu bizim sonumuz olur, Diane. Bunu hemen şimdi bil," diyorum ona, durumun böyle olduğundan emin bir şekilde. Eğer bir şansımız olsaydı, bu itiraf etmek, temize çıkmak ve ona arkasına bakarak yaşama seçeneği sunmak anlamına gelirdi, ama bir bebek bunu imkânsız hale getirirdi.

"Ve biz zaten bitmedik mi?" Bana bön bön bakıyor. "Ortadan kayboldun."

"Bu bebek bizi bitirecek, Diane," diyorum kararlılıkla, sonra çaresizliğimin benim adıma konuşmasına izin veriyorum. "Lütfen yapma," diyorum sesimdeki zayıflığı duyarak, "bu bebeği doğurma. Bu bizi bitirecek. Kalıcı olarak."

Kalbim yerinden çıkacak gibi olurken kapıdan çıkmadan önce "O zaman sanırım bitti," diyor.

Çok geçmeden, ayaklarımın dibindeki gümbürtü bizi bitirdi - hayat bana son bir uyarı verirken kurtarmak için elimizde kalan her temeli yok eden bir patlama. İki küçük çocuğu yetim bırakarak günahlarımın bedelini yeterince ödemediğime dair bir uyarı. Ve bilmeden, o anda, yeni bir tehdit doğurdu - şimdi bana doğru son hızla fırlayan bir tehdit.

Takip eden aylarda apartman kapısının önünde durdum, yumruğumu indirmeden önce kaldırdım. Çoğu gece sessiz kalma savaşını kazandım, sadece çocuğum onun içinde büyüdükçe sarkaç sallandığı için pes ettim. Bocaladığım zamanlarda onun sevgisiyle beslendim ve kalbini kırmış olsam bile sevgisini kabul ettim. Ona çilgınca bastırıyor, acıdan homurdanırken karnının şişliğini hissediyor, göğsümde meydana gelen yavaş kırılmadan geçiyor ve içerlesem de içindeki hayata aşık oluyordum.

Ne zaman pes etmeye yaklaşısam -onunla bir hayat hayal etsem- daha az risk altında olmadıklarını hatırladım. Tüm hamileliğini kendimden nefret ederek, Diane'e ricamı görmezden geldiği için kızarak ve aramızdaki boşluğu genişleten bebeğe içerleyerek geçirdim. Ben kayıtsızmışım gibi davransam da o

Beni gördü, affediciliği elinin altındaydı, ta ki zamanın dolduğu geceye kadar.

Tamamen büyülenmiş bir halde, bizden kalan kalıcı bir parçaya bakıyorum; kızımızın göğsü huzur içinde uyurken inip kalkıyor. Parmaklarım yanlarımda kaşınıyor, onları orada tutuyorum, beni ondan uzak tutan günahlarla onu kirletmekten çok korkuyorum. Şaşkınlıktan gözlerim yanarken pişmanlık homurtuları beni terk ediyor. Onu ne kadar uzun süre izlersem, o kadar büyüleniyorum. Ona olan aşkım, annesine olan aşkım kadar anlık, şiddetli ve vahşiydi. Onu kucağıma alma, tenini okşama, parmağımı minik kulağının tepesinde duran saç kıvrımında gezdirme ihtiyacı karşı konulmazdı - saçları benimkiyle aynı renkteydi.

"Gözlerini senden almış," diye fısıldıyor Diane, ben ona dönüp paramparça olurken, beni, özlemimi, pişmanlığımı ve pişmanlığımı görmesine izin verirken.

"O kadar güzel ki... Diane, ben," diye mırıldanıyorum ve ayağa kalkarken duraksıyorum, tam ona uzandığım sırada açık kollarıma doğru yürürken yüzü rahatlamayla kırılıyor.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum şakağına, o beni sıkıca kavrarken. Umutsuzca aradığım hayat gibi onun kalbi de ulaşabileceğim bir yerde. Dünyada bana şu sözleri söyleyen tek kişinin sevgisi ve kabulü için. "Ben, ben, ben-"

"Biliyorum Roman, hep biliyordum," diye fısıldıyor yüzünü bana doğru kaldırarak. Teklifini anında kabul ediyorum. Dudaklarına kapanarak, dile getirmediğim gerçeğin ve özrümün geri kalanını öpücüğümün içine itiyorum, o ise umudumu körüklüyor. Bir yolunu bulmak, onunla birlikte bir ev, bir hayat kurmak. Onun sevdiği adam olmak için. Onun gözyaşlarını kurutacağım ve yeni ve kopmaz bağımız olan kızımızın yardımıyla bizi onarmaya başlayacağım.

Ayrıldığımızda, neden olduğum gözyaşlarını siliyorum, isteğimi dile getirirken yüzünü okşuyorum. "Lütfen onu tutabilir miyim?"

"Tabii ki," diye fısıldıyor, geri çekiliyor, gözyaşları yanaklarından serbestçe akıyor, kendimi kurtarmaya yemin ediyorum - her ikisi için de. Cecelia'yı benim için toplamak üzere hareket ettiğinde, elini kavriyorum ve arkasını dudaklarıma götürüyorum.

"İzin verir misin?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. Bir saniye daha dayanamayıp battaniyeyi geri çektiğinde dünyam ikinci kez patlıyor.

İçimde beslediğim tüm umut kırıntıları o silahın görüntüsüyle yok oldu. Takip eden saatlerde, çok değer verdiğim ifadem korku tarafından çalındı. Her itiraf, sonunda sevdiğim kadın olarak affediciliğini azaltıyordu.

Beni onun için, Cecelia için bir tehlike olarak görüyordu. Şafak sökerken gözlerinde bizim kaybımız net bir şekilde çınliyordu ve beni son kez ön kapının diğer tarafına geçirdi. Aklımdan hiç çıkmayan bir görüntü. Bu, park yerindeki sedan aracımda yaşadığım ıstırapla birlikte, bu umudu ulaşamayacağım bir yere mühürledim.

Kendimden duyduğum bu nefret, takip eden on yıllar boyunca her gün devam etti. O yıllar boyunca onlara geri dönmek için yaptığım her girişim, geçmişim tarafından, yeniden ortaya çıkan bir tehdit tarafından engellendi ve bana memnuniyetin benim gibi erkekler için olmadığını hatırlattı.

"Evinize gelip giden klasik Alfred Sean Roberts'a ait, Sean olarak biliniyor. Horner Technologies'in yeni işe alınmış bir çalışanı- kusursuz bir sicile sahip. Triple Falls çevresinde hem iyi bir adam hem de bayanlar arasında iyi bir üne sahip."

Victor flaş belleği masama bırakıyor, ben de alıp takıyorum ve ekranda dijital dosyaların listesi beliriyor. Monitörümün hemen üzerinde, Victor konuşurken masamın karşı duvarındaki televizyonun alt kısmında Spencer ile ilgili haber başlıkları dönüyor.

"Arabalarla ilgileniyor ve sigara içmek tek kötü alışkanlığı gibi görünüyor. Ailesinin Main Street'te Pitt Stop adında bir restoranı var. İyi insanlar. Daha kötüsünü de yapabilirdi ama sanırım henüz bir 'aileyle tanışma' randevusu ayarlamadı?"

O devam ederken cevap verme zahmetine girmiyorum.

"Cecelia zamanının çoğunu Sean'ın şehir evi ile arkadaşının sahip olduğu garaj arasında geçiriyor." Dijital dosyayı açarken içimdeki irilmeyi kendime saklıyorum ve Victor yüksek sesle söylerken isim ekranda beliriyor.

"Jean Dominic King, Sean'ın iki oda arkadaşından biri olan Dom'u kullanıyor. Diğer Tyler Jennings, ordudaki sekiz yıllık görevini yeni bitirdi. Üçüncü nesil bir denizci."

Her resmi incelerken içimi bir korku kaplıyor.

"Dominic MIT'deki yüksek lisansını birincilikle bitirdi. King's Garage'ın sahibi ve şu anda orada çalışıyor. Üçüncü evre yumurtalık kanseri olan hasta teyzesi Delphine'e bakmak için döndüğünü sanıyorum. Ayrıca Horner Tech'in eski bir çalışanı."

Başım la onaylıyorum; bu bilgi benim için yeni bir şey değil.

"Takıldıkları yerler nedeniyle sadece yüzeysel gözetim yapabildim ama gerekirse daha derine inebilirim, gerçi hiçbirinin sabıka kaydı yok."

Dosyalara bakıyorum ve yutkunuyorum, televizyona tekrar bakarken bunların hiçbirinin tesadüf olmadığını biliyorum. Spencer'in düşüşü, sanki birileri bir mesaj vermeye çalışıyormuş gibi feci bir şekilde gerçekleşiyor.

"Spencer'in saldırganları hakkında ne buldunuz?"

"Spencer'ı iflas ettirme ve yok etme sürecinde olan her kimse, izlerini ustalıkla örtüyor ve bu zorlayıcı bir hal alıyor."

"İşte bu yüzden basitleştirmen için sana bir servet ödüyorum," diye acımasızca çıkışıyorum. "Hemen işin özüne in."

"Elimden geleni yapacağım. Cecelia'ya gelince?"

Dominic'in resmini inceledim ve bunu gözlerinde gördüm. O tamirci değil. Üç fotoğraf da yan yana dizilince tekrar tıklıyorum ve kafam karışıyor. Başka bir isim ve yüz dikkat çekici bir şekilde yok.

"Bay Horner, sizi görmek isteyen bir Bay King var."

Gelişinin sesi, yirmi yıllık pişmanlığım ofisimin kapısının önünde boş boş dururken beni gerçekliğe geri döndürüyor, şüphesiz kini de onunla birlikte.

"İçeri gönderin."

Saniyeler sonra kapı açıldı ve çatımın altında kızımın birlikte uyurken ölümümü planlayan adam, alev alev yanan gözlerinde belirgin bir nefretle belirdi. Yıllar önce, Diane'in onu sokaktan alıp eczaneye götürdüğü gün gördüğüm ilk yırtık pırtık görüntüden çok farklı. Detaylar bana çok yakın. Sanki onlarla birlikteydim. Tobias çiçeği burnunda bir çocuk ve yeni yetim. Sokakta ona yaklaşan yabancıнын yüz ifadesinde belirgin bir kafa karışıklığı, eli kararsızlık içinde arabasının kapı koluna dayanmış. Hamile karnı neredeyse direksiyona değiyordu, içinde kızımın hayatıyla olgunlaşmıştı.

Tobias şimdi üzerimde geziniyor, boyumdan birkaç santim uzun, gözlerinde onlarca yıldır süren intikam talebi açık, duruşu düşmanca.

"Beni etkiledin, Tobias, şu ana kadar bana karşı en büyük tehdit. Yolculuk sırasında neleri bir araya getiremediğini söyle ki işleri hızlandırabilelim."

"Geldiklerini nereden biliyorsun?" diye tersliyor.

"Sizin gibi ben de bana yönelik tüm tehditleri yakından takip ediyorum ve her hareketlerinden haberdar oluyorum, özellikle de muhaliflerimin yaptıklarından."

Beni çabucak tartıyor, Cecelia ve sadece Cecelia için bu oyunu nasıl oynamak istediği konusunda kararsız.

"Söyle bana, Tobias. Evimde yemek yemek ve kızımın yatmak senin için bu kadar kolay mıydı?"

Tehdit onun yüz ifadesini kaplıyor ve ben de kendi yüzümdeki düşmanlığı ve orada ne varsa saklamaya zahmet etmiyorum. "Kaybedecek bir dakikamız bile yok, o yüzden sizi daha fazla melodrama boğmayacağım. Ama bu işi nereye kadar götürmeyi planladığını bilmem gerekiyor, gerçi artık aynı lanet olası zayıflığı paylaştığımıza dair içimde sinsi bir şüphe var. Eğer öyleyse, hızlı çalışmalıyız."

"Onu daha az umursayabilirsin. Bunu açıkça belirttin," diye tersliyor.

Her şey kafasında şekillenmeye başladığında birkaç gergin saniye boyunca bakışıyoruz. "Nasıl-"

"Çok fazla ortak noktamız var, Tobias. Çok fazla. Ben de senin gibi bataklıktan tırnaklarımla kazıyarak çıktım ve konumumu ve geleceğimi çaldım, ancak ellerimde çok daha az kan var - ebeveynlerinin kanı da dahil olmak üzere."

Vücudu gerildikçe tüylerim diken diken oluyor, kopmak üzere olduğunu anlıyorum.

"Ailenizin ölümüne neden olan yangın bir kazaydı. Çocuğuma yaklaşık üç aylık hamile olan genç bir kız tarafından çıkarıldı."

Ona vurmuş da olabilirim çünkü başını sallamadan önce benden düzensiz bir adım uzaklaştı. "Yalan."

"Gerçek. Şu anda seni tam olarak ikna edemem ama hakkını yemeyeyim, sen zeki bir adamsın ve eninde sonunda aklına yatacaktır. Sizi kapsamlı bir şekilde ikna edecek zamanım yok."

"Gidiyorlardı-"

"Ne için? Beni ifşa etmek için mi?" Alay ediyorum. "Daha önce bana karşı komplo kuran çalışanlarla uğraşmadığımı mı sanıyorsun? Onları ölümle susturmayı bir politika haline getirdiğimi mi sanıyorsunuz? Pek de sağlam bir iş planı değil ve eğer gerçek durum bu olsaydı, uzun süre iş hayatında kalamazdım. Pek çok şeyden suçluyum ama soğukkanlı bir katil değilim."

"Neden şimdi?" diye tersliyor. "Oldukça uygun."

"Beni en zayıf anımda yakaladığınızı kabul ediyorum. Onu korumak için yeterli kaynağım yok. Bu yüzden yardımına ihtiyacım var. Onunla olan ilişkinin nasıl sonuçlanacağını bilmiyordum ama bildiğim bir şey varsa o da çocukluğundan beri onu koruduğun. Sebeplerin o zamana kıyasla şimdi daha anlaşılır ama seninle vaktimi boşa harcıyorsam hemen konuşmalısın Tobias. Tekrar söylüyorum, bu kadar ileri geri konuşmaya vaktimiz yok."

"Diane," diyor adam, yaşadığı şokun etkisiyle. "Neden yetkililere söylemedin?"

"Amy Fisher gündeme yeni girmişti ve dünya aynı türden daha fazla skandal için yaygara koparıyordu. Bir CEO'nun çalışanlarından biriyle yatması ve onun çıkardığı yangını örtbas etmesi bu tasarıya uyuyor. Ben de sizin gibi düşmanlarının özel ilişkilerini öğrenmesine izin veren bir adam değilim. Ne yapmamı isterdin, yetkililere gidip geçmişte işlediğim suçları anlatmamı ve fikir değiştirdim diye onların korumasına girmemi mi?" Homurdanıyorum. "Hadi ama, yaşadığımız dünya böyle bir yer değil. Daha fazla nedene gerek var mı? Ayrıca onu kasıtsız adam öldürme davasıyla ilgili bir mahkeme duruşmasına tabi tutmak istemiyordum. Hayatının geri kalanında peşini bırakmasını ya da onu takip etmesini istemiyordum. Ya da sekiz tanesine ne dersiniz - mesafemi koruduğum zamanlarda bile Diane ve Cecelia'yı korumak için alınan hayatların sayısı. Bebeğimi taşıyan kadın hayatını değiştirecek bir hata yaptığında aklımdan geçen nedenlerden herhangi birini seçin." Yutkunuyorum. "Ama şunu bilin. Tek pişmanlığım sana hak ettiğin gerçeği vermeden bu kadar uzun süre devam etmesine izin vermiş olmam. Onun için katlanmaya karar verdiğim çarmih buydu, bu yüzden bana karşı olan kan davana şaşırmadım. Düşmanlarım da en az sizin kadar acımasız. Kaç tane olduğunu çok iyi bildiğin gibi, tekrar söylüyorum Tobias, bunu daha fazla açıklayabilirim ama bunun için vaktimiz yok."

Yüz ifadesinin izini sürerken zihni hızla çalışıyor; korku, inançsızlık ama en çok da güvensizlik.

"Güveninize ihtiyacım yok ama onu bu tehditten koruyup korumayacağınızı derhal bilmem gerekiyor. Kaynaklarım yok ve tehdidin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

"Aklında ne var?"

"Bunlar senin lanet olası adamların, değil mi?" Tersliyorum. "Bu yüzden seni aradım."

"Onlar benim adamlarımdı ve bu bir süredir devam eden bir sorun. Onlarla başa çıkabilirim ama açıktan ya da şehir içinde değil."

"O zaman manzarayı değiştiririz," diye öneriyorum.

"Onları içeri çek." Gözleri tüm umutlarımı bağladığım bir fikirle parlıyor. "Bana arabanın anahtarlarını ver. Muhtemelen şu anda gözleri üzerinde." Cebimden anahtarlarımı çıkarmadan önce başımı sallıyorum ve o anahtarlara uzanırken tereddüt ediyorum.

"Tobias, Cecelia'nın güvenliğinin ilk önceliğin olduğunu bilmem gerekiyor-"

"Çok iyi bildiğin bir itirafta bulunma ihtiyacı duyarak beni aşağılıyorsun Roman, yoksa burada olmazdım, çünkü ona aşık olduğumu çok iyi biliyorsun," diye devam etmeden önce itiraf ediyor. "Polisi uzak tut ve bu konuda tek bir kelime bile

Triple Falls'un bin mil çevresinde herhangi bir kaybolma manşetlere çıkar. İzlerin buraya geri dönmemesi için ne kadar iyiliğiniz varsa isteyin. Gerisini ben hallederim."

"Ya Cecelia?"

Bana doğru adım atıyor, gözleri nefretle yanıyor. "Sanki bir yerin varmış gibi -"

"Kontrol sende değil, Tobias. Bitir şunu."

"Onu hafife alıyorsun."

"Aşk onu kurtaramaz ve hatalarınızın sizi ne zaman yakalayacağını tahmin etme ya da buna hazırlanma yeteneğiniz yok!"

"Farkındayım."

"Yeterince farkında değilim," diye çıktım. "Benim ve onların hayatına kastedildiği her seferinde kararımı verdim. Sen de zamanı geldiğinde aynısını yapacak kadar özverili misin, yoksa açgözlülüğün yüzünden kızımın ölümüne mi sebep olacaksın?"

"Dediğiniz gibi, zamanımız yok-"

"Hayatımın yirmi yılından vazgeçtim, hala aşık olduğum bir kadın olmadan yaşadım ve baba olmak istediğim bir kızı bir kenara ittim, onları güvende ve herhangi bir düşmanın ulaşamayacağı bir yerde tutmak için. Yine de yeterli değildi. Diane'i bulduğumda benim için çok geçti, tıpkı *şimdi* sizin için olduğu gibi. Dediğim gibi, biz benzer adamlarız. Buna bir son vermelisin."

Bana bön bön bakıyor.

"Bu doğru, Tobias. Kızımı ve annesini her şeyimle seviyorum ve yirmi yıl boyunca herkesi farklı şekilde ikna ettim.

-Onlar ve sen de dahil. Eğer beni yok etmek istiyorsan, sana gerçek anahtarı verdim. Bu şirket umurumda bile değil. Şu anda yaptığın şeyi hissettiğim anda kırmızı bir ringa balığından başka bir şey olmadı. Bu," ellerimi kaldırıyorum, "sırf bu yüzden sürdürdüğüm bir oyun."

Tam bir şok. "İkisine de akıl almaz şekillerde zarar verdin."

"Ben her gün bununla yaşıyorum. Bana vaaz vermeden önce yirmi yıl boyunca kendi bencil açgözlülüğünü feda edecek kadar erkek ol. Cecelia'nın hayatına mal olan adam olarak benim fedakârlığımı mahvetmene izin vermeyeceğim. Tekrar söylüyorum, bu oyunda her şeye sahip *olamayacağının* canlı kanıtıyım. Sahip olamazsın. Bizim gibi adamlar değil. Ben kararımı verdim ve hatalarınızı ya da onların size nasıl geri döneceğini kontrol edemeyeceğinizi fark ettiğinizde, kendi kararınızı verme konumuna getirileceksiniz. Eğer aptalca denemeye cesaret ederseniz,

Doğru seçimi yapana kadar hatalarınız ve dikkatsizlikleriniz size sürekli hatırlatılacaktır. Ve eğer hayatta kalırsanız, bunun bedelini ödeyecek olan sadece siz değilsiniz. Gidin. Kızımı bu işten kurtarın ve kararınızı verin, ama hata yapmayın, eğer onun güvenliğini tehlikeye atarsanız, düşman hatlarının karşı tarafına geri döneceğiz. Açgözlülüğün bana bu dünyada en çok değer verdiğim şeye mal olursa, senin lanet olası sonunu görmek için yapmayacağım şey yok."

Topuklarının üzerinde dönüp arkasından talimatları şaklatmadan önce daha gergin saniyeler boyunca bakışıyoruz. "Ben ofisinden çıkar çıkmaz ona bir e-posta yaz. İşler kötüye giderse, okula erken gittiğini öğrenince çok sevindiğini söyle."

Sırtına vururken ona bir mazeret sunma çözümünü başımla onaylıyorum. "Bir şey daha var," diyorum. "Ona annesi hakkındaki gerçeği ya da konuştuğumuz hiçbir şeyi anlatmayacaksın."

Durdu ve bana döndü. "Bunu benden isteyemezsin."

"Bu senin haddine değil ve Diane ile ilişkisini mahvedebilir. Bu bir sır alışverişi. Eğer seninkinin saklanması istiyorsan, *benimkini* de saklayacaksın."

Gözleri yüzümde geziniyor. "Peki sen ne yapacaksın-"

"Eğer bu gece hayatta kalamazsam, o zaman bu kadarı kabul ediyorum ve dürüstçe hoş karşılıyorum. Onunkini kabul edemem, beni bir saniye daha düşünme. Victor," Kapı açılmadan ve Victor içeri girmeden önce bağıriyorum.

"Bay King'e arabamı gösterin."

Tobias beni tekrar tarıyor, gençliğini ve yetişkinlik yıllarının çoğunu benim bencilce her şeye sahip olma çabam yüzünden hor gördüğü bir adamı.

"Onun tüm geleceği artık senin ellerinde. Artık bunun bir parçası olamam. Bir daha asla yanına yaklaşmayacağım, zaten ona çok pahalıya mal oldum ve sen de benim rolümü çok iyi üstlenmiş görünüyorsun."

"Kıskanıyorsun," diyor yüz ifademi okuyarak ve ben de buna izin veriyorum. "Onu gerçekten seviyorsun."

"Geleceğini kıskanmıyorum, Tobias," diye aktarıyorum. "Bir saniyesini bile. Doğru seçimi yap."

Uzun saniyeler boyunca bana bakıyor ve dönüp kapıya doğru ilerliyor. "Ailenin kaybı için gerçekten çok üzgünüm Tobias. Eğer yapabilirsen, Diane'i de affetmeyi dene; o da suçluluk duygusu yüzünden çok acı çekti."

Bana döndüğünde, kapıdan çıkmadan önce bir saniye daha boş durdu.

Sevgili okuyucu,

Hey sen. . . bu son biraz *abartılı* olmadı mı? Bana uygun geldi, ancak bunun nedenini nereden kaynaklandığına dair küçük bir açıklamayla öncelememe izin verin.

Dom'un seksenli yıllarda bahsettiği, üç kez kalp krizi geçiren ve ölümden sonraki yaşamı canlı bir şekilde hatırlayarak geri getirilen kadını biliyor musunuz?

O benim annemdi.

Ölümden sonraki yaşamla ilgili tarifinin her ayrıntısı, doğrudan yemin ettiği ve inançla ziyaret ettiğine inandığı kısa süreye ilişkin hafızasından geliyordu. O korkunç trafik kazasında aldığı ağır yaralar nedeniyle uzun bir süre tıbben ölü kabul edildi. Ancak doktorlar ondan vazgeçmeyi reddetti çünkü üç genç kızı vardı - ikisi de onunla birlikte kazadaydı.

Ben de onlardan biriydim.

O güneşli günde otoyolun ortasında bilincimi kazandım ve bir doktor belirmeden önce bulutlu gökyüzünün yukarıda süzüldüğünü gördüm. İlk sorum, "Burası cennet mi?" oldu.

Tek hatırladığım gülümsemesiydi ama verdiği cevabı hiç hatırlamıyorum.

İronik bir şekilde, o sırada annem de bu kısa yolculuğa çıkıyordu. Geri döndükten sonra yürümeyi, konuşmayı, okumayı ve yazmayı yeniden öğrendi. Bunu yapabildiğinde, ilk ifade ettiği şey geri getirilmekten hiç de mutlu olmadığı oldu.

Annem kanser onu geri almadan önce otuz yıl kadar daha yaşadı. Vefatına kadar onunla geçirdiğim her dakikada hiç korkmuş gibi görünmedi. Belki de beni korumaya çalışıyordu, ama dürüst olmak gerekirse, o kadar da özverili değildi, bu da beni dönüş yolculuğunu dört gözle beklediğine ikna etti.

O kazadan bu yana, ölümden sonra bir yaşamın var olduğuna ve bunun hayal edebileceğimizden çok daha iyi olduğuna dair inancını hep korudu. Benim gibi kaçınılmaz olandan korkan biri için bu beni biraz rahatlatıyor. Tarifinin oldukça yüce görüldüğünden bahsetmiyorum bile, gitmekten çekinmeyeceğim bir yer gibi.

Bununla birlikte, "ya olursa" hoşgörümü bağışlayacağınızı umuyorum, çünkü bizi neyin beklediği konusunda gerçekten hiçbir fikrimiz yok, çünkü bu hiçbirimizin asla bilemeyeceği ve kendimiz keşfedene kadar sadece inançla inanabileceğimiz bir sır. Ancak böyle bir yer gerçekten varsa, hepimizi orada görmek ve bolca eksikliğini hissettiğimiz o hayal edilemez sevgi, şefkat, empati ve bağışlayıcılığı hissetmek için sabırsızlanıyorum.

Buna rağmen, hala uğruna savaşmaya değer çok fazla iyilik var ve birileri bunun bir kanıtı olarak her gün yaşayarak hala bolluk içinde. Bu insanlar için sonsuza dek minnettarım ve bu kitap benim onlara teşekkür etme biçimim. Eğer zaman ayırıp bu kitabın herhangi bir bölümünü okuduysanız, size kalbimin derinliklerinden en tepesine kadar teşekkür ederim.

Tüm
sevgimle,
XO
Kate

Teşekkür ederim

TEŞEKKÜRLER, İNANILMAZ okuyucu, zamanını ve dikkatini bana verdiği için. Devam eden desteğiniz için size ne kadar minnettar olduğumu ifade edemem. Bu bir hediye ve bunun için size mümkün olduğunca sık teşekkür etmeye devam edeceğim ve tek birinizi bile asla hafife almayacağım.

Daha sonra, o steysin vagonun arkasında benimle birlikte boyama yapan küçük kıza içtenlikle teşekkür etmek istiyorum. Kristan, bu yıl beni akla gelebilecek her şekilde kurtardın. Teşekkür etmek yeterli değil ama yine de söyleyeceğim: teşekkür ederim küçük kardeşim. Seni çok seviyorum.

O verandada benimle saatlerce oturup bu romanı bitirmek için gereken gücü ve cesareti toplamama yardımcı olan üç bilge kadına, Amanda, Kristan ve Alta'ya teşekkür ederim. Eğer sizin teşvikiniz ve hevesiniz olmasaydı, bu romanı başlatmak için klavyenin arkasında geçirdiğim o kritik yirmi dokuz gün gerçekleşemezdi. Sonu.

En iyi arkadaşlarım Donna, Ally, Irene ve Erica'ya kocaman bir teşekkür. Beni şaşırtmaya ve ilham vermeye devam ediyorsunuz. Her birinize kim olduğunuz ve arkadaşlığınız sayesinde kim olduğum için çok minnettarım. Tekerlekler düşene kadar sevgime ve bağlılığımıza sahipsiniz.

En iyi arkadaşım ve editörüm Donna'ya... Bu kitabın içinden geçerken bana yolculuğumuzu hatırlattığın için ne kadar teşekkür etsem azdır. "Bunu hep yapıyorsun" tam da devam etmek için ihtiyacım olan şeydi. FaceTime'lara cevap verdiğin ve sabahlara kadar benimle top sektirdiğin için teşekkür ederim. Sen gerçek bir Trésor'sun.

Nadine, "Hadi konuşalım, evlat." dediğinde beni kandırdın. Sonsuz desteğiniz ve bana olan sarsılmaz inancınız için teşekkür ederim. Harika bir öğretmen, ortak ve her yönüyle baş belası olduğun için. Güçlenen arkadaşlığımız hayatımı daha iyi hale getirdi ve bana çok fazla neşe getirdi.

KLS BASIN EKİBİME, kim olduğunuzu biliyorsunuz ama seslenmekten zarar gelmez. Bex, Cassie, Donna, Marissa, Christy ve Beth, güçlü ve istikrarlı olduğunuz, sıkı çalışmanız ve bağlılığınız için çok teşekkür ederim hanımlar. Her birinize çok minnettarım.

The Book Bar'dan Sara ve Kristi'ye teşekkür ederim, siz ikiniz mutlak dahisiniz ve sihir örüyorsunuz ve ortaklığınız ve arkadaşlığınız için çok minnettarım. İkinizi de çok seviyorum.

Book Shelf Production'dan Amy'ye vizyonumu hayata geçirdiği ve dostluğu için teşekkür ederim. Sana tapıyorum.

Amy Queau ve Stacey Blake'e kapak tasarımı (Q-Design) ve format (Champagne Format) konusunda yine harikalar yarattıkları için tekrar teşekkür ederiz.

Son olarak, son yirmi yıldır, ama özellikle de yazarlık yaptığım son on yıldır, kocam Nick'e teşekkür etmek istiyorum. Senin koşulsuz sevgin benim üzerinde durduğum temeldir ve sana kocam dediğim için çok zengin bir şekilde kutsanmış durumdayım. Seni seviyorum, Nick Stewart.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

